Саманта Шанън

СЕЗОНЪТ на КОСТИТЕ

A NEW YORK TIMES BESTSELLER

ciela

САМАНТА ШАНЪН
СЕЗОНЪТ НА КОСТИТЕ

Превод: Деян Кючуков

chitanka.info

Годината е 2059-а. Деветнайсетгодишната Пейдж Махони е част о т подземния свят на сционски Лондон — базирана в квартала Севън Дайвлс, наета от безмилостен прсстъпен гений, на име Джаксьн Хол. Работата й е да събира информация, да прониква в съзнанието на хората. Защото Пейдж е сънебродница, ясновидка, и в света на Сцион извършва престъпление със самото си съществувание.

В деня, в който животът й се променя завинаги, вали като из ведро. Нападната, упоена и отвлечена, Пейдж е пренесена в Оксфорд — град, пазен в тайна вече двеста години, управляван от могъща неземна раса. Тя е поверена на Лорда — рефаимско създание с тъмна с цвят на мед кожа и дълбоки, златисти очи. Той е неин господар. Неин наставник. Неин природен враг. Но ако Пейдж иска да си върне свободата, тя трябва да играе по правилата на т о зи затвор, където е изпратена за да умре.

Сезонът на костите е дебютното произведение на 22-годишната британска писателка Саманта Шанън, която пише, откакто е на 15. Книгата е част о т порсдица от седем книги и е публикувана от Bloomsbury Publlshing, издателството на Дж. К. Роулинг. Филмовите права вече са закупени от компанията на Анди Саркис. Появата на тази необикновено талантлива млада писателка оспори монопола на серии като *„Здрач“* и *„Игрите на Глада“* над световните световните бестселър класации.

На бродниците

Освен тази земя, освен тази човешка раса, има още невидим свят и царство на духовете — свят, който ни заобикаля, защото е навсякъде.

Шарлот Бронте

ПРОЛОГ
СЕДЕМТЕ РАЗРЕДА НА ЯСНОВИДСТВОТО

СПОРЕД *„ЗА СЪЩИНАТА НА НЕСВОЙСТВЕНОСТТА“*

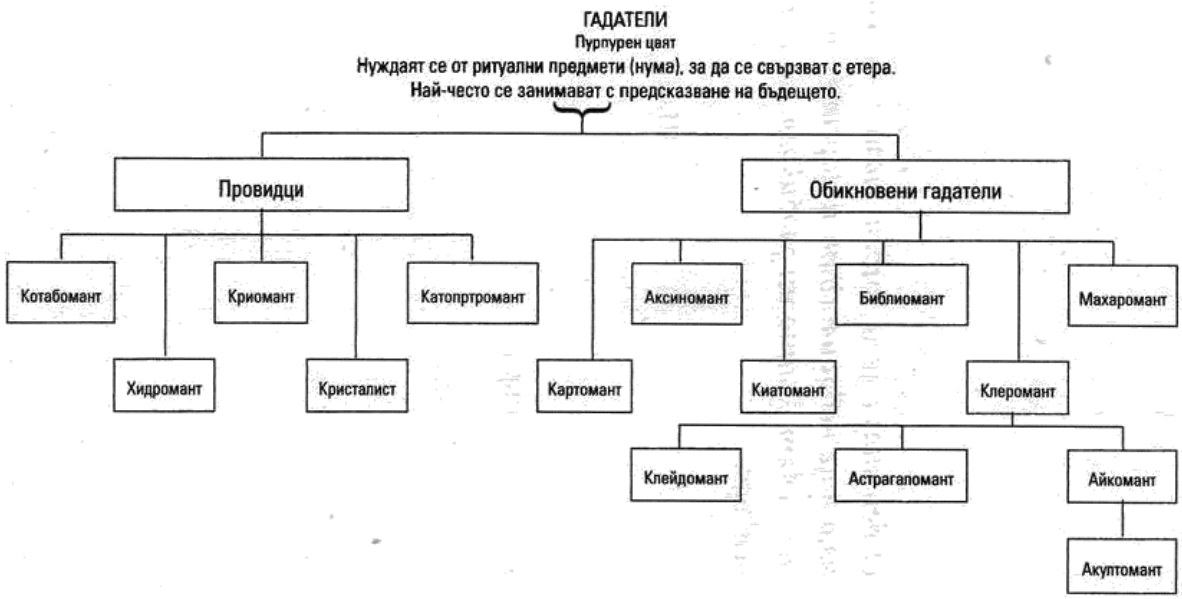

Гадатели

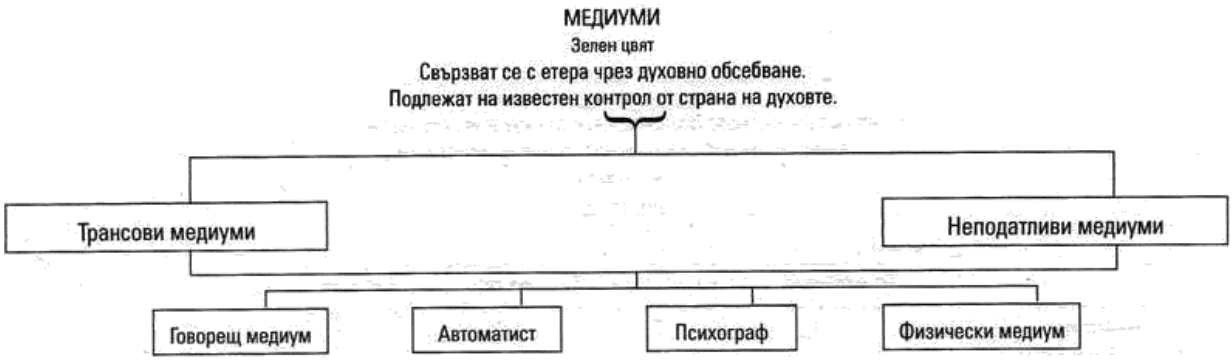

Медиуми

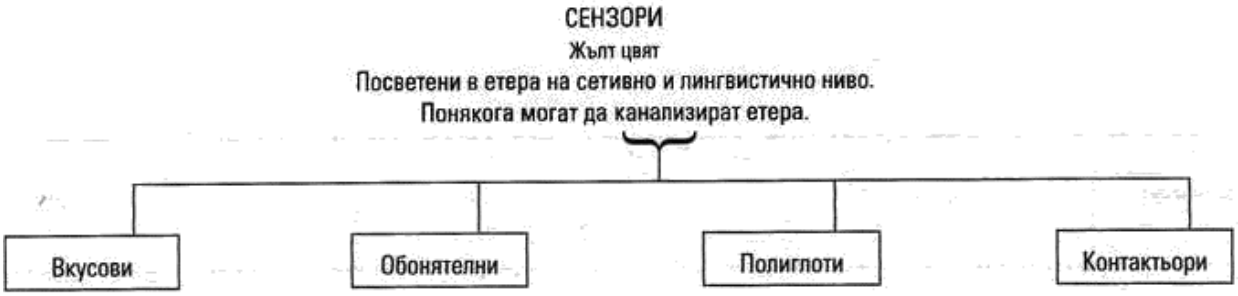

Сензори

Авгури

Пазители

Фурии

Скачачи

1.
ПРОКЛЯТИЕТО

Обичам да си мисля, че в началото сме били повече. Не много, предполагам. Но повече, отколкото сега.

Ние сме малцинството, което светът не приема. Не и отвъд границите на фантазията, а дори тя е в черния списък. Изглеждаме като всички останали. Понякога се държим като всички останали. В много отношения *сме* като всички останали. Можете да ни срещнете навред, на всяка улица. Живеем по начин, който бихте помислили за нормален, стига да не се вглеждате твърде внимателно.

Не всички от нас знаят какви са. Някои дори умират, без да го разберат. Други пък знаят, но се пазят да не ги хванат. Но съществуваме.

Повярвайте ми.

До осемгодишната си възраст живеех в онази част на Лондон, която навремето се наричаше Излингтън. Посещавах частно училище за момичета, а когато навърших шестнайсет напуснах, за да тръгна на работа. Това беше през 2056-а година, или 127-ма според сционския календар. От младите мъже и жени се очакваше да си изкарват сами прехраната по какъвто начин успеят, най-често зад някой щанд. В сферата на услугите имаше достатъчно работни места. Баща ми смяташе, че водя просто съществуване, че съм умна, но без амбиции, доволна от всеки шанс, който животът ми подхвърли.

Както обикновено, той грешеше.

От шестнайсетата си година нататък аз работех за престъпния подземен свят на сционски Лондон — СциЛо, както го наричахме помежду си. Движех се сред безмилостни банди от зрящи, всеки от които бе готов да стъпче другия под краката си, за да го измести. Всички бяхме част от обширен синдикат, оглавяван от Повелителя. Изтикани до ръба на обществото, трябваше да излезем извън закона, за да оцелеем. И така ставахме още по-мразени. Превръщахме легендите в реалност.

Аз имах своето малко място в хаоса. Бях сънебродница, подчинена на един от тарторите. Шефът ми бе мъж на име Джаксън Хол, босът на Секция 1–4. На служба при него бяхме общо шестима. Всички заедно се наричахме Седемте печата.

Не можех да кажа на баща си. Той смяташе, че съм сервитьорка в кислороден бар — зле платена, но законна професия. Лесно повярва на тази лъжа. И бездруго нямаше да разбере, ако се помъчех да му обясня защо прекарвам времето си с престъпници. Нямаше представа, че съм сродна душа с тях. Повече, отколкото с него.

Бях на деветнайсет в деня, в който животът ми се промени. По онова време името ми вече се знаеше на улицата. След натоварена седмица на черния пазар бях планирала да прекарам уикенда с баща си. Джаксън не проумяваше защо искам отпуск — за него нищо извън синдиката не си струваше усилието, но в крайна сметка той нямаше семейство като мен. Поне не живо семейство. Макар с баща ми никога да не сме били близки, не ми се щеше напълно да се откъсвам от него. Някой и друг обяд, телефонно обаждане, подарък за Ноемврийския празник. Само да не бяха безкрайните му въпроси. Как върви работата? Кои са приятелите ми? Къде живея? Нямаше начин да му отговоря. Истината бе опасна. Разбереше ли с какво се занимавам в действителност, можеше и сам да ме изпрати в Тауър Хил[1]. А може би трябваше да му я кажа. Но не знам дали щеше да я преживее. Както и да е, не съжалявах за избора си. Работата в синдиката беше незаконна, но добре платена, а и Джаксън винаги повтаряше по-добре ти да газиш закона, отколкото той теб.

В този ден валеше. Последният ми работен ден.

Животоподдържащият апарат крепеше функциите на организма ми да не затихнат съвсем. Изглеждах мъртва и в известен смисъл наистина бях — душата ми бе частично отделена от тялото. Престъпление, за което можеха да ме изпратят на бесилото.

Вече казах, че работех в синдиката. Нека поясня. Аз съм нещо като хакер. Не точно четец на съзнания, а по-скоро радар, настроен на честотата на етера. Мога да долавям нюанси на сънорами, както и бродещи духове. Неща извън себе си. Неща, които редовият зрящ не би почувствал.

Джаксън ме използваше като инструмент за наблюдение. Задачата ми бе да следя етерната активност в неговия район. Често ме караше да проверявам и други зрящи, за да узнае дали не крият нещо. Отначало го правех само с хора, присъстващи в стаята — такива, които можех да видя, чуя и докосна, но той скоро осъзна, че способностите ми се простират и по-надалеч. Умеех да регистрирам събития, случващи се на разстояние — отделен зрящ, запътил се нанякъде, или пък сборище на духове в Градината. Докато системите ми работеха, можех да прослушвам целия етер в радиус от километър и половина от Севън Дайълс[2] и да съобщавам на Джаксън последните клюки. Затова нищо чудно, че ме ценеше толкова. Казваше, че имам потенциал за много повече, но Ник не ми позволяваше да опитвам, защото не бе сигурен как ще ми се отрази.

Разбира се, всяко ясновидство беше забранено, но да го използваш за печалба си бе направо грях. За това имаше специален термин: престъпен спиритизъм. Комуникация с духовния свят, особено с цел финансова изгода. Основата, върху която се градеше синдикатът. Ясновидството срещу пари в брой се ширеше и сред онези, които не съумяваха да се включат в банда. Ние го наричахме крънкане. Сцион го наричаше измяна. Официалният метод за умъртвяване при подобни престъпления бе задушаване с азот, рекламирано под търговското име „НитроМилост“. Все още помня заглавията: ПОСЛЕДНОТО ЧУДО НА СЦИОН: БЕЗБОЛЕЗНЕНА ЕКЗЕКУЦИЯ. Казваха, че било като да вземеш хапче и да се унесеш в сън. Но все още имаше публични обесвания, както и някое и друго изтезание за държавна измяна.

Аз извършвах държавна измяна с всяка глътка въздух.

Но да се върнем към онзи ден. Джаксън ме беше сложил на системите и ме бе изпратил на разузнаване из квартала. Съсредоточих се върху едно местно съзнание, което често посещаваше 4-та Секция. И по-рано бях пробвала с всички сили да зърна спомените му, но нещо всеки път ме спираше. Не бях срещала по-рано подобна сънорама. Дори Джаксън бе озадачен. Съдейки по пластовете на защитните й механизми, нейният собственик трябваше да е на няколко хиляди години, но това бе невъзможно. Имаше друга причина.

Джаксън започваше да става подозрителен. По правило всеки нов ясновидец в квартала трябваше да се яви пред него в рамките на четирийсет и осем часа. Първото му предположение беше, че е

замесена конкурентна организация, но местните нямаха достатъчно опит, за да блокират разузнаването ми. Те дори не знаеха, че го върша. Не беше Дидиън Уейт, шефът на втората по големина банда в квартала, не бяха и изгладнелите крънкачи, навъртащи се наоколо. Това беше нещо различно.

Стотици съзнания минаваха покрай мен като сребристи проблясъци в мрака. Движеха се по улиците бързо, като своите собственици. Не познавах тези хора, не виждах лицата им, а само крайчеца на техните сънорами.

Вече не се намирах в Севън Дайълс, а някъде по-далеч на север, макар да не можех да определя точно къде. Следвах познатото усещане за опасност. Съзнанието на непознатия бе близо. Носеше се в етера пред мен като горящ ветроупорен фенер, мяркайки се ту над останалите съзнания, ту под тях. Напредваше бързо, сякаш собственикът му ме беше усетил и се мъчеше да ми избяга.

Не биваше да следвам тази светлина. Не знаех къде ще ме отведе, а вече доста се бях отдалечила.

Джаксън ти каза да го откриеш. Мисълта идваше от голямо разстояние. *Той ще се ядоса.* Напрегнах сили, движейки се несравнимо по-бързо, отколкото в истинското си тяло. Връзките с физическото ми местоположение се изпънаха до предел. Вече можех да различа това бродещо съзнание. То не беше сребристо като останалите, не — беше тъмно и студено, съзнание от камък и лед. Стрелнах се към него. Беше толкова, *толкова* близо… Вече нямаше как да ми убегне…

После етерът край мен потрепери и изведнъж го изгубих. Съзнанието на непознатия изчезна яко дим.

Някой ме разтърси за рамото.

Сребърната ми струна — връзката между тялото и духа ми — бе изключително чувствителна. Тя ми позволяваше да долавям сънорамите от разстояние. А също така можеше за миг да ме върне обратно в собствената ми кожа. Отворих очи и видях Дани да размахва фенерче пред лицето ми.

— Има реакция на зениците — промърмори сама на себе си. — Това е добре.

Даница. Нашият местен гений, отстъпващ по интелект единствено на Джаксън. Беше три години по-голяма от мен и притежаваше целия чар и чувствителност на боксова ръкавица. Когато за пръв път постъпи при нас, Ник я класифицира като социопат. Джаксън пък каза, че просто такъв й бил характерът.

— Хайде, събуждай се, броднице — плесна ме по бузата тя. — Добре дошла в света от плът и кръв.

Шамарът ме парна болезнено — добър, макар и неприятен знак. Пресегнах се да откопчая кислородната маска.

Очите ми постепенно се фокусираха в сумрака на помещението. Бърлогата на Джаксън бе като пещерата на Али Баба, претъпкана с всевъзможна контрабанда — забранени филми, музика и книги, отрупали прашните лавици. Имаше богата колекция от трилъри, ужасии и евтини книжлета, каквито човек можеше да си купи от Градината през уикендите. Това бе единственото място на света, където можех да гледам, чета или върша каквото си пожелая.

— Не биваше да ме будиш така — казах. Тя знаеше правилата. — Колко дълго останах там?

— Къде?

— Ти къде мислиш?

Дани щракна с пръсти.

— А, да, разбира се — в етера. Извинявай, бях забравила.

Това беше малко вероятно. Дани никога нищо не забравяше.

Погледнах синкавите цифри върху дисплея на машината. Дани я беше направила сама. Наричаше я Поддържаща система за мъртви зрящи, или ПСМВ. Тя следеше и контролираше жизнените ми функции, докато излизах на своите мисии. Когато видях показанията, дъхът ми секна.

— Петдесет и седем минути. — Потрих слепоочията си с пръсти. — Оставила си ме в етера цял час?

— Може би.

— Цял един час?

— Заповедта си е заповед. Джаксън каза, че иска да разкриеш онова тайнствено съзнание преди мръкване. Успя ли?

— Опитах.

— Което означава, че си се провалила. Никакъв бонус за теб. — Тя глътна остатъка от еспресото си. — Още не мога да повярвам, че

изпусна Ан Нейлър.

Не се и съмнявах, че ще го спомене. Няколко дни по-рано бях изпратена на търг да наддавам за един дух, който по право принадлежеше на Джаксън — Ан Нейлър[3], прочутия призрак от Фарингдън. Но бях надиграна.

— Никога нямаше да спечелим Нейлър — отвърнах. — Не и след предишния случай. Дидиън постоянно вдигаше цената, просто не оставяше чукчето да падне.

— Както кажеш. И без това нямам представа за какво на Джаксън му е притрябвал един полтъргайст. — Тя ме погледна. — Разбирам, че ти е дал почивка през уикенда. Как успя да го навиеш?

— Психологически причини.

— Какво ще рече това?

— Ще рече, че глупавите ти устройства ме побъркват.

Тя ме замери с празната си чашка.

— Как не те е срам, при всичките ми грижи за теб. Устройствата не работят сами. Можех да изляза да обядвам и да оставя жалките ти наченки на мозък да се изпържат съвсем.

— Можеха *наистина* да се изпържат.

— Ела, поплачи ми на рамото. Знаеш упражнението: Джаксън дава нарежданията, ние ги изпълняваме и си получаваме кинтите. Иди и работи за Хектор, ако не ти изнася.

— Добре, предавам се.

Дани със сумтене ми подаде изтърканите кожени ботуши и аз ги нахлузих.

— Къде са се дянали всички?

— Елайза спи. Имаше епизод.

Епизод се наричаше, когато някой от нас бе имал преживелица с почти фатален край. В случая на Елайза ставаше дума за непредизвикано обсебване. Хвърлих поглед към вратата на ателието й.

— Сега добре ли е?

— Като преспи, ще се оправи.

— Предполагам, че Ник я е прегледал?

— Обадих му се, но още е в „Шатлен“ с Джаксън. Каза, че ще те откара при баща ти в пет и половина.

„Шатлен“ бе едно от малкото места, където можехме да се храним навън — лъскав ресторант на улица „Нийлс Ярд“, с чийто

собственик бяхме сключили сделка: ние му давахме солиден бакшиш, а той не ни издаваше на Жандармите. Бакшишът ни излизаше по-скъп от яденето, но си струваше човек да се поразведри.

— Значи вече закъснява — отбелязах.

— Сигурно нещо го е задържало — Дани се пресегна за телефона си.

— Недей, няма нужда. — Нахлупих шапката на главата си и скрих косата си под нея. — Не искам да им прекъсвам разговорката.

— Не можеш просто да вземеш влака.

— Напротив, мога.

— Е, животът си е твой.

— Ще се оправя. По линията вече няколко седмици не е имало проверки. — Аз се изправих на крака. — Да закусим заедно в понеделник?

— Става. Стига шефът да не ни натресе нещо извънредно. — Тя погледна часовника си. — Най-добре тръгвай, стана почти шест.

Дани беше права. Оставаха ми по-малко от десет минути, за да стигна до гарата. Грабнах якето си от закачалката и се затичах към вратата, като пътьом подхвърлих едно „Здрасти, Питер“ на духа в ъгъла. Той присветна в отговор — смътно, безрадостно сияние. По-скоро го почувствах, отколкото го видях, но явно пак беше в депресия. Фактът, че е мъртъв, понякога му додяваше.

В отношенията с духовете си имаше установен ред, поне при нас. Да вземем например Питер, един от нашите безплътни помощници — муза, ако трябва да сме технически точни. Елайза му позволяваше да я обсебва, работейки на отрязъци от по три часа на ден, през което време успяваше да сътвори шедьовър. Щом приключеше, аз отскачах до Градината и продавах платното на лековерните колекционери на изкуство. Питър обаче беше темпераментен, поради което понякога минаваха цели месеци без картина.

Свърталище като нашето не беше място за етика. Така се случва, когато светът е жесток, когато едно малцинство е навряно в миша дупка. Нямаше друг изход, освен да стискаш зъби, да се мъчиш да оцелееш и да припечелваш по нещо. Да виреещ в сянката на Уестминстърското архонтство. Моята работа, моят живот, се въртеше около „Севън Дайълс“. Според уникалната система за градско деление на Сцион това се намираше в I Кохорта, 4-та Секция, иначе казано — в

I-4. В средата на квартала, недалеч от черния пазар на Ковънт Гардън, имаше площад, където се събираха улиците, а по средата му — колона с шест слънчеви часовника.

Всеки район си имаше свой бос, мъж или жена. Заедно те формираха Неестественото събрание, което имаше претенцията да управлява синдиката, но на собствената си територия всеки от тях правеше каквото си пожелае. Ние се намирахме в Централната кохорта, където синдикатът бе най-силен. Именно затова Джаксън беше избрал да се установим тук. Единствено Ник притежаваше собствена квартира малко по на север, в Мерилебон[4]. Използвахме я само при спешни ситуации. За трите години, откак работех за Джаксън, такава ситуация бе възникнала само веднъж. Нощният отдел за бдителност, или НОБ, нахлу в квартала на внезапна проверка, търсейки и най-малката следа от ясновидство. Един куриер ни предупреди два часа предварително. На нас ни бе нужен само един, за да се изнесем.

Навън бе влажно и студено. Типична мартенска вечер. Наблизо долавях духове. Преди сционските дни тук бе имало бордеи и сега рояк от сиромашки души още кръжаха около колоната в смътно очакване. Призовах няколко от тях край себе си. Малко защита никога не беше излишна.

Управлението на Сцион нямаше равно в охраната и сигурността на незрящите. Всеки намек за задгробен живот бе забранен. Франк Уийвър ни смяташе за противоестествени същества и подобно на мнозина други Велики инквизитори преди себе си, учеше лондончани да се гнусят от нас. Освен при крайна нужда, излизахме навън само в безопасните часове — тогава, когато нощните Жандарми спяха, а контролът се поемаше от техните колеги от Дневния отдел за бдителност. Служителите на ДОБ не бяха зрящи. Не им се разрешаваше и да проявяват чак такава бруталност, поне не открито.

НОБ бяха различни. Ясновидци в униформа. Задължени да служат трийсет години, преди накрая да бъдат евтаназирани. Пакт с дявола според някои, но той им даваше трийсетгодишна гаранция за комфортно съществуване. Повечето зрящи не бяха чак такива късметлии.

Лондон имаше толкова много смърт в историята си, че трудно се намираше място без призраци. Те формираха нещо като предпазна

мрежа, но човек трябваше да ги подбира внимателно. Ако ползваш немощен дух, той може само да забави нападателя за няколко секунди. Онези, живели живот на насилие, бяха най-добрите и вървяха най-скъпо на черния пазар. Джак Изкормвача например би струвал милиони, ако някой успееше да го открие. Имаше хора, които още се кълняха, че той всъщност е Едуард VII — падналият принц, Кървавият крал. Сцион твърдеше, че е бил също и първият ясновидец, но аз никога не съм го вярвала. Предпочитам да мисля, че нас винаги ни е имало.

Навън вече се мръкваше. Небето бе златисто от залеза, а луната мацната върху него като бяла усмивка. „Двете бъчви“, кислородният бар на отсрещната страна на улицата, бе претъпкан с незрящи. Нормални хора. Казвахме за тях, че са поразени от слепота по същия начин, по който те ни виняха, че сме болни от ясновидство. Понякога им викахме и кьорчовци, макар на мен думата да не ми допадаше особено.

Закопчах якето си догоре и нахлупих козирката на шапката над лицето си. Главата сведена, очите широко отворени. Това бе законът, който следвах. Не законите на Сцион.

— Хороскоп за един шилинг. Само шилинг, госпожице. Най-добрите предсказания в цял Лондон, гарантирам. Дайте нещо на бедния медиум.

Гласът принадлежеше на кльощав мъж, загърнат в протрито палто. От доста време не бях виждала крънкач. Това бе рядка гледка в Централната кохорта, където повечето зрящи бяха част от синдиката. Прочетох сънорамата му. Той изобщо не беше медиум, а гадател, доста глупав при това. Босовете презираха просяците. Насочих се право към него и го сграбчих за яката.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Да не си се побъркал?

— Моля ви, съжалете се — изхриптя той е дрезгав от обезводняване глас. Лицето му потрепваше от нервни тикове, типични за кислородното пристрастяване. — Останал съм без пукната пара. Не ме издавайте на Заклинателя. Исках просто да…

— Хайде, обирай си крушите — пъхнах няколко банкноти в ръката му. — Не ме е грижа къде ще отидеш, само да не си на улицата.

Намери си място да спиш. И ако утре пак ще излизаш да крънкаш, не го прави в VI Кохорта. Не тук. Ясно?

— Бог да ви поживи, госпожице.

Той събра набързо жалките си пособия, едно от които бе стъклена топка. По-евтина от кристалната. После отпраши по посока на Сохо[5]. Бедният човек. Ако пропилееше парите в кислородния бар, за нула време щеше пак да се озове на същия хал. Мнозина го правеха — закачаха се на маркучите и смучеха ароматизирания въздух часове наред. Това беше единствената легална дрога в цитаделата. Каквото и да стореше този крънкач, положението му бе отчайващо. Вероятно го бе изритал някой синдикат, или пък собственото му семейство. Не ми беше работа да питам.

Никой не питаше.

Станция I-4Б обикновено беше натоварена. Незрящите обичаха влаковете. Те нямаха аури, които да ги издават. Повечето зрящи избягваха обществения транспорт, но понякога бе по-безопасно да се движиш с него, отколкото по улицата. Служителите на НОБ бяха разпръснати из цитаделата и рядко устройваха пунктове за проверки.

Всяка от шестте кохорти имаше по шест секции. Ако човек искаше да напусне своята Секция, особено през нощта, му трябваше разрешително за пътуване и известна доза късмет. Жандармите плъзваха след здрач. Те бяха специално звено към НОБ — ясновидци със стандартната гаранция за живот. Служеха на държавата, за да оцелеят.

Никога нямаше да се съглася да работя за Сцион. Знаех, че зрящите могат да бъдат жестоки един към друг и дори донякъде разбирах онези, които се бяха обърнали срещу своите. Но чувствах родство с тях и положително не бих могла да арестувам някого. И все пак понякога, когато се скъсвах от работа за Джаксън, а той забравяше да ми плати по две седмици, изпитвах известно изкушение.

Озовах се пред скенера за документи две минути преди тръгването на влака. Щом минах бариерите, освободих свитата си. Духовете не обичаха да се отдалечават твърде от обиталищата си и нямаше да ми помогнат, ако ги насилех.

Главата ми пулсираше от болка. Каквито и лекарства да бе натъпкала Дани във вените ми, ефектът им явно отслабваше. Цял час в

етера… Джаксън наистина ме използваше до предела на възможностите.

На перона бе почти тъмно, като се изключи зеленикавото сияние на таблото с разписанието. От високоговорителите се носеше предварително записаният глас на Скарлет Бърниш.

> Този влак спира на всички гари от I Кохорта, 4-та Секция, северно направление. Моля подгответе картите си за проверка. Следете тазвечерния бюлетин на екраните за безопасност. Благодаря ви и приятно пътуване.

Съмнявах се, че моето ще е много приятно. Не бях яла нищо от сутринта. Джаксън ми даваше обедна почивка само ако се намираше в особено добро настроение, а това се случваше горе-долу толкова често, колкото и снегът през август.

На екраните се появи ново съобщение. ТРД: ТЕХНОЛОГИЯ ЗА РАДИЕСТЕТИЧНА ДЕТЕКЦИЯ. Останалите пътници не му обърнаха внимание. Рекламата им беше добре позната.

> В гъстонаселена цитадела като Лондон хората често се притесняват, че до тях може да пътува противоестествен индивид.

Последва изображение на човешки силуети, представляващи група граждани. Един от тях стана червен.

> СциСОНИ в момента тества ТРД сензорни щитове на гара Падингтън, както и в Архонтството. Плановете са до 2061 година такива щитове да бъдат инсталирани на осемдесет процента от станциите в Централната кохорта, което ще ни позволи да ограничим наемането на противоестествени полицейски служители в метрото.

Посетете Падингтън или се обърнете към служител от ДОБ за повече информация.

Рекламите се смениха, но тази продължи да звучи в ума ми. ТРД бе най-голямата заплаха за зрящата общност в цитаделата. Според Сцион тя бе способна да засича аури от шест метра разстояние. Освен ако не настъпеше някакво тотално забавяне в плановете, през 2061 ние щяхме да се окажем блокирани окончателно. Както и можеше да се очаква, никой от босовете не излизаше с решение на проблема. По стар навик те само се дърляха и препираха помежду си.

Аурите вибрираха по улицата над мен. Бях като чувствителен камертон, трептящ от тяхната енергия. От нямане какво да правя, въртях картата си за самоличност в ръце. Тя съдържаше моята снимка, име, адрес, пръстови отпечатъци, място на раждане и занятие. Госпожица Пейдж Е. Махони, натурализиран жител на 1–5. Родена в Ирландия през 2040. Преселила се в Лондон през 2048 поради специални обстоятелства. Работеща в кислороден бар в I-4 (оттук и разрешителното за пътуване). Руса, със сиви очи. Ръст 175 сантиметра. Без отличителни белези, с изключение на тъмния цвят на устните, вероятно дължащ се на пушене.

Никога през живота си не бях пушила.

Една лепкава ръка ме улови за китката. Сепнато се обърнах.

— Дължиш ми извинение.

Изгледах ядно тъмнокосия мъж с бомбе и мръсно бяло шалче на врата. Трябваше да го разпозная още по вонята — Хеймаркет Хектор, един от недотам чистоплътните ни съперници. Той винаги миришеше на отходен канал. За съжаление, беше също така Повелителят, шеф-диригентът на нашия синдикат. Наричаха територията му Дяволското каре.

— Ние спечелихме играта — отвърнах, като издърпах ръката си. — Честно и почтено. Нямаш ли си друго занимание, Хектор? Например да си измиеш зъбите, като за начало.

— Не е зле първо ти да си измиеш устата, малка измамнице. И да се научиш да уважаваш своя Повелител.

— Не съм измамница.

— О, мисля, че си — рече той, без да повишава глас. — Колкото и да ви котка и превъзнася вашият бос, и седмината сте шайка от лъжци и мошеници. А специално за теб чувам, че си най-долната на целия черен пазар, скъпа моя броднице. Но и ти ще изчезнеш. — Той докосна бузата ми с пръст. — Всички рано или късно ще изчезнете.

— Както и ти.

— Ще видим кой по-напред. Много скоро. — Последните му думи бяха като дихание в ухото ми. — Умната по пътя към къщи, повлекано. — И той се изгуби в тунела към изхода.

Трябваше да внимавам с Хектор. Като Повелител той нямаше реална власт над останалите босове — ролята му бе само да свиква събрания, — но затова пък имаше много последователи. Киселият му тон се дължеше на факта, че моята банда бе победила неговата в игра на карти таро два дни преди търга за Ан Нейлър. Хората на Хектор никак не обичаха да губят, а Джаксън допълнително наля масло в огъня, като ги скъса от подигравки. Аз също се държах предизвикателно, с което се набих в очите му повече от останалите. Сега името на *Бледата бродница* — както бях известна по улиците — вече присъстваше в черния им списък. Успееха ли да ме спипат натясно, бях мъртва.

Влакът пристигна с една минута закъснение. Отпуснах се на първата свободна седалка.

Освен мен във вагона имаше само още един човек — мъж, четящ „Дейли Дисендънт“. Беше зрящ, медиум. Цялата се напрегнах. Джаксън имаше достатъчно врагове, а много от зрящите ме знаеха като неговото момиче. Знаеха също и че продавам картини, които нямаше как да са нарисувани от истинския Питер Клас.

Извадих стандартния си електронен четец и избрах своя любим незабранен роман. Без свита, която да ме пази, единствената реална защита, с която разполагах, бе да изглеждам колкото се може по-нормална и незряща.

Докато прехвърлях страниците, не изпусках мъжа от поглед. Знаех, че той също ме е забелязал, но никой от двама ни не даваше вид. Тъй като още не ме бе уловил за врата, за да ме пребие до безсъзнание, предположих, че не е някой наскоро измамен любител на изкуството.

Рискувах да хвърля бегъл поглед към неговия „Дисендънт“, единствения масов вестник, все още печатан на хартия. Хартията бе

трудна за контролиране, докато електронните четци означаваха, че можем да сваляме новини само от ограничения брой медии, одобрени от цензурата. Страниците пъстрееха от обичайните заглавия. Двама млади мъже, обесени за държавна измяна. Затворено подозрително заведение в Секция 3. Имаше и дълга статия, опровергаваща „извратените“ твърдения, че Британия е в политическа изолация. Журналистът наричаше Сцион „империя в зачатък“. Същата фраза се повтаряше откакто се помнех. Ако Сцион бе още ембрион, то аз положително не исках да бъда наоколо, щом се пръкне от утробата.

Почти два века бяха изминали от появата на Сцион. Той бе възникнал в отговор на предполагаема заплаха за империята. *Епидемията*, както те я наричаха — епидемия от ясновидство. Официалната дата беше 1901, когато бяха приписали пет ужасяващи убийства на Едуард VII. Те твърдяха, че Кървавият крал е отворил врата, която никога не може да бъде затворена, че е стоварил чумата на ясновидството върху света, че неговите последователи са навред, като се множат, вършат убийства и черпят сили от велик източник на злото.

Това, което последвало, било Сцион — република, построена да изкорени болестта. През следващите петдесет години тя се превърнала в машина за лов на зрящи, като всяка по-значима политика се градяла около дегенератите. Убийствата до едно били дело на дегенерати. Разбойничества, грабежи, изнасилвания, палежи — всички те се случвали по тяхна вина. С течение на времето в цитаделата се развил синдикат на зрящите — организиран подземен свят, предлагащ убежище на ясновидците. Това само удвоило усилията на Сцион да ни изкорени веднъж завинаги.

Сега, след като инсталирането на ТРД приключеше, синдикатът щеше да се разпадне, а Сцион да стане всевиждащ. Разполагахме с две години, за да сторим нещо по въпроса, но с Хектор като Повелител не виждах как ще успеем. Неговата власт не носеше нищо друго, освен корупция.

Първите три спирки минаха без инциденти. Тъкмо бях свършила поредната глава от книгата, когато светлините внезапно угаснаха и влакът спря. Разбрах какво се случва част от секундата преди мъжа с вестника. Той целият се напрегна в седалката си.

— Май ще има претърсване.

Опитах да отговоря нещо, да потвърдя опасенията му, но езикът ми сякаш бе залепнал за небцето.

Изключих четеца. В стената на тунела отвън се отвори врата, а във вагона светна надпис „ПРОВЕРКА ЗА СИГУРНОСТ“.

Знаех какво ни предстои: среща с патрул от двама Жандарми. Единият от тях винаги бе старши, обикновено медиум. Никога по-рано не бях попадала на проверка, но знаех, че малко зрящи успяват да се измъкнат от нея.

Сърцето ми подскочи в гърдите. Погледнах към спътника си, за да видя реакцията му. Явно имаше ясновидски способности, макар и не особено силни. И сама не знаех как успявам да преценя това — просто вътрешните ми антени реагираха по различен начин.

— Трябва да се махнем от този влак — каза мъжът, като се изправи на крака. — Каква си ти, миличка? Оракул?

Не отвърнах нищо.

— Знам, че си зряща. — Ръката му дръпна дръжката на вратата. — Хайде, недей да стоиш така. Все някак ще се измъкнем. — Той избърса чело с ръкава си. — Толкова дни без проверки и ето че точно днес…

Аз все така не помръдвах. Нямаше никакъв изход. Прозорците бяха нечупливи, бравите на вратите — блокирани, а времето вече изтичаше. Лъчите на два фенера засноваха из вагона.

Стоях като закована на мястото си. Жандарми. Трябва да бяха засекли по някакъв начин присъствието на зрящи във влака, иначе нямаше да угасят осветлението. Така щяха да различат по-добре аурите ни, да преценят точно вида им.

Двамата влязоха. Един призовател и един медиум. Влакът потегли отново, но лампите не светнаха. Те доближиха първо мъжа.

— Име?

Той вирна брадичка.

— Линуд.

— Причина за пътуването?

— Бях на посещение при дъщеря си.

— Посещение при дъщеря ти. А сигурен ли си, че случайно не си тръгнал на спиритически сеанс?

Нямаше да ни се размине току-така.

— Имам всички необходими документи от болницата — каза Линуд. — Тя е много зле. Разрешено ми е да я виждам всяка седмица.

— Може и да не я видиш повече, ако още веднъж си отвориш плювалника. — Той се обърна към мен и излая: — Ти, там! Къде ти е личната карта?

Бръкнах в джоба си и я извадих.

— А разрешението за пътуване?

Пададох му и него. Той го огледа внимателно.

— Работиш в четвърта Секция.

— Да.

— Кой е издал това разрешение?

— Бил Бънбъри, кварталният ми отговорник.

— Аха. Но трябва да проверя и още нещо. — Старшият Жандарм насочи фенера си към очите ми. — Не мърдай.

Аз дори не трепнах.

— Нямаш духовно зрение — измърмори той. — Значи трябва да си оракул. Отдавна не бях попадал на нещо подобно.

— За последно видях оракул с цици през четирийсетте — обади се другият. — На началниците ще им хареса.

Шефът му се усмихна. Имаше колобоми[6] и в двете си очи, признак за постоянно духовно зрение.

— Не съм оракул — казах аз.

— Да бе, да. А сега млъквай и стой мирно.

Повечето зрящи ме вземаха за оракул. Елементарна грешка, защото аурите си приличаха — всъщност дори бяха с еднакъв цвят.

Той разтвори клепачите на лявото ми око с пръсти. Докато оглеждаше старателно зениците ми в търсене на липсващите колобоми, другият пътник се втурна към отворената врата. Въздухът потрепери, когато той запрати един дух — своя ангел пазител — по посока на Жандармите. По-младшият от двамата изпищя, защото ангелът се стовари върху него и преобърна сетивата му подобно на тел, разбъркваща сурови яйца.

Началникът му обаче бе твърде бърз. Преди някой да успее да реагира, той призова свита от полтъргайсти.

— Стой на място, медиум!

Линуд го изгледа презрително. Беше дребен мъж около четирийсетте, слаб, но жилав, с кестенява коса, прошарена по

слепоочията. Заслепена от фенера, не виждах добре полтъргайстите, но ги усещах и те ме правеха твърде слаба, за да помръдна. Успях да преброя три. Никога по-рано не бях виждала човек да контролира дори един полтъргайст, какво оставаше за три. По гърба ми полазиха ледени тръпки.

Докато ангелът се готвеше за повторна атака, полтъргайстите обкръжиха Жандарма.

— Ела с нас мирно и тихо, медиум — каза той, — и ще помолим шефовете да не те изтезават.

— Мъченията ви не ме плашат, господа — вдигна ръка Линуд. — Имам ли ангел до себе си, не се боя от нищо.

— Всички приказват така, докато не видят Тауър.

Линуд запрати ангела си по дължината на вагона. Не успях да видя сблъсъка, но всичките ми сетива реагираха болезнено, като оголен нерв. Присъствието на трите полтъргайста изсмукваше енергията ми и едва успявах да се удържа на крака. Линуд се правеше на куражлия, но знаех, че и той ги усеща и се бори с всички сили да укрепи своя ангел. Докато призователят контролираше полтъргайстите, колегата му рецитираше тренодия — заклинание, което караше духовете да умират окончателно, заточвайки ги във владения извън досега на зрящите. Ангелът потрепери. За да го прокудят наистина, трябваше да знаят пълното му име, но монотонният напев го правеше твърде слаб, за да защитава приемника си.

Кръвта запулсира в ушите ми. Гърлото ми се сви, а по пръстите ми пролазиха иглички. Ако продължавах да стоя безучастно, щяха да арестуват и двама ни. Видях себе си затворена в Тауър, при уредите за мъчения, а после на бесилото…

Не, нямаше да умра днес.

Докато полтъргайстите настъпваха към Линуд, нещо се случи със зрението ми. То се концентрира върху Жандармите. Съзнанията им пулсираха недалеч от моето, два трептящи обръча от енергия.

Намерението ми бе само да ги дезориентирам, да си спечеля време за бягство. Елементът на изненадата беше на моя страна. Те ме бяха пренебрегнали. Оракулите се нуждаеха от свита, за да бъдат опасни.

Не и аз.

Черният прилив на страха ме погълна изцяло. Преди да разбера какво става, духът ми излитна от тялото, устреми се към старшия Жандарм и се стовари право в неговата сънорама. Не се сблъска с нея, а я прониза, мина през нея. Изтика я и я запрати в етера, оставяйки тялото му празно. В следващия миг същата участ сполетя и другаря му.

После духът ми се върна с тласък, от който зад очите ми избухна мълния. Никога през живота си не бях изпитвала такава болка. Сякаш нажежени шишове пронизваха черепа ми, изгаряйки самата тъкан на мозъка, толкова горещи, че не можех да виждам, да мисля, нито да помръдна. Смътно усещах с бузата си лепкавия под на вагона. Каквото и да бях сторила, щях да се замисля, преди да го сторя отново.

Влакът се разклати, забавяйки ход. Явно наближавахме следващата спирка. Изправих се на лакти, треперейки от усилието.

— Господин Линуд?

Никакъв отговор. Пропълзях до мястото, където лежеше, и щом преминахме край осветено място в тунела, успях да зърна лицето му.

Мъртъв. Полтъргайстите бяха изкарали душата му от тялото. Документите му се въргаляха по пода до него. Уилям Линуд, четирийсет и три годишен. Две деца, едното с кистозна фиброза. Женен. Банков служител. *Медиум.*

Дали съпругата и децата му знаеха за тайния му живот? Или бяха незрящи и дори не подозираха за него?

Трябваше да изрека тренодията, инак той щеше да остане да витае във вагона завинаги.

— Уилям Линуд — започнах, — оттегли се в етера. Всичко тук е уредено. Всички дългове са платени. Вече няма нужда да оставаш между живите:

Духът се носеше наблизо. Сега етерът прошумоля и той се изгуби заедно с придружаващия го ангел.

Лампите светнаха отново. Озърнах се и с мъка преглътнах.

Още две тела лежаха на пода.

Улових се за дръжката на най-близката седалка и се изправих на крака. Дланите ми лепнеха от студена пот. Старшият на патрула бе на няколко крачки от мен, все още с израз на изненада върху мъртвото лице.

Аз го бях убила. Бях убила Жандарм.

Партньорът му не бе имал същия късмет. Той бе проснат по гръб, с вперени в тавана очи, а по брадичката му се точеше тънка струйка лиги. Когато приближих, лицето му се сгърчи в тик. Косата на тила ми настръхна, а гърлото ми загорча от вкус на жлъч. Не бях прогонила духа му достатъчно далеч. Той все още дремеше в тъмните ъгълчета на съзнанието му — тайните, безмълвни дълбини, които никой дух не биваше да обитава. Мъжът бе полудял. Не, аз го бях *накарала* да полудее.

Стиснах зъби. Не можех да го оставя така. Дори един Жандарм не заслужаваше подобна участ. Поставих ръце върху раменете му и призовах на помощ целия си кураж.

— Убий ме — простенаха устните му.

Трябваше да го направя. Дължах му го.

Но не успях. Просто не успях да го убия.

Когато влакът спря на Станция I-5C, аз чаках пред вратата. Докато следващите пътници намереха телата, вече щеше да е твърде късно, за да ме хванат. Аз щях да съм горе над тях, на улицата, с лице, скрито под нахлупената шапка.

---

[1] Тауър Хил — Тауър е исторически замък в централен Лондон, служил дълго време като затвор. — Б.р. ↑

[2] Seven Dials (англ.) — букв. „седемте циферблата“. Кръстовище в лондонския Уест Енд, където се събират седем улици. В центъра му има колона с шест (а не седем) слънчеви часовника. — Б.пр. ↑

[3] Ан Нейлър е била на тринайсет години, когато е пребита до смърт. — Б.р. ↑

[4] Мерилебон — луксозен квартал в централен Лондон. — Б.р. ↑

[5] Сохо — квартал в центъра на лондонския Уест Енд. — Б.р. ↑

[6] Колобома — аномалия, при която липсва част от някоя структура на окото. — Б.р. ↑

2
ЛЪЖКИНЯТА

Вмъкнах се в апартамента и метнах якето си на закачалката. Жилищният комплекс „Златен полумесец“ си имаше пазач на име Вик, но когато влизах, той тъкмо се намираше на обиколка, затова не видя смъртнобледото ми лице, нито трепересщите ръце, с които извадих картата си за достъп.

Баща ми седеше във всекидневната. От антрето мярнах обутите му в чехли крака, опрени върху отоманката. Гледаше „Сционско око“, новинарския канал, който се излъчваше във всички цитадели. Скарлет Бърниш тъкмо съобщаваше от екрана за временното спиране на метрото в I Кохорта.

Никога не можех да слушам гласа й без вътрешно потреперване. Тя беше едва двайсет и пет годишна, най-младият Велик говорител в историята — помощничка на Великия инквизитор, посветила гласа и ума си в служба на Сцион. Хората я наричаха курвата на Уийвър, вероятно от ревност. Имаше гладка кожа, необятни устни и предпочиташе дебелите, червени очни линии. Те пасваха на цвета на косата й, която носеше прибрана отзад на врата. Високите яки на роклите й неизменно ми навяваха мисълта за бесило.

> Новини от света. Беноа Менар, Великият инквизитор на Френската република, ще посети инквизитор Уийвър за честването на Ноемврийския празник тази година. Осем месеца преди визитата, Архонтството вече прави съответните приготовления за бележитото събитие.

— Пейдж?
— Здрасти, татко.
— Ела, седни при мен.

— Само секунда.

Махнах шапката си и се упътих право към банята. Коленете ми се тресяха. Току-що бях убила. Бях погубила човек. Джаксън винаги бе казвал, че съм способна на това — на безкръвно убийство, но аз не го приемах сериозно. А ето че сега бе факт. И още по-лошо, бях оставила улики — един жив свидетел, както и електронния си четец, изпаднал някъде в бъркотията и целия покрит с моите отпечатъци. За НитроМилост не можеше да става и дума. Очакваха ме уредите за изтезание, а след тях — въжето.

Щом затворих вратата след себе си, начаса се изповръщах в клозетната чиния. Докато избълвам всичко, освен собствените си органи, отмалях така, че едвам се изправих на крака. Смъкнах всичките си дрехи и влязох под душа. Кожата ми се зачерви под изгарящите струи.

Този път бях отишла твърде далеч. Не просто бях докоснала чуждите сънорами, но бях нахлула в тях.

Джаксън щеше да е във възторг.

Затворих очи. Виждах сцената във вагона отново и отново. Нямах за цел да ги убивам, исках само да ги поразтърся — колкото да получат мигрена, най-много кръвотечение от носа. Да отвлека вниманието им.

Но нещо ме бе хвърлило в паника. Страхът да не ме заловят. Да не стана поредната анонимна жертва на Сцион.

Помислих за Линуд. Зрящите никога не се защитаваха един друг, освен ако не бяха от една и съща банда, но при все това неговата смърт ми тежеше. Седнах на пода, придърпах колене под брадичката си и обгърнах пулсиращата си глава с ръце. Само ако бях действала по-бързо. Ето че сега имаше един полудял и двама мъртви, като аз най-вероятно щях да съм следващата. Но не можех вечно да се крия тук. Рано или късно щяха да ме открият.

Сцион имаше отработена процедура за задържане при подобни случаи. След като огледаха местопроизшествието и разпитаха евентуалните свидетели, щяха да повикат знахар — експерт по етерните медикаменти, който с помощта на отвара от синя богородичка временно щеше да извика спомените на обезумелия, позволявайки те да бъдат видени. След като запишеха интересуващите ги части, щяха да евтаназират мъжа и да предадат тялото му на моргата в II-6. После

щяха да ги прегледат, търсейки лицето на престъпника. И да видят мен.

Арестите невинаги се извършваха нощем. Понякога те хващаха и посред бял ден, щом си покажеш носа на улицата. Светване с фенерче в очите, инжекция във врата и толкова. Поредният безследно изчезнал.

Но сега не можех да мисля за бъдещето. Нова вълна от болка прониза черепа ми, връщайки ме в настоящето.

Прехвърлих опциите си наум. Можех да се върна в бърлогата на Джаксън и да се спотайвам там известно време, но от Отдела за бдителност щяха да ме търсят. Само щях да изложа бандата на излишен риск. Освен това метрото бе затворено и нямаше как да стигна обратно до 4-та Секция. Нелегално такси трудно щеше да ме качи, а и нощно време системите за сигурност бяха десет пъти по-трудни за избягване.

Можех да отседна при някоя приятелка, но всичките ми познати извън Севън Дайълс бяха незрящи — бивши съученички, с които почти не поддържах връзка. Щяха да решат, че съм се чалнала, ако им кажех, че ме гони тайната полиция, защото съм убила някого с духа си. И почти със сигурност щяха да ме издадат.

Загърната в един стар халат, зашляпах с боси крака към кухнята, където сложих джезвето върху печката. Винаги го правех, щом се приберях у дома, и сега не биваше да нарушавам навика. Баща ми беше оставил отвън любимата ми порцеланова чаша, тази с надписа СГРАБЧИ ЖИВОТА ЗА КАФЕТО. Никога не бях харесвала ароматизирания кислород, или Аромакис, сционската алтернатива на алкохола. Поне кафето все още беше легално, макар че се правеха проучвания дали кофеинът не отключва ясновидството. Но пък, от друга страна, СГРАБЧИ ЖИВОТА ЗА АРОМАКИСА не звучеше толкова привлекателно.

Начинът, по който бях използвала духа си, явно ми се отразяваше зле. Едва държах очите си отворени. Докато доливах мляко в чашата си, погледнах навън през прозореца. Баща ми имаше безупречен вкус, що се отнасяше до вътрешния дизайн, както и достатъчно пари, за да си позволи ексклузивния и добре охраняван квартал Барбикан[1]. Апартаментът бе свеж и просторен, пълен със светлина. В антретата се носеше аромат на потпури. Всяко помещение имаше големи правоъгълни прозорци, най-големият от които беше във всекидневната

— ефектна панорама, покриваща цялата западна стена, до изисканите френски врати, през които се излизаше на балкона. Като дете често наблюдавах оттук залеза на слънцето. Отвън на длъж и шир се простираше цитаделата. Над нашия комплекс се извисяваха трите модернистични небостъргача, населявани от белите якички на Сцион. На върха на Лодърдейл Тауър[2] бе инсталиран предавателният екран на район I-5. От него в неделя вечер прожектираха публичните обесвания. В момента той излъчваше само неподвижната емблема на Сцион — червен, подобен на котва знак и една-единствена дума в черно: СЦИОН, всичко това върху клинично бял фон. Виждаше се също и онзи ужасен девиз: НЯМА ПО-БЕЗОПАСНО МЯСТО.

По-скоро нямаше по-опасно място. Поне не и за нас.

Отпивах от млякото с кафе и гледах известно време символа, пращайки го мислено по дяволите. После измих джезвето, налях си чаша вода и тръгнах към стаята си. Трябваше да се обадя на Джаксън.

Баща ми ме пресрещна в коридора.

— Пейдж, почакай.

Аз се спрях.

Ирландец по рождение, с буйна огненочервена коса, той работеше в отдела за научни изследвания на Сцион. През свободното си време обичаше да драска формули в електронния си бележник или да се превъзнася по темите на клиничната биохимия, една от неговите две специалности. Човек никога не би казал, че сме баща и дъщеря.

— Здрасти — казах отново. — Съжалявам, че закъснях. Наложи се да поработя извънредно.

— Няма нужда да се извиняваш. — Той махна с ръка към всекидневната. — Ела, ще ти сложа нещо да хапнеш. Виждаш ми се поотслабнала.

— Нищо ми няма. Просто съм изморена.

— Знаеш ли, днес четох статия за кислородните барове. Отново инцидент в IV-2. Ниски заплати, замърсен кислород, припаднали клиенти, изобщо неприятна история.

— Централните заведения са по-различни, честно. Посетителите очакват качество. — Той мълчаливо подреждаше масата. — При теб как върви?

— Нормално. Виж, Пейдж, относно тази твоя работа в бара…

— Какво за нея?

Дъщеря, работеща в най-ниските ешелони на цитаделата. Можеше ли да има нещо по-неловко за човек в неговото положение? Как ли се чувстваше, когато колегите го разпитваха за децата, очаквайки да е отгледал доктори или адвокати. Какво ли си шушукаха зад гърба му, щом узнаеха с какво се занимавам? Но това бе една дребна, щадяща лъжа. Той никога нямаше да понесе истината — че всъщност съм дегенерат, престъпник.

И убийца. Само при мисълта ми призляваше.

— Вече си голяма и сама си вземаш решенията, но още не е късно да кандидатстваш в университета. Тази работа е задънена улица. Ниско заплащане, никакви перспективи. Докато с висше образование…

— Не. — Гласът ми прозвуча по-твърдо, отколкото възнамерявах. — Изборът си беше мой и не съжалявам за него.

Още помнех последния си разговор с класната ръководителка в гимназията.

— Съжалявам, че реши да не продължиш образованието си, Пейдж — бе казала тя, — но може пък да е за добро. Напоследък имаше доста продължителни отсъствия, което не подобава на една благовъзпитана млада дама. Ето ти препоръките за работа. — Тя ми подаде тънка папка с кожена подвързия и емблемата на училището. — Преподавателите са отбелязали способностите ти по предметите Физическо обогатяване, Френски език и Сционска история.

Изобщо не ме беше грижа. Открай време мразех училището: униформите, догмата. Напускането му бе най-приятният момент от цялото ми образование.

— Бих могъл да уредя нещо, ако прецениш — упорстваше баща ми. Толкова му се искаше да ме вкара в правия път.

— Сцион не поощрява връзкарството — отвърнах. — Би трябвало да го знаеш.

— Навремето аз нямах твоя избор, Пейдж. — Бузата му леко потрепна. — Не можех да си позволя лукса.

Не ми се щеше да продължаваме този разговор за минали неща.

— Още ли живееш с приятеля си? — смени темата той.

Лъжата за приятеля ми определено беше грешка. Откакто го бях измислила, той постоянно искаше да се запознае с него.

— Не, скъсахме. Нещата не вървяха. Но всичко е наред. Нанесох се в апартамента на Сюзет — нали я помниш?

— Сюзи от училище?

— Да.

Докато говорех, кинжалът от болка отново прониза слепоочието ми. Не можех да го чакам, докато приготви вечерята. Трябваше да се обадя на Джаксън, да му разправя за случилото се. Още сега.

— Всъщност малко ме боли глава — казах. — Ще имаш ли нещо против, ако си легна по-рано?

Той приближи към мен и улови брадичката ми е ръка.

— Постоянно имаш тези главоболия. Много се преуморяваш. — Прокара палец по челото ми, по сенките под очите. — Защо не се настаниш тук при мен, на дивана. По телевизията дават хубав документален филм…

— Може би утре — отблъснах нежно ръката му аз. — Намира ли ти се ли случайно аналгин?

— В шкафчето в банята — кимна той след секунда. — Като се наспиш, ще ти направя ирландска закуска с наденички и яйца, става ли? Искам да ми разкажеш всички новини около теб, пчеличке.

Изгледах го учудено. Не ми беше приготвял закуска от дете, нито ме бе наричал с този прякор, откакто бяхме напуснали Ирландия. Преди десет години. Преди цял един живот.

— Пейдж?

— Да, добре. Ще се видим утре сутринта.

Обърнах се и тръгнах към стаята си. Баща ми не каза нищо повече. Остави вратата открехната, както правеше всеки път, щом се приберях у дома. Никога не бе имал представа как да се държи покрай мен.

Спалнята за гости бе топла и задушна. Моята стара стая. Бях се преместила в Севън Дайълс веднага след училище, но баща ми така и не бе взел наемател. Нямаше нужда от него. Официално все още се водех, че живея тук. Беше по-лесно, отколкото да сменям регистрацията си. Отворих балконската врата. По кожата ми преминаваха студени и горещи вълни, а в очите си изпитвах странно напрежение, сякаш бях гледала срещу светлината с часове. Единственото, което виждах, бяха лицата на жертвите ми — и празнотата, лудостта в израза на онзи, когото бях оставила жив.

Пораженията се случиха за броени секунди. Духът ми бе не само разузнавач, но и смъртоносно оръжие. Джаксън отдавна чакаше това.

Намерих мобилния си и набрах номера на бърлогата. Той вдигна още на първото позвъняване.

— Виж ти, виж ти! На кого му е домъчняло за мен. А аз вече мислех, че си ме зарязала за уикенда. Да не би да реши, че всъщност нямаш нужда от почивка? Разбира се, за какво ти е притрябвала. Как ще издържа цели два дни без своята бродница. Имай сърце, миличка. Съгласна си, нали? Отлично. Впрочем попадна ли вече на дирите на Джейн Рочфорд[3]? Ще ти преведа още една-две хилядарки, ако ти трябват. Само не ми казвай, че онова нафукано копеле Дидиън ще докопа не само Ан Нейлър, но и…

— Убих човек.

Тишина.

— Какъв човек? — Гласът на Джаксън прозвуча странно.

— Жандарм. Опитваха се да задържат някакъв медиум.

— Значи уби Жандарма.

— Да. Единия.

— А другия? — изхриптя той.

— Изпратих го в плутонната му област.

— Чакай, да не си го направила със своя…? — Когато не отговорих нищо, той започна да се смее. Чух го как пляска с длан по бюрото си. — Най-сетне. Най-сетне! Пейдж, чародейке моя, ти си го направила! Онези сеанси са били само пилеене на таланта ти, бога ми. Значи въпросният мъж — Жандармът — сега е обикновен зеленчук?

— Да — преглътнах. — Уволнена ли съм?

— Уволнена? Всемогъщи цайтгайст, разбира се, че не! От години чакам този миг. Ти разцъфтя като благоуханно цвете, кукличке моя. — Представих си го как пуфка тържествуващо с пурата си. — Тъй, тъй, значи моята сънебродница най-сетне нахлула в чужда сънорама. И то само след три години практика. Кажи ми — успя ли да спасиш зрящия?

— Не.

— Не?

— Те имаха три полтъргайста.

— О, хайде стига. Никой медиум не може да контролира три полтъргайста.

— Но този го правеше. Мисля, че беше оракул.

— Аматьори — прозвуча ехидният му смях.

Погледнах през прозореца. Върху екрана на небостъргача се бе появило ново съобщение: ИЗВЕСТЯВАМЕ ВИ ЗА ИЗВЪНРЕДНИ ЗАБАВЯНИЯ В ДВИЖЕНИЕТО НА МЕТРОТО.

— Затворили са метрото — казах в слушалката. — Мъчат се да ме открият.

— Не се паникьосвай, Пейдж, няма полза от това.

— Е, дано ти имаш някакъв план. Целият транспорт е парализиран. Трябва някак да се измъкна оттук.

— На твое място не бих се тревожил. Дори да опитат да извадят спомените на оня Жандарм, мозъкът му ще е като изпържено тесто. Сигурна ли си, че си го пратила чак в плутонната му област?

— Да.

— Тогава ще са им нужни поне дванайсет часа, за да се докопат до нещо. Учуден съм, че нещастникът изобщо е жив.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че е по-добре да не се буташ в ръцете на хайките. Стой кротко при сционския си татко, там ще си в най-голяма безопасност.

— Но те разполагат с адреса. Не мога просто да чакам да дойдат и да ме арестуват.

— Бъди спокойна, прекрасна моя, никой няма да те арестува. Сега забрави тревогите, наспи се хубаво, а утре преди обяд ще изпратя Ник с колата да те вземе. Как ти звучи?

— Не ми харесва.

— Не е необходимо да ти харесва. Не забравяй, сънят разхубавява, не че ти имаш нужда. Между другото, ще ми направиш ли една услуга? Отбий се, моля те, при Минти на Гръб Стрийт[4] и вземи онези елегии на Джон Дън, става ли? Не мога да повярвам, че духът му отново се е появил, това е абсолютно…

Затворих телефона.

Джаксън беше копеле. Гений наистина, но иначе двулично, стиснато, коравосърдечно копеле, подобно на всички босове. Но към кого другиго можех да се обърна? Той бе просто по-малката от двете злини.

Неволно се усмихнах при мисълта. Що за свят бе този, в който Джаксън Хол бе по-малката злина?

Не ми беше до сън. Трябваше да се приготвя. В едно от чекмеджетата ми, под купчина дрехи, имаше джобен пистолет. До него лежеше копие от първото издание на брошурата на Джаксън „За същината на неестествеността“. В нея се изброяваха всички основни типове зрящи според неговата класификация. Моята книжка бе изпъстрена със собствените му анотации — бележки, идеи, телефонни номера. Заредих пистолета и измъкнах раницата си изпод леглото. Тя съдържаше аварийния ми комплект, чакащ вече от две години деня, в който щеше да ми се наложи да бягам. Пъхнах и брошурата в предния джоб. Не биваше да я откриват в бащиния ми дом.

После легнах по гръб, напълно облечена, с оръжието в ръка. Далеч отвън, някъде в мрака, се разнесе гръм.

Явно накрая все пак съм заспала, защото, когато се събудих, нещо не беше наред. Етерът бе твърде пренаселен. Имаше зрящи в сградата, на стълбището. Не старата госпожа Херън от горния етаж, която ползваше проходилка и винаги вземаше асансьора, а мъже, обути в ботуши.

Група за задържане.

Бяха дошли за мен.

Начаса скочих, навлякох якето и нахлузих ботушите и ръкавиците си с трепереща ръце. На това ме беше обучил Ник: да си плюя на петите и да бягам колкото ми държат краката. Можех да стигна и до гарата, ако опитах, но това щеше да изцеди силите ми до капка. По-добре да хванех някое нелегално такси, което да ме откара до 4-та Секция. За няколко лири в повече те качваха всекиго, без да питат дали е зрящ и от кого се крие.

Метнах раницата на гърба си, мушнах пистолета в джоба на якето и отворих балконската врата, която се бе захлопнала от вятъра. По дрехите ми заплющя дъжд. Прекосих балкона, качих се на перваза пред кухнята, улових се за стрехата и с едно набиране се озовах на покрива. Докато те достигнат апартамента, вече бях започнала да тичам.

Тряс! Това беше вратата. Не си бяха направили труда да звънят. Миг по-късно в нощта проехтя изстрел. Насилих се да не спирам. Не можех да се обръщам назад. А и те никога не убиваха незрящи без

причина, още повече служители на Сцион. Най-вероятно бяха стреляли с транквилант по баща ми, за да не им се пречка, докато ме арестуват. Щеше да им трябва нещо много, много по-силно, за да повалят мен.

В квартала цареше тишина. Огледах района от ръба на покрива. Охранителят не се виждаше, явно тръгнал отново на своите обиколки. Скоро забелязах полицейската камионетка със затъмнени стъкла, чакаща със запалени фарове. Ако човек си направеше труда да погледне задните й врати, щеше да види символа на Сцион.

Внимателно се прехвърлих върху корниза на сградата. Беше рисковано хлъзгав. Обувките и ръкавиците ми имаха добро сцепление, но трябваше да си отварям очите на четири. С притиснат до стената гръб запристъпвах към пожарната стълба. От дъжда косата залепваше по лицето ми. Изкачих се до балкона от ковано желязо на мансардния етаж, където разбих резето на малък прозорец. Претичах през пустия апартамент, после три етажа надолу по стълбите и се озовах пред външния вход. Трябваше да се измъкна на улицата, да се изгубя в тъмните пресечки.

Червени светлини на стопове. Колата на НОБ бе паркирана точно отпред, отрязвайки пътя ми за бягство. Отстъпих и затръшнах вратата, което активира заключващия механизъм. С тресящи се ръце грабнах брадвата от пожарното табло, разбих един приземен прозорец и се измъкнах в малкия вътрешен двор, порязвайки дланите си на стъклата. Озовах се пак под дъжда и се закатерих трескаво по улуци и первази, докато, останала без дъх, не достигнах покрива.

И тук сърцето ми слезе в петите. Наоколо гъмжеше от мъже в червени ризи и черни якета. Няколко фенера начаса се насочиха към мен, заслепявайки ме с лъчите си. Стоях и ги гледах запъхтяно. Никога преди не бях виждала в Лондон такива униформи — дали бяха сционски?

— Стой на място!

Най-близкият от тях пристъпи към мен. Облечената му в черна ръкавица ръка държеше пистолет. Водачът на отряда бе изключително могъщ медиум. В оскъдната светлина различих мършавото му лице, присвитите като цепки очи и тънките, стиснати устни.

— Стига си бягала, Пейдж — викна той от другия край на покрива. — Защо не дойдеш да се скриеш от дъжда?

Огледах набързо обстановката. Съседната постройка бе запустяла офисна сграда. Разстоянието дотам бе голямо, може би шест метра, а отвъд нея имаше оживена улица. Никога преди не бях опитвала подобен скок, но освен ако не исках да атакувам медиума и още веднъж да изляза от тялото си, трябваше да опитам.

— Благодаря, ще пропусна — отвърнах и хукнах отново.

Сред войниците се разнесоха тревожни викове. Скочих на по-ниско ниво на покрива. Медиумът се носеше подир мен. Чувах тупкането на стъпките му секунди след моите собствени — той бе навикнал на подобни гонитби. Не можех да си позволя да спра, дори и за миг. Бях лека и пъргава, достатъчно слаба, за да се провирам през пролуки и между перила, но същото важеше и за моя преследвач. Веднъж стрелях с пистолета през рамо, но той просто се наведе, без да забавя крачка. Вятърът отнесе смеха му встрани, тъй че не успях да преценя колко е наблизо.

Пъхнах оръжието обратно в джоба си. Нямаше смисъл да стрелям, щях само да пропусна мишената. Свих и отпуснах пръсти, готвейки се да се уловя за улука. Мускулите ми горяха, дробовете ми се напрягаха до пръсване. Парване в глезена ме извести, че съм се наранила, но трябваше да продължа напред. Да тичам или да се бия. Да бягам или да умра.

Медиумът преодоляваше препятствията, бърз и плавен като вода. Адреналинът пулсираше във вените ми. Прескачах тръби и вентилационни шахти, набирах скорост, като същевременно се опитвах да насоча шестото си чувство към медиума. Съзнанието му беше силно и бързо като него самия. Не можех да го прикова на едно място, не можех дори да зърна добре образа му. Нямаше нищо, което да сторя, за да го забавя.

Възбудата и адреналинът притъпяваха болката в глезена ми и ето че скоро пред мен се ширна петнайсететажната бездна. От другата й страна имаше корниз с водосточен улук, а след това — пожарна стълба. Успеех ли да стигна дотам, можех да се спусна по нея и да се изгубя в суматохата на 5-и район. Можех да се измъкна. Да, щях да успея. В главата ми прозвуча насърчителният глас на Ник: *Присвий коленете към гърдите. Не откъсвай поглед от мястото за приземяване. Сега или никога.* Оттласнах се с всички сили и полетях над пропастта.

Тялото ми се блъсна в масивна тухлена стена. Устната ми се разцепи от удара, но все още бях в съзнание. Пръстите ми се вкопчиха във водосточния улук, а краката ми заритаха, търсейки опора. Използвах цялата си останала енергия, за да се придърпам нагоре. Острият ръб на улука се впиваше дълбоко в дланите ми. От джоба на якето ми изпадна монета и полетя към тъмната улица.

Триумфът ми не трая дълго. Докато изпълзявах върху стрехата, с охлузени и кървящи ръце, гръбнакът ми се взриви от пронизваща болка, която едва не ме събори от покрива. Стенейки, извих шия назад и видях дългата тънка стрела, забита в кръста ми.

Флукс.

Те имаха флукс.

Наркотикът се устреми във вените ми. След шест секунди цялата ми кръвоносна система вече бе пропита от него. Помислих си две неща — първо, че Джаксън ще ме убие, и второ, че всъщност няма значение, защото и без това ще умра. После пръстите ми отслабиха хватката си.

Небитие.

---

[1] Барбикан — луксозен затворен жилищен комплекс в историческия център на Лондон — Б.р. ↑

[2] Лодърдейл Тауър — една от трите кули, част от комплекса Барбикан. Някога най-високата жилищна постройка в Лондон. — Б.р. ↑

[3] Джейн Рочфорд или Джейн Болей — съпруга на Виконт Рочфорд, братът на Ан Болейн, екзекутирана чрез обезглавяване. — Б.р. ↑

[4] Гръб Стрийт — Улица в Лондон, известна до XIX век с концентрацията си на дребни издатели и книжари, обеднели писатели и непризнати поети. — Б.р. ↑

3
В ПЛЕН

Това сякаш продължаваше до безкрай. Не знаех кога е започнало, нито виждах кога ще свърши.

Помнех движение, гърлен рев, усещането, че ме завързват за твърда повърхност. Убождане от игла, а после всепоглъщаща болка.

Реалността беше изкривена. Близо до мен имаше свещ, но пламъкът й нарастваше до размерите на преизподня. Бях като затворена в пещ. Потта струеше като восък от всичките ми пори. Аз бях огън. Аз горях. Цвърчах и се овъглявах, а после изведнъж замръзвах, отчаяна за топлина, чувствайки, че умирам. Нямаше междинно състояние. Само безкрайна, нескончаема болка.

Препаратът Флуксион 14 бе разработен като съвместен проект на медицинските и военни експерти на Сцион. Предизвикваше осакатяващ ефект, наречен фантасмагория, по-известен сред потърпевшите зрящи като „мозъчна чума“ — серия от ярки халюцинации, предизвикани от изкривяване на човешката сънорама. Връхлитаха ме видение след видение, а от гърдите ми се изтръгваха викове, щом болката станеше твърде силна, за да я понасям в мълчание. Ако имаше ад, то това бе определението за него. Това беше адът.

Косата ми лепнеше по обляното в сълзи лице, докато се напъвах, мъчейки се напразно да повърна отровата от тялото си. Единственото, което исках, бе всичко да свърши. Нещо да ме освободи от този кошмар, независимо дали ще е сън, безсъзнание или смърт.

— Кротко, кротко, съкровище. Не искаме още да умираш. Днес вече изгубихме две като теб. — Хладни пръсти погладиха челото ми. Аз извих гръб, за да се отдръпна от тях. Ако не искаха да умирам, защо ми причиняваха това?

Пред погледа ми закръжаха мъртви цветя. Стаята се изви на спирала, въртейки се отново и отново, докато изгубих представа за горе и долу. Впих зъби във възглавницата, за да спра писъците си.

Усетих вкус на кръв и разбрах, че съм захапала и нещо друго — устната, езика или бузата си, кой знае?

Флукс не напускаше организма току-така. Независимо колко пъти повръщаш или уриниращ, той продължаваше да циркулира, пренасян от кръвта, възпроизвеждан от собствените ти клетки, докато не ти инжектираха противоотрова. Понечих да моля за милост, но от устата ми не излизаше нито звук. Болката ме връхлиташе на вълна след вълна, докато накрая бях сигурна, че ще умра.

Обади се нов глас.

— Достатъчно. Тази ни трябва жива. Вкарай й противоотровата или ще се погрижа да получиш двойно нейната доза.

Противоотрова! Значи можеше и да оживея. Опитах се да различа нещо през смътния воал от видения, но виждах единствено свещта.

Всичко отнемаше прекалено дълго време. Защо се бавеха? Всъщност нямаше значение. Исках само да изпадна в сън, най-дългия сън от всички.

— Пуснете ме — промълвих. — Махнете ме оттук.

— Тя говори. Донеси вода.

Зъбите ми затракаха по ръба на хладна стъклена чаша. Започнах да поемам дълги, жадни глътки. Погледнах нагоре, за да видя лицето на спасителя си.

— Моля ви — казах.

Две очи гледаха втренчено в моите. После и те избухнаха в пламъци.

Накрая кошмарът престана. Изпаднах в дълбок, черен сън.

Когато се събудих, известно време лежах неподвижно.

Сетивата ми се бяха върнали достатъчно, за да разбера къде съм: просната по корем върху корав матрак. Гърлото ми беше пресъхнало. След такава неописуема болка все някога трябваше да дойда на себе си, най-малкото за да потърся вода. Със сепване осъзнах, че съм гола.

Обърнах се на една страна и се подпрях на лакът. В ъгълчетата на устата си усещах вкус на повръщано. Веднага щом успях да се концентрирам, прослушах етера. Някъде наблизо в този затвор имаше и други зрящи.

Мина известно време, преди очите ми да се приспособят към сумрака. Бях на тясно легло със студени, влажни чаршафи. Отдясно

имаше прозорец с решетка, без стъкло. Подът и стените бяха от камък. Имаше пронизващо течение, от което цялата ми кожа настръхваше. Дъхът ми излизаше на малки облачета пара. Придърпах чаршафа край раменете си. Кой, по дяволите, ми беше взел дрехите?

Вратата в ъгъла беше открехната и през нея се процеждаше светлина. Станах, олюлявайки се. Щом се уверих, че няма да падна, пристъпих нататък. Оказа се, че зад вратата има проста баня, а светлината идва от една-единствена запалена свещ. Оборудването се състоеше от първобитна тоалетна и ръждив чучур за вода, разположен високо на стената. Когато завъртях близкия кран, отгоре ми се изля леден потоп. Опитах да го завъртя на другата страна, но водата отказа да се затопли с повече от един градус. Започнах да подлагам един след друг крайниците си под струята, вземайки някакво грубо подобие на душ. Кърпи нямаше, затова използвах единия от чаршафите на леглото, за да се подсуша, докато другия увих около себе си. Когато пробвах външната врата, тя се оказа заключена.

По кожата ми полазиха мравки. Нямах представа къде и защо се намирам, нито какво смятаха да правят с мен. Никой не знаеше какво се случва със задържаните; те не се връщаха, за да разкажат.

Седнах на леглото и си поех няколко пъти дълбоко дъх. Още се чувствах слаба от часовете на изтезания и не ми трябваше огледало, за да разбера, че изглеждам дори по-мъртвешки от обикновено.

Тръпките ми не бяха само от студ. Бях гола и сама, в тъмна стая с решетки на прозорците, без помен от път за бягство. Вероятно ме бяха отвели в Тауър. Бяха ми взели и раницата, с брошурата в нея. Свих се върху леглото, мъчейки се да съхраня телесната си топлина, биенето на сърцето си. Във възпаленото ми гърло се надигна тежка буца.

Дали щяха да сторят нещо на баща ми? Вярно, че беше ценен за властта, но биха ли му простили, задето е приютил един зрящ? Укривателството също се третираше като измяна. Но все пак беше важна клечка, затова сигурно щяха да го пощадят.

Постепенно изгубих представа за времето и изпаднах в неспокойна дрямка. Сепнах се едва когато вратата с трясък се отвори.

— Ставай.

Стаята се освети от газена лампа. Държеше я жена. Тя имаше лъскава мургава кожа и елегантна фигура и бе по-висока от мен с близо педя. Вълнистата й коса бе дълга и черна. Черна бе и роклята й,

с висока талия и ръкави, спускащи се до върховете на облечените в ръкавици пръсти. Беше невъзможно да се отгатне възрастта й — някъде между двайсет и пет и четирийсет години. Увих се плътно в чаршафа, без да откъсвам очи от нея.

Забелязах три странни неща. Първо, очите й бяха жълти. Не с онзи кехлибарен цвят, който жълтее при определена светлина, а истински жълти, почти зеленикави, и излъчваха сияние.

Второто беше аурата й. Беше зряща, но от тип, който не бях срещала досега. Не можех да определя кое точно е необичайно, но то не се нравеше на сетивата ми.

И третото, което ме смрази, бе сънорамата й. Същата като онази, която ме бе озадачила предния ден в I-4. Непознатият посетител. Първият ми импулс бе да я нападна, но знаех, че няма да успея да пробия тази сънорама, не и в сегашното си състояние.

— Това Тауър ли е? — попитах дрезгаво.

Жената игнорира въпроса. Доближи лампата до лицето ми, оглеждайки внимателно очите. Започнах да се чудя дали още не съм в състояние на мозъчна чума.

— Глътни ето тези — каза.

Погледнах двете хапчета в ръката й.

— Глътни ги.

— Не.

Тя ме удари. Усетих вкус на кръв. Исках да й върна удара, да се бия, но бях толкова слаба, че едва се крепях. С мъка, предвид на токущо цепнатата си устна, взех хапчетата.

— Загърни се — каза посетителката. — Ако пак проявиш инат, ще се погрижа никога да не напуснеш тази стая. Не и с плът върху костите си.

Тя хвърли до мен вързоп дрехи.

— Вземи ги.

Не исках да ме удря отново. Този път щях да падна. Със стиснати зъби взех вързопа.

— Обличай се.

Погледнах дрехите. От устната ми капна кръв и направи червено петно върху бялата туника в ръцете ми. Тя беше с дълги ръкави и квадратно деколте. Освен нея имаше платнен колан, панталони, чорапи и обувки, всичките черни, комплект просто бельо и черна жилетка с

избродирана малка бяла котва. Символът на Сцион. Облякох се несръчно, движейки с труд схванатите си крайници. Когато свърших, тя се обърна към вратата.

— Върви след мен. Недей да говориш с никого.

Извън стаята цареше мъртвешки студ, а протритата пътека, с която бе застлан подът, не помагаше особено. Явно червена навремето, сега тя бе избеляла и изпоцапана с повръщано. Крачех след своята водачка из лабиринт от каменни коридори, покрай малки прозорци с решетки и горящи факли. Те изглеждаха твърде ярки и груби след хладните, синкави улични светлини на Лондон.

В замък ли се намирахме? Не знаех да има замъци в радиус от хиляда километра край Лондон — не бяхме имали монарх от кралица Виктория насам. Освен ако не беше Тауър.

Рискувах да хвърля поглед навън. Беше нощ, но различих вътрешен двор, осветен от няколко фенера. Чудех се колко ли дълго съм останала под въздействие на наркотика. Дали тази жена бе наблюдавала мъките ми? НОБ ли й нареждаха, или тя нареждаше на НОБ? Може би работеше за Архонтството, но там не биха наели зрящ. А тя определено бе такава.

Спряхме пред една врата и отвътре се подаде момче. Беше кльощаво създание с лице на плъх и чорлава пясъчноруса коса. Имаше всички признаци на отравяне с флукс — стъклен поглед, смъртнобледа кожа, посинели устни. Жената го огледа от глава до пети.

— Име?

— Карл — изхриптя той.

— Моля?

— Карл. — Личеше си, че е в агония.

— Е, поздравления, Карл. Успя да оцелееш след Флуксион 14. — В гласа й нямаше нищо поздравително. — Скоро може да нямаш друга възможност да поспиш.

Карл и аз разменихме погледи. Знаех, че вероятно изглеждам също толкова ужасно като него.

Продължихме да се влачим по коридорите, събирайки още неколцина зрящи. Аурите им бяха силни и характерни, тъй че не ми бе трудно да ги определя. Провидец. Хиромантка с щръкнала прическа, боядисана в електриковосиньо. Тасеограф. Оракул с бръсната глава. Стройна брюнетка с тънки устни, вероятно контактьорка, която

изглеждаше със счупена ръка. На вид всички бяха между петнайсет и двайсет и няколко годишни, бледи и изтощени от флукса. Накрая станахме общо десетима. Жената се обърна и огледа малкото си стадо от изроди.

— Аз съм Плейона Суалоцин — произнесе. — Ще бъда ваш водач през първия ден на престоя ви в Шеол I. Тази вечер ще присъствате на приветствената реч. Има няколко прости правила, които се очаква да спазвате. Няма да поглеждате никой Рефаим в очите. Ще държите погледите си забити в пода, където им е мястото, освен ако не ви се каже да гледате другаде.

Хиромантката вдигна ръка, свела очи към краката си.

— Какво е това Рефаим?

— Много скоро ще разберете. — Плейона направи пауза. — Едно допълнително правило: няма да говорите, освен ако някой Рефаим не се обърне към вас. Има ли нещо неясно дотук?

— Да, има. — Беше тасеографът. Той не гледаше надолу. — Къде се намираме?

— Скоро ще ви се изясни.

— Кое, по дяволите, ви дава право да ни окошарвате? Аз дори не съм кръшкал. С какво съм нарушил закона? Докажете, че имам аура! Още сега се махам оттук и никой няма да…

Той спря. От очите му се стекоха две тъмни мъниста кръв. Издаде тих стой, преди да се срине на земята.

Хиромантката изпищя.

Плейона огледа сгърченото тяло на тасеографа. Когато вдигна глава към нас, очите й бяха сини като пламък на газова горелка. Отвърнах лице от тях.

— Някакви други въпроси?

Хиромантката притисна устата си е длан.

Бяхме въведени в малка стая, е влага по пода и стените, тъмна като крипта. Плейона ни заключи вътре и си тръгна.

Около минута никой не се осмели да продума. Хиромантката, явно пред истерия, хлипаше конвулсивно. Повечето от останалите бяха твърде отпаднали, за да говорят. Аз се дръпнах встрани и седнах в един ъгъл. Кожата под ръкавите ми бе цялата настръхнала.

— Това Тауър ли е в крайна сметка? — попита един авгур. — Прилича на него.

— Млъкни — сряза го някой. — Просто млъкни.

Някой взе да се моли на цайтгайста, сякаш това щеше да помогне. Опрях брадичка върху коленете си. Дори не ми се мислеше какво предстои оттук нататък. Не знаех колко силна ще се покажа, ако ме сложат на водната дъска. Бях чувала баща ми да говори за нея, как ти дават да дишаш само за по няколко секунди. По думите му това не било мъчение, а терапия.

Един провидец седна до мен. Беше гологлав и широкоплещест. Не можех да го разгледам добре в сумрака, но виждах големите му, блестящо черни очи.

— Джулиан — протегна ми ръка той.

Не личеше да е уплашен, само притихнал.

— Пейдж — отвърнах. Само с първите имена беше по-безопасно. Прочистих пресъхналото си гърло. — От коя Кохорта си?

—IV-6.

— Аз съм от I-4.

— Това е територията на Белия заклинател.

Кимнах утвърдително.

— Коя част от нея?

— Сохо — отвърнах. — Ако му кажех, че съм в Севън Дайълс, щеше да се сети, че съм от обкръжението на Джаксън.

— Завиждам ти. Ще ми се и аз да бях в центъра.

— Защо?

— Там синдикатът е силен. В моята секция рядко се случва нещо. — Говореше тихо, почти шепнешком. — За какво те арестуваха?

— Убих патрул в метрото. — Устата ме болеше при всяка дума. — А теб?

— Малко неразбирателство с един Жандарм. Накратко казано, той не е вече между нас.

— Но ти си провидец. — Повечето зрящи гледаха на провидците, които бяха клас гадатели, с известно презрение. Както всички гадатели, те общуваха с духовете посредством предмети — в техния случай най-често с огледала. Джаксън страшно мразеше гадателите („говнатели, миличка, викай им говнатели“). Впрочем авгурите също влизаха в това число.

Джулиан явно прочете тези мои мисли.

— Значи не смяташ, че провидците са способни на убийство?

— Не и чрез духове. Не могат да контролират достатъчно голяма свита.

— Права си. Просто го застрелях. Но това не им попречи да ме арестуват.

Настана кратко мълчание. От тавана върху косата ми капеше ледена вода и се стичаше надолу по носа ми. Повечето останали затворници стояха тихо. Едно момче се поклащаше монотонно напред-назад.

— Имаш странна аура — обади се пак Джулиан. — Не мога да разбера каква си. Бих казал оракул, но…

— Но?

— Отдавна не съм чувал за жена оракул. А и не мисля, че си сибила.

— Аз съм акултомант.

— Какво ще рече това, бодеш хората с игли?

— Нещо подобно.

Навън се разнесе трясък, последван от ужасен вик. Всички млъкнаха.

— Това е берсерк — промълви уплашен мъжки глас. — Надявам се, че няма да го вкарат тук при нас.

— Няма такова нещо като берсерк — казах аз.

— Не си ли чела „За същината на неестествеността“?

— Чела съм я. Това е хипотетичен тип.

Той не изглеждаше убеден. При спомена за брошурата стомахът ми се сви. Кой знае в чии ръце се намираше сега — първото издание на най-престъпното съчинение в цитаделата, цялото покрито с бележки и контактна информация. Нямаше как да притежавам подобно нещо, без да съм близка с автора.

— Ще ни измъчват още — изпъшка контактьорката, прегърнала счупената си ръка. — Искат да разберат нещо. Иначе нямаше да ни изкарат току-така.

— Да ни изкарат откъде? — попитах.

— От Тауър, малоумнице. Къде мислиш, че съм прекарала последните две години?

— Две години? — Някъде от ъгъла се разнесе полуистеричен смях. — А какво ще кажеш за девет?

Девет години. От къде на къде? Доколкото знаех, на задържаните се даваха две възможности: да се присъединят към НОБ, или да бъдат екзекутирани. Нямаше нужда да се „складират“ зрящи.

— Защо толкова дълго? — попитах.

Отговор не дойде. След малко Джулиан се обади.

— Има ли някой друг, който да се чуди защо още не сме мъртви?

— Убиха всички останали — прозвуча гласът на контактьорката. — Тук съм от месеци. Зрящите от моето крило до един отидоха на бесилката… Явно са ни подбрали заради нещо.

— СциСОНИ — прошепна някой. — Ще ни използват за опитни зайчета. Докторите ще си правят експерименти с нас.

— Тук не е СциСОНИ — казах аз.

Настана продължителна тишина, прекъсвана само от непреставащите хълцания на хиромантката. Накрая Карл се обърна към контактьорката.

— Казваш, че сме подбрани заради нещо. Какво може да е то?

— Знам ли. Нашите способности.

— Но как ще ги използват? — попитах.

— Теб пък какво те касае — сряза ме тя. — Ти дори нямаш способности. На кого са му притрябвали негодни зрящи.

Едва устоях на изкушението да й счупя и другата ръка.

— Какво стори тя с тасеографа? — изхлипа хиромантката. — Видяхте ли очите му… а тя дори не се помръдна!

— Е, поне не ни убиват — рече Карл, все едно се чудеше защо всички останали са толкова притеснени. Гласът му вече не беше толкова дрезгав. — Лично аз бих предпочел каквото и да е пред въжето.

— Каква е гаранцията, че пак няма да свършим там? — попитах.

Той се умълча.

Друго момче, толкова бледо, сякаш флуксът бе изцедил всичката кръв от вените му, взе да диша шумно и учестено. Носът му бе обсипан с лунички. Не го бях забелязала по-рано, но нямаше и следа от аура.

— Какво е това място? — Думите излизаха с пелтечене от устата му. — Кои сте вие, хора?

Джулиан го изгледа.

— Ти си незрящ. Защо са те прибрали?

— Как така незрящ?

— Сигурно някаква грешка — махна отегчено оракулът. — Все едно, ще го убият. Лош късмет, хлапе.

Момчето изглеждаше сякаш всеки миг ще припадне. Скочи на крака и заблъска по вратата.

— Аз не трябва да съм тук! Искам да си ида у дома! Не съм дегенерат, не съм! — Още малко и щеше да се разплаче. — Съжалявам, съжалявам за кълбото!

— Престани! — запуших устата му с ръка. — Да не искаш онази да дойде и за теб?

Неколцина от другите също го смъмриха. Той целият трепереше. Беше петнайсетина годишен, но хилав. Неволно си спомних за едно друго време, време, когато аз също бях уплашена и сама.

— Как си казваш? — опитах се да звуча утешително.

— С-себ. Себ Пиърс. — Той скръсти ръце, сякаш искаше да се смали. — Вие всички ли сте… дегенерати?

— Да, и ще направим дегенератски неща с вътрешните ти органи, ако не си затвориш плювалника — процеди презрително някой.

Себ примигна.

— Не бой се — казах му. — Аз съм Пейдж. А това е Джулиан.

Джулиан само кимна. Явно грижите за незрящия се падаха единствено на мен.

— Къде живееш, Себ?

— В III Кохорта.

— Виж ти — вметна Джулиан. — В пръстена.

Себ сведе очи. Зъбите му тракаха. Без съмнение, смяташе, че ще го накълцаме на парчета и ще се окъпем в кръвта му в окултна оргия. „Пръстенът“ бе популярното име на III Кохорта — навремето там бях ходила на училище.

— Хайде — подканих го. — Разкажи ни какво се случи.

Той огледа останалите. Не можех да го виня за страха му. Още от детската градина му бяха набивали в главата, че ясновидците са източникът на всички световни злини, а ето че сега се бе озовал в една килия с тях.

— Един съученик сложи контрабанден предмет в раницата ми… — Сигурно ставаше дума за кристално кълбо, най-разпространения

артикул на черния пазар. — А после директорът ме видя в класната стая, докато се опитвах да му го върна. Помисли, че съм го взел от някой от онези типове на улицата, и повика охраната да ме провери.

Да, определено сционско хлапе. Щом училището му имаше собствена охрана, вероятно произхождаше от доста богато семейство.

— Отне ми часове, докато им обясня, че са ми скроили номер. — Той преглътна. — Накрая, като си тръгвах за вкъщи, видях на ъгъла двама мъже с червени ризи. Опитах се да мина покрай тях, но те ме спряха. Носеха маски. Уплаших се и побягнах. Тогава чух изстрел и трябва да съм припаднал. А после ми стана много лошо.

Зачудих се какъв ли е ефектът на флукса върху незрящите. Физическите симптоми навярно настъпваха и при тях — жаждата, повръщането, ирационалният страх — но не и фантасмагорията.

— Това е ужасно — казах. — Сигурна съм, че е станала грешка. — И наистина смятах така. Нямаше причина едно незрящо момче от добро семейство да се намира тук.

Себ ме погледна обнадеждено.

— Значи ще ме пуснат да си вървя?

— Не — намеси се Джулиан.

Отвън се чуха стъпки. Наострих уши. Плейона се връщаше. Тя отвори вратата, сграбчи най-близкия затворник и го изправи с една ръка.

— Следвайте ме. И не забравяйте правилата.

Минахме през двойна порта и излязохме от сградата. Контактьорката помагаше на хлипащата хиромантка. Леденият въздух хапеше всеки сантиметър непокрита кожа. Постреснах се, когато наближихме една бесилка — може би това все пак беше Тауър, — но Плейона я подмина. Не знаех какво е сторила с тасеографа, нито какъв беше онзи вик в коридора, но нямах намерение да питам. Главата надолу, очите отворени. Това щеше да бъде моето правило и тук.

Крачехме по пусти улици, осветени от газени фенери, мокри след обилния нощен дъжд. Джулиан вървеше до мен. Постепенно зданията започнаха да стават по-големи, но не бяха небостъргачи. Мащабът бе различен. Липсваха стоманените конструкции, електричеството. Старо, непознато строителство, градено във време с други естетически вкусове. Каменни стени, дървени врати, прозорци с

витражи в рубинени и аметистови цветове. Щом заобиколихме последния ъгъл, ни посрещна гледка, която никога няма да забравя.

Улицата, разпростряла се пред нас, бе странно широка. Не се виждаше нито една кола, а само дълги редове от паянтови постройки, килнати като пияни от единия до другия й край. Шперплатови стени, покрити с листове гофрирана ламарина. От двете си страни това малко градче бе обградено от масивни сгради. Те имаха тежки ковани порти, високи прозорци и бойници, подобно на замъците от викторианските дни. Толкова силно ми напомниха за Тауър, че трябваше да отвърна поглед встрани.

На метри от най-близката съборетина се издигаше открита сцена с няколко стройни фигури върху нея. Край тях горяха свещи, осветявайки маскираните им лица. Под платформата свиреше цигулка — музика на зрящи, каквато само контактьор може да изпълнява. Отпред се бе насъбрала голяма публика. Всеки от членовете й бе облечен в червена туника и черна жилетка.

Сякаш очаквали пристигането ни, актьорите започнаха да танцуват. Те до един бяха ясновидци; всъщност всеки тук беше ясновидец — изпълнители, публика, всички. Никога през живота си не бях виждала толкова много зрящи, събрани мирно на едно място. Тук трябваше да има поне сто души.

Това не бе тайно събиране в подземен тунел. Нямаше нищо общо с бруталния синдикат на Хектор. Беше нещо различно. Когато Себ се пресегна да ме хване за ръката, аз не я отдръпнах.

Шоуто продължи няколко минути. Не всички зрители гледаха внимателно. Някои разговаряха помежду си, други отправяха подигравки към сцената. Сигурна съм, че чух някой да подвиква „страхливци“. Когато танцът приключи, на сцената се качи момиче в черно трико. Имаше тъмна, гладко опъната назад коса и златна маска с крила на лицето. За секунда застана напълно неподвижно, после скочи и се улови за двете дълги червени ленти, които се спускаха отгоре. Работейки ловко с ръце и крака, се изкачи на около шест метра височина, преди да заеме акробатична поза. От публиката се разнесоха рехави аплодисменти.

Още усещах мозъка си, размътен от наркотика. Дали изпълняваха някакъв зрящ ритуал? Бях чувала и за по-странни неща. Едно бе сигурно: не се намирахме в СциЛо. Наоколо нямаше никакво

сционско присъствие. Стари сгради, улични изпълнители, газени фенери и павирани улици — времето сякаш се бе превъртяло назад.

Знаех точно къде съм.

Всеки бе чувал за изгубения град Оксфорд. За него се учеше в сционските часове по история. Университетът му бе изгорял при пожар през есента на 1859. Останалата част бе класифицирана като Забранена зона тип А. Никой нямаше право да стъпва тук под страх от някаква неведома зараза. Мястото бе просто изтрито от картата на Сцион. В записките на Джаксън бях чела, че през 2036 година един безстрашен журналист от списание „Тръбач“ опитал да стигне дотам с кола, заканвайки се да публикува статия, но по пътя попаднал на снайперистка засада и никой повече не чул за него. Самото списание, което твърде често се ровело в сционските тайни, също потънало в небитието.

Плейона се обърна и ни изгледа. Лицето й не се виждаше добре в тъмното, но очите й все така горяха.

— Не е прилично да се зяпа — каза тя. — Ще закъснеете за приветствената реч.

Но какво можехме да сторим, след като танцът бе тъй възхитителен. Последвахме я, хвърляйки крадешком погледи към сцената.

Скоро стигнахме до огромни порти от ковано желязо. Отвориха ги двама мъже, които силно наподобяваха водачката ни: същите очи, същата атлазена кожа, същите аури. Плейона мина с плавна походка между тях. Себ започваше да презеленява. Държах го за ръка, докато прекосявахме вътрешния двор. Един незрящ не би трябвало да значи нещо за мен, но той изглеждаше твърде уязвим, за да го оставя. Хиромантката плачеше безутешно. Само оракулът си чоплеше ноктите и изглеждаше невъзмутим. Постепенно към нас се присъединиха още няколко групи новодошли, също в бели одежди. Повечето се озъртаха стреснато, но имаше и такива е искрица в погледа. С нарастването на бройката ни редовете се сгъстяваха.

Накрая ни вкараха като стадо в дълга, внушителна зала. От пода до тавана се издигаха маслиненозелени рафтове, отрупани с красиви стари книги. По протежение на една от стените се редяха единайсет прозореца с цветни витражи. Интериорът бе класически, с полиран мраморен под. Аз стоях между Джулиан и Себ, напрегнала докрай

всичките си сетива. Джулиан също бе неспокоен. Погледът му непрестанно се местеше преценяващо от един облечен в бяло пленник към друг. Това бе истинско стълпотворение — сборище от всякакви видове зрящи, от авгури и гадатели до медиуми и сензори.

Плейона се отдели от нас и застана на подиума в предната част на залата заедно с още осем подобни на нея създания, явно Рефаими. Шестото чувство потръпна в мен. След като всички се събраха, над множеството лъхна мъртвешка тишина. После една жена пристъпи напред и започна да говори.

4
ЛЕКЦИЯ ЗА СЯНКАТА

— Добре дошли в Шеол I.

Рефаимката бе висока близо два метра. Чертите й бяха абсолютно симетрични: дълъг прав нос, високи скули, неподвижни, дълбоко разположени очи. Светлината на свещите хвърляше отблясъци върху косата и бронзовата й кожа. Носеше черни дрехи, както и останалите, но със златни ивици отстрани и върху ръкавите.

— Аз съм Нашира Саргас — продължи тя с хладен, алтов глас — и съм кръвният суверен на рефаимската раса.

— Това шега ли е? — прошепна някой.

— Шшт! — просъска му друг.

— Преди всичко държа да се извиня за мъчителното начало на пътуването ви дотук, особено ако първо сте били настанени в Тауър. Повечето ясновидци са останали с впечатлението, че призоваването им в нашето лоно е свързано с екзекуция. Всъщност ние използваме Флуксион 14, за да осигурим безпрепятственото ви преместване в Шеол I. След упояването ви вие бяхте транспортирани с влак до място за задържане и наблюдение. Дрехите и личните ви вещи бяха конфискувани.

Слушайки, изучавах тази жена, оглеждах етера около нея. Никога преди не бях долавяла такава аура. Щеше ми се да мога да я зърна. Сякаш бе съставена от няколко различни вида, претопени в едно странно поле от енергия.

Имаше и нещо друго. Оттенък на студенина. Повечето аури излъчват мек, топъл сигнал, сякаш минаваш покрай отоплителен уред, но тази предизвикваше у мен ледени тръпки.

— Знам, че сте учудени да видите този град. Той навярно ви е известен като Оксфорд. Съществуването му бе отречено от нашето правителство през деветнайсети век, дълго преди вие да се родите. Предлогът беше карантина след опустошителен ножар. Всичко това е лъжа. Той просто бе затворен, за да можем ние, Рефаимите, да го

превърнем в свой дом. Заселихме се тук преди двеста години, през 1859. Тогава вашият свят бе достигнал ниво, наричано от нас „праг на етера“.

Тя огледа лицата ни.

— Повечето от вас са ясновидци и разбират, че навсякъде около нас съществуват духовни съзнания, твърде упорити или страхливи, за да срещнат окончателната си смърт в сърцето на етера. Вие можете да общувате с тях, а в замяна те ви предоставят напътствия и защита. Но тази връзка си има цена. Ако материалният свят се пренасели с бродещи духове, това предизвиква дълбоки разриви в етера, докато в един момент прагът на етера рухне. Когато това се случи със Земята, тя ще остане изложена на по-висше измерение, наречено Отвъдното. Нашето измерение. По този начин се озовахме тук.

Нашира обърна взор към затворниците от моята редица.

— Вие, човеците, направихте много грешки. Застлахте плодородната си земя с трупове, обременихте я с безутешни призраци. Сега тя принадлежи на Рефаимите.

Погледнах Джулиан и видях собствения си страх отразен в неговите очи. Тази жена трябваше да е луда.

Помещението се изпълни с тишина. Нашира Саргас разполагаше с пълното ни внимание.

— Всички ние, рефаимската раса, сме ясновидци. Сред нас няма незрящи. Откакто настъпи пробивът между нашите два свята, сме принудени да делим Отвъдното с паразитно племе, наречено Емити. Те са безсъзнателни, скотски създания, с апетит за човешка плът. Ако не беше нашето присъствие, те щяха да прекосят прага и да дойдат тук. Да дойдат за вас.

Да, несъмнено беше луда.

— Всички вие бяхте задържани от човеци, намиращи се на служба при нас. Наричаме ги червеноризци. — Нашира посочи редицата от мъже и жени в червени одежди, строена в дъното на библиотеката. — След пристигането си взехме много ваши събратя под своето крило. В замяна на усилията им ги обучаваме да унищожават Емитите като част от наказателен батальон, защитавайки „коренното“ ви население. Този град служи като маяк за изчадията, отвличайки ги от останалия материален свят. Проникнат ли отвъд стените му, червеноризците биват призовани да ги изтребят. Подобни проникания

се оповестяват с вой на сирена. Съществува реален риск от осакатяване.

Също така, помислих си, съществува реален риск всичко това да се случва само в главата ми.

— Изборът, който ви предлагаме, е алтернатива на участта, очакваща ви в Сцион: смърт чрез обесване или удавяне. Или дълъг, мрачен престой в Тауър, какъвто някои от вас вече са изпитали на гърба си.

В реда зад мен някакво момиче започна да хленчи. Хората от двете страни й зашъткаха.

— Разбира се, не сме длъжни да работим заедно с вас. — Нашира закрачи покрай предната редица пленници. — Когато дойдохме в този свят, го заварихме слаб и уязвим. Само част от вас са ясновидци, а още по-малко имат що-годе полезни способности. Можехме да ви оставим в ръцете на Емитите. И щяхме да имаме пълното основание, имайки предвид какво сте сторили със своя свят.

Себ мачкаше ръката ми. В ушите си усещах лек звън. Това бе абсурдно. Просто някаква лоша шега. Или мозъчна чума. Да, по-вероятно последното. Сцион искаше да ни накара да мислим, че сме се побъркали. А може и наистина да беше така.

— Но ние ви съжалихме. Проявихме милост. Договорихме се е вашите управници да започнем от това малко островче. Да ни дадат града, който кръстихме Шеол I, и да ни изпращат определен брой ясновидци на всеки десет години. Основният ни източник беше и си остава столицата Лондон. Там вече от седем десетилетия действа сционската система за сигурност. Това силно увеличи шансовете ясновидците да бъдат разпознати, преместени и интегрирани в ново общество, далеч от тъй наречените незрящи. В замяна на тази услуга ние поехме ангажимент да не унищожаваме света ви. Вместо това, планираме да поемем контрол над него.

Не бях сигурна, че разбирам какво казва, но едно ставаше ясно: ако говореше истината, то Сцион не бе нищо повече от марионетна държава. Която си служеше с нас като с разменна монета.

Това не ме изненадваше особено.

Момичето от задния ред не издържа повече. Нададе сподавен писък и се втурна към вратата.

Но нямаше никакъв шанс срещу куршума.

От всички страни се надигнаха викове. Ноктите на Себ се впиха в дланта ми. В настъпилия хаос, един от Рефаимите излезе напред.

— ТИШИНА.

Шумът спря веднага.

Изпод косата на момичето бавно разцъфваше локва кръв. Очите й бяха отворени, съхранили обърканията си, ужасен израз.

Убиецът беше човек, облечен в червено. Той прибра револвера в кобура и застана с ръце зад гърба. Две момичета, носещи същата униформа, грабнаха тялото за ръцете и го извлякоха навън.

— Все ще се намери по някой жълторизец[1] — каза едната, достатъчно силно, за да я чуят всички.

По мраморния под остана размазана диря. Нашира ни изгледа без следа от емоция.

— Ако още някой иска да бяга, сега е моментът да го стори. Уверявам ви, че ще се намери място в гробищата.

Никой не помръдна. В последвалата тишина рискувах да вдигна очи към подиума и срещнах погледа на един от Рефаимите.

Той явно ме наблюдаваше от известно време. Взорът му бе прилепен право в мен, сякаш очакваше и най-малкия признак на неподчинение. Кожата му имаше цвета на тъмно злато, върху който се открояваха жълтите ириси с тежки клепачи. Бе най-високият от петимата мъже, с гъста кестенява коса и черни одежди с бродерия. Около него витаеше странна, мека аура, засенчвана от тази на останалите. Никога не бях виждала нещо по-прекрасно и ужасяващо от него. В стомаха ми се надигна спазъм и побързах да сведа поглед обратно към пода. Дали можеха да ме застрелят само задето гледам?

Нашира продължаваше да говори, крачейки пред редиците.

— През годините ясновидците са развили значителни умения. Вие сте навикнали да оцелявате. Самият факт, че стоите тук и толкова дълго сте избягвали плен, е свидетелство за колективната ви способност за приспособяване. Вашите дарби са безценни в борбата срещу Емитите. Ето защо през всяко десетилетие ние събираме колкото можем повече от вас и ви държим в Тауър, в очакване на предаването ви от Сцион. Моментът, в който жънем плодовете на тези свои усилия, наричаме Сезон на костите. Това е Сезон на костите XX. Скоро всеки от вас ще получи идентификационен номер, а на онези, които са ясновидци, ще бъдат зачислени рефаимски наставници. — Тя

посочи към стоящите около нея. — Наставникът е ваш господар във всичко. Той ще тества способностите ви и ще оцени вашата стойност. Проявите ли малодушие, ще ви се даде жълта туника — тази на страхливците. Що се отнася до незрящите — тоест онези неколцина от вас, които не разбират за какво говоря, — те ще работят в нашите жилища като прислуга.

Себ бе притихнал и сякаш не дишаше.

— Ако не преминете началния си тест или ако два на пъти заслужите жълта туника, ще бъдете поверени на Надзирателя, който ще ви обучи за развлекатели. Ролята на развлекателя е да забавлява нас и онези, които ни служат.

Чуден избор, помислих си. Да бъдеш или наемник, или циркаджия. Устните ми потрепериха, а свободната ми ръка се сви в юмрук. Бях си представяла много причини за изчезването на зрящите, но не и тази.

Трафик на хора. Не, трафик на зрящи. Сцион ни продаваше в робство.

Сега вече няколко души хленчеха, а други стояха в безмълвен ужас. Нашира сякаш не забелязваше. Тя не бе мигнала, когато застреляха момичето. Всъщност не мигаше изобщо.

— Рефаимите не прощават. Онези от вас, които се адаптират към системата, ще бъдат възнаградени. Другите ще бъдат наказани. Никой от нас не иска това да се случи, но покажете ли неуважение, ще страдате. Сега това е вашият живот.

Себ припадна. Джулиан и аз го крепяхме помежду си, но той тежеше като чувал с картофи.

Деветте Рефаими слязоха от подиума. Аз държах главата си наведена.

— Тези Рефаими предложиха услугите си като наставници — информира ни Нашира. — Те ще решат кои от вас искат да вземат.

Седем от деветимата започнаха да обикалят из залата, минавайки между редовете. Последният — този, когото бях погледнала — остана при Нашира. Не смеех да погледна Джулиан, но прошепнах:

— Това не може да е истина.

— Виж ги само. — Той едва движеше устни и само близостта ни от двете страни на Себ ми позволи да го чуя. — Те не са хора. Идват отнякъде другаде.

— Имаш предвид това „Отвъдно“? — Затворих уста, докато един от Рефаимите отмине, после продължих: — Единственото друго измерение е етерът.

— Значи за него става дума.

— Етерът съществува успоредно с материалния свят — около нас, не извън нас. Това е нещо друго. — Изведнъж ме напуши налудничав смях. — Сцион се е побъркал.

Джулиан не отговори. В другия край на залата една Рефаимка улови Карл за лакътя.

— XX-59-1 — произнесе. — Обявявам те за мой.

Карл преглътна, докато го водеха към подиума, но запази храбра физиономия. Междувременно другите продължиха с обикалянето си като джебчии, дебнещи тлъста плячка.

Зачудих се по какъв признак ни преценяват. Дали за Карл бе добре или зле да го изберат толкова бързо?

Минутите течаха. Редиците оредяваха. Контактьорката, вече XX-59-2, се присъедини към Карл. Плейона избра оракула, който не изглеждаше впечатлен от процедурата. Един Рефаим с жестока физиономия завлече хиромантката подире си. Тя се обливаше в сълзи, повтаряйки „моля ви“ отново и отново, но без полза. Скоро взеха и Джулиан. XX-59-26. Той ми хвърли бегъл поглед, кимна и последва новия си наставник към подиума.

Още дванайсет имена се смениха с цифри, довеждайки общата бройка до 38. Накрая останахме само осмина — шест незрящи, един бъбривец и аз.

Някой трябваше да ме избере. Няколко Рефаима ме бяха огледали, обръщайки особено внимание на тялото и очите ми, но никой не ме беше назовал за своя. Какво щеше да стане, ако не ме харесаха?

Бъбривецът, дребно момче с расти, бе отведен от Плейона. Трийсет и девет. Вече нямаше други зрящи, освен мен.

Рефаимите обърнаха лица към Нашира. Нейният взор бе устремен към оставащата ни групичка. Мускулите на гърба ми се напрегнаха като въжета.

После онзи, който ме бе наблюдавал, пристъпи напред. Не каза нищо, само доближи Нашира и кимна с глава към мен. Очите му се

плъзнаха по лицето ми. Тя вдигна ръка и ме повика с дългия си пръст. Подобно на Плейона, носеше черни ръкавици. Всички носеха такива.

Себ още беше в безсъзнание. Опитах да го оставя да се свлече на пода, но той се бе вкопчил в лакътя ми. Забелязвайки затруднението ми, един от незрящите мъже го отдели от мен.

Всички погледи ме следваха, докато прекосявах мраморния под. Отблизо Нашира ми се стори още по-висока, а мъжът се издигаше с цели две глави над мен.

— Името ти?

— Пейдж Махони.

— Откъде си?

— I Кохорта.

— А по рождение?

Трябва да бяха чели досието ми.

— Ирландия — отвърнах.

Из залата премина трепет.

— Сционски Белфаст?

— Не, свободната част на страната.

Някой изпусна възклицание.

— Разбирам. Свободен дух, значи. — Очите й светеха като фосфор. — Заинтригувани сме от твоята аура. Кажи ми, каква си ти?

— Аз съм енигма — отвърнах.

Взорът й ме смрази.

— Имам добри новини за теб, Пейдж Махони. — Нашира докосна ръката на мъжа до себе си. — Привлякла си вниманието на нашия кръвен консорт Арктур, Лорд Месартим. Той е решил да бъде твой наставник.

Рефаимите се спогледаха. Не казаха нищо, но аурите им сякаш потрепериха.

— Рядко се случва човешко същество да събуди интереса му — продължи Нашира с тих глас, сякаш ми поверяваше строго пазена тайна. — Имаш голям, голям късмет.

Не се чувствах късметлийка. Чувствах се отвратена.

Кръвният консорт се наведе към мен, което ще рече доста ниско. Аз не отместих поглед.

— XX-59-40 — изрече бавно и дълбоко. — Обявявам те за своя.

Значи този мъж щеше да бъде моят господар. Гледах го право в очите, макар да знаех, че е забранено. Исках да опозная лицето на врага си.

Когато разпределението приключи, Нашира се обърна към шестимата незрящи, скупчени в залата.

— Вие ще чакате тук. Ще бъде изпратен ескорт, който да ви отведе в бараките. Останалите ще отидат със своите наставници към жилищата им. Успех на всички и помнете: оттук нататък всичко зависи от вашия избор. Надявам се той да бъде правилен.

След тези думи тя се обърна и си тръгна. Двама червеноризци я последваха. Аз останах като вцепенена до своя наставник.

Арктур пристъпи към вратата, като ми направи знак с ръка да вървя след него. Когато не помръднах, спря да ме изчака.

Всички гледаха към мен. Главата ми се въртеше. Нещата наоколо се оцветяваха ту в червено, ту в бяло. Накрая тръгнах.

Първата утринна заря вече докосваше върховете на кулите. Зрящите, на групи по трима и четирима, излизаха след своите господари. Аз бях единствената със самостоятелен наставник.

Арктур се обърна и застана до мен. Прекалено близо. Косите ми настръхнаха.

— Трябва да знаеш, че тук се спи денем.

Не отвърнах нищо.

— Трябва да знаеш също, че нямам обичай да вземам квартиранти.

Каква хубава дума за затворници.

— Ако преминеш тестовете, ще останеш при мен за постоянно. В противен случай ще бъда принуден да те изгоня. А улиците тук не са гостоприемни.

Отново премълчах. Познавах добре улиците. Тукашните надали бяха много по-лоши от лондонските.

— Да не си онемяла? Кажи нещо.

— Не бях сигурна дали мога да говоря без разрешение.

— Давам ти това право.

— Нямам какво да кажа.

Арктур ме огледа. Очите му излъчваха мъртвешка топлина.

— Живея в Резиденцията „Магдалена“[2]. — Той обърна гръб към изгряващото слънце. — Имаш ли достатъчно сили, за да ходиш?

— Да, мога да ходя.

— Добре.

И ние тръгнахме. Излязохме от сградата и поехме по улицата, където зловещото представление беше вече приключило. Акробатката се бе привела близо до сцената и прибираше лентите си в торба. Срещна погледа ми и отвърна очи. Имаше деликатната аура на гледачка на карти. И сините на затворничка.

„Магдалена“ бе великолепно здание, строено в друга епоха, в друг свят. Имаше свой параклис, кула с камбанария и високи стъклени прозорци, тлеещи със свирепото зарево на факлите. Докато влизахме през малката странична порта, камбаната удари пет пъти. Поехме през серията от сводести галерии на вътрешния двор, подминавайки пътьом момче в червена туника, което ни се поклони. После влязохме в сумрака и поехме нагоре по вита каменна стълба. Арктур се спря пред една тежка врата и я отключи с малък пиринчен ключ.

— Ето — каза. — Това е новият ти дом. Кулата на основателите.

Надзърнах в своя затвор.

Зад вратата имаше просторна, правоъгълна стая. Мебелировката без преувеличение можеше да се нарече разкошна. Стените бяха бели, без излишна украса. Единственото, което висеше на тях, бе герб във вид на щит с черно-бял ромбовиден мотив, увенчан с три цветя. От двете страни на прозорците, гледащи към вътрешния двор, висяха тежки червени завеси. Имаше две кресла, разположени пред великолепна камина, а в ъгъла — червен диван, отрупан с копринени възглавници. До него на пода бе изправен старовремски часовник. Върху писалището, изработено от тъмно дърво, един грамофон свиреше „Мрачната неделя“[3]. Леглото бе пищно, с балдахин и елегантна нощна масичка. Краката потъваха в дебел, богато орнаментиран килим.

Щом влязохме, Арктур заключи вратата и прибра ключа.

— Не познавам добре хората. Ще трябва сама да ми напомняш за нуждите си. Ето тук — рече, почуквайки с пръст по писалището — има някои лекарства. Всяка вечер ще вземаш по едно от тези хапчета.

Не отговорих нищо, заета да изучавам сънорамата му. Древна и странна, закоравяла от времето. Магичен фенер в етера.

Онзи непознат в I-4 определено бе един от тях. Почувствах как очите му проникват отвъд лицето ми. Той разглеждаше моята аура,

опитваше се да установи с какво се е нагърбил. Или какво скрито съкровище е открил. Мисълта ме изпълни с нов пристъп на омраза.

— Погледни ме.

Това беше заповед. Вирнах брадичка, срещайки взора му. За нищо на света нямаше да му покажа страха, който предизвикваше у мен.

— Нямаш духовно зрение — отбеляза той. — Тук това ще те постави в неизгодно положение. Освен, разбира се, ако не разполагаш с други средства, с които да го компенсираш. По-силно шесто чувство, да речем.

Премълчах си. Винаги бях мечтала поне бегло да виждам духовете, но не би. Тези малки светлинки в етера оставаха скрити за мен; можех само да ги усещам. Но Джаксън никога не го бе считал за недостатък.

— Имаш ли някакви въпроси? — Безжалостните му очи опипваха всеки сантиметър от лицето ми.

— Къде ще спя?

— По-късно ще ти приготвя стая. Засега ще спиш тук — той посочи дивана. — Нещо друго?

— Не.

— Утре няма да съм тук. Можеш да се запознаеш с града в мое отсъствие. Всяка сутрин ще се прибираш преди изгрев. Чуеш ли сирената, веднага ще се връщаш в тази стая. Ако пипнеш, откраднеш или преместиш нещо, ще разбера.

— Да, сър.

Това сър просто се изплъзна от устните ми.

— Сега глътни това. — Той ми подаде една капсула. — Утре вечер, заедно с останалите лекарства, ще вземеш още една.

Не я сложих в уста. Без да ме гледа, Арктур наля чаша вода от гарафата и ми подаде и нея. Облизах устни.

— Какво ще стане, ако не я глътна?

Последва дълга тишина.

— Това беше заповед — рече той. — Не молба.

Сърцето ми прескочи. Повъртях капсулата между пръстите си. Беше маслиненозелена, със сивкав оттенък. Когато я лапнах, усетих горчив вкус.

Арктур взе обратно чашата.

— Още нещо. — Той ме сграбчи със свободната ръка за тила и обърна лицето ми към своето. Краката ми се подкосиха. — Ще се обръщаш към мен само с церемониалната ми титла, Лорд. Ясно ли е?

— Да.

Насилих се да го изрека. Той ме гледаше право в очите, сякаш искаше да дамгоса посланието си върху челото ми. Накрая отпусна пръсти.

— Ще започнем обучението ти, щом се върна. А сега приятни сънища. — И се упъти към вратата.

От гърдите ми неволно се изтръгна кратък, горчив смях.

Той спря и извърна наполовина глава. Взорът му бе празен. После, без да продума повече, излезе. Ключът отново се превъртя в ключалката.

---

[1] Yellow-jacket (англ.) — „жълторизец“. Игра на думи с израза „yellow belly“ (буквално „жълт корем“), който означава „страхливец“ — Б.р. ↑

[2] Колежът „Св. Магдалена“ е един от най-старите в Оксфорд, основан през 1458 г. — Б.пр. ↑

[3] „Gloomy Sunday“ (англ.) — букв. „Мрачната неделя“. Песен на Режьо Шереш от 1993 г. — Б.р. ↑

5
БЕЗРАЗЛИЧНИТЕ

През прозореца светеше пурпурно слънце. Неговият блясък ме изтръгна от дълбокия сън. Събудих се с лош вкус в устата и отначало помислих, че съм в своята стая в I-5, далеч от Джаксън, далеч от работата.

После си спомних. Сезонът на костите. Рефаимите. Изстрелът и мъртвото тяло.

Определено не бях в I-5.

Възглавниците се въргаляха по пода, бях ги съборила в съня си. Седнах да огледам обстановката, разтривайки схванатия си врат. Кръстът ме болеше, а главата ми пулсираше. Един от моите „махмурлуци“, както ги наричаше Ник. Арктур — Лордът — не се забелязваше никъде.

От грамофона се лееше поредната скръбна мелодия. Начаса разпознах с тревога „Танца на смъртта“ от Сен-Санс. Джаксън я слушаше, когато бе в особено кисело настроение, обикновено на чаша отлежало вино. От нея винаги ме побиваха тръпки. Спрях плочата, дръпнах завесите от прозореца и погледнах към обърнатия на изток вътрешен двор. Край гигантските дъбови порти пазеше рефаимски страж.

На леглото бе оставена нова сгъната униформа, а до нея имаше бележка, написана с едър, наклонен почерк.

Върнах се мислено към приветствената реч. Никой не беше споменал за камбана. Смачках бележката с ръка и я метнах в камината, където и други хартии чакаха да бъдат изгорени.

Следващите няколко минути прекарах в тършуване из стаята. Прозорците нямаха решетки, но не се и отваряха. По стените не се забелязваха тайни пролуки или плъзгащи се панели. Имаше още две врати, едната от които бе скрита зад плътна червена драперия и заключена. Другата водеше към голяма баня. След като не намерих електрически ключ, взех една от газените лампи и влязох вътре. Подът

бе застлан с мраморни плочи, подобни на тези в библиотеката, а около ваната висеше прозирна завеса. Почти цяла една стена бе заета от позлатено огледало. Приближих до него, любопитна да видя дали осакатяването на моя живот се е отразило и върху лицето ми.

Не беше. Като изключим цепнатата устна, изглеждах точно както преди да ме хванат.

Рефаимите бяха сключили своята сделка преди два века, през 1859-а. Ако помнех уроците си добре, тогава премиер е бил лорд Палмерстън. Дълго преди края на монархията през 1901-ва и провъзгласяването на новата Английска република, обявила пойна на неестествеността. През последвалите три десетилетия на пропаганда тази република бе утвърдила своята доктрина, за да се прекръсти на Сцион през 1929 година. Тогава бил избран и първият Инквизитор, а Лондон станал първата сционска цитадела. Всичко това ме навеждаше на мисълта, че именно пристигането на Рефаимите е първопричината за Сцион. И че цялото дърдорене за неестествеността е било само за да се угоди на тези същества, появили се отникъде.

Поех си дълбоко дъх. Много неща оставаха скрити, но рано или късно щях да ги разгадая. Основният ми приоритет бе да се махна оттук. Но докато намерех начин да го сторя, щях да претърсвам това място за отговори. Вече не можех просто си тръгна, не и след като знаех къде биват изпращани зрящите. Нямаше как да забравя какво съм видяла и чула.

Първо щях да намеря Себ. Като незрящ той бе особено уязвим — не разбираше какво се случва, бе просто едно уплашено хлапе. След като го открием, трябваше да стигна до Джулиан и останалите задържани от *Сезон на костите XX*. Исках да науча повече за Емитите, а до завръщането на моя наставник те бяха единственият ми източник на информация.

В кулата отвън се чу звън, последван от друг, по-силен, в далечината. Изчакай камбаната. Какво беше това, полицейски час?

Поставих лампата върху ръба на ваната. Докато плисках лицето си със студена вода, обмислях положението си. Засега трябваше да играя по свирката на Рефаимите. Ако оцелеех достатъчно дълго, щях да опитам да се свържа с Джаксън. Той щеше да дойде да ме измъкне. Никога не оставяше зрящ в беда. Поне не и такъв, който работи за него. За крънкачите не го беше грижа дали са живи, или умрели.

В стаята ставаше все по-тъмно. Отворих средното чекмедже на писалището. Вътре имаше три кутийки с хапчета. Не исках да ги вземам, но той вероятно щеше да ги брои, за да е сигурен. Освен ако просто не ги изхвърлех.

Взех по едно от всеки вид. Червено, бяло и зелено. На никое нямаше етикет.

Градът бе пълен с нечовеци, с неща, които още не разбирах. Тези лекарства може би предпазваха от нещо. Токсини, радиация — заразата, за която ни предупреждаваше Сцион. Ако все пак беше вярно, по-добре да ги глътна. Бездруго щеше да ми се наложи, щом той се върнеше.

Но сега не беше тук. Нямаше как да разбере. Пуснах и трите хапчета в канала на мивката. Можеше да си ги гълта сам, докато му приседне. Пробвах вратата и тя се оказа отключена. Спуснах се по стълбите и излязох в сводестата галерия. Резиденцията беше огромна. На мястото на момчето в червена туника край портата сега имаше кльощаво момиче с червен нос и мръсна русолява коса.

— Здравей — обади се тя от будката си, когато приближих. — Сигурно си нова.

— Да.

— Е, започнала си престоя си на чудесно място. Добре дошла в „Магдалена“, най-хубавата резиденция на Шеол I. Аз съм XIX-49-33, нощният портиер. Как мога да ти помогна?

— Като ме пуснеш да изляза навън.

— Имаш ли разрешение?

— Не знам — отвърнах. А и не ме беше грижа.

— Добре, нека проверя. — Усмивката й стана напрегната. — Би ли ми казала номера си?

— XX-59-40.

Момичето се порови в книгата пред себе си. Когато откри каквото търсеше, ме погледна с широко отворени очи.

— Ти си тази, която гостува на Лорда.

Това „гостува“ си го биваше.

— Той никога преди не е пускал човек при себе си — продължи тя. — Малцина от тях го правят. Обикновено влизат само Рефаими и по някой и друг слуга. Наистина си голяма късметлийка.

— Всички така казват. Имам няколко въпроса за това място, ако не възразяваш.

— Питай.

— Откъде да намеря храна?

— Лордът се разпореди за това. Ето. — Тя изсипа в шепата ми купчина затъпени игли, напръстници и евтини тенекиени пръстени. — Това е нума. Харлитата винаги я търсят. Можеш да пазаруваш с нея на сергиите отвън — там имат нещо като временно селище, но храната не е много добра. Моят съвет е да изчакаш наставникът ти да те нахрани.

— Има ли шанс да го направи?

— Може би.

Е, това изясняваше нещата.

— Къде е селището? — попитах.

— На Главната. Щом излезеш от „Магдалена“, свий първо надясно, а после на първата пряка наляво и ще го видиш. — Тя отгърна нова страница в книгата си. — Не забравяй, не бива да сядаш на публични места без разрешение, нито да влизаш в която и да е резиденция. Единственото позволено облекло е униформата. О, и задължително трябва да се прибереш преди изгрев-слънце.

— Защо?

— Ами Рефаимите спят през деня. Предполагам знаеш, че духовете се виждат по-добре по тъмно.

— И това прави обучението по-лесно.

— Именно.

Това момиче никак не ми се нравеше.

— Ти имаш ли наставник? — попитах.

— Да, имам. Но в момента отсъства.

— Къде е?

— Не знам. Но съм сигурна, че е по важна работа.

— Разбирам. Е, благодаря.

— Моля, приятна нощ. А, и не забравяй — не ходи отвъд моста.

Някой очевидно беше с промит мозък. Усмихнах се и излязох през портата. Навън захладняваше и от устата ми излизаше пара. Чудех се в какво ли съм се забъркала. Лордът. Името му се произнасяше шепнешком, с благоговение, като молитва. Защо бе по-различен от останалите? И какво означаваше кръвен консорт? Обещах си, че по-късно ще разбера. А засега трябваше да се нахраня и да открия Себ. Аз

поне имах покрив над главата си, докато той може би бе лишен и от това.

Спусна се рядка мъгла. В града очевидно нямаше електричество. Вляво от себе си видях каменен мост, осветен от двете страни от газови фенери. Вероятно същият, който не биваше да прекосявам. Редица от десетина облечени в червено стражи преграждаше пътя между града и външния свят. Когато спрях, всички те насочиха оръжията си към мен. Модерни сционски автомати. Усещайки мерниците им върху гърба си, продължих нататък.

Улицата вървеше покрай резиденцията, отделена от нея с висока ограда. Подминах три масивни дървени порти, всичките охранявани от пазачи в червени туники. Върхът на оградата бе осеян с железни шипове. Държейки главата си сведена, следвах напътствията на 33. Следващата улица бе също така пуста като първата, без каквото и да е осветление. Най-сетне, с почервенели от студа ръце, излязох от мрака на нещо като градски площад. Отляво се издигаха две високи здания. По близкото имаше колонада и украсен фронтон, като Големия музей в I Кохорта. След него започваше Главната. На всяко стъпало и перваз блещукаха чаени свещи. Звукът на човешко присъствие изпълваше нощта.

По средата на улицата се редяха паянтови бараки и сергии за храна, осветени от опушени фенери. Видът им беше овехтял и мрачен. От двете страни покрай тротоарите имаше първобитни навеси и жилища, направени от дървени плоскости, парчета пластмаса и гофрирана ламарина — същински бидонвил в центъра на града.

Видях и сирените — овехтял модел, с единична, зяпнала фуния. Нищо общо с подобните на пчелна пита електронни устройства, разположени край базите на НОБ за употреба в случай на национална тревога. Надявах се никога да не чуя воя, произвеждан от механичните им вътрешности. Последното, което ми трябваше, бяха някакви човекоядни изроди по петите ми.

Мирисът на печено месо ме притегли към съборетините. Стомахът ми бе свит на топка от глад. Навлязох в тъмния, тесен проход, водена от обонянието си. Те, изглежда, бяха съединени помежду си с нещо като тунели от шперплат, скърпени с парчета метал и покрити с черги. Малко от тях имаха прозорци, осветлението беше със свещи и газени лампи. Аз единствена носех бяла туника, всички

наоколо бяха облечени в мръсни дрипи. Лицата им бяха жълти и изпити, очите — кървясали и безжизнени. Никой не изглеждаше в добро здраве. Това явно бяха развлекателите — хората, провалили се на тестовете, обречени да забавляват Рефаимите до смъртта си, а нищо чудно и след нея. Повечето бяха гадатели и авгури, най-разпространените видове зрящи. Малцина обръщаха глави към мен. Всеки бързаше да отмине, предпочитайки да не се заглежда дълго.

Източникът на миризмата се оказа голямо квадратно помещение с дупка, изрязана в ламаринения покрив, през която излизаха парата и димът. Застанах в един тъмен ъгъл, стараейки се да не привличам внимание. Месото се сервираше на тънки като хартия резени, нежни и розови по средата. Персоналът разнасяше подноси с месо и зеленчуци и загребваше сос от големи супници. Посетителите се нахвърляха хищно на храната, тъпчейки я в уста и облизвайки мазните си пръсти. Докато успея да се огледам, един зрящ тикна чиния в ръцете ми. Беше мършав, парцалив и носеше издраскани очила със силен диоптър.

— Мейфийлд още ли е на власт?

— Мейфийлд? — повдигнах вежда аз.

— Да, Ейбъл Мейфийлд — рече натъртено той. — Още ли е в Архонтството? Още ли е Велик инквизитор?

— Мейфийлд умря преди години.

— А кой е сега?

— Франк Уийвър.

— А, ясно. Случайно да ти се намира копие от „Дисендънт“?

— Не, конфискуваха ми всичко. — Озърнах се за място, където да седна. — Наистина ли мислеше, че Мейфийлд още управлява? — Струваше ми се невъзможно да не знаеш кой е Великият инквизитор. Като изключим Скарлет Бърниш, Уийвър бе сърцето и душата на Сцион.

— Хайде, стига си се надувала. Откъде мога да знам? Тук новините пристигат веднъж на десетилетие. — Той ме сграбчи за ръката и ме дръпна встрани. — А „Тръбач“ започна ли да излиза отново?

Опитах да се освободя, но той не ме пускаше.

— Синатра още ли е забранен?

— Да.

— Срамота. Ами киното?

— Сирил, тя току-що пристига. Сигурно е гладна, не мислиш ли? — Някой бе забелязал затруднението, в което се намирах. Сирил се извърна и изгледа говорещата — младо момиче със скръстени ръце и вирната брадичка.

— Ти си една отвратителна смрадлива проклетница, Раймор. Да не би и днес да си изтеглила картата на смъртта?

— Да, като си помислих за теб.

Сирил я изгледа кръвнишки, грабна чинията и се шмугна и тълпата. Опитах да го хвана за ризата, но той бе бърз като невестулка. Момичето поклати глава. Имаше дребни, остри черти, обрамчени от сплъстени черни къдрици. Аленото й червило се открояваше като прясна рана върху лицето.

— Стомахът ти и без това нямаше да го понесе, малка сестричке — рече тя с гърлен глас. — Едва снощи си слушала приветствената реч.

— Не съм яла от вчера сутринта — отвърнах. — Леко ме досмеша, че това дребно същество ме нарича „малка сестричке“.

— Повярвай ми, флуксът е разял вътрешностите ти. — Тя отгледа помещението. — Бързо. Ела с мен.

— Къде?

— Имам своя бърлога. Там ще поговорим.

Идеята да тръгна с непозната не ми допадаше особено, но трябваше да говоря с някого, затова я последвах.

Водачката ми сякаш познаваше всички. Пътьом докосваше ръце с различни хора, като постоянно се обръщаше, за да се увери, че съм наблизо. Дрехите й бяха в малко по-добро състояние от тези на другите развлекатели: тънка риза с бухнали ръкави и възкъс панталон. Навярно замръзваше от студ. Стигнахме врата, закрита от парцалива завеса.

— Бързо — отметна я тя. — Докато не са ни видели.

Вътре цареше сумрак, едва разпръскван от горящ примус. Приседнах върху купчината мръсни одеяла, които заедно с една възглавница представляваха леглото.

— Винаги ли каниш непознати?

— Понякога. — Тя седна край примуса. — Знам какво е, когато току-що си пристигнал. Добре дошла в Семейството.

— Не знаех, че съм част от семейство.

— Вече си, сестричке. И не става дума за някакъв култ, ако това ти минава през ума. Просто общност, сформирана за защита. Ти, предполагам, идваш от синдиката?

— Може би.

— Е, аз не членувах в него. Нямаха нужда от такива като мен. — Лека усмивка докосна устните й. — Дойдох тук през предишния Сезон на костите.

— Преди колко време беше това?

— Десет години. Бях на тринайсет. — Тя ми протегна загрубялата си ръка. — Лис Раймор.

— Пейдж — поех я след кратко колебание аз.

— XX-59-40?

— Да.

— Съжалявам — каза тя, доловила изражението ми. — Станало ми е навик. Или пък мозъкът ми вече е промит.

Свих рамене.

— Ти кой номер си?

— XIX-49-1.

— А откъде знаеш моя?

Тя доля малко спирт в примуса.

— В толкова малък град новините се разпространяват бързо. За сметка на това нямаме представа за събитията навън. Те не обичат да знаем какво се случва в свободния свят. Ако Сцион може да се нарече „свободен“. — Синьото пламъче подскочи. — Номерът ти е на устата на всички.

— Защо?

— Не си ли разбрала? Арктур Месартим никога преди не е приемал човешко същество в резиденцията си. Всъщност изобщо не е показвал някакъв интерес към хората. Това тук е голяма новина. Звучи жалко, но клюките ни заместват вестниците.

— Имаш ли представа защо ме е избрал?

— Предполагам, че Нашира има някакъв пръст. Той е кръвният консорт — нейният годеник. Ние гледаме да не му се мяркаме пред очите. А и той рядко напуска кулата си. — Лис сложи тенекиена тенджерка върху примуса. — Нека ти приготви нещо, преди да продължим. Съжалявам, но при нас, харлитата, няма маси и столове.

— Харлита?

— Така тукашните наричат развлекателите. Не ни зачитат особено. — Тя стопли малко бульон и го изсипа в купа. Предложих й няколко пръстенчета в замяна, но тя поклати глава. — За сметка на заведението.

Отпих от течността. Беше бистра, без аромат и с противен вкус, но поне беше топла. Лис ме наблюдаваше, докато изсърбах и последната капка.

— Ето — подаде ми парче корав хляб. — Сухар и чорба. Свиквай. На повечето наставници им е най-удобно да забравят, че трябва да се храним редовно.

— Но там имаше месо — посочих към централната стая.

— Това е само за да се отпразнува Сезонът на костите XX. Направих чорбата със соса от печеното. — Лис наля една купа и за себе си. — Разчитаме на кьорчовците, за да не умрем от глад. Всичко това е от кухните на резиденциите — тя махна с ръка към примуса и тенджерката. — Те трябва да готвят само за червеноризците, но когато могат, отмъкват по нещо и за нас. Но откакто хванаха онова девойче, не са толкова услужливи.

— Какво е станало?

— Нея я наложиха с пръчки. А зрящия, когото хранеше, получи четири дни лишаване от сън. Беше полуобезумял, когато го пуснаха.

Виж, това беше ново наказание за мен. Съзнанието на зрящите функционираше на две нива: на живота и на смъртта.

Това бе изморително. Четири дни лишаване от сън можеха да побъркат всекиго.

— Кой внася храната в града?

— Нямам представа. Може би идва с влака. Между Лондон и Шеол I има железница. Естествено, никой не знае къде е входът за тунела. — Тя премести краката си по-близо до пламъка. — Колко дълго според теб си била в мозъчна чума?

— Стори ми се вечно.

— Било е пет дни. Оставят новобранците да минат през петдневен ад, преди да им дадат противоотровата.

— Каква е целта?

— Да си научат отрано мястото. Да знаят, че тук не са нищо повече от номер, докато не спечелят цветната туника. — Лис отпи от купата си. — Значи си отседнала в „Магдалена“?

— Да.

— Вероятно ти е омръзнало да ти го повтарят, но смятай, че си извадила късмет. „Магдалена“ е една от най-безопасните резиденции за хората.

— Колко са общо на брой?

— Хората ли?

— Не, резиденциите.

— А, те ли. Всяка резиденция е нещо като малък квартал. Има седем за хората: „Бейлиъл“, „Корпус“, „Ексетър“, „Мъртън“, „Ориъл“, „Куийнс“ и „Тринити“[1]. Нашира живее в Резиденцията на Сюзерена, където сте били за приветствената реч. Малко по на юг е Катедралата[2]. Остават още Крепостта, или както я наричат Центърът за задържане, и тази дупка тук, Птичарникът. Улицата отвън е Главната, а следващата, успоредна на нея, е Магдаленската алея.

— А по-нататък?

— Пущинак. Казват му Ничия земя. Пълен е с мини и вълчи шии.

— Някой опитвал ли е да го прекоси?

— Да. — Видях как раменете й се напрегнаха. — Как беше престоят ти в Тауър?

Вдигнах очи към нея.

— Не съм била в Тауър.

— Ти да не си родена със сребърна лъжица в устата? — Намръщих се, а Лис поклати глава. — Зрящите се събират за всеки Сезон на костите в продължение на десет години. Някои излежават почти цялото това време в Тауър, преди да ги докарат тук.

— Сигурно се шегуваш. — Това обясняваше защо онзи клетник говореше за девет години.

— Ни най-малко. Те не си поплюват, когато става дума за подчинение. Знаят слабите ни места и как най-добре да ни пречупят. Десет години в Тауър ще направят всекиго мек като памук.

— Какви са те?

— Знам само, че не са хора. — Тя топна сухара си в чорбата. — Държат се като богове. И обичат да се отнасяш с тях като с такива.

— А ние сме техните поклонници.

— Не просто поклонници. Дължим им живота си. Постоянно ни напомнят, че ни защитават от Зумерите и че робството е „за наше

собствено добро“. Че е по-добре да сме роби, отколкото мъртъвци. Или пък жертви в ръцете на Инквизитора.

— Зумери?

— Така наричаме Емитите.

— Защо?

— Нямам идея, винаги е било така. Предполагам, че са го измислили червеноризците. Те са тези, които трябва да отблъскват нападенията им.

— Често ли се налага?

— Зависи от сезона. През зимата атакуват много повече. Трябва да слушаш сирената. Равният тон призовава червеноризците. Ако сигналът започне да се променя, бягай да се криеш. Това означава, че идват.

— Все още не разбирам какво представляват. — Отчупих късче от сухара. — Нещо като Рефаимите ли?

— Чувала съм разни истории. Червеноризците обичат да ни плашат. — Светлината от пламъка играеше по лицето й. — Разправят, че Емитите приемали различни форми. Че само близостта им можела да те убие. Били способни да изтръгнат духа от тялото ти. Някои ги наричат гниещи гиганти, каквото и да значи това. Не знам кое е вярно и кое не, но определено ядат човешка плът. Пристрастени са към нея. Не се учудвай, ако срещнеш хора с липсващи крайници.

Вероятно трябваше да изпитам погнуса, но бях като замаяна от нереалността на чутото. Лис се пресегна да оправи завесата, скриваща ни от погледите на посетителите. Погледът ми падна върху купчина цветно трико.

— Ти си акробатката — рекох.

— Да, хареса ли ти номерът ми?

— Беше чудесен.

— Така си изкарвам кинтите тук. Добре, че усвоих бързо занаята — иначе преди се изхранвах с крънкане по улиците. — Тя облиза устни. — Видях те снощи, докато Плейона ви водеше покрай сцената. Всички обсъждаха аурата ти.

Не отвърнах нищо. Беше опасно да говоря за аурата си, особено с някого, когото едва познавах. Лис ме огледа.

— Имаш ли духовно зрение?

— Не. — Това беше истина.

— Защо те арестуваха?

— Убих човек. Един Жандарм. — Отново истина.

— Как?

— С нож. Изпуснах си нервите. — Лъжа.

Лис ми хвърли продължителен поглед. Имаше пълно зрение, типично за гадателите. Можеше да види червената ми пура така ясно, както и лицето ми. Ако бе подготвена по темата, лесно щеше да отгатне в коя категория попадах.

— Не мисля така. — Пръстите й избарабаниха по пода. — Ти никога не си проляла и капка кръв.

За гадателка беше доста добра.

— Не си оракул — каза тя повече на себе си, отколкото на мен. — Виждала съм оракули. Твърде спокойна си за фурия, а определено не си и медиум. Значи трябва да си… — В очите й проблесна догадка и тя наклони изпитателно глава. — Сънебродница. Такава ли си?

Не отговорих нищо и накрая тя отвърна взор от моя.

— Е, това изяснява нещата.

— Кои по-точно?

— Защо Арктур те е взел. Никога досега не е намирал такава като теб, а наистина му е нужна. Докато си негова, ще бъдеш защитена. Никой няма да те докосне и с пръст. Но ако тя те разконспирира, тежко ти.

— Защо?

— Отговорът няма да ти хареса.

— Съмнявам се, че нещо вече може да ме учуди.

— Нашира има специални способности — рече Лис накрая. — Забеляза ли онази странна аура, която струи от нея? — Аз кимнах. — Това е защото притежава повече от една дарба. Използва няколко различни пътеки към етера.

— Но това е невъзможно. Всички ние имаме само по една дарба.

— Мислиш си, че познаваш реалността? Е, забрави я. Шеол I има свои собствени правила. Приемеш ли го веднъж, всичко ще стане по-лесно. — Тя придърпа ожулените си колене под брадичката. — Нашира има пет ангели пазители. По някакъв начин кара всичките да стоят край нея.

— Заклинателка ли е?

— Нямаме представа. Трябва да е била някога, но после аурата ѝ се е нарушила.

— От какво?

— От ангелите. — Тя ме видя да смръщвам вежди и въздъхна. — Това е просто теория, но според нас тя използва дарбите, които те са имали, когато са били живи.

— Никой заклинател не може да прави това.

— Именно. — Тя ме стрелна с поглед. — Ако искаш съвета ми, дръж главата си приведена. Не давай никакъв знак за онова, което си. Разкрие ли, че си бродница, с теб е свършено.

Запазих безучастно изражение. Трите години в синдиката ме бяха закалили на всякакви опасности, но това тук беше различно. Трябваше да се уча да избягвам нови заплахи. — Как да ѝ попреча да узнае?

— Няма да е лесно. Те ще те подложат на тестове, за да разкрият дарбата ти. Именно това означават туниките. Розова след първия тест, червена след втория.

— Но ти си се провалила на тях.

— Да, за щастие. Сега съм поверена на грижите на Надзирателя.

— Кой беше наставникът ти?

Лис погледна встрани.

— Гомейса Саргас.

— Кой е той?

— Другият кръвен суверен. Винаги са по двама, мъж и жена.

— Но нали Арктур е…?

— Годеник на Нашира, да. Но не е от същата кръв — каза тя с нотка на отвращение. — Само фамилията Саргас може да носи короната. Но двамата суверени няма как да живеят семейно — това би било кръвосмешение. Та оттук и ролята на Арктур.

— Един вид принц консорт.

— Кръвен консорт. Все същото. Още чорба?

— Не, благодаря. — Наблюдавах я, докато пускаше купичката ми в леген с мазна вода. — Как точно се провали на тестовете си?

— Просто останах човешко същество. — Върху устните ѝ потрепна лека усмивка. — Рефаимите не са хора. Може да приличат на нас, но са нещо съвсем различно. Нямат нищо ето тук — тя почука с пръст по гърдите си. Затова, ако искат да работим с тях, трябва първо да се отърват от душите ни.

— Как?

Преди тя да успее да отговори, завесата се дръпна рязко встрани. На прага се появи висок, слаб Рефаим.

— Ти — изръмжа той на Лис, при което тя закри главата си с ръце. — Ставай и се обличай. Мързелив боклук. И имаш гостенка? Каква си ти, кралица?

Лис се изправи. Цялата й сила я беше напуснала, оставяйки я дребна и беззащитна.

— Съжалявам, Сухаил — рече с потреперваща челюст. — Просто 40 е още нова тук, исках да й разясня правилата на Шеол I.

— Тя трябва вече да знае правилата на Шеол I.

— Прости ми.

Той повдигна облечената си в ръкавица ръка, сякаш щеше да я удари.

— Обличай бързо трикото.

— Не знаех, че днес ще играя. — Тя отстъпи плахо към ъгъла. — Говори ли с Надзирателя?

Огледах внимателно новодошлия. Както и останалите Рефаими, той бе висок, със златист тен, но нямаше онзи безизразен вид, който те си придаваха. Всяка бръчица от неговото лице бе пропита с омраза.

— Няма защо да говоря с Надзорника ти, жалка кукло. 15 все още е неразположен и червеноризците очакват да видят любимата си циркаджийка вместо него. — Устните му се отдръпнаха, оголвайки зъбите. — Тъй че бъди готова до десет минути, освен ако не предпочиташ да му правиш компания в Центъра за задържане.

Лис потрепна. Раменете й се прегърбиха и тя сведе поглед към земята.

— Разбирам — каза.

— Браво, добра робиня.

На излизане той събори завесата и аз помогнах на Лис да я сгъне. Тя цялата се тресеше.

— Кой беше това? — попитах.

— Сухаил Чертан. Макар да не му личи, Надзирателят винаги е леко притеснен, защото отговаря пред него, ако нещо се провали. — Тя избърса очи с ръкава си. — А 15 е Джордан — онзи, когото осъдиха на лишаване от сън. Другият акробат.

Поех завесата от ръцете й и видях, че ръкавът й е изцапан с кръв.

— Да не се поряза?

— Остави, дреболия.

— Не, не е. — Кръвта никога не беше дреболия.

— Добре съм. — По лицето й бяха останали размазани следи. — Той просто отхапа малко от сиянието ми.

— Какво е направил?

— Хапна от мен.

Явно не чувах добре.

— Хапнал е от теб?

— Предполагам Рефаимите са пропуснали да споменат, че се хранят с аура — усмихна се Лис. — Това някак все им се изплъзва от ума.

Стомахът ми се сви.

— Това е невъзможно — рекох, без да откъсвам очи от аленията петна под очите й. — Аурата не подхранва съществуването на тялото. Тя подхранва само ясновидството…

— Подхранва тяхното съществуване.

— Но това би означавало, че те не са просто ясновидци, а въплъщение на самия етер.

— Може и така да е. — Лис загърна рамене с едно протрито одеяло. — Това е част от ролята на харлитата тук. Да бъдем производители на аура. Фураж за Рефаимите. При вас, с туниките, е различно. Поне имате привилегията да не ви ядат. — Тя загледа къкрещата тенджерка. — Освен, разбира се, ако не се провалите на тестовете.

За секунда останах безмълвна. Идеята, че Рефаимите се хранят с аура, просто не се връзваше. Та тя беше връзката с етера, уникална за всеки зрящ. Как можеше да се използва за препитание?

Но после чутото ме накара да видя Шеол I в нова светлина. Значи това бе причината да приемат зрящите в лоното си! И да не се отървават от онези от тях, които са неспособни да се бият с Емитите. Развлекателите не служеха просто за забавление. Музиката и танците бяха между другото, колкото да не се отегчават от безграничната си власт. Използваха ни не само за свои роби, но и за източник на храна. Ето защо именно ние, а не незрящите, плащахме за човешката грешка.

И само като си помислех, че допреди няколко дни бях в Лондон и живеех живота си в Севън Дайълс, без дори да подозирам, че тази

колония съществува.

— Това е лудост — казах. — Някой трябва да ги спре.

— Те са тук от два века. Не мислиш ли, че ако имаше начин, досега вече щеше да е сторено?

Отвърнах глава. Слепоочията ми пулсираха.

— Съжалявам — промълви Лис. — Не искам да те плаша, но съм прекарала на това място десет години. Виждала съм хора да се съпротивляват — хора, желаещи да се върнат назад, към стария си живот. Всички те са мъртви. Щеш — не щеш, накрая се предаваш.

— Ти провидец ли си? — Знаех, че не е, но исках да видя дали ще излъже.

— Гледам на карти. Още щом ме заловиха, те ми показаха какво ме чака.

— Защо, какво видя?

Известно време тя не реагира, сякаш не беше чула. После прекоси стаичката и коленичи до малка дървена кутия. Извади отвътре тесте карти за таро, завързани с червена панделка, и ми подаде една от тях.

— Глупакът. Винаги съм знаела, че ми е писано да свърша на дъното на колодата. Така и стана.

— Можеш ли да гледаш и на мен?

— Друг път. Сега трябва да вървиш. — Тя взе бучка колофон и натърка дланите си с него. — Ела да ме видиш пак, сестричке. Не мога да те защитя, но току-виж съм ти помогнала да оцелееш. — Тя ме дари с уморена усмивка. — Добре дошла в Шеол I.

Лис ме упъти как да стигна до Къщата на незрящите, където държаха Себ. Той бе отведен от Сивия Наставник — Рефаима, който се грижеше за малцината подобни на него. Името му беше Графиас Шератан. На раздяла пъхна в ръката ми малко хляб и месо за Себ е думите:

— И внимавай Графиас да не те види.

Бях научила много през последния час. Но най-тревожното разкритие беше, че съм попаднала на мушката на Нашира. Нямах никакво желание да се превърна в нейна духовна робиня вовеки веков. Винаги се бях бояла, че когато дните ми свършат, няма да отида право в сърцето на етера, там, където всички неща умират. Побиваха ме тръпки при мисълта да се превърна във вечно бродещ дух, предмет за

употреба и размяна от останалите зрящи. И все пак това не ме бе спряло да призовавам свити от призраци в своя защита, нито да наддавам от името на Джаксън за гневната душа на Ан Нейлър — момиче, убито още в крехка младост.

В ушите ми продължаваха да звучат думите на Лис. Щеш — не щеш, накрая се предаваш.

Тя грешеше.

Къщата на незрящите се намираше встрани от основната група резиденции и за да стигна до нея, трябваше да измина няколко безлюдни улици. Бях виждала карта на града в един антикварен брой на „Тръбач“ — поредния сувенир, измъкнат от Джаксън изпод носа на Дидиън Уейт — и имах обща представа за разположението му. Сега се упътих на север по главната улица. Тук-там пред сградите пазеха червеноризци, но те почти не ме удостоиха с поглед. Трябваше да има и друга бариера, която да ни възпира да избягаме, освен мините в Ничията земя. Колко ли зрящи бяха загинали, опитвайки се да я прекосят?

Не след дълго открих мястото. Фасадата бе строга и аскетична, с малък фриз от ковано желязо над портата. Навремето там явно бе имало друг надпис, заменен сега с „КЪЩА НА НЕЗРЯЩИТЕ“. Под него имаше латинска фраза, гласяща: DOMUS STULTORUM[3]. Дори не исках да знам какво означава. Надникнах между решетките и погледът ми срещна този на рефаимски пазач. Тъмната му, вълниста коса падаше връз раменете, а устните му бяха пълни и раздразнително присвити. Това трябваше да е Графиас.

— Надявам се, че имаш добро обяснение да се въртиш покрай Къщата на незрящите — изрече той с дълбок, тегнещ от презрение глас.

Всякакви обяснения се изпариха от главата ми. Близостта на това същество ме смразяваше до мозъка на костите.

— Не — отвърнах. — Но имам нума — и протегнах шепата си, пълна с пръстенчета, напръстници и игли.

Графиас ме изгледа с такава омраза и погнуса, че неволно отскочих назад. Почти предпочитах безизразните им физиономии.

— Аз не приемам подкупи. Нито се нуждая от евтини човешки дрънкулки, за да контактувам с етера.

Пъхнах нумата обратно в джоба си. Що за глупава идея. Естествено, че те не ползваха проклетите неща. Това беше валута на просяците.

— Съжалявам — рекох.

— Марш обратно в резиденцията си, преди да съм извикал наставника ти да те накаже. — И той призова свита от духове.

Обърнах се и закрачих наобратно, далеч от портата и неговия поглед, без да се обръщам назад. Тъкмо се канех да свърна към „Магдалена“, когато над главата ми се разнесе тих глас:

— Пейдж, почакай!

Една ръка се подаде между железните пръчки от прозореца на втория етаж. Раменете ми се отпуснаха от облекчение. Беше Себ.

— Ей, добре ли си?

— Не — промълви задавено той. — Пейдж, измъкни ме, моля те. Трябва да се махна оттук. Съжалявам, задето те нарекох… дегенерат, наистина съжалявам…

Озърнах се през рамо. По улицата не се виждаше жива душа. Изкатерих се по стената, бръкнах под туниката си и подадох на Себ пакетчето с хляб и месо.

— Ще ти помогна, обещавам. — Стиснах ледената му ръка през решетките. — Ще сторя всичко по силите си, но трябва да ми дадеш време.

— Те ще ме убият. — Треперещите му пръсти разопаковаха храната. — Няма да изляза жив от това място.

— Направиха ли ти нещо?

— Караха ме да търкам подовете, докато ръцете ми се разкървавиха, а после трябваше да сортирам натрошено стъкло, търсейки подходящи късчета за техните орнаменти. — Забелязах, че дланите му наистина са целите покрити с дълбоки, замърсени рани. — А от утре се очаква да започна работа в резиденциите.

— Каква работа?

— Още не знам. И не искам да знам. Те нали не мислят, че аз съм… един от вас? — Гласът му беше дрезгав. — Защо иначе им трябвам?

— Нямам представа. Какво е станало с окото ти? — посочих към зачервения му и подут десен клепач.

— Един от тях ме удари. А аз не бях направил нищо, кълна се. Нарече ме човешка отрепка. Каза още, че…

Той обори глава и устната му потрепери. Беше едва първият му ден, а вече го бяха ползвали за боксова круша. Колко ли дълго щеше да издържи? Седмица, месец? Или десетилетие, като Лис?

— Хайде, хапни сега — рекох успокоително. — А утре се опитай да дойдеш в „Магдалена“.

— Ти там ли живееш?

— Да. Наставникът ми вероятно няма да е вкъщи. Ако имаш късмет, може да се изкъпеш и да похапнеш. Разбрахме ли се?

Той кимна. Не изглеждаше на себе си, вероятно имаше сътресение. Нуждаеше се болница, от лекарски грижи. Но тук лекар нямаше. Никой не го беше грижа за Себ.

За момента нямаше какво повече да сторя за него. Стиснах леко ръката му и се пуснах от перваза на прозореца. Приземих се върху тротоара и поех обратно към центъра на града.

---

[1] Имена на колежи в Оксфорд. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за „Крайст Чърч“ — един от най-старите и аристократични колежи на Оксфордския университет, който е също и катедрала на Оксфордската епархия. — Б.пр. ↑

[3] Къща на глупците (лат.) — Б.пр. ↑

6
ОБЩНОСТТА

Прибрах се обратно в резиденцията по изгрев-слънце. Облеченият в червени одежди дневен портиер ми подаде резервен ключ за стаята на Лорда.

— Остави го на бюрото му — каза. — Да не ти минава и през ум да го задържиш.

Не отвърнах нищо. Изкачих се по тъмното стълбище, подминавайки двамата стражи. Очите им блестяха от нишите, пронизвайки мрака като живи прожектори. Ако това беше безопасно жилище, чудех се какви ли бяха останалите.

Камбаните проехтяха от кулата, призовавайки човешките същества да се връщат по своите затвори. След като се озовах в стаята, заключих вратата и оставих ключа на бюрото. От Лорда нямаше и следа. В едно от чекмеджетата намерих кутия кибрит и запалих няколко свещи. Пак там попаднах на три еднакви чифта черни кожени ръкавици и масивен сребърен пръстен, инкрустиран с червен камък.

До стената имаше остъклен шкаф от тъмно палисандрово дърво. Когато отворих вратичките, шестото ми чувство потръпна. Той съдържаше колекция от предмети. Някои познавах от черния пазар. Едни бяха нума, а повечето — просто обикновени дрънкулки: планшет, тебешири, дъска за спиритически сеанс.

И безполезни пособия, които незрящите наивно свързваха с ясновидството. Други, като кристалната топка, действително можеха да се ползват за гадаене. Но аз не бях гадател и никой от тези инструменти не ми беше нужен. Подобно на Графиас, можех да контактувам с етера и без тях.

Онова, от което се нуждаех, бяха животоподдържащи системи. Докато не открих някакъв кислороден апарат, трябваше да внимавам с отделянето на духа от тялото си. Това бе моят начин за изследване на етера: можех да напускам физическото си местоположение чак до най-

отдалечените краища на своята сънорама. Проблемът бе, че ако го правех за твърде дълго, рефлексът ми за дишане спираше.

Нещо привлече погледа ми. Малка правоъгълна кутия от дърво. Върху капака имаше стилизирано цвете с осем листенца. Щракнах закопчалката и я отворих. Вътре имаше четири флакончета, пълни с гъста течност — толкова тъмночервена, че изглеждаше почти черна. Затворих кутията. Не исках да знам съдържанието им.

Очите ми смъдяха от умора. Никъде не виждах дрехи за спане, а и не знаех защо очаквах да ги видя. Той не се интересуваше как съм облечена, нито дали ще спя добре. Единствената му грижа бе да продължавам да дишам.

Свалих ботушите си и легнах на дивана. Без огън стаята бе студена като камък, но не се осмелих да докосна завивките върху леглото. Прислоних буза до кадифената възглавница.

Действието на флукса ме бе оставило отпаднала и безсилна. Докато се унасях в сън, духът ми бродеше покрай границата на етера. Докосвах се до нечии сънорами, улавях вълни от памет. Кръвта и болката присъстваха неизменно. В резиденцията имаше и други Рефаими, но техните съзнания си оставаха все така непроницаеми. Хората бяха по-отворени; защитите им бяха изтънели вследствие на страха. Техните сънорами пулсираха с груба, мътна светлина — сигнал за бедствие. Накрая заспах.

Събуди ме скърцането на подовите дъски. Отворих очи и видях Лорда, който тъкмо влизаше. Като се изключат двете догарящи свещи, единственият източник на светлина бе неговият взор. Той прекоси стаята, доближавайки до дивана. Преструвах се на заспала. Накрая, след няколко минути, които ми се сториха като векове, той се обърна и си тръгна. Този път не се движеше толкова предпазливо и в стъпките му долових силно накуцване. Вратата на банята се захлопна подире му.

Какво ли можеше да нарани един Рефаим?

Нямаше го доста време, през което аз лежах безмълвно, вслушвайки се в ударите на сърцето си. Накрая бравата изщрака. Зарових лице във възглавницата. Лордът пристъпи в стаята, гол както го е майка родила. Аз затворих очи.

Продължих да играя ролята си, докато той отиде до голямото легло, събаряйки пътьом едно стъклено кълбо на пода. Из етера пробягаха вълнички. Накрая дръпна балдахина и се скри от погледа

ми. Едва когато съзнанието му се успокои, дръзнах да отворя очи и да приседна. Нито звук.

Приближих с боси крака до леглото и промуших пръсти под балдахина, открехвайки го само колкото да надникна. Той лежеше настрана, полускрит от завивките, а кожата му блестеше в сумрака. Косата падаше на разчорлени кичури връз лицето му. Докато гледах, изпод одеялото, близо до мястото, където лежеше дясната му ръка, започна да се процежда мъглява светлина.

Докоснах се до сънорамата му. Нещо не беше наред. Всяка сънорама притежава свое специфично, вътрешно сияние, неуловимо за сетивата на незрящите. А ето че сега това негово жизнено сияние сякаш помръкваше.

Той оставаше все така мъртвешки неподвижен. Когато огледах чаршафите, видях по тях петна от леко флуоресцираща, жълто-зелена течност. От нея се носеше тънък, металически мирис. Шестото ми чувство потръпна като оголен нерв, сякаш вдишвах самия етер. Дръпнах тежките завивки.

Върху вътрешната страна на ръката му имаше следа от ухапване. Преглътнах с мъка. Виждаха се белези от зъби, разкъсана в безумна ярост кожа. От раната сълзяха капчици от светлина. Кръв.

Това беше неговата кръв.

Той вероятно бе казал на другите Рефаими къде отива. Те знаеха, че е предприел нещо опасно. И ако сега умреше, нямаше откъде да вземат доказателства, за да обвинят мен.

Но после си спомних какво ми бе казала Лис в своята стаичка. Рефаимите не са хора. Може да приличат на нас, но са нещо съвсем различно.

Впрочем надали щеше да ги е грижа за доказателствата. Какво им пречеше да ги изфабрикуват сами, да кажат каквото си поискат? Ако той умреше в това легло, спокойно можеха да заявят, че съм го удушила. Това само щеше да даде на Нашира повод час по-скоро да ме ликвидира.

Колебаех се. Това бе моят шанс да се отърва от него. Бях убивала преди, щях да се справя и сега.

Имах три опции. Можех да седя тук и да го гледам как умира, да го убия или да се опитам да го спася. Най-много ме привличаше първата, но усещах, че вероятно ще е по-добре да го снася. В

„Магдалена“ бях в сравнителна безопасност. Последното, което ми трябваше тъкмо сега, бе да мътя водата.

Той все още не ме бе наранил, но щеше да го стори. За да ме притежава, трябваше да ме пречупи, да ме измъчва, да ме накара да се подчиня чрез всички възможни средства. Убиех ли го сега, можех и да се спася. Ръката ми се пресегна към една възглавница. Да, давай, убий го. Удуши го. Пръстите ми се сгърчиха, мачкайки калъфката. Убий го!

Невъзможно. Той щеше да се събуди. Да се събуди и да ми прекърши врата. А дори да не се събудеше, нямаше начин да избягам. Стражите отвън щяха да ме заловят като убийца.

Трябваше да го спася.

Нещо ми подсказваше да не докосвам чаршафите. Тази течност не ми вдъхваше доверие. Самото й сияние изглеждаше отровно и ми напомняше предупрежденията на Сцион за радиоактивно замърсяване. Отидох до чекмеджето и извадих чифт от неговите ръкавици. Бяха огромни, скроени за рефаимски ръце. Движейки с труд пръстите си, се залових да разпарям един от по-чистите чаршафи. След като събрах няколко дълги ивици, ги отнесох в банята и ги накиснах в гореща вода. Ако имаше късмет, това можеше и да му спечели няколко часа, докато се събуди и получи помощ от другите Рефаими.

Върнах се в спалнята и се постарах да овладея нервите си. На вид и допир Лордът бе като самата смърт. Хладината се процеждаше през ръкавиците, а кожата му имаше сивкав оттенък. Залових се да обработвам раната. Отначало пипах внимателно, но той не помръдваше. Явно нямаше намерение да се събужда.

Отвън, зад прозорците, слънцето вече клонеше към заник. Изцедих вода върху раната и започнах да я почиствам от съсирената кръв, смесена със спечена мръсотия. Стори ми се, че минаха часове, преди да постигна някакъв напредък. Виждах плавното повдигане на гърдите му, движението на адамовата ябълка, когато преглъщаше. Използвах последната лента от чаршафа вместо марля, за да покрия раната, пристегнах импровизираната превръзка с пояса от туниката си и отново придърпах завивките върху ръката му. Сега от него зависеше да оцелее.

Събудих се няколко часа по-късно.

Веднага разбрах по тишината, че стаята е празна. Леглото беше оправено, чаршафите — сменени. Балдахинът бе привързан с

бродирани ленти към колоните в четирите му ъгъла, а стените бяха облени от лунна светлина. Лордът го нямаше.

По прозорците се стичаше кондензирана влага. Отидох да седна край камината. Нямаше как да съм си въобразила цялата случка, освен ако нямах халюцинации от флукса, но нали бях взела противоотрова. Кръвта ми беше чиста. Което означаваше, че домакинът ми, по някаква причина, бе излязъл отново.

На леглото имаше просната чиста униформа, заедно с втора бележка, написана със същия едър, уверен почерк. Тя гласеше просто: „Утре“.

Значи все пак не бе умрял в съня си. А началото на моето обучение се отлагаше с още един ден.

Ръкавиците ги нямаше, вероятно ги беше взел със себе си.

Отидох до банята и дълго мих ръцете си с гореща вода. После навлякох униформата, взех по едно хапче от всяка кутийка и ги пуснах в мивката. Днес щях да науча още неща. Независимо какво казваше Лис, това положение беше неприемливо. Не ме беше грижа дали Рефаимите са тук от двеста или от два милиона години — нямаше да им позволя да се възползват от дарбата ми. Аз не бях техен войник, нито тя — техен обяд.

Нощният портиер си отбеляза часа на излизането ми. Насочих се към Птичарника и си взех купа овесена каша. Тя изглеждаше отвратително и имаше вкус на цимент, но се насилих да я изям. Моята нова приятелка ме предупреди да не се застоявам, защото Сухаил отново бродел наоколо. Попитах я дали знае къде мога да намеря Джулиан, като го описах колкото се може по-подробно. Тя ме посъветва да проверя централните резиденции, даде ми имената и адресите им, след което се върна обратно към своето готвене.

Докато довършвах кашата на крак в тъмния ъгъл, наблюдавах сновящите наоколо хора. Всички имаха еднакви безжизнени погледи. Пъстрите дрехи на гърбовете им изглеждаха почти кощунствени, като графити върху надгробен камък.

— Направо да ти се догади, нали?

Вдигнах очи. Оказа се контактьорката, с която бяхме затворени заедно през първата нощ. Ръката й бе превързана с мръсен бинт. Тя се отпусна до мен с отегчен вид.

— Аз съм Тилда.

— Пейдж — отвърнах.

— Знам. Научих, че са те пратили в „Магдалена“. — Между пръстите си държеше саморъчна цигара, от края на която се виеше гъст дим с пикантен, напарфюмиран мирис. Разпознах уханието на лилава богородичка.

— Вземи — подаде ми фаса тя.

— Не, благодаря.

— Хайде, това е само регал. По-добре е от тинкто.

Тинкто, или лауданумът, бе любимата субстанция на онези незрящи, които бяха склонни да рискуват, като променят психическото си състояние. Не всички харесваха Аромакис. Случваше се НОБ да арестува някой от тях за дегенератство само за да открие по-късно, че той просто се е натровил с тинкто. При зрящите препаратът нямаше ефект, не бе достатъчно силен, за да проникне в нашите сънорами. Тилда вероятно пушеше просто от немай-къде.

— Как се сдоби с него? — попитах. Не можех да си представя, че Рефаимите ще разрешат употребата на етерна дрога.

— Има един знахар, който го продава на кило. Казва, че бил тук от Сезон на костите XVI.

— Значи от четирийсет години?

— Докарали го, когато бил на двайсет и една. Поговорих с него, изглежда свестен. — Тилда отново ми протегна цигарата. — Сигурна ли си, че не искаш да си дръпнеш?

— Не, ще пропусна. — Загледах я как пуши. Пръстите й бяха тънки и пожълтели като на закоравял наркоман. Може би щеше да успее да ми помогне. — Защо не си на обучение?

— Наставничката ми се запиля нанякъде. А ти защо не си?

— По същата причина. Как се казва твоята?

— Теребел Шератан. Изглежда истинска кучка, но още не се е опитвала да ме тормози.

— Това е добре. Между другото, знаеш ли какви са тези хапчета, с които ни тъпчат?

Тилда кимна.

— Белите са обикновени противозачатъчни. Учудва ме, че не си ги виждала досега.

— Противозачатъчни? И защо ще ни ги дават?

— За да не се плодим, естествено. И правилно. Ти да не би да искаш да изтърсиш някое копеле на място като това?

— Като се замисля, имаш основание. Ами червените?

— Добавка на желязо.

— Ясно. А зелените?

— Кои?

— Зелените, третото хапче.

— Няма трето хапче.

— Напротив, има — настоях аз. — Маслиненозелени таблетки, с горчив вкус.

— Съжалявам, нямам представа — поклати глава Тилда. — Ако ми донесеш едно, може и да го позная.

— Ще го направя — рекох с присвит стомах. Тя тъкмо се канеше да поеме ново кълбо дим, когато я прекъснах: — Ти тръгна заедно с Карл, нали? На приветствената церемония.

— Нямам нищо общо с този плъх. — Аз повдигнах вежда, а Тилда избълва лилав пушек. — Не си ли чула какво е направил? Мърнал хиромантката, Айви — онази със синята коса, — да взема тайно храна от един кьорчо и взел, че я издал на наставника и. Да беше видяла какво й се случи после.

— Какво?

— Биха я. Остригаха я гола глава. Направо не ми се говори. — Тя едва забележимо поклати глава. — Ако това е, което трябва да вършиш, за да оцелееш тук, да ме пращат направо в етера. Ще си отида мирно и тихо.

Помежду ни се възцари тишина. Тилда захвърли изпушения фас.

— Знаеш ли в коя резиденция е Джулиан? — попитах след малко. — Номер 26.

— Онзи плешивият ли? Мисля, че в „Тринити“. Можеш да надзърнеш отзад през портата, новобранците се обучават там, на моравата. Само внимавай да не те видят.

Оставих я да свива нова цигара.

Богородичката беше истински убиец, може би най-употребяваната дрога на улицата, и предизвикваше пристрастяване сред мнозина. Цветовете й биваха бял, син, розов и пурпурен, като всеки от тях имаше различен ефект върху сънорамата. Елайза например ми бе споделяла, че употребява бяла богородичка от години.

Обратно на синята разновидност, която възстановяваше спомените, бялата предизвикваше нещо, което наричахме „бели петна“ — частична загуба на паметта. За известно време бе забравила дори собствената си фамилия. По-късно залитна по пурпурния вид, твърдейки, че подпомагал творчеството й. Беше ме накарала да се закълна, че никога няма да докосна етерен наркотик, и не виждах причина сега да нарушавам обещанието си.

Притесняваше ме откритието, че ми дават допълнително хапче. Освен ако Тилда не получаваше с едно по-малко. Трябваше да питам и още някого.

Резиденцията „Тринити“ се охраняваше откъм улицата. Трябваше да заобиколя през бедняшките коптори, ползвайки оскъдните си познания за града, за да се добера до задната й страна. През оградата се виждаше огромният вътрешен двор. Тилда ме бе упътила правилно: на моравата се упражняваха хора в бели туники, наставлявани от една Рефаимка. Джулиан също бе тук. Те размахваха палки, подбутвайки с тях духове из пространството на светлината на зелени газови фенери. Отначало помислих, че това са предмети от типа, с който гадателите си служеха за свързване с етера — но никога не бях виждала предмети да се използват за контролиране на духове.

Оставих шестото си чувство да ме води. Долових, че сънорамите на хората са скупчени на грозд в етера, докато Рефаимката представляваше нещо като ос, около която те кръжаха, привлечени като насекоми към запалена лампа.

Тъкмо тогава наставничката реши да изпита Джулиан. Тя замахна с палката си, запращайки един гневен дух срещу него. Той се стовари по гръб и остана да лежи неподвижен.

— Ставай, 26!

Джулиан не помръдна.

— Ставай, казах!

Естествено, той не се подчини. Нямаше как. Никой зрящ не можеше просто така да стане, след като в лицето му се е стоварил побеснял дух.

Рефаимката приближи и го ритна силно отстрани по главата. Всички бели туники отстъпиха плахо назад, опасявайки се, че те може да бъдат следващите. Тя ги изгледа презрително, след което се извърна и пое към резиденцията, развявайки полите на черната си роба. Хората

се спогледаха и тръгнаха подире й. Никой не остана да помогне на Джулиан. Той продължи да лежи върху тревата, свит на кълбо. Опитах се да открехна портата, но тя бе заключена с тежка верига.

— Джулиан! — извиках тихо.

Той потрепна и вдигна глава. Щом ме видя, се изправи и приближи до мен. Лицето му лъщеше от пот. Зад него фенерите един подир друг гаснеха.

— Не че не ме харесва — усмихна се накриво. — Аз съм любимият й ученик.

— Що за дух беше това?

— Просто някакъв стар призрак. — Той потърка кървясалите си очи. — Извинявай, още ми се привиждат разни неща.

— Какво виждаш?

— Коне. Книги. Пожар.

Призракът бе оставил върху него отпечатък от мига на смъртта си. Това беше един от неприятните аспекти на боя с духове.

— Коя беше Рефаимката? — попитах.

— Казва се Алудра Чертан. Не знам защо се е наела да бъде наставник, след като ни мрази толкова.

— Те всички ни мразят. — Хвърлих поглед към моравата. Наоколо не се виждаше жива душа. — Можеш ли да излезеш навън?

— Мога да опитам. — Той докосна чело с болезнена гримаса. — Твоят наставник храни ли се вече с теб?

— Аз почти не съм го виждала. — Нещо ми подсказа да не споменавам за случката от предната нощ.

— Алудра вчера похапна от Феликс. Когато дойде на себе си, целият се тресеше като листо. Но тя все пак го накара да тренира.

— Как се чувстваше?

— Беше ужасен. Цели два часа не можеше да види етера.

— Истинска лудост е да причиниш това на един зрящ. — Озърнах се през рамо, проверявайки за приближаващи стражи. — Никога не бих им позволила да се хранят от мен.

— Може да нямаш избор. — Той откачи един фенер от портата. — Твоят наставник явно е големец. Казваш, че почти не си го виждала?

— Все излиза нанякъде.

— Защо?

— Нямам представа.

Джулиан ме изгледа продължително. Едва сега ми направи впечатление, че има пълно зрение, подобно на Лис. Полузрящите хора можеха да включват и изключват духовния си взор по желание, но Джулиан бе принуден да вижда тънките нишки от енергия през цялото време.

— Мисля все пак да поизляза — рече накрая. — Не съм ял от вчера сутринта. Или вечерта. Все едно.

— Ще получиш ли разрешение?

— Поне ще го поискам.

Гледах след него, докато сянката му не се изгуби в резиденцията. Хрумна ми, че може никога повече да не излезе.

Чаках го на края на Птичарника. Вече почти бях на път да се откажа, когато в оградата се отвори малка порта и се мярна бяла туника. Махнах с ръка и Джулиан приближи, закрил лицето си с длан.

— Какво се случи?

— Неизбежното — отвърна задавено той. — Тя ми каза, че мога да ям, щом искам, но няма да усетя мириса на храната. Нито вкуса й.

После отмести длан та си и аз прехапах устни. По брадичката му се стичаше гъста, тъмна кръв. Под очите му набъбваха синини, а носът му бе червен и подут, целият покрит с разкъсани капиляри.

— Да имахме малко лед — задърпах го към шперплатовите стени. — Ела, развлекателите сигурно ще успеят да ти помогнат.

— Добре съм — измърмори той. — Не мисля, че е счупен. Трябва да поговорим.

— Ще говорим, докато се храним.

Запроправяхме си път из кривите улички, а аз се озъртах за каквото и да е оръжие, дори съвсем примитивно — голям пирон, остър къс стъкло или ламарина. Нищо не се мяркаше пред погледа ми. Ако развлекателите действително бяха невъоръжени, значи не разполагаха с никакъв начин да се защитят, ако Емитите нахлуеха в града. Рефаимите и червеноризците бяха единствената им закрила.

Щом влязохме в закусвалнята, накарах Джулиан да изяде купа чорба и малко сухар, а после пуснах останалата си нума и шепата на някакъв гадател в замяна на опаковка парацетамол. Той не ми каза откъде и как се е сдобил с него, просто сграбчи иглите и се изгуби в тълпата. Вероятно беше истински акултомант.

Двамата с Джулиан се дръпнахме в по-тъмен ъгъл и аз му подадох хапчетата.

— Вземи от тези — рекох. — Само гледай да не те видят.

Той не отвърна нищо, само извади две таблетки и ги преглътна.

В една празна барака бях намерила сравнително чиста кърпа и сега с помощта на малко вода поизчистих лицето му от засъхващата кръв.

— Е — рече накрая дрезгаво той, — успя ли да научиш нещо за Емитите?

— Нищо, с което да се похваля.

— Аз пък дочух едно-друго за тукашните порядки в случай, че се интересуваш.

— Разбира се, че се интересувам.

— Белите туники преминават основно обучение в рамките на няколко дни. Най-вече бой с духове, призоваване на свити, ей такива неща. После идва времето на първия тест, при който трябва да удостовериш своята дарба.

— Да я удостовериш?

— Да докажеш, че е полезна. Гадателите трябва да направят предсказание. Медиумите — да влязат във връзка с отвъдното. Схващаш картинката.

— А кое се брои за полезно?

— Явно нещо, доказващо лоялността ти. Говорих с портиера на „Тринити“ по този повод. Той не беше много словоохотлив, но каза, че вследствие на предсказанието му още някой бил доведен на Шеол I. Очаква се по един или друг начин да им угодиш дори ако така поставиш другиго в опасност.

— А вторият тест? — попитах със свито гърло.

— Свързан е с Емитите. По всичко изглежда, че оцелееш ли след него, ставаш червеноризец.

Погледът ми се плъзна из помещението. Сред развлекателите имаше една или две жълти туники.

— Ето — рече приглушено Джулиан. — Онази там, в ъгъла. Виж й пръстите.

Жената, която сочеше, сърбаше от чорбата си, разговаряйки с мършав мъж. На мястото на три от пръстите й имаше къси чуканчета. Когато се огледах по-внимателно, видях и други наранявания:

липсваща ръка, следи от ухапвания, белези по телата като от остри, закривени нокти.

— Май наистина си падат по човешка плът — казах, припомняйки си думите на Лис.

— Така изглежда. — Джулиан побутна купичката си към мен. — Искаш ли да я довършиш?

— Не, благодаря.

Известно време седяхме мълчаливо. Не гледах вече към хората, но не можех да спра да мисля за ужасните страдания, които бяха изживели. Бяха ги оглозгали като пилешки кокали, а сетне изхвърлили навън на боклука. Те постоянно бяха изловени на риск в тези жалки, незащитени съборетини.

Не желаех Рефаимите да узнаят каква съм. Но за да премина първия тест, трябваше да им покажа.

Исках ли изобщо да преминавам тези тестове? Прокарах мислено пръсти през косата си. Трябваше да изчакам Лорда да се върне, за да узная какво очаква от мен. Съдбата ми до голяма степен бе в неговите ръце.

След няколко минути на входа се появи позната физиономия: Карл. Разговорите стихнаха, развлекателите сведоха погледи и му сториха път. Надзърнах над главите им и видях кое ги бе накарало да го сторят: розовата му туника. Какво ли търсеше в Птичарника?

— Тилда ми каза, че е минал първия си тест — прошепнах на Джулиан. — Какво според теб е трябвало да направи? Просто да натопи клетата Айви?

— Той е гадател. Вероятно е открил умрялата си леля според това накъде летят птиците.

— Това са по-скоро авгурите. Но нали и ти самият си гадател?

— Всъщност никога не съм казвал подобно нещо. — Той едва доловимо се усмихна. — Ти не си единствената с подвеждаща аура.

Думите му ми дадоха нова храна за размисъл. Гадателите се считаха ако не за най-низшата класа зрящи, то поне за най-разпространената. Нищо чудно да го бях засегнала. А може би не бях чак толкова добра в разпознаването на аурите, колкото твърдеше Джаксън.

Джаксън. Какво ли правеше той? Дали се тревожеше за мен? Разбира се, че се тревожеше — нали бях негово протеже, неговата

сънебродница. Но как щеше да ме открие? Може би, ако Дани или Ник успееха да измислят нещо… Те имаха положение в Сцион, а все някъде трябваше да се пазят списъци на затворниците, прибрани от Архонтството.

— Виж, мъчат се да го подкупят. — Джулиан посочи с очи двама развлекатели, които бърбореха нещо на Карл и му предлагаха нума. — Сигурно мислят, че се е сдобил с влияние пред Рефаимите.

Наистина изглеждаше така. Карл махна нетърпеливо с ръка и те се отдръпнаха.

— Джулиан — обадих се аз. — По колко хапчета на ден ти дават?

— По едно.

— Какво представлява?

— Червено и кръгло. Мисля, че е желязо. — Той гребна от чорбата си. — Защо, на теб по колко ти дават?

Естествено. Сцион произвеждаше и инжекции за мъжка контрацепция, но нямаше смисъл да се стерилизират и двата пола. В този миг Карл ме спаси от необходимостта да отговоря на въпроса.

— Погледнах аз в кристалната топка — тъкмо обясняваше той на една бяла туника, съзерцаван от неколцина харлита — и реших да отгатна нейните желания. Както се оказа, тя много искаше да намери някой си Бял заклинател и още щом зърнах лицето му, веднага разбрах къде се намира. Изглежда е босът на Секция I-4.

По гърба ми премина мъртвешка студенина. Това беше Джаксън.

— Пейдж? — обади се Джулиан.

— Добре съм. Изчакай една секунда.

Преди да си дам сметка какво правя, вече бях скочила от мястото си и крачех към Карл. Очите му щяха да изскочат, когато го сграбчих за яката на туниката и го притиснах в един ъгъл.

— Казвай, какво си видял?

Гласът ми излезе като съскане. Той ме гледаше така, сякаш ми бе поникнала втора глава.

— Моля?

— Какво си й казал за Белия заклинател, Карл?

— Името ми е XX-59-1.

— Не ме е грижа. Какво точно видя?

— Не виждам какво ти влиза в работата — огледа той бялата ми туника. — Явно не напредваш толкова бързо, колкото всички очакваха. Да не си разочаровала с нещо своя специален наставник?

Сведох лице на два пръста от неговото. От тази близост още повече приличаше на плъх.

— Не си играя игрички, Карл — процедих тихо. — И не обичам предателите. Кажи ми какво си видял.

Най-близките фенери примигнаха. Никой от развлекателите не обърна внимание — те вече бяха увлечени в други неща — но Карл го забеляза и в очите му проблесна страх.

— Не съм видял точно къде се намира — призна той, — но видях слънчев часовник.

— В кристалното кълбо?

— Да.

— И за какво й е притрябвал този Заклинател? — пръстите ми се стегнаха върху яката му.

— Не знам. Просто направих каквото ми казаха. — Той се откъсна от мен. — Защо ме разпитваш за всичко това?

Кръвта забуча в ушите ми.

— Без особена причина. — Пригладих измачканата му туника. — Съжалявам. Предполагам, че просто съм притеснена от тестовете.

Това го поласка и тонът му начаса омекна.

— Разбираемо е. Сигурен съм, че и ти скоро ще получиш новата си туника.

— А какво става по-нататък?

— След розовата ли? Влизаме в батальона, разбира се! Нямам търпение да се докопам до онези гадни зумерски копелета. За нула време ще стана червеноризец.

Да, Карл вече бе попаднал под тяхната магия. Сам се дърпаше към бойното поле — да воюва, да убива. Насилих се да се усмихна и го оставих.

Той имаше основание да се гордее — беше се показал като добър провидец. Използвайки Нашира, бе успял да види един силно вълнуващ я предмет върху сияйната повърхност на своето кълбо. Това бе дарбата на гадателите, както и на някои авгури. Те умееха да напасват своите способности към желанията на кверента, за да прочетат бъдещето му. Гледачите на карти и хиромантите го правеха

постоянно. И независимо от мнението на Джаксън, това често пъти носеше полза. Етерът бе като сционския интернет — мрежа от сънорами, всяка съдържаща информация, до която можеше да се стигне с едно натискане на бутона. А кверентът предоставяше търсачката — начина, по който да се погледне през очите на бродещите духове.

В лицето на Нашира Карл бе открил идеалния кверент. Тя му бе помогнала да види не само Джаксън, но и ориентир за неговото местоположение. Един от шестте слънчеви часовника на колоната.

Трябваше да намеря начин да го предупредя, и то скоро. Не знаех какво искаха от него, но нямаше да ги оставя да го доведат тук.

Излязох навън. Джулиан ме последва и ме улови за ръкава.

— Пейдж? Какво ти каза той?

— Нищо.

— Изглеждаш пребледняла.

— Добре съм. — В този момент видях парчето сухар в ръката му и си спомних за Себ. — Ще ядеш ли това?

— Не. Искаш ли го?

— Не за мен. За Себ.

— Къде си го открила?

— В Къщата на незрящите.

— А, ясно. Значи в Лондон заключват зрящите, а тук — незрящите.

— Не се бъркай в държавните дела. — Аз пъхнах сухара в джоба си. — Да се видим пак утре по здрач?

— Добре, по здрач. — Той замълча за миг. — Стига да успея да се измъкна.

Когато стигнах Къщата на незрящите, вътре цареше мрак дори лампите на двора бяха угасени. Вече бях твърде благоразумна, за да се опитвам да се промъкна покрай Графиас; Вместо това просто се изкатерих по водосточната тръба.

— Себ?

Отговор не последва. В стаята бе тъмно и отвътре ме пъхна студ и влага. Улових се за решетките на прозореца и стъпих върху перваза.

— Себ — подвикнах отново. — Вътре ли си?

Но там нямаше никого. Дори незрящите имаха сънорами, макар и безцветни. А тук липсваха каквито и да било емоционални нюанси

или духовно присъствие. Себ сякаш се бе изпарил.

Може би го бяха отвели на работа в някоя резиденция и скоро щеше да се върне.

Или може би това беше капан.

Измъкнах сухара от ръкава си, мушнах го между решетките и заслизах надолу по улука. Едва когато стъпих на твърда земя, се почувствах в безопасност.

Но чувството не трая дълго. Щом обърнах лице към улицата, ръката ми бе сграбчена като в клещи, а две изгарящи, неподвижни очи се вторачиха в моите.

7
СТРЪВТА

Той стоеше напълно неподвижно. Носеше черна туника с висока яка, избродирана със злато. Дългите ръкави закриваха раната, която бях превързала предния ден. Безизразният му поглед бе сведен надолу към мен. Облизах устни, мъчейки се да измисля оправдание.

— Тъй значи — промълви, придърпвайки ме по-близо. — Бинтоваш рани и храниш незрящи роби. Колко странно.

Отвращението ме накара да издърпам ръката си. Той ми позволи да го сторя. Можех да се бия с него, ако не бях така притисната в ъгъла, но тогава видях другите. Четири Рефаими, двама мъже и две жени. Всички с типичните непроницаеми сънорами. Когато заех отбранителна поза, те само се засмяха.

— Не ставай глупава, 40. Искаме просто да поговорим с теб.

— Говорете тогава — отвърнах. Сама не можах да позная гласа си.

Лордът не снемаше поглед от лицето ми. В светлината на близкия газов фенер ирисите му преливаха в нова окраска. Той не се бе засмял заедно с останалите.

Бях като животно, обкръжено от глутница. Всеки опит да се измъкна щеше да е не само глупав, но и самоубийствен.

— Ще дойда с вас — рекох.

Лордът кимна.

— Теребел — обърна се към стоящата до него. — Иди при кръвния суверен и й предай, че XX-59-40 вече е заловена.

Заловена? Погледнах Рефаимката, на която говореше. Това трябва да беше Теребел Шератан, наставничката на Тилда и Карл. Тя ме изгледа с неподвижните си жълти очи. Косата й бе тъмна, лъскава и обрамчваше лицето й като качулка.

— Да, милорд — отвърна тя и пое преди останалата група.

Аз стоях с поглед, забит във върховете на обувките си.

— Хайде — подкани ме Лордът. — Кръвният суверен ни очаква.

Поехме към центъра на града. Стражите отстъпваха при приближаването ни, спазвайки почетно разстояние от кръвния консорт. Очите му наистина бяха добили различен оттенък, наситено оранжев. Той ме улови, че го гледам.

— Ако имаш някакъв въпрос, можеш да го зададеш.

— Къде отиваме?

— Да проведем първия ти тест. Нещо друго?

— Какво те ухапа?

Известно време той продължи да крачи, без да се обръща, после каза само:

— Отменям разрешението ти да говориш.

Едва не изругах на глас. Проклетото копеле. Бях прекарала два часа да чистя раните му. А можех да го убия. Трябваше да го убия.

Лордът познаваше града добре. Той ни преведе през няколко тесни улички, докато не стигнахме задния вход на резиденцията, където бяхме изслушали приветствената си реч. Край входа имаше месингова табела с надпис: „РЕЗИДЕНЦИЯ НА СЮЗЕРЕНА“. Щом ни видяха, стражите му се поклониха, притискайки юмруци към гърдите си. Лордът дори не ги удостои с поглед. Портите се затвориха зад гърба ни; резетата щракнаха със звън, от който мускулите ми се стегнаха като въжета. Очите ми зашариха по стените, нишите и первазите, търсейки опора за ръцете и краката. Основите на сградите бяха гъсто обвити от растения — уханни орлови нокти, бръшлян и глициния, но те стигаха само на метър-два над земята. Прозорците бяха високо над тях. Вървяхме по чакълеста пътека, покрай овална морава. В средата й стърчеше самотен фенер, хвърлящ отблясъци през червените си стъкла.

В края на пътеката имаше врата. Лордът не ме погледна, но спря за миг пред нея.

— Не споменавай нищо за раните — промълви едва чуто — или ще имаш повод да съжаляваш, задето си ми спасила живота.

После даде знак на придружителите си. Двама от Рефаимите останаха да пазят край вратата, а третият, къдрокос мъж с пронизващ взор, мина от другата ми страна. Така, съпровождана от Лорда и него, пристъпих в хладната вътрешност на сградата.

Стаята, в която ме въведоха, бе тясна и богато украсена. Прозорците с цветни витражи върху каменната стена отляво сякаш

пиеха от сиянието на луната, пръскайки наоколо топли петна. Различих поне пет мемориални плочи, но нямах време да прочета имената по тях — бях отведена към дъното, където изпод сводеста арка се лееше светлина. Лордът се изкачи заедно с мен по три мраморни стъпала и падна на коляно, свеждайки глава. Другият Рефаим ме стрелна с очи и аз побързах да сторя същото.

— Арктур.

Една облечена в ръкавица ръка повдигна брадичката му. Рискувах да хвърля бегъл поглед. Беше Нашира, този път облечена в черна рокля, която я покриваше от глава до пети, леещa се като вода под светлината на свещите. Притисна устни до челото на Лорда, а той постави длан върху корема й.

— Виждам, че си довел нашето малко чудо — обърна се тя към мен. — Добър вечер, XX-40.

Огледа ме продължително и аз изпитах усещането, че се опитва да чете аурата ми, затова издигнах някои предпазни бариери. Лордът не помръдваше и не можех да видя лицето му.

Наоколо се строи редица от Рефаими, всичките с качулки и наметала. Аурите им изпълниха целия параклис, притискайки моята. Бях единственото човешко същество наоколо.

— Предполагам знаеш защо си тук — каза Нашира.

Стиснах очи и не отвърнах нищо. Знаех, че съм загазила, задето отнесох храна на Себ, но можеше да съм загазила и заради куп други неща. Бях превързала раната на Лорда, разпитвах наоколо, притиснах Карл да ми разкаже за видението си…

Нищо чудно вече да знаеха каква съм.

— Намерихме я пред Къщата на незрящите — обяви стражът. Приличаше си с Плейона като две капки вода, дори по формата на очите. — Промъкваше се в тъмното, душейки като плъх.

— Благодаря ти, Алсафи. — Нашира пристъпи към мен, но не ме покани да се изправя. — Разбирам, че си носила храна на един от нашите незрящи слуги, 40. Има ли някаква особена причина за това?

— Единствено тази, че го морите от глад и го биете като животно. На него му трябва лекарска помощ.

Гласът ми отекна в тъмното помещение. Рефаимите останаха смълчани под своите качулки.

— Съжалявам, че се чувстваш така — рече Нашира, — но според нашите понятия, а те са определящи по тези места, човешкото и животинското съществуване се намират на едно и също ниво. Ние не осигуряваме лекари за животни.

Усетих как пребледнявам от гняв, но преглътнах следващите си думи. Щях само да докарам гибелта на Себ.

Тя замлъкна за секунда. Лордът се изправи и аз последвах примера му.

— Може би си спомняш от приветствената ми реч, 40, че имаме навика да тестваме онези, които сме събрали по време на Сезоните на костите. Задачата на червеноризците е да търсят хора с аура, но невинаги е лесно да се определи какви способности се крият зад нея. Ще призная, че в миналото сме допускали и грешки. Наглед обещаващи случаи не са се оказвали нищо повече от обикновени гледачи на карти. Не се съмнявам, че ти ще бъдеш много по-забавна от тях. Дано не съм се излъгала. — Тя ме помами с пръст. — Хайде, покажи ни своите таланти.

Лордът и Алсафи отстъпиха встрани. Нашира и аз останахме лице в лице.

Мускулите ми се изопнаха. Нима очакваше да се бия с нея? Неминуемо щях да загубя. Тя и ангелите й щяха да разбият сънорамата ми на парчета. Усещах ги как кръжат около нея, готови да защитават повелителката си.

Но после си спомних какво ми бе казала Лис — че Нашира ще ме унищожи, ако разкрие, че съм бродница. Може би притежавах нещо, което тя нямаше сила да възпре, някакво преимущество, което да използвам срещу нея.

Спомних си случката във влака. Ако нямаше в свитата си сънебродник или оракул, тя не можеше да влияе на етера. А аз самата можех да освободя духа си в нейното съзнание, стига по някакъв начин да не го бе направила непроницаемо.

Можех да я убия.

Но този план се срина с появата на Алсафи. Той се завърна, носейки на ръце крехка фигура с черна торба на главата. Поставиха пленника върху един стол и го приковаха за него с белезници. Устните ми пребледняха. Дали не беше някой от нашите? Бяха ли стигнали вече до Севън Дайълс, до бандата?

Но не долавях никаква аура. Това беше незрящ. Сетих се за баща си и за миг ми призля. Но фигурата бе твърде дребна и немощна.

— Вярвам, че двамата се познавате — каза Нашира.

Дръпнаха черната торба. Кръвта ми се смрази.

Себ. Бяха довели него. Очите му бяха като малки цепки сред моравите отоци. Косата му висеше на сплъстени кичури върху челото, а устните му бяха напукани и кървящи. Цялото му лице бе покрито със спечена кръв. Бях виждала жертви на побои и преди — пострадали от Хектор, които допълзяваха в Севън Дайълс, за да получат помощ от Ник, но никога в такова състояние, нито пък толкова млади.

Стражът го зашлеви отново по подутата буза. Себ бе почти в безсъзнание, но успя да вдигне поглед към мен.

— Пейдж.

Пресекливият му глас накара кръвта да кипне в жилите ми. Извърнах глава към Нашира.

— Какво си му направила?

— Нищо — отвърна тя. — Но ти ще му направиш.

— Моля?

— Време е да заслужиш следващата си туника, ХХ-40.

— За какво, по дяволите, говориш?

Алсафи ми нанесе такъв удар по тила, че едва не се проснах на земята. После ме улови за косата и извъртя лицето ми към своето.

— Внимавай какво говориш в присъствието на кръвния суверен. Мери си приказките или ще ти зашия устата.

— Търпение, Алсафи — вдигна ръка Нашира. — Остави я да се гневи. В крайна сметка, на влака също е била гневна.

Ушите ми звънтяха. Две лица изникнаха в паметта ми. Телата на двама мъже върху пода на вагона. Единият мъртъв, другият обезумял. Моите жертви. Моите убийства.

Това бе моето изпитание. За да спечеля своя нов статус, трябваше да убия един незрящ.

Да убия Себ.

Нашира трябва да бе разгадала каква съм. Отгатнала е, че духът ми умее да напуска естественото си обиталище в тялото. Че съм способна на бързи, безкръвни убийства. И сега искаше да потанцувам за нея, да види как го правя. Да прецени дали си струва да открадне този дар.

— Не — рекох.

Очите й застинаха неподвижно.

— Не? — след като не отговорих нищо, тя продължи: — Отказът не е вариант. Или ще се подчиниш, или ще трябва да се отървем от теб. Не се съмнявам, че Великият инквизитор ще се радва да поработи над дързостта ти.

— Убийте ме тогава. Защо да чакате?

Тринайсетте съдии не казаха нищо, нито пък Нашира. Тя само погледна към мен, вътре в мен. Опитваше се да разбере дали блъфирам. Алсафи не се шегуваше. Той ме сграбчи за китката и ме повлече към стола. Тъй като не спирах да ритам и да се дърпам, обви врата ми с мускулестата си ръка и изръмжа в ухото ми:

— Направи го или ще ти потроша ребрата и ще те удавя в собствената ти кръв. — После ме разтърси толкова силно, че зрението ми се замъгли. — Убий момчето. Веднага.

— Не — повторих.

— Подчини се.

— Не.

Алсафи ме стисна по-силно. Вкопчих нокти в ръкава му. Пръстите ми се плъзнаха покрай хълбока му и напипаха нещо на кръста — нож. Не боен, а по-скоро за разрязване на писма, но щеше да свърши работа. Едно ръгване бе достатъчно, за да го накара да ме пусне. Блъснах се, залитайки, в една пейка, без да изпускам оръжието от ръката си.

— Не ме доближавай — предупредих го.

Нашира се засмя. Останалите я последваха като ехо. В крайна сметка, за тях аз бях просто нова порода смешник — крехко човешко същество с глава, пълна с горещ въздух и конфети.

Но Лордът не се засмя. Взорът му бе прикован в лицето ми. Обърнах острието на ножа към него.

Нашира пристъпи по-близо.

— Впечатляващо изпълнение — отбеляза. — Харесваш ми, XX-40. Имаш боен дух.

Ръката ми потрепери.

Алсафи погледна порязаното си място. От кожата се процеждаше фосфоресцираща течност. С нея бе покрито и цялото острие на ножа.

Себ плачеше. Стиснах по-здраво дръжката, но дланите ми лепнеха от пот. Не можех да се опълча срещу всички тези Рефаими само с подобна играчка. Освен това почти не умеех да си служа с хладно оръжие, камо ли да го хвърлям с достатъчна точност.

Като изключим петте ангела около Нашира, нямаше други духове, които да призова за свита. А трябваше някак да се доближа до Себ, за да го освободя. След което да измисля начин да измъкна и двама ни живи оттук.

— Арктур, Алудра, обезоръжете я — заповяда Нашира. — Без духове.

— С удоволствие — смъкна качулката си една от Рефаимките.

Измерих я с очи. Това бе наставничката на Джулиан. Лукаво същество, с гладка руса коса и котешко изражение. Лордът остана зад нея. Съсредоточих се върху аурите им.

Алудра бе същинска варварка. Може да изглеждаше цивилизована, но усещах, че лигите й почти ще потекат в предвкусване на боя. Тя се възбуждаше от слабостта на Себ и копнееше за моята аура. Бе настървена за нея като хищник за кръв. Лордът бе по-хладен и мрачен, намеренията му бяха прикрити — но това само го правеше още по-опасен. Ако не можех да прочета аурата му, нямаше как да предскажа какво ще направи.

Хрумна ми внезапна мисъл. Неговата кръв ме бе накарала да се почувствам по-близо до етера. Дали нямаше да се получи и сега? Доближих острието до носа и вдишах. Металическият мирис подейства на сетивата ми като адреналин. Етерът ме обви като студена вода, потопи ме под себе си. С рязко движение на китката запратих ножа към лицето на Алудра, целейки се между очите. Тя едва успя да се дръпне встрани. Точността ми се бе подобрила. И то много.

Алудра грабна един тежък свещник и го завъртя насреща ми.

— Хайде, малката. Ела да потанцуваме.

Отстъпих назад. Със счупен череп нямаше да бъда от полза нито за Себ, нито за себе си.

Тя атакува, обладана от мисълта да ме унищожи, да се нахрани с останките ми. И без изострените ми сетива навярно щеше да успее. Претърколих се по пода, за да я избегна, и вместо да се стовари върху мен, свещникът помете главата на една статуя. Начаса се изправих на

крака, прескочих олтара и се понесох към дъното на параклиса, покрай редовете от скамейки и Рефаимите в техните качулки.

Алудра се докопа отново до оръжието си и го запрати подир мен. Чух свистенето му във въздуха и гласа на Себ, който изкрещя името ми.

Насочвах се към отворените врати, но пътят ми за бягство бе пресечен. Един страж ги захлопна изотвън, заключвайки ме в помещението с моята публика. Не успях да спра устрема си и връхлетях право върху тежките дъбови крила. Сблъсъкът изкара въздуха от дробовете ми. Изгубих равновесие и главата ми се удари в хладния мраморен под. Част от секундата по-късно свещникът се стовари върху вратата. Едва успях да се отместя встрани, преди той да падне на пода със звук, който проехтя под сводовете като камбанен звън.

В тила ми пулсираше тъпа болка, но нямах време за почивка. Алудра връхлетя отгоре ми, сграбчи ме за гърлото с облечените си в кожени ръкавици пръсти и взе да стиска. Започнах да се давя.

Погледът ми се замъгли, наливайки се с кръв. Тя отнемаше аурата ми, моята аура. Очите й светеха ярко, като тлеещи въглени.

— Алудра, спри.

Тя сякаш не чуваше. Усетих вкус на метал.

Ножът се въргаляше наблизо. Протегнах ръка към него, но тя ме изпревари с думите:

— Сега е мой ред.

Имах само един шанс да оживея. Докато Алудра притискаше острието в бузата ми, тласнах духа си в етера.

Под тази форма вече виждах през нови очи, в нова плоскост. Тук аз бях зряща. Етерът ме заобикаляше като смълчана празнота, осеяна със сфери подобно на звезди, като всяка сфера бе нечия сънорама. Алудра бе физически най-близо до мен, следователно и нейната „сфера“ нямаше да е далеч. При нормални обстоятелства щеше да е самоубийствено да се помъча да вляза в съзнанието й — то бе твърде старо и силно, — но в момента стръвта за аура бе отслабила защитите й. Сега или никога. И аз го направих.

Тя се оказа неподготвена, а аз бях бърза. Достигнах плутонната й област още преди да е разбрала какво се случва. Щом това стана, бях изхвърлена навън със скоростта на куршум. Озовах се обратно в тялото

си, вперила поглед в тавана на параклиса. Алудра се поклащаше на колене, притискайки слепоочията си с длани.

— Махнете я оттук, махнете я оттук — пищеше пронизително. — Тя броди!

Изправих се на крака, поемайки въздух на пресекулки, само за да се озова лице в лице с Лорда, който ме сграбчи за раменете. Пръстите му се впиха в плътта ми — не за да ме нарани, а просто за да ме удържи, — но духът ми бе като натегната пружина, реагираща на опасността. Против собствената си воля опитах същата атака.

Този път обаче дори не успях да достигна етера. Лордът го стори преди мен. Той изсмука енергията ми, изцеди ме от моята аура. Можех само да наблюдавам безучастно как се приближавам към него, привличана като мушица от фенер.

После той спря. Сякаш някаква жица помежду ни се прекъсна. А очите му бяха яркочервени, като кръв.

Вторачих се в тях. Той отстъпи назад и погледна Нашира. Възцари се тишина. После забулените в качулките си Рефаими започнаха да ръкопляскат. Седнах на пода, озъртайки се замаяно.

Нашира коленичи до мен и постави облечената си в ръкавица ръка върху главата ми.

— Прекрасно. Моята малка сънебродница.

Усетих вкуса на кръв. Тя знаеше.

После се изправи и се насочи към Себ. Той наблюдаваше приближаването й с толкова ужас, колкото позволяваха травмите му. Тя заобиколи стола и мина зад него.

— Благодарим за услугите. Оценяваме помощта ти. — Тя постави ръце от двете страни на главата му. — Сбогом.

— Не, недейте, моля ви! Не искам да умирам. Пейдж…!

Нашира направи рязко движение. Очите му се разшириха, от гърлото му излезе кратко гъргорене.

Тя го бе убила.

— Не! — Викът сам се изтръгна от устните ми. Не можех да проумея ставащото, да откъсна очи от нея. — Ти… ти току-що го…

— Твърде късно. — Нашира пусна главата му и тя клюмна настрани. — Можеше да го направиш ти, 40. Безболезнено. Ако само ме бе послушала.

Усмивката й бе това, което преля чашата. Тя се усмихваше. Хвърлих се към нея, обезумяла от ярост. Лордът и Алсафи ме сграбчиха под мишниците, теглейки ме назад. Аз ритах, борех се и се мятах, докато косата ми прогизна от пот.

— Ах, ти, кучка — пищях. — Отвратителна, зла кучка! Та той дори не беше зрящ!

— Вярно. Не беше. — Нашира приближи иззад стола. — Но от незрящите духове стават най-добрите слуги, не мислиш ли?

Алсафи бе на път да извади рамото ми от ставата. Впих пръсти в ръката на Лорда — ранената, същата, която бях превързала. Усетих как потръпна, но не ме беше грижа.

— Ще ви убия — казах, обръщайки се към всички тях. Едва си поемах дъх, но го казах. — Ще ви убия, кълна се, че ще ви убия.

— Няма нужда от твоите клетви, 40. Ние сами ще те закълнем.

Алсафи ме просна на пода. Черепът ми изтрещя в твърдия под. Пред очите ми заиграха светлини. Опитах да помръдна, но бях прикована към земята от нечие коляно. Ноктите ми задраскаха по мрамора. Последва заслепяваща болка, най-силната, която бях изпитвала в живота си. Гореща като разтопено олово. Замириса на изгоряла плът. Неволно изпищях.

— Заклеваме те във вечна вярност към Рефаимите. — Нашира не откъсваше очи от моите. — Заклеваме те с клеймото на огъня. XX-59-40, ти ще си обвързана с Лорд Месартим завинаги. До сетния си дъх ще се отречеш от истинското си име. Твоят живот ни принадлежи.

Огънят проникна дълбоко в кожата ми. Не можех да мисля за нищо друго, освен за болката. Това бе краят. Бяха убили Себ, сега убиваха и мен. На мъждивата светлина видях проблясък на игла.

8
ЗА МОЕТО ИМЕ

В кръвта ми имаше прекалено много флукс.

Движех се в кръгове из своята сънорама. Наркотикът я беше деформирал, бе накарал цветовете и формите да се разкъсат.

Чувах блъскането на сърцето си, въздухът изгаряше гърлото ми, вътрешността на носа ми.

Те ме убиват. Мислех си това, докато се борех срещу собственото си съзнание, наблюдавах го как рухва като овъглен къс дърво в камина. Всичко бе загубено. Нашира знаеше каква съм. Затова ме бе отровила и сега умирах. Мъките нямаше да траят дълго, все пак сънорамата не може да съхрани формата си в мъртво тяло. После мислите ми се разплетоха и се изгубиха напълно и аз останах да бродя из тъмните кътчета на съзнанието си.

И тогава я открих. Моята слънчева зона, мястото, където обитаваше красотата. Безопасността. Топлината. Завтекох се към нея, но краката ми затъваха като в мокър пясък. Тъмните облаци се лепяха по мен, теглеха ме назад към сянката и мрака. Борех се срещу флукса, гърчех се да се изтръгна от хватката му, да се търкулна като семенце към слънцето, към цветните поля.

Всеки на света има своята сънорама, своя прекрасен вътрешен мираж. Насън дори незрящите могат да видят слънчевата си зона, макар и не съвсем ясно. А зрящите могат съзнателно да влизат в нея, да живеят там, докато не умрат от глад. Моята слънчева зона бе поле от алени цветя, поле, което се вълнуваше и менеше в зависимост от настроението ми. Понякога мярках проблясъци от външния свят, усещах как се въргалям по земята, повръщайки и малкото, останало в стомаха ми. Но като цяло съзнанието ми бе спокойно, седях и наблюдавах как флуксът сее опустошение наоколо. Накрая легнах сред цветята и зачаках настъпването на края.

Бях обратно в стаята в „Магдалена“. От грамофона се лееше поредната от любимите жаловити мелодии на Джаксън, „Виждал ли си сън да броди?“[1]. Бях легнала по корем на дивана, гола от кръста нагоре. Косата ми бе завързана на кок.

Вдигнах ръка към лицето си. Кожа. Студена, лепкава кожа. Бях жива. Вярно, разкъсвана от болка, но жива. Не бяха ме убили.

Натъртванията не ми позволяваха да лежа спокойно. Опитах да седна, но главата ми тегнеше и не успях да се повдигна на повече от педя. Дясната ми плешка гореше от непоносимо парене. Тъпо пулсиране в слабините ми казваше къде са ме инжектирали — но този път пораженията бяха по-дълбоки. Флуксът бе един от малкото наркотици, действащи по-добре в артерия, отколкото във вена. Бедрото ми бе горещо и подуто. Гърдите ми свистяха. Бях в треска. Който и Рефаим да ми бе сторил това, бе не само много непохватен, но и много жесток. Имах смътен спомен от ухилената физиономия на Сухаил, преди да изпадна в несвяст.

Може би все пак се бяха опитали да ме убият. Може би дори в момента умирах.

Обърнах глава настрани. В камината гореше огън. И в стаята имаше някой: моят наставник.

Той седеше в креслото си, съзерцавайки пламъците. Хвърлих му поглед, пълен с омраза. Сякаш още усещах ръцете му върху себе си — как ме държат, възпират ме да спася Себ. Дали изпитваше някаква вина за това безсмислено убийство?

Беше ли го грижа за безпомощните роби в Къщата на незрящите? Дори отношенията му с Нашира изглеждаха някак механични. Какво изобщо вълнуваше това създание?

Вероятно бе усетил, че го наблюдавам, защото се изправи. Застинах уплашено. Твърде много части от тялото ме боляха. Лордът коленичи край дивана. Когато протегна ръка към мен, се отдръпнах. Той докосна бузата ми с опакото на пръстите си. Очите му бяха възвърнали неутралния си златист цвят.

— Духът му… — успях да изрека едва. Гърлото ме болеше, сякаш бе пълно с пясък. Всяка дума бе същинска агония. — Отиде ли си?

— Не.

Впрегнах и последните си остатъци сила, за да прикрия болката си. Щом никой не бе изрекъл тренодията, значи духът на Себ щеше да остане да витае. Все още сам, уплашен, и най-лошото, все още затворник.

— Защо ме оставихте жива? — изрекох задавено. — Защо просто не приключихте с всичко?

Лордът не обърна внимание на въпроса. След като огледа рамото ми, взе от нощната масичка кристална чаша, пълна догоре с кафеникава течност. Повдигна главата ми с една ръка, а с другата поднесе чашата към устните ми. Извърнах се настрани, а той тихо изръмжа:

— Това ще облекчи възпалението на крака ти. Пий.

Стиснах упорито устни и Лордът отдръпна чашата.

— Не искаш ли да оздравееш?

В отговор само го изгледах.

Вероятно бе чиста случайност, че съм оцеляла. Нямаха никаква причина да ме държат жива.

— Ти беше жигосана — каза той. — Трябва да ми позволиш да се грижа за раната ти няколко дни, иначе ще се инфектира.

Извърнах глава да видя рамото си, прикривайки гърдите си с чаршафа.

— Жигосана… с какво? — Пръстите ми трепереха, докато опипвах изопнатата, изгоряла кожа. XX-59-40. О, не! — Ах ти, копеле, извратено копеле! Ще те убия, само почакай… Ще те убия, докато спиш…

Накрая млъкнах, останала без дъх. Гърлото ме болеше прекалено много. Лордът хвърли поглед към лицето ми, сякаш се опитваше да разчете чужд език. Защо ме гледаше така?

Той не беше глупав. Та те ме бяха жигосали като животно, дори като по-низша от животно — като обикновен номер.

Тишината се нарушаваше само от конвулсивните ми хриптящи вдишвания. Лордът постави облечената си в ръкавица ръка върху коляното ми.

— Не ме докосвай — дръпнах крака си, от което мълния от болка ме стрелна чак до върховете на пръстите.

— С времето изгореното ще престане да боли — каза той. — Но бедрената ти артерия е друг въпрос.

Ръката му се плъзна по-нагоре, отдръпвайки завивката. Щом видях оголеното си бедро, замалко не изпищях. Подуто далеч отвъд обичайните си размери, то бе покрито с морави петна, стигащи чак до коляното. Мястото около слабините бе болезнено и почерняло. Лордът едва доловимо докосна кожата ми с пръст. Изскърцах със зъби.

— Това увреждане няма да мине от само себе си. Никоя рана, причинена от флукса, не заздравява, освен ако не се приложи втори, по-силен антидот.

Мислех си, че ще умра, ако натисне малко по-силно.

— Върви в ада — процедих.

— Няма ад. Има само етер.

Стиснах устни, треперейки от усилието да не заридая. Лордът махна ръката си от крака ми и се отдалечи.

Нямах представа колко време съм лежала там, мятайки се в полусъзнание. Единственото, за което можех да мисля, бе, че сигурно му доставя огромно удоволствие да ме поставя на мястото ми, да ме гледа как страдам и се гърча, докато той има пълната власт над мен, държейки ключа към изцелението. Часовникът тракаше. Настъпи утро. Лордът просто седеше в креслото си, стъквайки огъня. Нямах представа какво очаква. Ако смяташе, че ще си променя мнението и ще му се примоля, имаше да чака още дълго. А може би му бяха наредили да ме наблюдава в случай, че реша сама да сложа край на мъките си.

Не че не бих опитала. Болката бе непоносима. Кракът ми лежеше вцепенен и само от време на време потръпваше от спазми. Възпалената кожа бе лъскава и подута, като ципата на мехур, готов всеки миг да се пръсне.

Часовете се нижеха бавно, а Лордът се местеше от място на място — от креслото към прозореца, до банята, към бюрото си, после пак обратно в креслото. Сякаш мен изобщо ме нямаше. Веднъж излезе от стаята и се върна с прясно изпечен хляб, но аз не го докоснах. Исках да си мисли, че съм в гладна стачка. Исках да си върна властта над себе си, да го накарам да се чувства нищожен, както се чувствах аз.

Болката в бедрото отказваше да отслабне, дори се влошаваше. Поставях длан върху почернялата кожа и я притисках, все по-силно и по-силно, докато от очите ми избиваха сълзи. Надявах се да изгубя съзнание и да си спечеля поне няколко часа покой, но от това единствено ми се догади. Лордът ме наблюдаваше, докато повръщах,

давейки се, горчива жлъч в едно легенче. Погледът му бе празен. Чакаше ме да падна духом, да се предам.

Погледнах в легенчето през замъглените си очи. Бях започнала да бълвам и кръв, на едри съсиреци. Главата ми се търкулна върху възглавницата.

Трябва да съм изпаднала в несвяст. Когато дойдох на себе си, вече се здрачаваше. Джулиан сигурно се чудеше къде се губя, ако бе успял да напусне резиденцията си. Мозъкът ми можеше отново да се фокусира върху подобни неща, тъй като болката, по необяснима причина, бе изчезнала.

Както и усещането за подуто в крака ми.

По гърба ми полазиха студени тръпки. Опитах да раздвижа глезена си, да помръдна с пръсти, но нищо не се получи.

Лордът седеше до мен.

— Следва да отбележа — каза, — че ако инфекцията не се лекува, има голяма вероятност да загубиш крака си. Или живота си.

Понечих да го заплюя, но повръщането ме бе обезводнило. Поклатих глава. Зрението ми се замъгляваше.

— Не ставай глупачка. — Той ме улови за брадичката и завъртя лицето ми към себе си. — Имаш нужда от краката си.

Тук беше прав. Нямах особен избор. Действително се нуждаех от крака, ако исках да бягам. Затова този път, когато поднесе чашата към мен, се подчиних и отпих. Усетих гранясал вкус, като на метал и влажна пръст.

— Добре — кимна Лордът.

Пробвах да го изгледам кръвнишки, но ефектът бе отслабен от чувството на облекчение при гъделичкащото усещане, което изпитах в крака си. Поех чашата, пресуших я до дъно и избърсах устни с опакото на дланта си.

Той отметна отново завивките. Бедрото ми вече се връщаше към нормалните си размери.

— Сега сме квит — изхриптях през възпаленото си гърло. — Не си дължим нищо. Аз излекувах теб, ти излекува мен.

— Ти никога не си ме лекувала.

— Моля? — заекнах невярващо.

— Аз не съм бил ранен.

— Нима не помниш?

— Това не се е случвало.

Нито за миг не вярвах, че съм си въобразила целия инцидент. Той все още носеше дълги ръкави, затова не можех да му посоча белезите, но отлично помнех какво е станало и неговото отрицание изобщо не променяше нещата.

— Значи вероятно съм допуснала грешка — казах.

— Да. Наистина допусна грешка.

Това прозвуча като предупреждение.

В кулата прозвуча звънът на камбаната. Лордът погледна през прозореца.

— Можеш да вървиш. Не си в състояние да започнеш обучение от тази вечер, но трябва да си намериш нещо за ядене. — Той посочи урната върху камината. — Там има още нума. Вземи си колкото си трябва.

— Нямам какво да облека.

— Това е, защото ти се полага нова униформа. — Той разгърна една розова туника. — Поздравления, Пейдж. Получи повишение.

За първи път използваше истинското ми име.

---

[1] „Did You Ever See a Dream Walking?“ (англ.) — „Виждал ли си сън да броди?“. Песен на Хари Ревъл от 1933 г. — Б.р. ↑

9
МНОГООБРАЗИЕ

Трябваше на всяка цена да се махна оттук. Това бе първата ми мисъл, когато пристъпих в хапещия студ навън.

Шеол I изглеждаше по същия начин като преди, точно сякаш Себ никога не бе крачил по улиците му. Но аз изглеждах различно. Вместо в бяло, вече бях облечена в бледорозово. Котвата, избродирана върху новата ми жилетка, имаше същия противен оттенък. Бях опетнена.

Не можех да премина през още един тест. Изключено. Ако на първия бяха убили дете, какво ли щяха да сторят на втория? Колко ли кръв трябваше да се пролее, преди да стана червеноризец? Трябваше да се измъкна. Все имаше някакъв начин за бягство, дори ако трябваше да подскачам през минно поле за целта. Всичко бе за предпочитане пред този кошмар.

Докато си проправях път през Птичарника, влачейки леко десния си крак, усетих особена хладина край себе си. Всеки път, щом срещнех погледа на някой от развлекателите, изражението му се променяше. Чертите му ставаха безизразни, а лицето му се свеждаше надолу. Туниката ми служеше като предупреждение: пази се, аз съм предател, изменник. Аз съм убиец.

Всъщност не бях убиец. Нашира бе убила Себ, не аз — но те нямаше как да го знаят. Навярно презираха всеки, който не носеше бяла туника. Навярно бе по-добре просто да прекарам първата вечер в „Магдалена“. Но тогава трябваше да остана заедно с Лорда, а не можех да търпя компанията му нито миг повече. Продължих да накуцвам през клаустрофобичните проходи, озъртайки се за Лис. Тя можеше да ми помогне да се измъкна, да ми даде някакъв съвет.

— Пейдж?

Спрях на място, запъхтяна от усилието да се движа. Лис надзърташе от стаичката си. Щом видя розовата ми туника, чертите й се изопнаха.

— Виж, Лис… — започнах аз.

— Преминала си теста? — Погледът й бе мрачен.

— Да, но…

— Кого им посочи да арестуват?

— Никого. — При вида на невярващото й изражение разбрах, че трябва да й разкажа всичко. — Опитаха се да ме накарат да убия… Себ. Незрящият. — Сведох очи надолу. — И сега той е мъртъв.

Тя трепна.

— Разбирам. Е, до скоро тогава.

— Лис — извиках. — Моля те, чуй ме. Не съм…

Тя дръпна рязко завесата пред вратата, без да ме остави да довърша. Свлякох се край стената, останала без сили. Вече не бях една от тях.

Себ. Повторих името му наум, мъчейки се да призова духа му оттам, където го бяха скрили, но етерът оставаше неподвижен. Никакво потрепване. Презимето му също не даде резултат. Момчето, което толкова разчиташе на мен, което бе така уверено, че ще го спася, оставаше чуждо и безмълвно в смъртта си.

Спуснатата завеса сякаш ме гледаше обвиняващо. Лис навярно ме мислеше за долна мръсница. Затворих очи, мъчейки се да игнорирам тъпата болка в бедрото си. Вероятно можех да намеря друг с розова туника, с когото да обменя информация — но не исках да правя това. Нямаше как да им вярвам. Повечето от тях наистина бяха убили или предали някого. Ако исках да говоря с надежден човек, трябваше първо да убедя Лис, че не съм такава, за каквато ме мисли. С усилие, от което ме обля студена пот, се изправих на крака и се упътих към закусвалнята. Не бе изключено там да попадна на Джулиан. Не че и той щеше да ми се зарадва особено, но поне можеше да ми даде някакъв шанс.

Мъждива светлинка привлече погледа ми. Под един навес гореше примус, а край него се бяха натъркаляли неколцина развлекатели, пушейки и размахвайки ръце във въздуха. Отново богородичка. Тилда бе сред тях, подпряла глава на възглавница. Бялата й туника бе мръсна и измачкана, подобно на използвана салфетка. Порових в джоба си за зелената таблетка и пазейки внимателно крака си, коленичих до нея.

— Тилда?

Тя едва отвори очи.

— Какво има?

— Донесох хапчето.

— Чакай малко, че съм в облаците. Дай ми минутка-две, става ли? Или може би пет. — Тя се претърколи по корем, подрусвайки се в беззвучен смях. — Ама яко съм се напушила. Ти истинска ли си?

Изчаках ефектът на богородичката да отмине. Тилда продължи да се киска още дълго, почервеняла до корените на косата си. Долавях необуздаността на аурата й, която трептеше и се променяше под въздействието на наркотика. Другите зрящи не показваха никакъв признак, че искат да се събуждат. Накрая, с трепереща ръце, тя потри лице и кимна.

— Добре, вече ме свали на земята. Къде е онова хапче?

Подадох й го. Тя го огледа от всички възможни ъгли, опипа го, изследвайки повърхността му. После го разчупи на две и стри едната половина между пръстите си. Помириса и вкуси от прашеца.

— Наставничката ти пак ли я няма? — попитах.

— Да, все се губи някъде. — Тя ми подаде остатъците от таблетката. — Това е билков екстракт. Но не мога да ти кажа от какво растение.

— Дали някой друг би го познал?

— Наблизо има една заложна къща, там се подвизава човекът, който ми продаде богородичката. Той може да е по в час от мен. Паролата е specchio[1].

— Добре, ще се отбия при него. Оставям те да си пушиш на воля. — Аз се изправих. — Благодаря. До скоро.

И тя се срина обратно върху възглавницата. Чудех се какво ли щеше да каже Сухаил, ако ги завареше така.

Отне ми доста време да намеря въпросното място. Птичарникът имаше много бараки, повечето от които се обитаваха от по двама-трима души. Те прекарваха дните си в тесните стаички, скупчени около примусите, и спяха върху влажни постели, вонящи на мухъл и урина. Ядяха каквото им попадне, а ако не им попаднеше нищо, гладуваха. Стояха заедно по две причини — първо, поради недостига на място, и второ, за да се топлят един друг в студа. Нямаше никакви хигиенни или медицински пособия, освен тези, които успяваха да откраднат. Тук бе мястото, където човек идваше да умре.

Магазинчето бе скрито зад поредица от плътни завеси. Трябваше да знаеш къде да гледаш, за да го откриеш. На мен ми се удаде едва

след като разпитах една харли за местонахождението му. Тя отпърво се противеше, предупреждавайки ме за лошата му слава и високите цени, но после ме упъти в правилната посока.

Отпред пазеше бъбривецът, когото бях видяла на приветствената реч. Той седеше върху една отоманка, подмятайки чифт зарове. От бялата му туника нямаше и следа; вероятно се бе провалил на теста. А и каква полза имаха Рефаимите от един бъбривец?

— Здрасти — казах аз.

— Привет. — Сладък, звънлив глас. Глас на бъбривец.

— Мога ли да видя съдържателя?

— Знаеш ли паролата?

— Specchio.

Той се изправи. Дясното му око, вероятно инфектирано, бе дебело намазано с някакъв крем. Дръпна завесите встрани и ме пусна да мина.

Лондонските заложни къщи обикновено бяха малки, нелицензирани дюкяни в долнопробните квартали на Централната кохорта. Явно и тук не беше по-различно. Магазинчето представляваше нещо като шатра, направена от платнища подобни на тези, които Лис използваше при изпълненията си. Осветено само от една газена лампа, мястото бе наполовина запълнено от всевъзможни огледала. Стопанинът седеше в протрито кожено кресло, вторачен в едно от тях. Беше сивокос мъж, твърде пълен, за да е развлекател. Обстановката издаваше неговата специалност — гадаене на огледала.

Щом влязох, той повдигна монокъл към едното си око и се зае да изучава отражението ми. Имаше мъглявия взор на провидец, видял твърде много през живота си.

— Не си спомням да съм те мяркал по-рано. Нито в огледалата, нито в магазина си.

— Сезон на костите XX — отвърнах.

— Аха. Кой те притежава?

— Арктур Месартим. — Гадеше ми се от това име — да го чувам, да го произнасям.

— Тъй, тъй — потупа се по корема той. — Значи ти си въпросната девойка.

— Как се казваш?

— XVI-19-16.

— Имам предвид истинското ти име.

— Вече не го помня, но развлекателите ме наричат Дъкет. Ако предпочиташ да използваш истински имена.

— Предпочитам.

Наведох се да видя стоката му. Повечето от предметите бяха нума — пукнати ръчни огледала, стъклени бутилки е вода, чашки и купички, перли, торбички с животински кости, карти и кристални топки. После идваха растенията — богородичка, изтравниче, салвия, мащерка, различни корени. Имаше и по-практични предмети, съществени за оцеляването. Огледах купчината. Чаршафи, вехти възглавници, кибрит, чифт пинсети, мехлем за разтривки, аспирин и антибиотици, спирт за горене, препарати за дезинфекция и превързочни материали. Вдигнах една стара кутийка за прахан.

— Откъде намираш всичко това?

— Оттук-оттам.

— Предполагам, Рефаимите не знаят за него? — Той пусна едва доловима усмивка. — И тъй, как работи нелегалната ти схема?

— Да речем, че ти гледаш на кости. Естествено, че ще имаш нужда от тях, за да практикуваш занаята си. И ако ти ги конфискуват, ще трябва да си намериш нови. — Той посочи торбичка, обозначена ОБИКНОВЕН ПЛЪХ. — Аз ще ти дам да ги ползваш, но в замяна ще поискам от теб да ми доставиш още стока, да предадеш съобщение или нещо друго. Колкото по-ценно нещо искаш, толкова по-опасна ще е задачата.

— Справиш ли се, можеш да задържиш костите. Дотрябва ли ти заем, ще трябва да ми донесеш определено количество нума, която ще ти върна, щом ми се изплатиш. Системата е проста, но ефективна.

Не звучеше съвсем като обикновена заложна къща.

— И колко струва информацията при теб?

— Зависи какво точно те интересува.

— Какво е това? — Поставих пред него оставащата половина от хапчето.

Мъжът се вторачи в него. Монокълът падна от окото му и той го намести отново. Дебелите му пръсти трепереха.

— За това — рече накрая — ще ти дам да си избереш каквото поискаш от магазина. Безплатно.

— Искаш да го задържиш? — повдигнах вежди аз.

— О, да. То е много ценно. — Той претегли половинката върху дланта си. — Откъде го взе?

— Информацията не е безплатна, господин Дъкет.

— Ако ми носиш още като него, винаги ще пазаруваш оттук безплатно. Каквото ти душа иска. По един предмет на хапче.

— Кажи ми какво е или няма сделка.

— По два предмета.

— Не.

— Информацията е опасна, не можеш просто да й поставиш цена. — Той задържа таблетката пред пламъка на газената лампа. — Добре, ще ти кажа, че това е билков препарат и че е безвреден. Достатъчно ли е?

Два предмета в замяна на всяко хапче. Те можеха да спасят доста животи в Птичарника.

— По три предмета и си стискаме ръцете.

— Отлично. Ти си проницателна бизнесдама. — Той докосна върховете на пръстите си. — И какво друго си, освен това?

— Акултомант.

Това бе стандартната ми лъжа. И своеобразен тест за компетентност. Обичах да проверявам дали някой ще ми повярва, или не. Дъкет само се изкиска.

— Не мисля, че умееш да гадаеш на игли повече от мен самия. По-скоро си в другия край на спектъра. Аурата ти е гореща, като жар. — Той почука с пръст по огледалото. — Май тази година пак се задава интересен сезон.

— Моля? — напрегнах се аз.

— Нищо, нищо. Просто си бъбря сам. Най-добрият начин да запазиш разсъдъка си след четирийсет години. — По устните му пробяга усмивка. — Кажи ми, какво мислиш за Лорда?

Оставих кутийката за прахан обратно на мястото й.

— Не е ли достатъчно очевидно?

— Ни най-малко. Мненията за него тук се различават. — Дъкет се зае да трие монокъла си с палец. — Мнозина намират кръвния консорт за най-привлекателен от Рефаимите.

— Щом казваш. Аз лично го намирам за отблъскващ. — За секунда погледите ни се срещнаха. — Е, ще си взема нещата.

Той се облегна назад в креслото си, а аз избрах кутия желиран спирт, опаковка аспирин и антибиотичен крем.

— Удоволствие е да се прави бизнес с вас, госпожице…?

— Махони. Пейдж Махони. Ако предпочиташ да използваме истински имена. — И аз тръгнах към изхода. Усещах погледа му като свредел в гърба си.

Въпросите му ме накараха да се чувствам като на разпит. Сигурна бях, че не съм казала нищо погрешно. Наистина изпитвах подобно отношение към Лорда. Защо Дъкет искаше да чуе нещо различно, нямах представа.

На излизане подхвърлих антибиотичния крем на бъбривеца. Той ме изгледа въпросително.

— За окото ти — казах.

Той само примигна и аз отминах.

Щом стигнах до бараката на Лис, почуках с пръсти по шперплатовата стена и я извиках по име. Никакъв отговор.

Почуках отново.

— Лис, аз съм, Пейдж.

Завесата се отметна и тя излезе с малък фенер в ръка.

— Остави ме на мира. — Гласът и беше дрезгав и неприязнен. — Моля те. Съжалявам, но не разговарям с розови туники и червеноризци. Най-добре върви при тях.

— Аз не съм убила Себ. — Пододох й желирания спирт и аспирина. — Виж, взех тези неща от Дъкет. Ще ми отделиш ли само секунда?

Тя отмести поглед от предметите към лицето ми. Челото й се сбръчка, а устните й се присвиха.

— По-добре влез вътре.

Не плаках, докато й разказвах за теста. Просто не можех. Джаксън мразеше сълзите. (Ти си моята малка, безмилостна гангстерка, миличка. Дръж се като такава.) Дори и тук, далеч от неговия досег, имах чувството, че наблюдава всяко мое движение. И все пак, при мисълта за прекършения врат на Себ, ми призляваше. Не можех да забравя ужаса в очите му, нито как пищеше моето име. След като привърших историята, останах да седя мълчаливо, изпънала напред изтръпналия си крак.

Лис ми подаде чаша, от която се вдигаше пара.

— Ето, вземи. Ще имаш нужда от сили, още повече сега, когато Нашира вече е наясно каква си.

Отпих от отварата. Имаше вкус на джоджен.

Очите ми пареха, а гърлото ми се свиваше, но нямаше да плача за Себ — струваше ми се непочтително в нейно присъствие. Лицето й бе подуто, по врата й имаше морави следи от пръсти, а рамото й бе изкълчено, но въпреки това тя поставяше страданията ми над своите.

— Сега вече си част от Семейството, сестричке — каза, докато налагаше с една ръка жигосаното ми място с топъл компрес. Парещата болка вече не бе толкова непоносима, но според нея определено щеше да остане белег. Това бе идеята. Да ми напомня всеки ден на кого принадлежа.

Джулиан спеше в ъгъла под един сивкав чаршаф. Наставничката му бе отишла да посети роднините си, семейство Чертан. Бях му дала две таблетки аспирин преди да се унесе. Носът му изглеждаше малко по-добре. Той бе дошъл тук да ме търси, след като не се бях явила на нашата среща, и Лис го бе прибрала. Двамата се бяха потрудили да уплътнят всяка пролука на стаичката, но въпреки това вътре си оставаше студено като в пещера. Аз също получих покана да остана за през нощта и я приех с удоволствие. Имах нужда да се махна от „Магдалена“.

Лис извади стара отварачка за консерви, отвори тенекиената кутийка със спирт и я запали. Тя се разгоря с ясен, син пламък.

— Благодаря за това — каза. — Ще ни помогне да се посгреем. От Дъкет ли го взе?

— Да, макар и не безплатно.

— Какво му даде в замяна?

— Едно от моите хапчета.

Тя повдигна вежда.

— Че за какво му са?

— Явно съм единствената, която ги получава. Нямам представа какво съдържат.

— Щом можеш да ги използваш, за да подкупиш Дъкет, значи си струват. Той умее да си прави сметката. Кара хората да влизат в резиденциите и да крадат за него. При това често пъти ги хващат.

Тя смръщи лице и се хвана за рамото. Поех кутийката със спирт от ръката й и я поставих помежду ни.

— Кой ти причини това? — попитах.

— Гомейса. Понякога се сърди на нещата, които му показват картите. — Тя легна по гръб и придърпа възглавницата под врата си. — Няма значение. И без това не го виждам често. Дори мисля, че не е в града през повечето време.

— Имал ли е други хора, освен теб?

— Не, аз бях единствената. В същото положение като твоето — взета от Рефаим, който до момента не бе избирал друго човешко същество. Явно е смятал, че имам потенциала да се превърна в една от най-добрите събирачи на кости в Шеол I.

— Събирачи на кости?

— Така наричаме червеноризците. Но така и не спечелих туниката. Разочаровах го.

— Какво стана?

— Накара ме да гадая на един от харлитата. Обвиняваха го, че е предател, че се е опитал да избяга. Аз знаех, че е вярно. Ако се бях подчинила, щях да потвърдя вината му. Затова отказах.

— И аз не исках да убия Себ, но той въпреки всичко умря. — Потърках пулсиращите си слепоочия. — А тя разкри способностите ми.

— Незрящи умират постоянно. Каквото и да сториш, той пак е щял да стане на кости. — Лис седна отново. — Ела, да похапнем.

— Тя отвори дървения си сандък. Вътре имаше пакет гранулирано кафе, консерви боб, четири яйца.

— Как се сдоби с тези неща? — изгледах я учудено аз.

— Намерих ги.

— Къде?

— Един незрящ ги беше скрил край резиденцията си. Останки от запасите за Сезона на костите. — Тя извади метално канче, напълни го с вода от бутилка и го постави над горящия спирт. — Ето. Ще си направим царско угощение. О, как си, Джул?

Той се бе размърдал, явно разбуден от гласовете ни. Сега отметна завивката и седна с кръстосани крака.

— По-добре — опипа внимателно носа си. — Благодаря за лекарствата, Пейдж.

— Моля — кимнах аз. — Кога е твоят тест?

— Нямам идея. Алудра би трябвало да ни учи да сублимираме, но вместо това прекарва повечето си време да ни пердаши.

— Да сублимирате?

— Да превръщаме обикновени предмети в нума. Ето например, онези палки, които ни видя да размахваме предната вечер, бяха сублимирани. Всеки може да ги използва, не само гадателите.

— За какво служат?

— С тях можеш да упражняваш контрол върху най-близките духове, но не и да виждаш етера.

— Значи не са истинска нума.

— И все пак са опасни — намеси се Лис. — Представи си, че попаднат в ръцете на кьорчовците. Последното, което ни трябва, е Сцион да започне да си служи с етерни оръжия.

— Сционските управници никога не биха използвали нума. Те се отвращават от ясновидството.

— Но не и от Рефаимите.

— Съмнявам се, че Рефаимите им допадат особено — казах аз. — Просто нямат друг избор, след като Емитите напират на прага им.

Водата в канчето завря. Лис я наля в три картонени чашки и разбърка вътре разтворимо кафе. Не бях помирисвала кафе от дни, ако не и от седмици. Колко ли време бе минало от сдържането ми?

— Заповядайте — протегна тя една чашка към мен, а друга към Джулиан. — Къде ви държи Алудра, Джул?

В някакво помещение без светлини. Мисля, че преди е било винарска изба. Спим на пода. Феликс страда от клаустрофобия, а Ела страшно тъгува по семейството си. Двамата постоянно хленчат и не ми дават да спя.

— Ами тогава направете така, че да ви изгони. Тук също е тежко, но не колкото при наставниците. Хранят се с нас само ако се случим на неподходящото място и в неподходящия момент. — Тя сръбна от чашата си. — Вярно, на някои хора не им понася. Имах една приятелка, която прекара известно време при мен, но после се примоли на Рефаимите за втори шанс. Сега е събирачка на кости.

Продължихме да пием кафето в мълчание. Лис свари яйцата и ги изядохме направо от черупките.

— Чудя се — обади се Джулиан — дали Рефаимите изобщо могат да се върнат там, откъдето са дошли?

— Предполагам — сви рамене Лис.

— Тогава не разбирам кое ги кара да стоят тук? Все пак преди са живели другаде. Как са се хранели с аура, преди да ни открият?

— Може би е свързано със Зумерите — предположих аз. — Нали Нашира каза, че те били „паразитна раса“.

— Дали е възможно Зумерите да са им отнели нещо? — погледна ме той.

— Кое, разсъдъка?

— Да — изпръхтя той. — Или пък да са им изсмукали цялата доброта, та да се превърнат в това, което са сега.

Единствено Лис не се засмя.

— Или всичко да е започнало с онова рухване на прага на етера, за което Нашира спомена. Нали те са се появили след него?

— Не мисля, че някога ще узнаем — намеси се Лис. Гласът й звучеше напрегнато. — Не е нещо, за което ще вземат да тръбят наляво и надясно.

— Защо? Те са толкова могъщи, а ние — толкова слаби. Какъв е смисълът да пазят тайни?

— Познанието е сила — каза Джулиан. — Те го притежават, а ние — не.

— Грешиш, братко. Познанието е опасно. — Лис придърпа колене под брадичката си. Звучеше точно като Дъкет. — Научиш ли веднъж нещо, вече не можеш да се отървеш от него. Трябва да го носиш със себе си. Винаги.

Джулиан и аз разменихме погледи. Лис бе прекарала тук по-дълго от нас, може би трябваше просто да приемем съвета й на доверие. Или пък не. Може би този съвет щеше да ни убие.

— Слушай, Лис — казах. — Мислила ли си някога да окажеш съпротива?

— Всеки ден.

— Но не го правиш.

— Мисля си как бих изтръгнала очите на Сухаил с голи ръце — процеди през зъби тя. — Как бих простреляла Нашира сто пъти, във всяка част от тялото. Как бих прерязала гърлото на Гомейса. Но зная, че те първи ще ме убият, затова не го правя.

— Но ако разсъждаваш по този начин, ще си останеш тук завинаги — каза меко Джулиан. — Това ли искаш?

— Разбира се, че не го искам. Искам да си ида у дома. Където и да е това. — Лис отвърна лице встрани. — Знам какво си мислите за мен. Че съм безгръбначно.

— Нямахме това предвид — побързах да я уверя.

— Напротив, имахте и не ви виня. Но след като толкова искате познание, нека ви кажа нещо. Тук е имало въстание, още по време на Сезон на костите XVIII, през 2039 година. Цялото човешко население на Шеол I се вдигнало срещу Рефаимите. — Болката в очите й я състари сякаш с десетилетия. — И всички — зрящи и незрящи — били избити до крак. Без защитата на червеноризците Емитите просто нахлули и ги изтребили. А Рефаимите стояли и гледали отстрани.

Обърнах се към Джулиан. Той не откъсваше очи от Лис.

— Когато ние пристигнахме, това бе първото, което ни разказаха — продължи тя. — Според тях те си го заслужили заради неподчинението си. — Пръстите й си играеха с тестето карти. — Знам, че и двамата сте бойци, но не желая да ви видя как загивате. Не и по този начин.

Думите й ме накараха да се умълча. Джулиан потри челото си с ръка, гледайки към пламъка.

Повече не се върнахме на темата за въстанието. Изядохме боба, като остъргахме и последните останки от консервите. След известно време Джулиан прочисти гърло:

— Къде си живяла, Лис? Имам предвид преди.

— В Крейдълхол. Това е близо до Инвърнес.

— Как е сционското управление там?

— Не много по-различно от Лондон, само силите за сигурност са по-малко. Всички големи градове си приличат. Подлежат на законодателството на Инквизицията, също както и цитаделата.

— А защо си слязла на юг? — попитах. — В Шотландия не е ли по-безопасно за зрящите?

— Защо хората изобщо се преселват в СциЛо? Заради работата, парите. Ние също трябва да ядем, както и незрящите. — Лис се загърна с едно одеяло. — Родителите ми се бояха да живеят в Инвърнес, понеже там зрящите не са организирани, нямат синдикат. Татко прецени, че е добре да си опитаме късмета в цитаделата. Изхарчихме всичките си спестявания, за да стигнем до Лондон. Свързахме се с един-двама босове, но на никого не му трябваха

гадатели. След като парите свършиха, трябваше да крънкаме колкото за подслон през нощта.

— Докато накрая не ви хванаха.

— Татко се разболя и не можеше да излиза. Беше прехвърлил шейсетте, висенето по улиците му се отразяваше зле. Аз заех обичайното му място. Една жена ме доближи и поиска да й гадая. — Тя поглади с пръст ръба на тестето карти. — Бях само на девет, не съобразих, че е от НОБ.

Джулиан поклати глава.

— Колко време прекара в Тауър?

— Четири години. На няколко пъти ме слагаха на водната дъска, за да ме накарат да издам къде са родителите ми. А аз само им повтарях, че не знам.

— Ами ти, Джулиан? — реших да я прекъсна, виждайки, че спомените я опечаляват.

— Аз съм от Мордън[2].IV-6.

— Това е най-малката секция, нали?

— Да, затова и синдикатът не й обръща особено внимание. Имахме своя групичка, но не сме се занимавали с престъпен спиритизъм. Само по някой и друг сеанс.

Усетих как ме жегна болката на загубата. И аз исках моята група.

Изтощен, Джулиан скоро пак се унесе в дрямка. Пламъкът на спиртника постепенно догаряше. Лис го наблюдаваше, докато не угасна съвсем. Аз се преструвах, че спя, но умът ми непрестанно се връщаше към Сезон на костите XVIII. Колко ли хора бяха загинали. Семействата им никога нямаше да узнаят за участта им. Нямаше да има разследване, нито съд. Гадеше ми се от цялата тази несправедливост. Нищо чудно, че Лис толкова се боеше от съпротивата.

И тогава се разнесе сирената.

Джулиан стреснато се събуди. Звукът набираше сила със скърцане и свистене, като стар ковашки мях, преди да нададе поредния рев. Тялото ми реагира начаса: крайниците ми настръхнаха, а сърцето заби лудо в гърдите.

По проходите отвън се разнесе тропот на крака. Джулиан повдигна леко завесата. Трима червеноризци претичаха стремглаво край входа; единият носеше силен фенер.

— Имат ножове — отбеляза Джулиан.

Лис се прислони в ъгъла на стаичката. Прибра картите, обгърна коленете си с ръце и сведе глава.

— Трябва да вървите — прошепна. — Още сега.

— Ела с нас — казах аз. — Ще те вкараме в някоя от резиденциите. Тук няма да си в безопасност…

— Ама вие наистина си просите пердаха от Алудра, или от Лорда — изгледа ни ядно тя. — Все някак съм оцеляла през тези десет години. Изчезвайте от тук.

Ние се поколебахме за секунда. Вече бездруго бяхме закъснели. Нямах представа как би реагирал Лордът, но и двамата знаехме колко е безжалостна Алудра Чертан. Този път можеше като нищо да го убие. И като се изнизахме безшумно навън, побягнахме колкото ни държат краката.

---

[1] Огледало (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Мордън — жилищен квартал в югозападен Лондон. — Б.р. ↑

10
ПОСЛАНИЕТО

Сирените все още виеха, когато се добрах до резиденцията. Не знам колко пъти трябваше да хлопам и да крещя името си през шума, докато XIX-49-33 най-сетне ми отвори. Щом се увери, че съм човек, ме вмъкна вътре и захлопна вратата подир мен, кълнейки се, че никога повече няма да ме пусне, ако съм толкова бавна в изпълнението на елементарни заповеди. Оставих я да залоства резетата с тресящи се от вълнение ръце.

Щом стигнах галерията, сирените спряха. Този път Емитите не бяха успели да проникнат в града. Отметнах коса назад, мъчейки се да овладея дишането си. След минута събрах сили да погледна към вратата и виещите се каменни стълби зад нея. Трябваше да го сторя. Стиснах зъби и се заизкачвах по стъпалата на кулата — неговата кула.

Кожата ми настръхваше при мисълта да спя в една стая с него, да споделям неговото пространство, неговата топлина, неговия въздух.

Накрая се изправих пред входа на стаята. Ключът стърчеше в ключалката. Завъртях го и пристъпих по застлания с плочи под.

Но не достатъчно тихо. В секундата, в която прекрачих прага, наставникът ми скочи на крака. Очите му хвърляха мълнии.

— Къде беше?

— Навън — отвърнах, издигайки бегла мисловна защита.

— Беше ти казано да се прибираш, щом чуеш сирените.

— Реших, че имаш предвид „Магдалена“, а не точно тази стая. Трябваше да бъдеш по-конкретен.

Сама усетих безочието в тона си. Погледът му потъмня, а устните му се свиха на тънка черта.

— Или ще ми говориш с дължимото уважение — каза, — или изобщо няма да напускаш тази стая.

— Не си направил нищо, за да заслужиш уважението ми — отвърнах, без да трепвам и без да отмествам очи от неговите.

Той мина покрай мен, като едва не ме избълска, и затръшна вратата.

— Чуеш ли сирената — рече натъртено, — ще оставяш всичко, с което се занимаваш, и ще се връщаш в тази стая. Разбра ли? — Аз само го гледах. Той се приведе, тъй че лицето му се оказа на едно ниво с моето. — Има ли нужда да повтарям?

— Предпочитам да не го правиш.

За секунда бях сигурна, че ще ме удари. Никой, никой не говореше така на един Рефаим. Но той само се изправи в пълен ръст.

— Утре започваме обучението ти. Очаквам да бъдеш готова, щом удари нощната камбана.

— Обучение за какво?

— За следващата ти туника.

— Но аз не я искам.

— Тогава ще трябва да станеш развлекателка. Да прекараш остатъка от живота си подигравана и оплювана от червеноризците. — Той ме огледа от глава до пети. — Това ли искаш? Да бъдеш шут, нищожество?

— Не.

— Тогава по-добре прави каквото ти казвам.

Гърлото ми се сви. Колкото и да мразех това създание, имах всички основания да се боя от него. Спомних си безжалостното му лице в тъмния параклис, когато се бе навел над мен и изсмукал аурата ми. За зрящите аурата бе толкова жизнено необходима, колкото въздухът или водата. Без нея щях да изпадна в духовен шок и да умра или полудея, бродейки из света без връзка с етера.

Той отиде до завесите и ги дръпна. Зад тях имаше малка врата, която сега бе открехната.

— Незрящите разчистиха горния етаж за теб. Гледай да се намираш там по всяко време, освен ако не ти наредя друго. — Той направи пауза. — Трябва да знаеш още, че прекият физически контакт помежду ни е забранен, дори с ръкавици. Изключение се прави само при тренировка.

— Значи ако случайно се върнеш в тази стая ранен — попитах, — трябва да те оставя да умреш?

— Да.

Лъжец. Следващите думи се откъснаха от езика ми, преди да успея да ги спра.

— Ето една заповед, която ще спазя с удоволствие.

Лордът ме изгледа. Почти се вбесявах от това колко малко го засяга моето неуважение. Все трябваше да има уязвимо място. Сега само се пресегна към чекмеджето и извади оттам хапчетата ми.

— Вземи.

Знаех, няма смисъл да споря, затова се подчиних.

— Изпий ги — подаде ми той чаша вода — и се качвай в стаята си. За утре трябва да си добре отпочинала.

Дясната ми ръка се сви в юмрук. До гуша ми бе дошло от неговите заповеди. Защо, по дяволите, превързах раната му? Трябваше да го оставя да кърви до смърт. Що за престъпник бях, да помагам на враговете си? Джаксън щеше да се пръсне от смях, ако научеше. Пчеличке, щеше да каже, ти просто нямаш жило в себе си. И вероятно наистина нямах. Засега.

Внимавах да не докосна Лорда, докато минавах покрай него. Погледите ни се срещнаха, преди да вляза в тъмния проход. После той заключи вратата след мен.

Поредно вито стълбище ме отведе до горния етаж на купата. Огледах новото си жилище — голямо, голо помещение.

Напомни ми Центъра за задържане, с неговите влажни подове и прозорци с решетки. На перваза гореше газена лампа, излъчвайки мъждива светлина и едва доловима топлина. До стената имаше пружинено легло с вехт дюшек. Чаршафите бяха мизерни в сравнение с пищните кадифени драперии и балдахини в покоите на Лорда; всъщност от цялата обстановка лъхаше на човешка непълноценност, но всичко бе за предпочитане пред това да деля една стая с него.

Проверих всяко кътче и пролука, както бях сторила и на долния етаж. Естествено, път за бягство нямаше, но затова пък имаше баня с тоалетна чиния, мивка и някои принадлежности.

Помислих си за Джулиан в неговата тъмна изба и за Лис, трепереща от студ в колибата си. Тя дори нямаше легло. Нямаше нищо. Тук не беше уютно, но поне бе далеч по-топло и чисто, отколкото в Птичарника. И по-безопасно. Имах каменни стени, които да ме пазят от Емитите. А тя разполагаше само с парцаливи завеси.

Тъй като не ми бяха дали нощница, се съблякох по бельо. Огледало нямаше, но и така можех да забележа, че съм отслабнала. Стресът, натравянето с флукса и липсата на питателна храна вече вземаха своето. Намалих пламъка на лампата и се мушнах под завивките.

До момента не бях усетила умората, но сега неусетно се унесох в дрямка. И в мисли. Мисли за миналото, за странните дни, които ме бяха довели дотук. За първия път, когато срещнах Ник. Именно Ник бе онзи, който ме свърза с Джаксън. Ник — човекът, спасил живота ми.

Когато бях на девет, малко след като се преселихме в Англия, баща ми и аз напуснахме Лондон и се отправихме на юг, на „делово пътуване“, както го наричаше той. За да напуснем цитаделата, трябваше да включим имената си в дълъг списък от чакащи. Минаха месеци, преди най-сетне да ни пуснат да посетим неговата стара приятелка, Жизел. Тя живееше на един стръмен, каменист хълм, в захарнорозова къща с надвиснали стрехи. Земята наоколо ми напомняше за Ирландия — същата открита, пищна красота на дивата и неопитомена природа, всичко онова, което Сцион беше разрушил. По залез-слънце, когато баща ми не гледаше, се качвах на покрива и се сгушвах до високия тухлен комин. Взирах се над хълмовете и купчините дървета към хоризонта, спомнях си за братовчед си Фин и другите призраци на Ирландия и тъгувах толкова много по баба си и дядо си, та чак ми се доплакваше. Така и не разбрах защо те не дойдоха с нас.

Но онова, по което наистина копнеех, бе откритата вода. Морето, чудесното море, блестящият път, простиращ се към свободните земи. Отвъд това море Ирландия ме очакваше да се прибера у дома — обратно при зелените ливади, вековните дървеса и бунтовните песни. Баща ми обещаваше, че ще го сторим, но сега бе прекалено зает с Жизел. Те винаги говореха до късно през нощта.

Бях твърде малка, за да разбера какво всъщност представлява това село. В каквито и опасности да живееха зрящите в цитаделата, нямаше как да избягат към идилията на провинцията. Далеч от Архонтството, в тези малки общности, където всеки познаваше съседа, хората ставаха все по-подозрителни и се дебнеха един друг за най-малкия признак на неестественост. Имаха навика да шпионират за кристални кълба и други пособия, след което да тичат до най-близкия

сционски пост — или просто да вземат правосъдието в свои ръце. Един истински ясновидец нямаше да оцелее тук и ден — а дори да успееше, щеше да умре от глад. Земята се нуждаеше от грижи, но не и от работна ръка. Имаше машини, които оряха и засяваха полята. Единствено в цитаделата зрящите можеха да изкарат що-годе прилични пари.

Не обичах да се отдалечавам от къщата, освен в компанията на баща си. Хората говореха твърде много, гледаха твърде много, а и Жизел не им оставаше длъжна. Тя беше сурова жена, слаба и костелива, с пръстени по всичките пръсти и дълги, подобни на върви вени, които се точеха по ръцете и шията й. Аз не я харесвах. Но един ден зърнах от покрива същински рай — поле от макове, алено езерце под оловното небе.

Всеки ден, докато баща ми смяташе, че си играя на горния етаж, ходех там и четях от новата си електронна книга с часове, докато маковете поклащаха главички край мен. Именно на това поле стана първата ми истинска среща с духовния свят. С етера. Тогава още нямах представа за способностите си. За детския ми ум неестествеността беше като приказките за торбалан, някакво плашило без ясни черти. Знаех само онова, което ми бе казал Фин — че лошите хора отвъд морето не обичат малки момиченца като мен. Че няма да съм в безопасност.

В онзи ден разбрах какво е имал предвид. Щом навлязох в полето, долових сърдито присъствие на жена. Не я виждах, но я чувствах. Усещах я в маковете и във вятъра. В земята и във въздуха. Протегнах ръка, надявайки се някак да разбера какво представлява.

И изведнъж се озовах на земята, а от дланта ми потече кръв. Това бе първият ми сблъсък с полтъргайст — гневен дух, който можеше да прониква в материалния свят.

И тогава се появи моят спасител. Висок и жилест младеж, с леденоруса коса и лице, от което лъхаше доброта. Попита ме за името ми и аз го казах, заеквайки. Щом видя ранената ми ръка, ме загърна в своето палто и ме отнесе до колата си. На ризата му бе избродиран надпис „СЦИОНСКА ПЪРВА ПОМОЩ“. Цялата се изпълних с ужас, когато го видях да вади спринцовка.

— Аз съм Ник — каза. — Не бой се, Пейдж, вече си в безопасност.

Иглата се заби в кожата ми. Заболя ме, но не заплаках. После светът постепенно потъна в мрак.

И в мрака аз сънувах. Сънувах макове, борещи се да се надигнат от прахта. Никога по-рано не бях виждала багри в съня си, но сега всичко наоколо тънеше в златистия залез и червените цветя. Те се свеждаха над мен, заслоняваха ме, покриваха като с одеяло трескавото ми тяло. Когато се събудих, бях подпряна върху възглавници в бяло легло. Ръката ми бе бинтована, а болката я нямаше.

Русият младеж седеше до мен. Помня, че се усмихна — съвсем леко, но това ме накара да се усмихна и аз. Изглеждаше като принц.

— Здравей, Пейдж — каза.

Попитах къде съм.

— Това е болница, а аз съм твоят доктор.

— Не ми изглеждаш достатъчно стар за доктор. — Или достатъчно страшен, рекох си наум. — На колко години си?

— На осемнайсет. Още се уча.

— Не си ми зашил ръката накриво, нали?

Той се засмя.

— Постарах се, колкото можах. После ще ми кажеш дали си доволна.

Каза ми, че е съобщил на баща ми къде се намирам и че той вече идва насам.

— Малко ми се гади — оплаках се.

— Това е нормално. Като си починеш, ще ти мине. Още е рано да се храниш, но за вечеря ще ти донеса нещо вкусно. — И той стоя край мен през целия ден, като ме остави само колкото да ми донесе сандвичи и бутилка ябълков сок от столовата на болницата. От баща си знаех, че никога не бива да разговарям с непознати, но по някаква причина изпитвах доверие към това мило, грижовно момче.

Доктор Никлас Нигорд, стажант от Сционската цитадела в Стокхолм, ме опази жива през онази нощ. Преведе ме през трудния момент на осъзнаването на моите способности. Ако не беше той, може би нямаше да издържа на шока.

Няколко дни по-късно баща ми ме откара у дома. Той познаваше Ник от една медицинска конференция. След изтичането на стажа си Ник щеше да остане на постоянна позиция в СциСОНИ. Той така и не ми обясни какво е търсил в маковото поле, но докато баща ми чакаше

долу в колата, коленичи пред мен и ме улови за ръцете. Помня, че си мислех само колко е красив и колко съвършено се извиват веждите над дълбоките му, прохладно зелени очи.

— Пейдж — каза много тихо. — Чуй ме внимателно. Това е много важно. Казах на баща ти, че си била нападната от куче.

— Но това беше жена.

— Да — но жената е била невидима, *sotnos*[1]. Някои възрастни не разбират от невидими неща.

— Но *ти* разбираш — отвърнах, уверена в мъдростта му.

— Така е. Но не искам другите възрастни да ми се смеят, затова не им казвам. — Той ме докосна по бузата. — Не бива никога, с никого да споделяш за нея, Пейдж. Нека това да си остане наша тайна. Обещаваш ли?

Аз кимнах. Бих му обещала всичко на света. Той ми бе спасил живота. Гледах го през прозореца на колата, докато баща ми ме откарваше обратно към цитаделата. Той вдигна ръка и ми помаха. Обърнах глава едва когато свихме зад ъгъла.

Все още пазя белези от онова нападение, скупчени като грозд в средата на лявата ми длан. Духът ми бе причинил и други наранявания, чак до лакътя, но с времето те се заличиха, докато тези на дланта останаха.

Спазих даденото обещание. Седем години не промълвих нито дума. Държах тайната близко до сърцето си, като цвете, което цъфти през нощта, и мислех за нея само когато оставах сама. Ник знаеше истината. Ник държеше ключа. През цялото време се питах къде ли го е отвела съдбата и дали си спомня за малкото ирландско момиче, което бе отнесъл от маковото поле. И ето че след седем дълги години получих своята награда — той ме откри отново. Само да можеше да ме открие и сега.

От долния етаж не долиташе нито звук. Докато часовете се изнизваха, се вслушвах да чуя отекващи стъпки или протяжната мелодия на грамофона. Но чувах само все същата плътна тишина.

До края на деня потънах в неспокоен сън. През тялото ми преминаваха горещи вълни, останки от последната атака на флукса. Час по час се сепвах, а пред очите ми прелитаха картини от миналото. Бях ли носила изобщо нещо друго, освен тези туники, тези обувки?

Бях ли познавала свят, свободен от духове и бродещи мъртви? От Емити и Рефаими?

Събудих се от чукане на вратата. Едва успях да се загърна със завивките, когато Лордът влезе в стаята.

— Камбаната скоро ще удари — каза, като остави в края на леглото чиста униформа. — Обличай се.

Изгледах го мълчаливо. Очите му се задържаха за момент върху мен преди да излезе, затваряйки вратата зад себе си. Взорът им не изразяваше нищо. Станах, пристегнах косата си отзад на тила и се измих с ледената вода. После навлякох униформата, вдигайки догоре ципа на жилетката. Кракът ми изглеждаше оздравял.

Когато слязох долу, заварих Лорда да прелиства стара, прашасала книга. „Франкенщайн“. Сцион не разрешаваше подобна фантастична литература. Нищо за призраци или чудовища. Нищо дегенератско. Пръстите ми потръпнаха от копнеж да се пресегна и да разгърна страниците й. Бях я виждала в библиотеката на Джаксън, но така и не намерих време да я прочета. Лордът остави книгата настрани и се изправи.

— Готова ли си?

— Да — отвърнах.

— Добре. — Той замълча за секунда и после попита: — Кажи ми, Пейдж, как изглежда твоята сънорама?

Прямотата на въпроса ме свари неподготвена. Между зрящите се считаше за неучтиво да се пита за това.

— Като поле от червени цветя.

— Какви цветя?

— Макове.

Той премълча. Взе ръкавиците, нахлузи ги на ръцете си и ме поведе навън от стаята. Вечерната камбана още не беше ударила, но портиерът ни отвори без всякакви възражения.

Никой не възразяваше на Арктур Месартим. Слънчева светлина. Отдавна не я бях виждала. Слънцето тъкмо залязваше, омекотявайки очертанията на сградите. Шеол I се обливаше в угасващото сияние. Мислех, че ще тренираме на закрито, но Лордът ме поведе на север, покрай Къщата на незрящите, към непозната територия.

Сградите в покрайнините на града бяха до една изоставени. Намираха се в окаяно състояние, с изпочупени прозорци, а някои от

стените и покривите изглеждаха обгорени. Може би някога тук наистина бяха вилнели пожари. Подминахме плътно застроена улица, наподобяваща призрачен град. Никъде не се мяркаше жива душа. В близост долавях присъствието на духове — гневни духове, които искаха обратно изгубените си домове. Някои бяха немощни полтъргайсти. Напрегнах сетива, но Лордът не изглеждаше обезпокоен. Никой от тях не го доближи.

Скоро градът остана зад гърба ни. Дъхът излизаше във вид на пара измежду устните ми. Пред нас, докъдето поглед стигаше, се простираше обширна ливада. Тревата отдавна бе повяхнала и земята блестеше от слана. Странно като за началото на пролетта. Около нея се издигаше ограда, поне десет метра висока, увенчана с намотки от бодлива тел. Зад оградата имаше дървета, покрити с мек скреж. Те растяха по края на ливадата, скривайки от очите отвъдния свят. Една ръждясала табела гласеше:

ПОРТ МЕДОУ[2]. САМО ЗА ТРЕНИРОВЪЧНИ ЦЕЛИ. РАЗРЕШЕНО ИЗПОЛЗВАНЕТО НА СМЪРТОНОСНА СИЛА.

А край портата бе изправена и самата смъртоносна сила — един едър Рефаим.

Златистата му коса бе привързана на стегната конска опашка. До него стоеше слаба, мръсна фигура с бръсната глава — Айви, хиромантката. Беше облечена в жълта туника — знака на страхливците. Дрехата бе скъсана на врата, излагайки на студа мършавото й рамо. Можех да зърна клеймото й, XX-59-24. Лордът пристъпи напред и аз го последвах. Щом ни видя, наставникът на Айви направи нисък поклон с думите:

— Виж ти, височайшата наложница. Какво ви води на Порт Медоу?

Отначало помислих, че говори на мен. Никога не бях чувала Рефаимите да общуват помежду си с подобно презрение. После осъзнах, че се обръща към моя наставник.

— Тук съм да обучавам питомката си. — Лордът гледаше към откритата ливада. — Отвори портата, Тубан.

— Търпение, наложнице. То въоръжено ли е?

Имаше предвид мен. Човешкото същество.

— Не — отвърна Лордът. — Не е въоръжена.

— Номер?

— XX-59-40.

— Възраст?

Той сведе очи към мен.

— Деветнайсет — казах.

— Зряща ли е?

— Тези въпроси са неуместни, Тубан. Не ми харесва някой да се държи с мен като с дете. Особено когато самият той е дете.

Тубан само го изгледа. На вид наближаваше трийсетте и по моя преценка положително не беше дете. По лицата на двамата нямаше и помен от гняв; думите им сами по себе си бяха достатъчни.

— Имате три часа, преди Плейона да доведе стадото си. — Той разтвори рязко портата. — Ако 40 опита да избяга, ще бъде застреляна на място.

— А ако ти повторно покажеш подобно неуважение към старшите, ще бъдеш нашибан с камшик.

— Кръвният суверен няма да го допусне.

— Не е нужно тя да узнава. Подобен инцидент няма да е труден за прикриване. — Лордът се извиси над него. — Не ме плаши, че си от фамилията Саргас. Аз съм кръвният консорт и ще упражня всички права, подобаващи на ранга ми. Ясен ли съм, Тубан?

Другият го изгледа с очи, обагрени в яростно синьо.

— Да, кръвни консорте — процеди шепнешком.

Лордът подмина, без да му обърне повече внимание. Нямах представа как да тълкувам репликите им, но бе доста удовлетворяващо да се види как един Саргас бива поставен на мястото му. Докато излизахме през портата, Тубан зашлеви Ливи. Главата й се отметна от удара. В очите й нямаше сълзи, но лицето й бе цялото отекло от побоите, а тялото видимо отслабнало. Ръцете й бяха покрити с мръсотия и спечена кръв. Спомних си, че Себ гледаше по същия начин — сякаш и последната му надежда на света се е сринала.

Заради Себ, заради Айви, заради всички онези, които щяха да ги последват, си заслужаваше да се представя добре на тази тренировка.

Пространството на Порт Медоу бе огромно. Лордът правеше широки крачки и аз изпитвах трудност да го следвам. Подтичвах подире му, мъчейки се да преценя колко голяма с ливадата. Това не беше лесно в сгъстяващия се сумрак, но можех да видя грозните ограждения от всички страни, между които утъпканата земя бе разделена на няколко големи арени. Те бяха обозначени с тънки жици, покрити с ледени висулки. Стълбовете, между които бяха опънати, се извиваха в горната част и към някои бяха прикрепени масивни скоби, от които висяха фенери. В западния край се издигаше наблюдателница, в която се мяркаше човешка — или рефаимска — фигура.

Минахме покрай плитко езерце, чиято замръзнала, гладка като огледало повърхност бе перфектна за виждане на призраци. Като се замислех, всичко наоколо бе идеално за схватки с обитатели на отвъдното. Земята бе равна и утъпкана, въздухът — чист и свеж, и най-важното, имаше духове. Долавях присъствието им навсякъде около нас. Зачудих се, що ли за ограда заобикаляше това място. Дали не бяха открили начин да пленяват духовете?

Не. Духовете понякога проникваха в материалния свят, но не подлежаха на физически ограничения. Само заклинателите можеха да ги улавят. Тяхната гилдия — петата гилдия — имаше способността да огъва границите между веществения пространство и етера.

— По онези жици не тече електричество — Лордът бе отгатнал мислите ми, — а етерна енергия.

— Но как е възможно?

— С помощта на етерни батерии. Съвместен продукт на рефаимското и човешкото познание, въведен през 2045-а. Вашите учени са разработвали хибридна технология още от началото на XX век. Ние просто заменихме химическата енергия в батерията с пленен полтъргайст — дух, способен да въздейства на физическия свят. Това създава поле на отблъскване.

— Но полтъргайстите са способни да избягват заклинанията — възразих аз. — Как изобщо ги вкарахте вътре?

— Използва се сговорчив полтъргайст, разбира се.

Изгледах го невярващо. Думите сговорчив и полтъргайст бяха така противоположни, както война и мир.

— Сътрудничеството ни доведе също до изобретяването на Флуксион 14 и на Технологията за радиестетична детекция — добави

той. — Последната е още в експериментален стадий, но от последните доклади научаваме, че Сцион все повече я усъвършенства.

Стиснах юмруци. Естествено, Рефаимите бяха отговорни за ТРД. А Дани все се чудеше как властите са се докопали до нея.

Не след дълго Лордът спря. Бяхме стигнали до овална бетонна площадка, около три метра в диаметър. Недалеч мъждукаше газов фенер.

— Да започваме — каза той.

Аз чаках. Без предупреждение той замахна с юмрук към лицето ми. Отклоних се встрани. Когато опита и с другия, го парирах с ръка.

— Отново.

Този път беше по-бърз, изпробвайки рефлексите ми от различни ъгли. Държах дланите си отворени и успявах да парирам всеки удар.

— Явно си научила нещо по улиците.

— Може би — отвърнах.

— Още веднъж. Опитай да ме спреш.

Сега посегна, сякаш искаше да ме души, улавяйки ме с две ръце за яката. Един джебчия веднъж бе опитал същото. Извих цялото си тяло наляво, като натиснах и с дясната ръка в същата посока, разкъсвайки хватката му. Усещах повече сила в пръстите му, но те ме пуснаха. После замахнах с лакът към скулата му, повтаряйки движението, което бе запратило джебчията в канавката. Да, той определено ме оставяше да спечеля.

— Отлично. — Лордът отстъпи назад. — Малко хора идват тук подготвени да станат част от наказателен батальон. Ти си с няколко крачки напред от повечето, но няма как да влезеш в подобна схватка с един Емит. Основното, което ще ти помогне при него, е способността ти да влияеш на етера.

Мярнах сребрист проблясък. В ръката му имаше нож. Мускулите ми се напрегнаха.

— Съдейки по онова, което видях, дарбата ти се активира при опасност. — Той насочи острието към мен. — Демонстрирай я.

Сърцето ми биеше силно в гърдите.

— Не знам как.

— Ще видим.

С рязко движение на китката опря ножа в гърлото ми. Ушите ми забучаха от притока на адреналин. Лицето му се приведе към моето.

— Това оръжие вече е пускало човешка кръв — промълви тихо той. — Кръв като тази на твоя приятел Себастиан.

Потръпнах.

— И сега зове за още. — Острието се плъзна по кожата ми. — Никога досега не е опитвало кръв на бродница.

— Не се боя от теб. — Пресекващият ми глас издаваше обратното. — Не ме докосвай.

Но той го направи. Стоманата поглади гърлото ми, мина през брадичката и докосна устните ми. Замахнах рязко с юмрук и отблъснах оръжието встрани. Той го пусна, сграбчи китките ми с една ръка и ги прикова към бетона. Силата му беше невероятна — не можех да помръдна и на милиметър.

— Чудя се — взе отново ножа и побутна брадичката ми нагоре, — ако ти прережа гърлото, колко време ще отнеме да умреш?

— Няма да го направиш — предизвиках го аз.

— О, напротив.

Опитах да забия коляно в слабините му, но той ме сграбчи за бедрото и притисна крака ми надолу. Този крак бе още слаб, тъй че не му представляваше трудност. Караше ме да изглеждам немощна. Когато освободих едната си ръка, я изви зад гърба ми. Не дотолкова, че да ме заболи, но достатъчно, за да ме обездвижи.

— Така винаги ще загубиш — прошепна в ухото ми. — Използвай силните си страни.

Изглеждаше, че това същество изобщо няма слабо място. Прехвърлих в ума си уязвимите точки на човешкото тяло — очи, бъбреци, слънчев възел, нос, слабини, — но всички те бяха извън обсега ми. Оставаше ми единствено да скоча и да побягна. С едно движение оттласнах цялото си тегло назад, претърколих се и скочих на крака. За секундата, която му бе нужна да се изправи, вече се бях впуснала в спринт през ливадата. Щом ме искаше, трябваше първо да ме хване.

Но нямаше къде да избягам. Той вече ме настигаше. Спомняйки си наученото от Ник, рязко смених посоката. Понесох се лудешки в мрака, далеч от наблюдателницата. В тази ограда все трябваше да има пролука, място, където да се промуша между жиците. Тогава щях да си имам работа с Тубан. Но духът ми бе силен. Можех да го направя. Трябваше да го направя.

Макар да имах отлично зрение, тук се почувствах полусляпа. Още на първата минута се изгубих. Далеч от бетонната площадка и осветлението, се запрепъвах безпомощно из необятната поляна. А Лордът беше някъде там, по петите ми. Насочих се към един газов фенер. С приближаването до огражденията шестото ми чувство потрепери. Когато се озовах на два метра от тях, вече ми се гадеше, а крайниците ми натежаха като олово.

Но бях длъжна да опитам. Сграбчих замръзналата жица.

Не мога изцяло да опиша усещането, което обхвана тялото ми. Пред очите ми се спусна пелена — първо черна, после бяла, а накрая червена. Цялата ми кожа настръхна. Хиляди спомени се отприщиха в мен — спомени за писък сред маково поле, както и нови спомени, — спомените на полтъргайста. Той бе жертва на убийство. Бам! — оглушителен гръм разтърси всичките ми кости. Стомахът ми се надигна неудържимо. Паднах на земята и заповръщах.

Трябва да съм останала така около минута, разтърсвана от видението на оплискан с кръв бежов килим. Човекът бе убит с ловна пушка. Черепът му бе пръснат, разхвърляйки наоколо мозък и парченца кости. Ушите ми звънтяха. Когато дойдох на себе си, не можех да координирам движенията си. Повлякох се по земята, още примигвайки от зловещите картини. Дланта ми пареше от сребристобяло изгаряне. Белегът на полтъргайста.

Нещо изсвистя край главата ми. Обърнах се и видях друга наблюдателница, със стоящ в нея страж.

Стрела с флукс.

Разнесе се втори изстрел. Изправих се на крака и побягнах, олюлявайки се, на изток, само за да видя не след дълго очертанията на нова кула, откъдето още един стрелец ме накара да се обърна на юг. Едва когато забелязах отново овалната площадка, си дадох сметка, че те през цялото време са ме връщали обратно към Лорда.

Следващата стрела ме улучи в рамото. Болката бе моментална и пронизваща. Пресегнах се и я изтръгнах. От раната потече кръв и ме обля вълна от гадене и световъртеж. Бях достатъчно бърза, за да спра наркотика — инжектирането му отнемаше около пет секунди, — но посланието бе ясно: връщай се на арената или ще те простреляме. Лордът ме чакаше.

— Добре дошла обратно.

Избърсах потта от челото си.

— Значи не ми е позволено да бягам.

— Не, освен ако не искаш да те възнаградя с жълта туника, която даваме само на страхливците.

Втурнах се към него, заслепена от гняв, и забих рамо в стомаха му. Предвид на разликата в размерите ни, нищо не се случи. Просто бях сграбчена за дрехите и захвърлена встрани. Приземих се тежко върху същото рамо.

— Не можеш да се биеш с мен с голи ръце. — Той обикаляше като хищник по края на площадката. — Нито да избягаш от Емит. Ти си сънебродница, момиче. Имаш силата да живееш и да умреш по свои правила. Хайде, разбий сънорамата ми. Накарай ме да полудея!

Част от мен се изтръгна навън. Духът ми прелетя пространството помежду ни и се вряза във външната обвивка на съзнанието му като нож в опъната коприна. Преминах най-тъмната част на сънорамата му, преодолявайки невероятно мощните бариери, целейки се в онова далечно петно светлина, което представляваше слънчевата му зона. Но сега не се оказа така лесно, както във влака. Центърът на сънорамата му бе далеч, а духът ми вече биваше изтласкван назад. Накрая, като ластик, опънат до предел, се върнах с трясък в своето съзнание. Силата на собствения ми дух ме събори на земята и главата ми издрънча върху бетона.

Газените фенери бавно се върнаха отново на фокус. Изправих се на лакти, с пулсиращи слепоочия. Лордът още стоеше прав. Не го бях свалила на колене, както Алудра, но бях успяла да засегна възприятията му. Той прокара длан по лицето си и тръсна глава.

— Добре — каза. — Много добре.

Станах с разтреперани крака.

— Опитваш се да ме разгневиш. Защо?

— Защото, изглежда, че върши работа. — Той насочи ножа към мен. — Още веднъж.

Изгледах го, мъчейки се да си поема дъх.

— Още веднъж?

— Можеш и по-добре. Сега едва докосна защитите ми. Искам да направиш пробив.

— Няма начин. — Пред очите ми плуваха черни петна. — Не става така.

— Защо?

— Защото дишането ми спира от това.

— Никога ли не си се гмуркала под вода?

— Моля?

— Дори нетрениран човек може да задържи дишането си поне трийсет секунди без трайни поражения. Време, повече от достатъчно, за да атакуваш нечие съзнание и да се върнеш обратно в тялото си.

Никога не го бях възприемала по този начин. Всеки път, когато проучвах етера от разстояние, Ник ми осигуряваше животоподдържаща система.

— Мисли за духа си като мускул, който се откъсва от естественото си място — каза Лордът. — Колкото повече го използваш, толкова по-бърз и силен ще става, а тялото ти ще понася по-леко последствията. Ще можеш да прескачаш бързо между сънорамите, без да се търкаляш след това по земята.

— Не разбираш нищо — казах.

— Нито пък ти. Подозирам, че инцидентът във влака е бил първият случай, когато си проникнала в чужда сънорама. — Ножът в ръката му не помръдваше. — Хайде, влез в моята. Предизвиквам те.

Взрях се в лицето му. Той ме подтикваше да нахлуя в неговото съзнание, да нараня разсъдъка му.

— Изобщо не те е грижа за мен. Ти просто ме трениращ — казах, докато се обикаляхме един друг. — Нашира те е накарала да ме избереш. Знам какво иска тя.

— Нищо подобно. Аз сам те избрах и поисках да те обучавам. И последното, което желая — той пристъпи по-близо до мен, — е да ме злепоставяш със своята некадърност. — Очите му бяха твърди като кремък. — Нападни ме отново. И този път го направи както трябва.

— Не. — Щях да му направя напук, да го злепоставя. Нека се разочарова от мен, подобно на баща ми. — Няма да тръгна да се самоубивам, само за да получиш потупване по рамото от Нашира.

— Ти самата искаш да ме нараниш — рече Лордът, вече по-меко. — Презираш ме, отвращаваш се от мен. — Той вдигна ножа. — Хайде, унищожи ме.

Отначало не реагирах. После си спомних часовете, които бях прекарала да почиствам раната му и как вместо благодарност ме беше

заплашил. Спомних си как бе стоял безучастно, наблюдавайки Себ да умира. И запратих духа си към него.

За цялото време, което прекарахме на ливадата, едва успях да накърня сънорамата му. Дори когато свали повечето от защитите си, не можах да стигна по-далеч от плутонната му област — съзнанието му просто беше прекалено силно. Той не спираше да ме дразни. Казваше ми, че съм слаба, че съм жалка, че съм позор за всички ясновидци. Че заради такива като мен хората не ставали за нищо друго, освен за роби. Че ако съм искала съществуване в клетка като животно, той щял с удоволствие да ми го осигури. Отначало провокациите вършеха работа, но с напредването на нощта все по-малко се палех от обидите му. Накрая те станаха просто досадни, недостатъчни, за да предизвикат духа ми да излезе.

Тогава той метна ножа. Целеше се доста встрани, но видът на летящото острие бе достатъчен, за да се хвърля отново в атака. Всеки път, когато го правех, тялото ми се строполяваше на земята. Стъпех ли дори на педя встрани от площадката, от кулата със свистене политаше нова стрела. Скоро се научих да разпознавам звука им и да залягам, преди заредената с флукс игла да достигне целта си.

Успях да изляза от тялото си още пет или шест пъти и при всеки от тях главата ми сякаш се разцепваше на две. Накрая не можех да понеса повече. Зрението ми се размъти, а над лявото ми око запулсира убийствена мигрена. Превих се надве, гълтайки конвулсивно въздух. Не показвай слабост. Не показвай слабост. Но коленете вече не ме държаха.

Лордът се наведе и ме прихвана, за да не падна. Опитах се да го отблъсна, но бях като изцедена.

— Стига. Стига си се противила.

Той ме вдигна на ръце. Никога не бях се подлагала на такова скорострелно излизане от тялото си и не знаех как мозъкът ми ще го понесе. Очите ме боляха и не можех да погледна към фенера.

— Справи се прилично — погледна ме Лордът. — Но си способна на много повече.

Нямах сили да му отговоря.

— Пейдж?

— Добре съм — изломотих едва.

Той, изглежда, не ми повярва и без да ме оставя, се упъти към портата.

След известно време ме пусна отново да ходя сама и така мълчаливо стигнахме до изхода, където Тубан вече бе напуснал своя пост. Айви седеше прислонена до оградата с тресящи се рамене, заровила лице в дланите си. Щом чу стъпките ни, стана и дръпна резето.

— Благодаря ти, Айви — подхвърли Лордът, докато минавахме покрай нея.

Тя го изгледа с насълзените си очи. Откога ли не бе чувала някой да се обръща към нея по име?

Лордът запази мълчание и когато навлязохме в призрачния град. Аз се движех като насън. Ако сега с мен беше Ник, щеше да ме накара да почивам с часове и хубаво да ме скастри за капак.

Едва когато стигнахме Къщата на незрящите, той заговори отново:

— Често ли се опитваш да проучваш етера от разстояние?

— Не е твоя работа — отвърнах.

— От очите ти лъха смърт. Смърт и лед. — Той обърна лице към мен. — Странно колко горещи стават, когато се разгневиш.

Аз отвърнах на погледа му.

— И твоите също се променят.

— Защо мислиш, е това?

— Не знам. Не знам нищо за теб.

— Имаш право. — Той кимна. — Покажи ми ръката си.

След кратко колебание вдигнах дясната си длан. Изгарянето бе оставило грозен, белезникав мехур. Без да сваля ръкавицата си, Лордът извади от джоба си малко шишенце, капна малко от течността върху показалеца си и я разтри върху белега. Пред очите ми той се стопи и изчезна, без да остави следа. Аз отдръпнах ръка.

— Как го направи?

— Това е амарант[3]. — Той прибра шишенцето и ме погледна отново. — Кажи ми, Пейдж, боиш ли се от етера?

— Не — отвърнах. Дланта още ме пощипваше.

— И защо?

Това бе лъжа. Всъщност се боях от етера. Когато насилвах шестото си чувство твърде много, се излагах на риск от смърт или най-

малкото от мозъчно увреждане. Джаксън ми бе казал още в началото, че ако работя за него, има вероятност да съкратя живота си с около трийсет години, ако не и повече. Всичко опираше до късмета.

— Защото етерът е идеален — казах. — В него няма война. Няма смърт, защото всичко и без това вече е мъртво. Няма звуци, само тишина. И безопасност.

— Нищо в етера не е безопасно. И дори той не е свободен от войни и смърт.

Загледах профила му на фона на черното небе. Неговият дъх не вдигаше пара в студа, за разлика от моя. Но за миг — един съвсем кратък миг — в облика му сякаш се мярна нещо човешко. Нещо умислено, почти тъжно. А после той отново обърна лице към мен и то изчезна.

На входа на Птичарника цареше някаква суматоха. Група червеноризци се бяха скупчили на паважа, наблюдавани от смълчаните харлита, и говореха с припрени, тихи гласове. Погледнах към Лорда, за да видя дали е заинтригуван. Дори и да беше, не го показа. Насочи се натам, карайки повечето от харлитата да се шмугнат обратно в съборетините си.

— Какво се е случило?

Един от червеноризците вдигна глава и като видя кой говори, побърза да я сведе отново. Туниката му бе изпоцапана със засъхваща кал.

— Изгубихме се. Емитите… те…

Лордът сякаш неволно попипа мястото на раната си.

Групата се бе събрала край момче на около шестнайсет години. Дясната му ръка липсваше до китката, тъй че не само туниката му бе обагрена в червено. Усетих как ми призлява. Крайникът му бе сякаш сдъвкан и откъснат от някаква машина. Лордът анализира сцената без най-малка следа от емоция.

— Казвате, че сте се изгубили. Кой наставник беше с вас?

— Кръвният наследник.

Лордът устреми взор надолу по улицата.

— Трябваше да се досетя.

Идваше ми да закрещя. Той просто стоеше, сякаш нищо не се е случило. Момчето трепереше неудържимо, а лицето му лъщеше от пот.

Щеше да умре, ако някой не го превържеше или поне не го наметнеше с одеяло.

— Отведете го в Ориъл. — Лордът се отвърна от насъбралите си. — Теребел ще се оправи с него. Останалите да се прибират по резиденциите си. Незрящите ще се погрижат за раните ви.

Вгледах се в бронзовите му черти, търсейки поне намек за топлина. Не открих нищо. Той не даваше пет пари. Не знам какво очаквах да видя.

Червеноризците вдигнаха приятеля си на ръце и го понесоха по тясната уличка, оставяйки подире си кървава следа.

— Той се нуждае от болница — не се сдържах аз. — Ти нямаш представа как да…

— Ще получи каквото му е нужно.

После замълча, а погледът му стана твърд. Предполагам това означаваше, че съм прекрачила границата.

Но вече започвах да се чудя къде точно минава тази граница. Лордът никога не ме биеше. Оставяше ме да спя. Използваше истинското ми име, когато бяхме сами. Дори ми бе позволил да атакувам съзнанието му, беше се направил уязвим за моя дух — дух, който можеше да разруши самия му разсъдък. Не разбирах защо се излага на подобен риск. Дори Ник се отнасяше предпазливо към моята дарба. (Наречи го здравословен респект, *sotnos*.)

Когато наближихме резиденцията, отвързах косата си. Духът ми едва не изскочи от тялото отново, когато нечии ръце я поеха, повдигайки влажните ми къдрици от раменете.

— А, XX-40. Истинско удоволствие е да те видя пак. — Гласът звучеше закачливо, леко писклив като за мъж. — Поздравления, Лорде. В туника тя изглежда още по-пленителна.

Обърнах се да видя говорещия и трябваше да положа усилие, за да не отскоча назад. Това беше медиумът, същият, който ме бе преследвал по покривите на I-5, с единствената разлика, че тази вечер не носеше оръжие. Беше облечен в странна униформа в сционски цветове. Дори лицето му отговаряше на официалния трикольор: червени устни, черни вежди и бяла цинкова пудра. На възраст вероятно наближаваше четирийсетте и носеше тежък кожен бич. Бях сигурна, че забелязвам по него следи от кръв. Това трябва да беше Надзирателят, човекът, държащ харлитата в подчинение. Зад него бе оракулът от

първата вечер. Той се взираше в мен с обърквaщите си очи, едното от които черно и пронизващо, а другото — ведро и кафяво. Туниката му имаше същата окраска като моята. Лордът ги изгледа отвисоко.

— Какво желаеш, Надзирателю?

— Простете за безпокойството. Просто исках да видя бродницата. Наблюдавам напредъка й с голям интерес.

— Тя не е развлекателка. Напредъкът й не е предмет за наблюдаване.

— Безспорно. Но затова пък каква очарователна гледка представлява. — Той ме дари с широка усмивка. — Позволи ми да те поздравя лично с пристигането на Шеол I. Аз съм Белтрам, Надзирателят. Надявам се, че стрелата ми с флукс не ти е оставила белег на гърба.

Тук вече не успях да се сдържа.

— Само ако си наранил баща ми…

— Не съм ти дал разрешение да говориш, XX-40.

Лордът ме стрелна предупредително с очи. Надзирателят се засмя и ме потупа по бузата. Аз се дръпнах.

— Спокойно, баща ти е жив и здрав. — Той вдигна иронично длан. — Честна дума.

Трябваше да почувствам облекчение, но вместо това изпитвах само гняв от наглостта му. Лордът се обърна към по-младия мъж.

— А този кой е?

— Това е XX-59-12. — Надзирателят постави ръка върху рамото му. — Изключително верен слуга на Плейона. Справя се отлично с обучението през последните седмици.

— Разбирам. — Лордът бързо го измери с поглед, преценявайки аурата му. — Оракул ли си, момче?

— Да, Лорде — поклони се 12.

— Господарката вероятно е доволна от напредъка ти. Не сме имали оракули от Сезон на костите XVI насам.

— Надявам се скоро да се наредя сред онези, които й служат, Лорде. — В тона му прозвуча ледена нотка.

— Не се и съмняваме, 12 — намеси се Надзирателят. — Както и че ще се представиш достойно срещу Емитите на втория си тест. Двамата тъкмо отивахме към Мъртън, за да се присъединим към батальона му. Плейона и Алсафи ще ги водят.

— Те знаят ли за ранения червеноризец? — попита Лордът.

— Да. Ще преследват същия Емит, който го е ухапал.

Лордът едва забележимо смръщи вежди.

— Е, желая ти успех в начинанието, 12 — каза.

Оракулът се поклони отново.

— Но всъщност има и още една причина визитата ни — добави Надзирателят. — Дошъл съм да отправя към сънебродницата една покана, ако разрешите.

Лордът обърна лице към него. Надзирателят прие мълчанието му за съгласие и продължи:

— XX-40, по случай този Сезон на костите, двайсетият Сезон на костите, организираме много специално тържество. — Той направи широк жест по посока на Птичарника. — Най-добрите ни развлекатели. Истински пир за сетивата. Вакханалия от музика и танци, на които ще се изявят всички момчета и момичета.

— Имаш предвид Двестагодишнината — рече Лордът.

За пръв път чувах тази дума.

— Именно — усмихна се Надзирателят. — Церемонията, по време на която ще се подпише Великият териториален акт.

Това не ми звучеше добре. Още преди той да продължи, бях заслепена от видение.

Като оракул Ник умееше да праща беззвучни образи през етера. Наричаше ги „хризми“ — гръцка дума, която не можех да произнеса, затова им казвах просто „снимки“. 12 притежаваше същата дарба. Видях часовник, двете стрелки на който сочеха дванайсет, последван от четири колони и ред стъпала. Щом примигнах, видението начаса изчезна. Отворих очи и видях вперения му в мен поглед. Всичко бе отнело не повече от секунда.

— Да, в течение съм — казваше Лордът. — Давай по същество, Надзирателю. 40 се нуждае от почивка.

Другият не се смути от тона му. Явно бе свикнал да го подритват. Вместо това се разля в мазна усмивка.

— Бих искал да поканя 40 да участва заедно с нас в представлението по случай Двестагодишнината. Бях впечатлен от силата и ловкостта, които показа при залавянето си. За мен ще е чест да я включа като гвоздей на програмата, наред с XIX-49-1 и XIX-49-8.

Вече бях на път да откажа, дори с риск да си навлека сериозно наказание, когато Лордът заговори пръв.

— Като неин наставник — каза — го забранявам.

Аз го погледнах.

— Тя не е развлекателка и освен ако не се провали на тестовете си преди Двестагодишнината, ще остане под моя опека. — Тонът му беше хладен и твърд. — 40 е сънебродница. Същата, която на теб бе възложено да доведеш в тази колония. Няма да позволя да бъде разигравана пред сционските емисари като обикновен провидец. Това е задача за твоите питомци. Не за моите.

Усмивката на Надзирателя се стопи.

— Много добре — поклони се той, без да ме поглежда. — Хайде, 12. Изпитанието те чака.

Младежът ми хвърли поглед крадешком, повдигайки въпросително вежда. Аз кимнах. Той се обърна и последва Надзирателя обратно към Птичарника. Вървежът му бе лек и безгрижен; не личеше да се притеснява от онова, което му предстои.

Очите на Лорда се впиха в лицето ми.

— Познаваш ли този оракул?

— Не.

— Защо тогава те беше зяпнал така?

— Простете ми, господарю — отвърнах, — но не ми ли е разрешено да общувам с други хора?

Той продължаваше да се взира в мен. Зачудих се дали Рефаимите разбират от сарказъм.

— Да — рече накрая. — Разрешено ти е.

И мина покрай мен, без да проговори повече.

---

[1] Сладката ми (швед.) — Б.пр. ↑

[2] Голяма ливада, простираща се северно и западно от гр. Оксфорд, край брега на р. Темза. — Б.пр. ↑

[3] В гръцката и римската митология магично лековито цвете. — Б.пр. ↑

11
ЗА ПЛАЧА

Не можах да спя добре. Тормозеше ме главоболие — тъпа, пулсираща болка над лявото слепоочие. Лежах под завивките и наблюдавах как свещта постепенно догаря. Лордът не ме изпрати веднага в стаята ми. Първо ми даде храна и вода, които приех поради крайното си изтощение. После седна край огъня, взирайки се в пламъците. Нужни ми бяха поне десетина минути преди да попитам дали мога да се оттегля за деня — въпрос, на който той отговори сухо и утвърдително.

На горния етаж беше студено. Прозорците пропускаха и имаше влага. Увих се, треперейки, в тънките завивки и не след дълго се унесох. В ушите ми още отекваха думите на Лорда — че от очите ми лъха смърт и лед. Образите, изпратени от ХХ-12, също ме преследваха, отпечатани в сънорамата ми. Бях виждала подобни на тях и преди. Ник веднъж ми показа картина, на която падах от ниска стреха и си чупех глезена — което и се случи седмица по-късно. Никога повече не се усъмних в прогнозите му за времето. ХХ-12 ме бе призовал да се срещна с него в полунощ. Не виждах причина да не отида.

Когато се събудих, часовникът биеше единайсет. Измих се и се облякох, след което слязох в покоите на Лорда. Вътре цареше тишина. Завесите бяха дръпнати и стаята се озаряваше от лунната светлина. За първи път от няколко дни насам намерих върху бюрото бележка от него.

Разбери каквото можеш за Емитите.

По кожата ми пробягаха ледени тръпки. Щом трябваше да проучвам Зумерите, значи най-вероятно ми предстоеше да се изправя срещу тях. Това означаваше също и че съм свободна да се видя с 12. В

известен смисъл щях да изпълнявам заповед. Той трябваше вече да е ходил на втория си тест. Запитах се какво ли му е донесла нощта досега. Най-сетне щях да разполагам с информация от първа ръка за тези същества, стига, разбира се, да не го бяха изяли.

Малко преди дванайсет се спуснах по стълбите и затворих вратата зад себе си. Време беше да си подготвя домашното.

Минах покрай нощната портиерка, която не ме поздрави. Когато поисках още нума, ми я даде, но носът й си остана навирен. Явно още беше кисела заради случката със сирената.

Навън беше хладно и ръмеше дъжд. Отидох до Птичарника и в замяна на няколко пръстенчета и игли си взех закуска — картонена чашка с чорба. След като отпих насила един-два пъти, се насочих към мястото, което харлитата наричаха Хоксмур — внушителното каменно здание на библиотеката и заобикалящия я двор.

12 ме чакаше зад една от колоните, облечен в нова червена туника. Дълбока резка пресичаше едната му буза. Като видя чашата в ръката ми, повдигна вежда.

— Нима ядеш от това?

Отпих отново.

— Защо, а ти какво ядеш?

— Каквото ми даде наставникът ми.

— Е, не всички сме събирачи на кости. Впрочем, поздравления.

Той ми протегна ръка и аз я поех.

— Дейвид.

— Пейдж.

— Пейдж… — Тъмното му око се фиксира върху лицето ми. Другото изглеждаше по-разсеяно. — Мислех си, ако нямаш нищо против, да те изведа на разходка.

— Като куче?

Той се засмя, без да помръдва устни.

— Насам — каза. — Ако някой пита, водя те на разпит по повод някакъв инцидент.

Тръгнахме редом по тясна уличка, водеща към Резиденцията на Сюзерена. Дейвид беше с около три пръста по-висок от мен, плещест и с дълги крайници. Явно не гладуваше подобно на харлитата.

— Не е ли малко рисковано? — попитах.

— Кое?

— Да говориш с мен. Нали вече си червеноризец.

Той се усмихна.

— Не те смятах за толкова наивна. А ето че сама попадаш в клопката им.

— Какво имаш предвид?

— Сегрегацията, 40. Гледаш, че съм с червена туника, и решаваш, че не бива да говоря с теб. Наставникът казвал ли ти е нещо подобно?

— Не. Просто така стоят нещата.

— Ето пак. Не разбираш ли, че цялата идея на това място е да ни промие мозъците. Да ни накара да се чувстваме непълноценни. Защо според теб държат хората в Тауър години наред? — Като не отговорих нищо, той поклати глава. — Отвори си очите, 40. Водни дъски, изолация, глад… След подобно тегло дори място като това ще ти се стори като късче от рая. — Той имаше известно право. — Трябва само да чуеш Надзирателя. За него Рефаимите са водеща раса, нашата нова монархия.

— И защо смята така?

— Защото са му го втълпили в главата.

— От колко време е тук?

— Едва от Сезон на костите XIX, както разбирам, но е верен като куче. Мъчи се да им осигури добри зрящи от синдиката.

— Значи е нещо като доставчик.

— Но не се справя на ниво. Затова и Нашира иска да го смени. С някой, който може да усеща етера на по-високо ниво.

Тъкмо се канех да попитам още нещо, когато той спря. През рядката сива мъгла изплуваха очертанията на кръгло здание с огромен купол. Бе разположено насред пустеещ площад, тромаво и масивно, точно срещу Резиденцията на Сюзерена. От прозорците му се процеждаше смътна кехлибарена светлина.

— Какво е това? — учудих се аз.

— Харлитата го наричат Стаята. Опитах се да разбера за какво служи, но явно на никой не му се говори за него. Вътре не пускат хора. — Той продължи да крачи, без дори да обърне глава към постройката. Аз трябваше да подтичвам, за да не изостана.

— Казваш, че Надзирателят се опитвал да им набавя зрящи от синдиката — подканих го след малко. — Защо?

— Задаваш твърде много въпроси, 40.

— Мислех, че това е целта на срещата ни.

— Може би. А може би просто съм си паднал по теб. Е, вече пристигнахме.

Целта на разходката ни се оказа старинна църква. Явно великолепна навремето, сега тя постепенно се рушеше. Стъклата на прозорците бяха изпочупени, от камбанарията стърчеше само гол скелет, а порталът бе закован с дъски.

— Дали е добра идея да влизаме? — поколебах се аз.

— Правил съм го и преди. Впрочем — той отмести една дъска, за да се промуши, — съдейки по това, което чувам за теб, явно не се боиш от опасни постройки. — Ръката му ме сграбчи за рамото. — Бързо! Сивият наставник!

Вмъкнах се след него през пролуката. И тъкмо навреме — пред входа премина Графиас, повел трима измършавели незрящи. Дейвид вече си проправяше път към вътрешността на църквата. Голяма част от таваните бяха паднали и скамейките лежаха изпочупени под греди и мазилка. Целият под бе покрит с натрошено стъкло.

— Какво се е случило тук? — попитах.

— Сто двайсет и четири стъпала до върха на камбанарията — каза той вместо отговор. — Идваш ли?

И без да чака, се упъти нататък. Аз го последвах към стълбището. Бях свикнала да се катеря. В I Кохорта бях изкачвала стотици сгради. Повечето от стъпалата бяха непокътнати и не след дълго се озовахме на върха. Нощният вятър подхвана косата ми, отмятайки я от лицето. Миришеше силно на изгоряло. Дейвид облегна ръце на каменния парапет.

— Обичам това място. — Той измъкна от джоба си саморъчна цигара и я запали с клечка кибрит. — Високо над земята.

Стояхме редом на балкона, точно под рушащия се връх на камбанарията. Част от парапета липсваше и имаше знак, предупреждаващ за опасност. Вдигнах поглед към звездите.

— Ти си минал втория си тест — казах. — Ако ти се говори, разкажи ми за Емитите.

Със затворени очи Дейвид издиша дима. Върховете на пръстите му бяха пожълтели.

— Какво точно искаш да знаеш?

— Например как изглеждат.

— Нямам представа.

— Но нали си ги видял?

— Не точно. В гората е тъмно. Знам само, че са подобни на хора — във всеки случай, имат глава, крака и ръце. Но се движат като животни. Също така вонят като отходен канал. И звучат като него.

— Как можеш да звучиш като отходен канал?

— Като рояк тлъсти мухи, 40. Ето така, бзззз.

Зумери.

— Ами аурата им? — не мирясвах аз. — Имат ли аура?

— Не забелязах този, когото срещнах, да има. Но сякаш караше етера наоколо да пропада. Все едно, че сънорамата му образуваше черна дупка.

Не звучеше като нещо, което бих искала да срещна.

— Уби ли го?

— Опитах. — Той ме погледна и тръсна цигарата си. — Бяхме доста хора, все розови туники. Разделиха ни на две групи. С нас имаше и двама червеноризци, 30 и 25. Дадоха на всеки по един нож и ни наредиха да преследваме Зумера с всички възможни средства. Но 30 ни каза направо, че ножовете са само за кураж. Най-добрият начин да се справиш с тях е да използваш етера. Един от нас беше рабдомант, затова накършихме няколко пръчки от околните дървета. 30 ни даде шишенце с кръв от някакво момче, на което му отхапали ръката — надявахме се така да уловим дирята. Намазахме пръчките с кръвта и рабдомантът ги хвърли. Те посочиха на запад. Продължихме по същия начин, но Зумерът също се движеше и сменяше посоката, тъй че нямахме особен успех. Тогава 21 предложи да го подмамим към нас. Запалихме огън и направихме сеанс, призовавайки горските духове.

— Имаше ли много?

— О, да. По думите на червените всички онези нещастници, които са се опитали да избягат през минното поле.

Прехапах устни.

— Седяхме там няколко минути, после духовете изчезнаха. От гъсталака започнаха да излизат рояци мухи и да пъплят по ръцете ми. Тогава, изневиделица, се появи то — гигантско, безформено нещо. Две секунди по-късно вече беше налапало косата на 19. Тя се разпищя и то

сякаш се стъписа. Откъсна косата й заедно с част от скалпа и подгони 1.

— Карл?

— Не им знам имената. Както и да е, той се разквича като прасе и се помъчи да го намушка с ножа. Никакъв резултат. — Дейвид огледа тлеещия край на цигарата си. — Огънят вече догаряше, но все още се виждаше. Пробвах да му въздействам с образ. Помислих за бяла светлина и се опитах да я забия в сънорамата на Зумера, за да го заслепя. В следващия миг през главата ми сякаш мина валяк, а в етера се разля катранена локва. Всичко се превърна в черно мъртвило, а духовете хукнаха презглава да се спасяват от бъркотията. 20 и 14 също побягнаха. 30 се развика след тях, че са жълти туники, но те бяха твърде изплашени, за да се върнат. 10 хвърли нож, но улучи 5 и той се строполи. Зумерът начаса се спусна върху него. Огънят изгасна и стана тъмно като в рог. 5 взе да крещи за помощ. Всички бяхме като слепци. Използвах етера, за да установя къде е съществото, а то междувременно ядеше 5, който бе мъртъв. Сграбчих го за врата и го отскубнах от него. Усетих как влажната му мъртвешка кожа се свлича в ръцете ми. То се обърна към мен, вторачи се с белите си очи в мрака. Докато се усетя, полетях във въздуха, кървейки като заклан.

Той дръпна яката на туниката си и отлепи превръзката отдолу. Видяха се четири дълбоки резки. Плътта около тях бе подута и сивкавобяла.

— Приличат на рани от полтъргайст — казах.

— Не знам. — Дейвид залепи отново марлята над раните. — Не можех да помръдна. Онова нещо се надвеси над мен, капейки кръв. 10 се опитваше да помогне на 5, но видя, че е безполезно, и се изправи. Имаше ангел пазител, единственият дух, който не бе избягал от навалицата. Запрати го към Зумера, а аз в същия миг вкарах нов образ в сънорамата му. Той нададе влудяващ писък. Заотстъпва пълзешком, като неспирно издаваше някакъв ужасен звук и влачеше парче от 5 със себе си. Междувременно 21 бе разпалил една главня и я хвърли по него. Замириса на горяща плът. Сред това припаднах и дойдох на себе си чак в Ориъл, омотан в бинтове.

— И на всички ви дадоха червени туники.

— С изключение на 20 и 14. Те получиха жълти. И трябваше да приберат каквото е останало от 5.

Няколко минути стояхме мълчаливо. Единственото, за което можех да мисля, бе 5, изяден жив в гората. Не знаех истинското му име, но се надявах, че някой е изрекъл тренодията. Какъв ужасен начин да си отидеш.

Зареях поглед към далечината и различих петънце светлина, не по-голямо от пламък на свещ.

— Какво ли е онова там?

— Клада.

— И какво горят?

— Зумерски трупове. Или човешки, зависи кой е спечелил. — Той метна фаса от цигарата. — Мисля, че използват костите за някакво гадателство.

Докато произнасяше тези думи, покрай лицето ми прелетя пепел. Улових една люспица върху пръста си. Авгурите влизаха в досег с етера чрез знаците на материалния свят — хора, животни, стихии. Една от по-низшите гилдии, по мнение на Джаксън.

— Може би огънят ги привлича — рекох. — Нали споменаха, че този град служел като маяк.

— Така е, 40. Етерен маяк. Много зрящи, духове и Рефаими, събрани на едно място. Помисли си как работи етерът.

— Откъде, по дяволите, знаеш толкова много за тези неща? — изгледах го аз. — Ти не си от синдиката. Кой си тогава?

— Аз съм енигма. Също като теб.

Стиснах зъби и премълчах.

— Явно имаш още въпроси — каза той след малко. — Сигурна ли си, че искаш да ги зададеш?

— Моля те, не започвай.

— Кое?

— Да ми казваш кое е добре да знам и кое не. Искам отговори. — Думите се изляха разгорещено от устата ми. — Искам да науча всичко за това място, където се очаква да прекарам остатъка от живота си. Нима не разбираш?

Изправени край парапета, се взирахме надолу към Стаята. Гледах да не се облягам твърде силно на камъните от страх да не се разпаднат под тежестта ми.

— Е — рекох накрая. — Мога ли да питам вече?

— Това не е салонна игра, 40. Не съм тук, за да се забавлявам. Доведох те, за да узная дали наистина си сънебродница.

— От плът и кръв.

— Невинаги, както разбирам. Понякога излизаш от тази плът. — Той ме измери с очи. — Довели са те от Централната кохорта. Светая светих на синдиката. Трябва да си била доста непредпазлива.

— Просто нямах късмет — срещнах погледа му аз. — Какъв им е проблемът със Синдиката?

— Че задържа добрите зрящи за себе си. Крие заклинателите, сънебродниците и оракулите — всички висши гилдии, същите, които Нашира иска в колонията. Ето това им е проблемът, 40. Затова и ще подпишат новия Акт.

— Какво гласи той?

— Нашира се мъчи да се докопа до свестни незрящи, но всички те са защитени от банди. Докато не измислят начин да разбият нелегалната организация в Лондон, нямат друг избор, освен да разширят полето за търсене. Затова с този Акт ще се споразумеят в рамките на две години да основат Шеол II, чиято основна цитадела за набиране на ясновидци ще бъде Сционски Париж. — Той прокара пръсти по раните на гърдите си. — И кой ще ги спре, след като другият вариант е да бъдем изядени от Емитите?

Обхвана ме странно, хладно усещане.

Значи Нашира възприемаше синдиката като заплаха. Това бе новост за мен. Познавах босовете като шайка себични, кроящи интриги егоисти — поне тези в Централната кохорта бяха такива. Неестественото събрание не се бе събирало от години и всеки от тях се разпореждаше в своята зона както намери за добре, виждайки, че Хектор е твърде зает с разврат и комар, за да ги контролира. И все пак тук, в далечния Шеол I, кръвният суверен на Рефаимите се боеше от тази разюздана пасмина.

— Ти вече си един от верните й последователи — казах, поглеждайки червената му туника. — Ще й помогнеш ли?

— Не съм такъв, 40 — махна с ръка той. — Само се преструвам. Виждала ли си някога Рефаим да кърви?

Не знаех какво да отговоря.

— Кръвта им се нарича ектоплазма. Дъкет би дал мило и драго за нея. Рефаимите са нещо като въплъщение на етера. Кръвта им е

втечнен етер. Видиш ли ектоплазма, значи си видял етера. Изпиеш ли я, ставаш етера. Като тях.

— Значи ли това, че и незрящите могат да прогледнат? Като за целта трябва само да докоснат малко ектоплазма?

— Точно така. На теория за кьорчовците той може да действа като заместител на аурата. За кратко, разбира се. Ефектът трае само около четвърт час. И все пак готов съм да се обзаложа, че с малко усилие и проучвания до няколко години ще можем да продаваме хапче за „моментално ясновидство“. — Дейвид сведе поглед надолу към града. — Това ще стане един ден, 40. Ние ще сме тези, които ще експериментират с тези копелета, а не обратното.

Рефаимите бяха постъпили глупаво, правейки този мъж червеноризец. Беше очевидно, че той ги ненавижда.

— Имаш право на още един въпрос — каза.

— Добре. — Помислих за секунда, после се сетих за Лис. — Какво знаеш за Сезон на костите XVIII?

— Чудех се дали изобщо ще попиташ. — Той отмести друга разкована дъска, зад която се показа счупен прозорец. — Ела, ще ти покажа.

Последвах го през пролуката.

В тази стая имаше духове. Не знаех колко точно, но бяха поне осем или девет. Въздухът бе гранясал, пропит със сладникавата миризма на умиращи цветя. В ъгъла бе подредено подобие на олтар. Грубо оформен, овален къс ламарина, отрупан със скромни дарове — угарки от свещи, счупени благовонни пръчици, повяхнал стрък от мащерка, етикетчета с имена. В средата стоеше малък букет от лютичета и лилии. От него се излъчваше мирисът. Те още бяха почти свежи. Дейвид извади от джоба си фенерче.

— Ето, погледни руините на надеждата.

Наведох се по-близо. Върху метала бяха изсечени букви.

ЗА ПАДНАЛИТЕ 28 НОЕМВРИ 2039

— 2039-а — промълвих. — Сезон на костите XVIII.

Една година преди да се родя.

— Тогава е избухнало въстанието, навръх Ноемврийския празник. — Дейвид държеше лъча върху надписа. — Група Рефаими се надигнали срещу фамилията Саргас. Повечето хора били на тяхна

страна. Целта им била да убият Нашира и да върнат хората обратно в Лондон.

— Кои са били тези Рефаими?

— Никой не знае.

— И какво се е случило?

— Един човек ги издал. XVIII-39-7. Слабото звено в организацията им, заради което се сринала цялата идея. Нашира подложила рефаимските изменници на изтезания. Дамгосала ги. Хората пък били избити до крак от Емитите. Легендата е, че освен Дъкет имало само двама оцелели — предателят и едно момиченце.

— Дете?

— Дъкет ми разказа всичко. Самият той отървал кожата, защото бил твърде страхлив, за да се бунтува. Молил на колене да го пощадят. Според него момичето било доведено същата година — четири или петгодишно. XVIII-39-0.

— Но от къде на къде ще водят тук малко дете? Децата не могат да се бият със Зумери.

— Нямам представа. Той смята, че просто са искали да видят дали ще оцелее.

— Естествено, че няма. Как ще изтърпиш тази мизерия, ако си на четири години.

— Именно.

Усетих как стомахът ви се свива.

— Значи е умряла?

— Дъкет се кълне, че тялото й не било открито. Той самият трябвало да разчиства труповете, това било част от наказание то му. Твърди, че не открил тяло на дете, но ето това тук говори друго.

Той насочи фенерчето към един от предметите край олтара. Мръсно плюшено мече, с копчета вместо очи. На врата му имаше бележка. Вдигнах я към светлината.

XVIII-39-0
Никой ЖИВЯН ЖИВОТ НЕ Е ЗАГУБЕН.

В настъпилата тишина прозвуча далечен звън на камбана. Оставих играчката обратно сред цветята.

— Кой е направил това? — попитах прегракнало. — Олтарът и всичко останало.

— Харлитата. И белязаните. Тайнствените Рефаими, които се надигнали срещу Нашира.

— Още ли са живи?

— Никой не знае, но се обзалагам, че не са. Защо Нашира би им позволила да се разхождат из града, знаейки, че са й готвили покушение?

Пръстите ми трепереха и аз ги скрих под ръкавите си.

— Видях достатъчно — казах.

Дейвид ме изпрати обратно до „Магдалена“. Оставаха още няколко часа до изгрева, но не исках да виждам никого повече. Не и тази вечер.

Когато стигнахме стените на резиденцията, спрях и се обърнах към него.

— Не знам защо покани точно мен, но ти благодаря.

— За какво?

— Задето ми показа олтара.

— Пак заповядай. — Лицето му беше скрито в сянка. — Ще ти дам право на още един въпрос. Стига да мога да му отговоря за по-малко от минута.

Замислих се. Исках да питам за още много неща, но едно се бе загнездило в ума ми от дни насам.

— Защо наричат пристигането ни Сезон на костите?

Той се усмихна.

Не знам дали знаеш, но думата за кост на английски bone — някога е означавала „добър“ или „успешен“, от френското bonne. Понякога още може да се чуе в този й смисъл. Затова и така са го нарекли — Добрия сезон, Сезон на урожая, когато прибират наградата си, големия залог на сделката им със Сцион. Естествено, хората го виждат различно. За тях той означава именно това — кости. Мъчения. Смърт. Неслучайно ни наричат събирачи на кости. Защото им помагаме да водят хората към тяхната гибел.

Сега студът пронизваше цялото ми тяло. Допреди малко част от мен искаше да поостана още навън. Вече не.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах. — Няма начин Рефаимите да са ти го казали.

— Боя се, че вече изчерпа въпросите си. И без това казах твърде много.

— Ами ако всичко е лъжа?

— Не е.

— Бих могла да те издам на Рефаимите — не отстъпвах. — Да им разкрия какво знаеш.

— Да, но тогава ще трябва да разкриеш, че ти също го знаеш. — Той се усмихна и аз разбрах, че съм изгубила словесния двубой. — Впрочем дължиш ми една услуга за информацията. Освен ако не искаш да си платиш още сега.

— Как?

Вместо отговор, той докосна косата ми. Дланта му се прилепи към бедрото ми.

— Не и това — казах.

— Хайде, стига. — Ръката му се придвижи нагоре към талията ми, а лицето му се приближи до моето. — Нали си си взела хапчето?

— Значи плащане ти се приискало, а? — отблъснах го силно от себе си. — Върви по дяволите, червеноризецо.

Той не откъсваше очи от моите.

— Тогава направи ми друга услуга — каза. — Открих това в Мъртън. Виж дали ще можеш да разбереш какво е. Явно си по-умна, отколкото мислех. — Той притисна нещо в ръката ми. Хартиен плик. — Приятни сънища, 40.

После си тръгна. Останах известно време като вцепенена на студа, преди да се облегна на стената. Не биваше да ходя с него на онова място. Къде ми бяха инстинктите, да се разкарвам посред нощ с непознати?

Бях научила твърде много за една нощ. Лис изобщо не бе споменала, че не друг, а Рефаимите са организирали въстанието от Сезон на костите XVIII. Може и тя самата да не знаеше.

Белязаните. Трябваше да се озъртам за тях, за онези, които бяха опитали да ни помогнат. Или може би трябваше просто да сведа глава и да свиквам с новото си положение. Това беше безопасният начин. Лесният начин.

Липсваше ми Ник. Липсваше ми Джаксън. Липсваше ми старият живот. Вярно, бях престъпник, но поне се намирах сред приятели. Сама си бях избрала този път. Като протеже на бос, бях защитена от хора като Дейвид. Никой не смееше да ме докосне на моята територия.

Но тук не бях на своя територия. Тук нямах никаква сила. За пръв път закопнях за защитата, чакаща ме между каменните зидове на „Магдалена“. Защитата, гарантирана ми от присъствието на Лорда, колкото и да го мразех. Мушнах плика в джоба си и се насочих към портата.

Когато се озовах обратно в Кулата на основателите, очаквах да заваря празна стая. Но това, което заварих, бе кръв.

Рефаимска кръв.

12
ТРЕСКА

В стаята цареше безпорядък. Разпръснати стъкла, натрошени инструменти, полуоткъсната от корниза завеса и резедави, флуоресциращи петна по плочите на пода, просмукващи се в тъканта на килима. Пристъпих сред отломките. Свещта на бюрото бе угасена, също както и газените лампи. Цареше мъртвешки студ. Етерът ме обграждаше отвсякъде. Бях нащрек, готова да запратя духа си срещу всеки евентуален нападател.

Плътният балдахин около леглото беше спуснат. Зад него долавях чужда сънорама. Рефаимска, помислих си.

Приближих полека. Когато вече можех да докосна драперията, опитах да разсъдя трезво как да постъпя. Знаех, че Лордът е зад нея, но нямах представа в какво състояние е. Можеше да е ранен, спящ, мъртъв. Не бях сигурна, че искам да знам кое от трите.

Събрах кураж. Пръстите ми застинаха за миг, преди да уловят тежката тъкан. После я дръпнах рязко встрани.

Той лежеше проснат възнак, неподвижен като труп. Качих се на леглото и го разтърсих за рамото.

— Лорде?

Никакъв отговор. Седнах върху завивките. Той ми беше казал изрично, че нямам правото да го докосвам, че не бива да му помагам, ако това се случи, но този път състоянието му изглеждаше много, много по-зле. Цялата му риза бе прогизнала. Опитах се да го обърна, но бе твърде тежък. Понечих да проверя дали диша, когато ръката му изведнъж се протегна и ме сграбчи за китката.

— Ти… — Гласът му беше нисък и прегракнал. — Какво правиш тук?

— Току-що се прибрах.

— Кой те видя да влизаш?

Поколебах се за миг.

— Нощният портиер.

— Някой друг?

— Не.

Лордът с труд се привдигна на лакът.

— След като и без това си дошла — каза, — можеш да останеш да ме гледаш как умирам. Сигурно ще ти бъде приятно.

Той целият се тресеше. Опитах се да отвърна нещо жлъчно, но онова, което излезе от устата ми, прозвуча съвсем различно:

— Какво ти се е случило?

Мълчание. Бавно посегнах към ризата му. Той ме стисна по-силно.

— Раните трябва да се почистят — отбелязах.

— Наясно съм с това.

— Тогава го направи.

— Не ми казвай какво да правя. Може да умирам, но не подлежа на твоите заповеди. Ти подлежиш на моите.

— И какви са твоите заповеди?

— Да ме оставиш да умра спокойно.

Но в думите му липсваше убедителност. Повдигнах ризата над рамото му, разкривайки маса от сдъвкана плът.

Зумер.

Очите му припламнаха, сякаш във вътрешността им бе реагирал някакъв избухлив химикал. За миг си помислих, че ще ме убие. С усилие на волята обуздах духа си, напиращ да атакува.

После пръстите около китката ми се отпуснаха. Взрях се в лицето му.

— Донеси ми вода. — Гласът му едва се чуваше. — И… и сол. Виж в шкафа.

Нямах особен избор, освен да се подчиня. Усещайки погледа му, отидох до остъкления шкаф, отключих го и отворих вратичките. Извадих оттам дървена солница, златна купа и гарафа с вода, както и няколко ленени кърпи. Лордът разкъса връзките на ризата си. Гръдта му лъщеше от пот.

— В чекмеджето има чифт ръкавици — кимна той към писалището. — Сложи ги.

— Защо?

— Просто го направи.

Стиснах зъби, но отново го послушах.

В чекмеджето, освен ръкавиците, се оказа и ножът му, чист и прибран в ножницата си. Видът му ме накара да затая дъх. Все така с гръб към него, нахлузих ръкавиците. Нямаше да оставя дори отпечатък. Докоснах черната дръжка и леко изтеглих острието.

— На твое място не бих опитвал.

Звукът на гласа му ме спря.

— С хладна стомана не можеш да убиеш Рефаим — каза тихо той. — Дори да пронижеш с нея сърцето ми, то няма да спре да тупти.

Настана напрегната тишина.

— Не ти вярвам — рекох накрая. — Бих могла да те изкормя. Твърде слаб си, за да се съпротивляваш.

— Ако искаш да поемеш риска, заповядай. Но запитай се следното: защо според теб позволяваме на червеноризците да носят оръжия? Ако те можеха да ни наранят, нямаше ли да е глупаво да ги даваме на затворниците си? — Погледът му се забиваше между плешките ми като острие. — Мнозина са опитвали. Никой от тях не е сред живите.

Усетих как студена тръпка пропълзява по ръката ми. Оставих ножа на мястото му.

— Не виждам защо трябва ти помагам. Последния път не беше особено благодарен.

— В замяна ще забравя, че искаше да ме убиеш.

Старинният часовник на пода тиктакаше в такт с пулса ми.

Накрая извърнах глава през рамо. Той ми отвърна с поглед, от който светлината бавно чезнеше. Бавно прекосих стаята и сложих предметите върху нощното шкафче.

— Кой ти причини това?

— Ти знаеш. — Лордът стисна челюсти и опря гръб на таблата на леглото. — Достатъчно си проучила.

— Емит.

— Да.

Потвърждението накара кръвта ми да се смръзне. Работейки мълчаливо, смесих в купата солта и водата. Лордът ме наблюдаваше. След като напоих и изцедих една от кърпите, се наведох към дясното му рамо. Видът и миризмата на раната ме накараха да отскоча назад.

— Гангренясала е — казах.

Раната бе потъмняла и сълзяща, с противен сивкав цвят. Кожата наоколо пареше като въглен. Предположих, че температурата му вероятно е два пъти по-висока от човешката — толкова висока, че я усещах дори през ръкавиците. Плътта край ухапаното започваше да умира. Нуждаех се от антипиретик, но нямах хинин — средството, с което Ник най-често преборваше треската. Беше лесно да се изнесе от кислородните барове, където го използваха за флуоресценция, но се съмнявах, че ще го открия тук. Солният разтвор и доза късмет трябваше да стигнат. Изцедих кърпата върху раната. Мускулите на ръката му се втвърдиха и сухожилията изпъкнаха.

— Съжалявам — изплъзна се неволно от езика ми. Той не се бе съжалил, когато гледаше как ме дамгосват, нито когато Себ умираше. Изобщо не съжаляваше за нищо.

— Говори — прозвуча гласът му.

— Моля? — изгледах го аз.

— Изпитвам болка. Малко разсейване ще ми дойде от полза.

— Все едно те интересува нещо, което бих могла да кажа. — Думите отново излязоха, преди да успея да ги спра.

— Напротив. — Звучеше дяволски спокоен, предвид на състоянието, в което се намираше. — Интересува ме с какъв човек деля жилището си. Знам, че си убийца — аз се напрегнах, — но все трябва да имаш и други качества. Ако ли не, значи дълбоко съм сбъркал, спирайки избора си на теб.

— Не съм те молила да ме избираш.

— И все пак го сторих.

Продължих да промивам раната, натискайки малко по-силно от необходимото. Не виждах причина да бъда внимателна с него.

— Родена съм в Ирландия — казах, — в град, наречен Клонмел. Майка ми беше англичанка, избягала от Сцион.

Той кимна едва и аз продължих:

— Живеех с баща си и неговите родители в Голдън Вейл[1], в южния земеделски район. Там беше прекрасно. Нищо общо със сционските цитадели. — Изцедих кърпата и я накиснах отново. — Но после Ейбъл Мейфийлд стана алчен. Обърна взор към Дъблин. Тогава настанаха бунтовете. Клането на Мейфийлд.

— Мейфийлд — рече Лордът, поглеждайки през прозореца. — Да, помня го. Неприятен тип.

— Познаваш ли го?

— Познавам всеки сционски лидер от 1859-а насам.

— Но това би означавало, че си поне на двеста години.

— Да.

— Отначало мислехме, че сме в безопасност — продължих, запазвайки самообладание, — но в крайна сметка насилието се разпространи и на юг. Трябваше да се махнем.

— Какво е станало с майка ти? — обърна са той към мен. — Не я ли взехте с вас?

— Почина. Разкъсване на плацентата. — Аз изправих гръб. — Е, къде е следващото ухапване?

Той разтвори ризата си. Раната преминаваше през целия му гръден кош. Не можех да преценя дали е причинена от зъби, нокти или нещо друго. Когато капнах вода върху раздраната кожа, мускулите му се напрегнаха.

— Какво стана по-нататък?

Значи не бях чак толкова отегчително човешко същество.

— Преместихме се в Лондон, когато бях на осем — продължих.

— По собствено желание?

— Не. Баща ми беше мобилизиран от СциСОНИ същата година. — По мълчанието му предположих, че съкращението му е непознато. — Сционската специална организация за научни изследвания.

— Знам какво означава. Защо са го привлекли?

— Беше съдебен патолог. Често работеше за ирландската полиция. С помощта на такива като него Сцион искаше да открие научно обяснение за ясновидството. И за това защо духовете остават след смъртта. — В гласа ми прозвуча горчивина, която дори аз самата долових. — Той смята, че това е болест. Че може да бъде излекувана.

— Значи не е знае за твоята дарба?

— Как би могъл? Той е незрящ.

Лордът остави последното без коментар.

— По рождение ли я имаш? — попита след секунда.

— Не напълно. Можех да усещам аурите и духовете от много малка. А после бях докосната от полтъргайст. — Поспрях, за да избърша чело. — Още колко време ти остава?

— Не съм сигурен. Солта забавя неизбежното, но не задълго. — Каза го така, сякаш не се отнасяше за него. — Кога разви способността

да отделяш духа от тялото си?

Разговорът ми действаше успокояващо. Реших да бъда откровена; той вероятно и бездруго знаеше всичко за мен. Нашира бе информирана, че съм от Ирландия, сигурно разполагаха с цялото ми досие. Нямаше да се учудя, ако ме разпитваше само колкото да провери дали ще излъжа.

— След като полтъргайстът ме докосна, започнах да сънувам един и същ сън — или поне си мислех, че е сън. — Напоих раната с още солен разтвор. — Озовавах се сред поле с цветя. И колкото по-навътре навлизах в него, толкова по-тъмно ставаше. Всяка нощ отивах малко по-далеч, докато веднъж не стигнах до самия му край. Скочих и започнах да падам. — Заех се да обработвам раната с кърпата. — Падах през етера, навън от собственото си тяло. Събудих се в линейката. Баща ми каза, че съм влязла като сомнамбул във всекидневната, а после просто съм спряла да дишам. Според лекарите съм се намирала в кома.

— Но си оцеляла.

— Да, и при това без мозъчни увреждания. Мозъчната хипоксия е един от рисковете на моето… състояние. — Не ми се нравеше да му разказвам всичко това, но реших, че ще е по-добре да знае. Ако ме накараше да стоя твърде дълго в етера без животоподдържащи системи, мозъкът ми можеше да се увреди непоправимо. — Извадила съм късмет.

Лордът наблюдаваше как почиствам раната му.

— Искаш да кажеш, че от съображения за безопасност не влизаш твърде често в етера. Но от друга страна, изглеждаш добре запозната с него.

— Просто инстинкт — отвърнах очи аз. — Температурата ти няма да спадне без лекарства.

В известен смисъл казвах истината. Дарбата ми наистина беше инстинктивна, но премълчах, че съм я доразвила и усъвършенствала под ръководството на бос, който ме е държал на дихателен апарат.

— Този полтъргайст оставил ли ти е някакви белези?

Махнах едната ръкавица и му показах лявата си длан. Той я огледа внимателно. Не бе обичайно за един невръстен зрящ да изживее толкова бурен сблъсък с етера.

— Предполагам, че в мен вече е имало пролука, нещо, което е пуснало етера да нахлуе — казах. — Онзи дух просто… ме разкъса.

— Така ли го усещаш? — попита той. — Че етерът навлиза в теб?

— А ти как го усещаш?

— Да оставим мен настрана. Но повечето зрящи възприемат себе си като проникващи в етера, а не обратното. Смятат, че обезпокояват мъртвите. — Той не дочака отговор и продължи. — Виждал съм това да се случва и преди. Децата са уязвими към внезапни промени в развитието си. Ако бъдат изложени на етера преди аурата им да е напълно укрепнала, могат да станат нестабилни.

Отдръпнах ръката си назад.

— Аз не съм нестабилна.

— Но дарбата ти е.

Трудно можех да споря. Вече бях убивала с духа си, тъй че не можех да се похваля с особен контрол над него.

— Права беше, че раните ми гангренясват — отбеляза Лордът, — но това е вид некроза, която засяга само нашата раса. — Изчаках да чуя какво точно има предвид. — Рефаимската некроза може да се неутрализира с човешка кръв. При хора с нормално кръвообращение едно ухапване не се отразява твърде тежко. — Той посочи към китката ми. — Половин литър от твоята кръв ще бъде достатъчен, за да спаси живота ми.

Гърлото ми се стегна.

— Искаш да пиеш от кръвта ми?

— Да.

— Какъв си ти, вампир?

— Не предполагах, че един редови сционски жител е чел нещо за вампири.

Напрегнах се. По дяволите. Само високопоставен член на синдиката би имал достъп до литература, описваща вампири или каквито и да било други свръхестествени същества. В моя случай това беше евтино книжле, „Вампирите от Воксхол“, написано от анонимен медиум. На перото на същия автор принадлежаха цяла поредица творби, компенсиращи липсата на подобни четива в Сцион. Той използваше истории, научени от отвъдното, и заглавията му включваха „Чай с тасеограф“, „Фиаското на феята“, както и увлекателното

ясновидско романче „Мистериите на Джейкъбс Айлънд“. Сега ми се искаше никога да не ги бях чела.

Лордът явно прие мълчанието ми за признак на безпокойство.

— Не бой се, не съм вампир, нито каквото и да било друго, срещано във вашите книги. Не се храня с плът и кръв, нито ми доставя удоволствие да ги консумирам. Просто случаят е такъв, че умирам, а твоята кръв — предвид естеството на раните ми — може да ме възстанови.

— Не звучиш като някой на смъртно легло.

— Повярвай ми, така е.

Не исках да узнавам как бяха открили, че човешката кръв е полезна срещу тази инфекция. Дори не бях сигурна дали е истина.

— Защо да ти вярвам? — попитах.

— Защото те спасих от унижението да се правиш на шут заедно с жалката трупа на Надзирателя. Ако наистина ти трябва причина.

— А ако ми трябват две?

— Ще ти дължа и една услуга.

— Каквато и да е?

— Каквато и да е, без свободата ти.

Думата замръзна на устните ми. Той бе предугадил моето искане. Трябваше и сама да се досетя, че свободата е твърде скъпо желание — но все пак една услуга от него можеше да се окаже безценна.

Вдигнах от пода парче стъкло, останало от счупена стъкленица, и направих разрез на китката си. Когато му я подадох, Лордът присви очи.

— Давай — казах. — Преди да съм размислила.

Той се взира в мен дълго време, преценявайки изражението ми. После хвана ръката ми и я притегли към устата си.

Езикът му се плъзна по отворената рана. Той допря устни до нея и усетих лек натиск, когато стисна ръката ми над лакътя, за да усили притока на кръв. Адамовата му ябълка се повдигаше, докато пиеше. Правеше го ритмично, без всякаква жажда или настървеност. Сякаш изпълняваше медицинска процедура — спокойно и безстрастно.

Когато ме пусна, понечих да стана, но главата ми се замая.

— Полека — каза Лордът и ме облегна върху възглавниците.

После отиде до банята, вече с възстановени сили. Когато се върна, носеше чаша студена вода. Подпъхна ръка зад гърба ми и ме

изправи, за да мога да пия. Течността беше подсладена.

— Нашира знае ли за това? — попитах.

Лицето му помрачня.

— Не е изключено да те разпита относно отсъствията ми. Както и за раните.

— Значи не знае.

Никакъв отговор. Той намести тежките плюшени възглавници, тъй че главата ми да е подпряна добре. Замайването вече отминаваше, но от китката ми продължаваше да капе кръв. Като забеляза, Лордът се пресегна към нощното шкафче и извади руло бинт. Моят бинт. Познах ластика, с който го бях пристегнала. Явно го бе взел от раницата ми. Изстинах, виждайки го в ръцете му. Това ми напомни за липсващата брошура. Дали и тя беше у него? Беше ли я чел?

Той хвана китката ми. Големите му ръце в черни ръкавици пипаха нежно, докато я покриваха със стерилната превръзка. Явно искаше да покаже благодарност, мина ми през ума. Щом кръвта спря да се процежда през бинта, той го пристегна с безопасна игла и положи ръката върху гърдите ми. Не откъсвах очи от лицето му.

— Изглежда, сме в патова ситуация — каза накрая. — Вече неведнъж ме хващаш в деликатни положения. Бих очаквал да се радваш на моментите ми на слабост, а вместо това ти ми даваш от своята кръв. Почистваш раните ми. Какъв е мотивът ти?

— Може би се нуждая от услуга. А и не обичам да гледам как някой умира. Не съм като теб.

— Твърде лесно съдиш.

— Не направи нищо, докато тя го убиваше. — Трябваше да ме е страх да произнеса тези думи, но вече не давах пет пари. — Просто стоеше и гледаше. Не може да не си знаел какво ще последва.

Лордът премълча и аз отвърнах лице от него.

— А може би съм варосана гробница[2] — рече след малко.

— Какво?

— Имам предвид лицемер. Просто ми се понрави изразът. Виж, може да ме смяташ за зъл, но аз умея да спазвам обещанията си. Ти спазваш ли своите?

— Накъде биеш?

— Събитията от тази вечер не бива да се разчуват. Искам да знам дали ще ги опазиш в тайна.

— Защо да го правя?

— Защото няма да ти е от полза, ако ги разкриеш.

— Може да се отърва от теб.

Стори ми се, че погледът му се промени.

— Да. Ще се отървеш от мен, но от това животът ти няма да се подобри. Ако не те изхвърлят на улицата, ще те поверят на опеката на някой друг, а не всички са така либерални като мен. По право би следвало да те пребия до смърт заради някои от нещата, които си ми казала през последните няколко дни. Но аз, за разлика от тях, разбирам стойността ти.

Отворих уста да възразя, но не намерих нужните думи. Трудно можех да твърдя, че ме е тормозил с каквото и да било. Не ме бе докоснал и с пръст.

— Значи искаш да съхраня тайната ти. — Потърках китката си. — А в замяна?

— Ще се опитам да те държа в безопасност. Тук има безброй начини да умреш, а ти не се стараеш твърде да ги избегнеш.

— Тъй или иначе, ще трябва да умра. Знам какво иска Нашира от мен. Не можеш да ме опазиш.

— В крайна сметка, може би не, но предполагам, че би искала поне да преминеш тестовете си.

— Какъв е смисълът?

— Да й докажеш колко си силна. Ти не си за жълта туника. Можеш да се научиш да се биеш.

— Не искам да се бия.

— Напротив. Ти си създадена за това.

Часовникът в ъгъла удари кръгъл час.

Не ми се нравеше да имам Рефаим за съюзник. В същото време това значително повишаваше шансовете ми за оцеляване. Той щеше да ме подкрепя, да ми набавя необходимите замаси. Може би дори достатъчно дълго, за да избягам от това място.

— Добре — казах. — Ще си държа устата затворена. Но все още ми дължиш услуга. — Вдигнах превързаната си ръка. — Заради кръвта.

Тъкмо го изрекох, когато вратата рязко се отвори и в стаята нахълта рефаимска жена — Плейона Суалоцин. Очите й огледаха първо състоянието на стаята, после мен и накрая Лорда. Без да

промълви нито дума, тя му подхвърли стъклена банка. Лордът я улови с една ръка. Аз я погледнах.

Кръв. Човешка кръв. Беше обозначена с малък сив триъгълник и номер: HXVI. Незрящ 14.

Себ.

Обърнах се към Лорда. Той едва доловимо наклони глава, напомняйки ми за малката ни тайна. В стомаха ми се надигна неудържима вълна на отвращение. Изправих се, все още слаба от загубата на кръв, и се втурнах по стълбите към своя затвор.

---

[1] Голдън Вейл — долина в Мънстър, югозападна Ирландия — Б.р. ↑

[2] Изразът е от Евангелие от Матея, 23:27. — Б.пр. ↑

13
НЕГОВИЯТ ОБРАЗ

За първи път срещнах Ник Нигорд на деветгодишна възраст. Следващия път, когато го видях, бях вече на шестнайсет.

Беше лятото на 2056-а и ние, единайсетокласничките от елитната девическа гимназия на Кохорта III-5, навлизахме във важен период от живота си. Можехме да останем в училище още две години, през които да се подготвяме за влизане в Университета, или да напуснем и да си намерим работа. В усилията си да насочи колебаещите се директорката бе организирала цяла серия от посещения на вдъхновяващи лектори: агенти на ДОБ, медийни лица, дори виден архонтски политик — Министъра на миграцията. В онова утро на дневен ред бе медицинското призвание. Всичките двеста ученички бяхме насядали в голямата аудитория, пременени в черните си поли, бели блузи и червени връзки. Госпожица Брискин, преподавателката по химия, пристъпи към катедрата.

— Здравейте, момичета — започна. — Радвам се да ви видя толкова свежи въпреки ранния час. Много от вас изразиха интерес към кариера в областта на научните изследвания — аз не бях сред тях, — тъй че това би следвало да е една от най-интригуващите ни лекции. — Рехави аплодисменти. — Нашият гост вече има зад гърба си изключително вълнуващ професионален път. — Не бях убедена в това. — През 2046 година се е прехвърлил от Университета на Сционски Стокхолм, довършил е образованието си в Лондон и сега работи за СциСОНИ, най-големия изследователски център в Централната кохорта. За нас е чест да го посрещнем днес. — В предните редове настана развълнувано брожение. — Моля, посрещнете с аплодисменти уважавания ни лектор, доктор Никлас Нигорд.

Рязко изправих глава. Това беше той.

Ник.

Не се бе променил ни най-малко. Изглеждаше точно какъвто го помнех — висок, благ, красив. Все още млад, макар и в погледа му вече

да се усещаше бремето на напрегнатия живот. Подобно на всички сционски длъжностни лица носеше черен костюм и червена вратовръзка. Косата му бе пригладена назад с гел — прическа, популярна в Стокхолм. Когато се усмихна, отличничките изправиха гърбове.

— Добро утро, дами.

— Добро утро, доктор Нигорд.

— Благодаря ви, че ме поканихте при вас. — Той подреди книжата се със същите ръце, с които седем години по-рано бе зашил раната ми от полтъргайста. Погледът му се насочи право към мен и сърцето ми подскочи в гърдите. — Надявам се днешната беседа да ви бъде от полза, но няма да се обидя и ако задремете.

Смях сред присъстващите. Повечето посетители не се отличаваха с духовитост. Не можех да откъсна очи от него. Толкова дреме се бях чудила къде е, а ето че сега влизаше на крака в моето училище. Един образ от паметта ми. Той започна да описва своите изследвания върху причините за неестествеността и опита си като студент в две сционски цитадели. Шегуваше се, насърчаваше участието на публиката, отговаряше на не по-малко въпроси, отколкото задаваше. Накара дори директорката да се усмихне. Когато звънецът удари, аз изтичах навън преди всички, насочвайки се към коридора зад аудиторията.

Трябваше да го открия. Седем години се бях мъчила да проумея какво се е случило на онова маково поле. Там нямаше никакво куче. Той бе единственият, способен да ми обясни кое всъщност е оставило бледите белези върху ръката ми. Единственият, способен да ми даде отговори.

Проправих си с лакти път през група от бърборещи осмокласнички. Ето го и него, пред учителската стая, ръкуващ се с директорката. Щом ме забеляза, погледът му се озари.

— Здравей — махна ми приветливо.

— Доктор Нигорд… — Думите излизаха с мъка от устата ми. — Речта ви бе много… вдъхновяваща.

— Благодаря ти. — Ник се усмихна отново, а очите му пронизаха моите. Той знаеше. Помнеше. — Как се казваш?

Да, определено ме бе познал. Дланите ми се изпотиха.

— Това е Пейдж Махони — намеси се директорката, поставяйки ударение върху фамилията ми. Моята толкова ирландска фамилия. Огледа ме от глава до пети, спирайки се върху разхлабената връзка и разкопчаната блуза. — Да не закъснееш за час, Пейдж. Госпожица Анвил е много разочарована от твоята посещаемост напоследък.

Усетих как страните ми пламват.

— Сигурен съм, че госпожица Анвил ще прояви разбиране — усмихна й се подкупващо Ник. — Бих се радвал да прекарам няколко минути с Пейдж.

— Това е много мило от ваша страна, доктор Нигорд, но тя вече натрупа достатъчно отсъствия за този срок. Сега е необходимо да присъства във всичките си часове. — И като се обърна към него, продължи с доверителен тон: — Ирландка, нали разбирате. Тези провинциалистки често имат свои разбирания за това колко точно е нужно да се трудят.

Пред очите ми притъмня. В главата ми нарасна напрежение, сякаш черепът ми всеки миг щеше да се пръсне. От носа на директорката рукна струйка кръв.

— Струва ми се, че кървите, госпожо.

— Моля? — Тя сведе глава и кръвта покапа по блузата й. — О, боже, виж какво направих. — Покри носа си с ръка и ме скастри. — Недей да стоиш така и да зяпаш, Пейдж. Дай ми нещо да се избърша.

Усетих нова пулсация зад челото си и зрението ми пак се замъгли. Ник ме наблюдаваше внимателно, докато й подаваше пакет с кърпички.

— Може би ще е най-добре да поседнете, госпожо. — Той постави ръка върху гърба й. — След секунда ще дойда при вас.

Веднага щом директорката се скри в стаята, Ник обърна лице към мен и тихо попита:

— Често ли се случва хората покрай теб да имат кръвотечения?

След кратко колебание кимнах.

— Обърнали ли са вече внимание?

— Никой още не ме е нарекъл дегенерат. — Преглътнах с усилие. — Знаеш ли защо се случва това?

Той се озърна през рамо.

— Може и да знам.

— Кажи ми. Моля те.

— Доктор Нигорд? — Главата на госпожица Брискин се подаде от учителската стая. — Членовете на Настоятелството ви очакват.

— Веднага идвам. — Когато тя затвори вратата, Ник се наведе към ухото ми: — Ще се върна след няколко дни. Недей да кандидатстваш за Университета, Пейдж. Все още не. Довери ми се.

Той стисна ръката ми и после изчезна също така внезапно, както се бе появил. Аз останах с парещи бузи и разтуптяно сърце, притиснала учебниците до гърдите си. Не бе минал и ден, през който да не мисля за Ник, и ето че той най-сетне се бе завърнал. Събрах цялото си самообладание и закрачих към класната стая, все още неспособна да виждам или мисля ясно. Той помнеше името ми. Знаеше, че съм същото малко момиче, което някога е спасил.

Не вярвах, че наистина ще дойде отново. Нямаше как да съм толкова важна за него сега, когато вече бе изградил име и кариера. Но два дни по-късно той ме чакаше пред входа на училището. Същата сутрин ми се бе случило нещо странно — имах видение на сребриста кола. То ме връхлетя в час по френски и ме остави с чувство на гадене в стомаха. А сега същата кола бе отвън и Ник седеше на шофьорското място, с тъмни очила на носа. Като насън се откъснах от останалите момичета и приближих до нея. Той се подаде през отворения прозорец.

— Пейдж?

— Не мислех, че ще те видя пак.

— След случая с кървенето ли?

— Да.

— Именно заради това съм тук. — Той вдигна очилата и аз видях изморените му очи. — Мога да ти кажа повече, ако се интересуваш, но не и тук. Ще дойдеш ли с мен?

Огледах се наоколо. Никой не ни наблюдаваше.

— Добре — отвърнах.

— Благодаря ти.

Качих се в колата и се отдалечихме от училището. Ник подкара към Централната кохорта, като от време на време ми хвърляше кратки погледи. Аз седях мълчаливо. Когато улових отражението си в страничното огледало, осъзнах, че съм се изчервила. Толкова много исках да говоря с него, но не можех да съставя смислено изречение. След няколко минути той заговори пръв:

— Споменала ли си на баща си за случката в полето?

— Не.

— Защо?

— Нали ти ми каза така.

— Хубаво. Това е добро начало. — Ръцете му стиснаха по-здраво волана. — Тепърва ще ти кажа много неща, които няма да разбереш, Пейдж. От онзи ден нататък ти не си същата и имаш право да знаеш защо.

Гледах пътя напред. И без неговите думи бях наясно с това. Дори и преди маковото поле знаех, че съм различна — още от дете притежавах особена чувствителност към хората. Понякога, когато се разминавах с тях, усещах потръпване, сякаш бях докоснала жица под напрежение. Но оттогава нещата доста се бяха променили. Сега можех не само да ги усещам — можех и да ги наранявам. Да предизвиквам кръвотечение от носа, болки в главата, замъгляване на зрението. Понякога заспивах в клас, само за да се събудя плувнала в студена пот. Училищната сестра знаеше това по-добре от всеки друг.

Нещо се надигаше вътре в мен, напираше да излезе на бял свят. И рано или късно светът щеше да го види.

— Аз мога да ти помогна да го контролираш — каза той. — Да те спася от опасността.

Вече веднъж го бе сторил. Вдигнах очи към лицето му, лицето, което никога не бях забравяла.

— Мога ли все още да ти вярвам?

— Винаги — отвърна Ник. Отбихме се в една закусвалня на Силк Стрийт и поръчахме кафе. За първи път вкусвах тази напитка и тайно си помислих, че има вкус на кал. Известно време говорихме за моя живот. Разказах му за училището, за работата на баща си, но и двамата знаехме, че не това е целта на срещата ни.

— Виж, Пейдж — смени темата той. — Чувала си за неестествеността. Не искам да те плаша, но показваш нейните признаци.

Гърлото ми се стегна. Той работеше за Сцион.

— Не бой се. — Ръцете му покриха моите и пулсът ми се поуспокои. — Няма да те издам. Ще ти помогна.

— Как?

— Искам да дойдеш и да поговориш с един мой приятел.

— Кой е той?

— Някого, на когото имам доверие. И който много се интересува от теб.

— Той също ли е…?

— Да. Както и аз. — Ник стисна ръката ми. — По-рано днес ти имаше видение на кола. — Челюстта ми увисна. — Това е моят дар, Пейдж. Аз мога да изпращам образи. Да карам хората да виждат разни неща.

— Ами тогава… — Устата ми беше пресъхнала. — Ще се срещна с него.

Оставих на секретарката на баща ми съобщение, че ще закъснея, и Ник ме откара до малък френски ресторант вън Воксхол[1]. Там ни очакваше висок, слаб мъж, наближаващ четирийсетте. В очите му играеше особен, възбуден интелект. Имаше восъчнобледа кожа и гъста, невчесана тъмна коса. Бледите му устни бяха капризно присвити, а скулите — остри като бръснач. Носеше златиста вратовръзка и черна бродирана жилетка с джобен часовник.

— Ти трябва да си Пейдж — произнесе с дълбок, леко закачлив глас. — Аз съм Джаксън Хол. — И ми протегна кокалеста ръка.

— Приятно ми е — поех я аз.

Ръкостискането му бе студено и здраво. Седнахме на неговата маса и когато келнерът дойде, Джаксън не си поръча храна, а само чаша мекс — безалкохолно вино. Скъпа напитка. Явно имаше изискан вкус.

— Имам предложение за теб, госпожице Махони — каза, след като отпи. — Вчера доктор Нигорд дойде да говори с мен. Каза, че притежаваш способността да нанасяш известни… медицински аномалии на другите хора. Вярно ли е?

Погледнах Ник, който само се усмихна.

— Спокойно. Той не е от Сцион.

— Не ме обиждайте. — Джаксън сръбна отново от мекса си. — Аз съм по-далеч от Архонтството, отколкото люлката от гроба. Не че тези две състояния са чак толкова отдалечени, но схващате мисълта ми.

Не бях сигурна, че схващам, но той положително не се държеше като сционски чиновник.

— Имате предвид кръвотеченията от носа? — попитах.

— Да, именно тях. Очарователно. — Ръцете му бяха сплетени пред него. — Нещо друго?

— Главоболия. Понякога мигрени.

— А как се чувстваш ти, когато го правиш?

— Уморявам се. И ми се гади.

— Разбирам. — Очите му обходиха лицето ми. Бяха хладни, анализиращи и сякаш виждаха отвъд мен. — На колко си години?

— Шестнайсет — отвърнах.

— Почти е време да напускаш училище. Освен, разбира се, ако не те поканят в Университета.

— Не е много вероятно.

— Отлично. Повечето млади хора се борят да си намерят някакво занятие в цитаделата. — Той забарабани с пръсти по масата. — Аз пък ще ти предложа работа до живот.

— Каква работа? — смръщих вежди аз.

— Такава, която ще ти носи добри приходи. И ще те защитава. — Джаксън се взря изпитателно в мен. — Имаш ли понятие какво представлява ясновидството?

Ясновидство. Забранената дума. Озърнах се наоколо. Никой в заведението сякаш не гледаше. Нито пък слушаше.

— Неестественост — казах.

Джаксън се подсмихна.

— Така го нарича Сцион. Но какъв е истинският смисъл?

— Нещо като екстрасензорно възприятие. Виждане на неща, които са скрити.

— А къде са скрити?

Поколебах се.

— В подсъзнанието?

— Понякога, да. А друг път — той духна свещта по средата на масата — в етера.

Загледах дима от фитила, изпитвайки странно привличане. В гърдите ми се разля хлад.

— Какво е етерът?

— Безкрайност. Ние идваме от него, живеем в него, а когато умрем, се връщаме обратно в него. Но не всички от нас са склонни да се разделят напълно с физическия свят.

— Джакс — намеси се полугласно Ник. — Това трябваше да е увод, а не цяла лекция. Тя е само на шестнайсет.

— Не, искам да знам — настоях.

— Пейдж…

— Моля ви. — Трябваше да знам.

Изражението му се смекчи. Той се облегна назад и отпи от чашата си с вода.

— Е, твоя воля.

Джаксън, който ни наблюдаваше с вдигнати вежди, присви устни и продължи:

— Етерът е по-висша плоскост на съществуване, която се простира паралелно на физическата. Ясновидците — хората като нас — имат способността да черпят от него.

Седях в ресторант с двама неестествени край себе си.

— Как? — попитах.

— О, има безкраен брой начини. Лично аз съм прекарал петнайсет години, мъчейки се да ги категоризирам.

— Но какво означава да черпиш от етера? — Задаването на въпроси за ясновидството ми доставяше лека греховна тръпка.

— Означава да общуваш с духовете — поясни Ник. — С мъртвите. Различните зрящи го правят по различни начини.

— Значи етерът е нещо като отвъдното?

— Чистилището — каза Джаксън.

— Отвъдното — поправи го Ник.

— Извини доктор Нигорд, той просто се опитва да бъде деликатен. — Джаксън надигна мекса си. — За съжаление, в смъртта няма нищо деликатно. Бих искал да те образовам за действителната същност на ясновидството вместо печално изкривената перспектива, която ще ти предложи Сцион. То е чудо, а не извращение. Трябва да проумееш това, мила моя, или ще угасят без време прекрасния ти пламък.

Двамата се умълчаха, докато келнерът ми сервира салатата. Погледнах отново Джаксън.

— Кажете ми повече.

Той се усмихна.

— Етерът е „източникът“, за който Архонтството понякога си позволява да говори. Царството на мъртвите, не намерили покой.

Същият източник, до който Кървавият крал уж се докоснал по време на сеанс и това го накарало да извърши пет ужасни убийства, докарвайки епидемия от ясновидство на света. Пълни глупости, разбира се. Етерът е просто духовната сфера, а ясновидците са хора, притежаващи способност за достъп до нея. Не е имало никаква епидемия. Ние винаги сме съществували. Някои от нас са добри, други зли, ако изобщо има такива понятия, но каквито и да сме, не сме болни.

— Значи Сцион лъже.

— Да. Свиквай с идеята. — Джаксън запали пура. — Едуард може и наистина да е бил Джак Изкормвача, но силно се съмнявам, че е бил ясновидец. Твърде е тромав за целта.

— Нямаме представа защо приписват всичко на ясновидството — каза Ник. — Това е загадка, понятна само на управляващите.

— И как точно действа? — попитах. По кожата ми преминаваха горещи вълни. Може би и аз бях неестествена. Една от тях.

— Не всички духове отиват мирно и тихо в сърцето на етера, където смятаме, че настъпва нещо като окончателна смърт — продължи Джаксън. Беше очевидно, че разговорът му доставя удоволствие. — Вместо това остават да се лутат на границата между материалния и отвъдния свят. Когато са в това състояние, им казваме витаещи духове. Все още имат индивидуалност и повечето от тях са контактни. Притежават известна степен на свобода и обикновено с охота помагат на зрящите.

— Значи имате предвид истински, мъртви хора? На които можете просто да дърпате конците и те да вършат разни неща?

— Правилно.

— Но защо биха искали да го правят?

— Защото това означава, че могат да останат край своите любими и близки. — Той смръщи нос, сякаш концепцията му бе чужда. — Или край тези, които искат да тормозят. Жертват свободната си воля в замяна на един вид безсмъртие.

Боднах с вилицата от салатата си. Когато я сложих в уста, изпитах чувството, че дъвча топка мокър памук.

— Разбира се, не е нужно да започваш като мъртвец — потупа ме Джаксън по опакото на ръката. — Ето, ти си имаш тяло от плът и кръв. Ходиш из света на живите. Но същевременно притежаваш своя лична

връзка с етера. Ние я наричаме сънорама. Пейзажът на човешкото съзнание.

— Чакайте, чакайте. Постоянно казвате „ние“. Кого точно имате предвид? Ясновидците?

— Да. Това е доста многолюдна общност. — Ник ми отправи топла усмивка. — Но същевременно и много потайна.

— Можеш да разпознаеш зрящите по тяхната аура — добави Джаксън. — Именно така те е разпознал Ник. — Моят растящ интерес сякаш го оживяваше. — Всеки има своята сънорама. Илюзия за убежище, нещо като locus amoenus[2], нали разбираш. — Не бях сигурна, че разбирам. — Ясновидците притежават цветни сънорами. Тези на незрящите са черно-бели и те ги виждат само докато спят. Зрящите, от друга страна…

— Имат цветни сънища?

— Това не са сънища, скъпо момиче. Поне не в същия смисъл, както при другите — не някакво празно удоволствие. При ясновидеца цветът на сънорамата прозира през телесната му обвивка, създавайки аура. Зрящите от един и същ тип обикновено имат много сходни аури. Скоро ще се научиш да ги групираш.

— Ще мога да виждам аури?

Двамата размениха погледи. После Ник се пресегна и свали от очите си две прозрачни лещи. По гърба ми пробягаха тръпки.

— Виж очите ми, Пейдж.

Нямаше нужда да ми го повтаря. Помнех тези очи така ясно, сякаш беше вчера. Този дълбок сиво-зелен оттенък, финитe ивички, изпъстрящи ириса. Това, което не бях забелязала, бе малкият, овален дефект край дясната зеница. Той се облегна назад.

— Някои ясновидци притежават нещо като трето око. Могат да виждат аури, а също и витаещи духове. Човек може да е полузрящ, като мен — само с една колобома, или напълно зрящ, подобно на Джаксън.

Другият отдръпна клепачите си, за да ми покаже. Притежаваше същия дефект и в двете си очи.

— Аз нямам такова нещо — казах. — Значи съм като вас, но нямам трето око?

— Това е често срещано при по-високите категории — изгледа ме благосклонно Джаксън. — Твоят дар не изисква да виждаш

духовете. Можеш да ги усещаш, също както и аурите, без визуално възприятие.

— Не го считай за недостатък — потупа ме по ръката Ник. — Шестото ти чувство ще бъде много по-изострено без помощта на зрението.

Макар ресторантът да беше добре отоплен, по тялото ми пробяга мраз. Погледнах двамата мъже, с техните различни лица.

— И какъв вид ясновидец съм аз?

— Тъкмо това искаме да разберем. През годините съм класифицирал седем разреда ясновидство. Вярвам, че ти, скъпо мое момиче, принадлежиш към най-високия от тях, което те прави един от най-редките ясновидци в съвременния свят. Ако се окажа прав — той извади една папка от скъпата си кожена чанта, — бих искал да подпишем договор за работа. — Очите му се спряха върху моите. — Мога да напиша най-различни цифри върху този чек, Пейдж. Колко ще ми струва да те задържа?

Сърцето ми заблъска в гърдите.

— Едно питие, като за начало.

Джаксън се облегна назад.

— Ник, поръчай на младата дама един мекс. Май не сме сгрешили с нея.

---

[1] Квартал в южната част на Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Приятно място (лат.) — Б.пр. ↑

14
ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ

През следващите няколко нощи Лордът и аз нито разговаряхме, нито тренирахме. Всяка вечер, веднага щом удареше камбаната, аз излизах, без дори да го погледна. Той само ме наблюдаваше, без да ме спира. Почти ми се искаше да го беше направил, за да мога да излея яда си.

По време на една от разходките ми хрумна да посетя Лис. Навън валеше и аз копнеех за топлината на примуса й. Но не можах да го сторя. Нямах сили да я погледна в очите, след като за пореден път бях помогнала на врага.

Скоро открих ново убежище, кътче, което да нарека свое: един заграден сводест проход край стъпалата на Хоксмур. Личеше си, че навремето сградата е била великолепна, но сега самото й величие я правеше трагична. Масивна и студена, бавно рушаща се, тя стоеше в очакване на времена, които можеше никога повече да не се върнат. Това място стана мое скривалище. Идвах тук всяка вечер. Понякога, ако наоколо нямаше дежурещи червеноризци, се промъквах в изоставената библиотека и задигах оттам по няколко книги. Имаше толкова много забранени издания, че се зачудих дали Сцион не праща тук конфискуваната си литература. Джакс навярно би продал душата си, за да се докопа до тях. Ако изобщо имаше такава.

Изминаха четири нощи, откакто бях дала от кръвта си на Лорда. Все още нямах ясно обяснение защо съм му помогнала, нито какви са потайните му цели. Гадеше ми се само при мисълта, че собствената ми кръв е вътре в него.

Тази вечер валеше силен дъжд и аз предпочетох да остана на закрито в библиотеката. Прозорецът бе открехнат, за да чуя, ако някой приближи. Нямаше отново да се оставя да ме хванат неподготвена, както в I-5. Сред прашните лавици бях открила книжка, озаглавена „Примката на призрака“. Лежах по корем под една маса и разгръщах страниците на светлината на малка газена лампа. Отвън Главната бе

тиха. Повечето от харлитата бяха вече заети с подготовката на празненствата за Двестагодишнината. Носеха се слухове, че самият Велик инквизитор ще присъства на тях. Явно целта бе да остане впечатлен как прекарваме живота си тук, за да продължи действието на споразумението. Не че имаше друг избор, но трябваше да му покажем, че ако не за друго, ставаме поне за забавление. Че струваме малко повече от цената на една доза „НитроМилост“.

Извадих плика, който ми бе дал Дейвид. Вътре имаше изписан лист от тетрадка, целият изпокъсан и пожълтял. Бях го разглеждала вече няколко пъти. Изглеждаше така, сякаш върху него е паднала свещ — ръбовете бяха пропити с втвърден восък, а точно в средата зееше голяма прогорена дупка. В единия ъгъл имаше размазана скица на нещо като човешко лице, избледняло и почти изличено от времето. От текста можех да разчета само отделни думи.

> Рефаимите са… създания. В… наречен… границите на… способни… неограничени периоди от време, но… новата форма, която… глад, неконтролируем и… енергията, заобикаляща предполагаемия… червено цвете, единственият метод… природа на… и само тогава може…

Опитах се отново да проследя думите, да схвана цялостния смисъл. Не беше трудно да се направи връзка между фрагментите за глада и енергията, но нямах никаква идея какво може да означава червеното цвете.

В плика имаше и още нещо. Избледняла дагеротипна фотография. В ъгъла й бе надраскана годината 1842-ра. Колкото и да я гледах, не можех да различа нищо, освен бели петна върху черен фон. Пъхнах плика обратно в туниката си и загризах парче стар сухар. Когато очите ми се умориха от четене, духнах лампата и се свих на кравай на пода.

Съзнанието ми представляваше същинска бъркотия от неизвестни. Лордът и тайнствените му наранявания. Плейона, която му носеше кръв от Себ. Дейвид и неговият интерес към мен. И Нашира, с нейните всевиждащи очи.

Насилих се да мисля само за наставника си. Все още усещах горчилка в устата си, когато се сетех за кръвта на Себ, бутилирана и надписана, готова за консумация. Надявах се, че са я взели още докато е бил жив, а не от трупа му. Но щом Плейона я бе донесла, значи е знаела, че Лордът ще развие некроза, или поне, че има такава вероятност. Затова е бързала да му донесе лекарството, преди да стане твърде късно. А когато нещо я е забавило, той е решил да се обърне към мен. Каквото и да ставаше, тя бе в течение на делата му.

Лордът имаше своята тайна, а аз — моята. Криех връзката си с нелегалния синдикат, която Нашира, без съмнение, искаше да изтръгне от мен. Ако той си мълчеше, и аз щях да му отвърна със същото.

Погледнах бинтованата си китка. Раната все още кървеше. За мен тя бе също толкова уродлива, колкото и клеймото. Ако останеше белег, никога нямаше да забравя срама и страха, който изпитах, докато го правех. Страх, подобен на онзи при първия ми сблъсък със света на духовете. Страх от това каква съм. И каква мога да стана.

Вероятно се бях унесла. Плясване по бузата ме върна към реалността.

— Пейдж!

Лис ме разтърсваше. Очите ми бяха подути и кървясали.

— Пейдж, какво по дяволите правиш тук? Вече се съмва. Червеноризците те търсят из целия град.

— Защо? — попитах замаяно.

— Защото Лордът им е наредил. Трябваше да си в „Магдалена“ още преди час. — Лис бе права. Небето вече се обагряше в златисто. Тя ме изправи на крака. — Имаш късмет, че те намерих преди тях. Влизането тук е забранено.

— Как ме откри?

— Навремето и аз самата идвах тук. — Тя ме сграбчи за раменете и ме погледна право в очите. — Трябва да молиш Лорда за прошка. Ако си убедителна, може и да те пощади.

Едва не се изсмях.

— Да го моля?

— Това е единственият начин.

— Няма да го моля за нищо.

— Той ще те пребие.

— Пак няма да го моля. Освен това трябва първо да ме отведат при него. — Надзърнах през прозореца. — Ще ти навлека ли неприятности, ако ме заварят в твоята бърлога?

— По-добре там, отколкото тук. — Тя ме сграбчи за ръката. — Бързо, докато не са дошли.

Набутах газената лампа и книгата под един стелаж, за да прикрия уликите, и двете побягнахме надолу по каменните стъпала. След дъжда отвън ме лъхна на свежест.

Лис излезе първа и се озърна, за да се увери, че теренът е чист. После претичахме през вътрешния двор, минахме влажния проход под арката и се озовахме на Главната. Слънцето блестеше над сградите. Лис отмести една разкована шперплатова плоскост и двете се шмугнахме в лабиринта на Птичарника. Подминахме групички от развлекатели, чиито вещи бяха разхвърляни пред мизерните им колиби като след обиск. На една стена се бе облегнало момче и по лицето му течеше кръв. Развълнуван шепот ни следваше по петите.

Щом стигнахме, се пъхнах под завесата и заварих вътре Джулиан, с купичка чорба, подпряна върху коляното му.

— Добро утро — рече, като ме зърна.

— Радваш ли се да ме видиш? — приседнах до него аз.

— Естествено — усмихна се той. — Тъкмо ми напомняш колко спешно трябва да си набавя будилник.

— Не трябваше ли вече да си се прибрал?

— Щях да си ходя, но сега, след като си тук, не искам да изпускам веселбата.

— Престанете и двамата! — изгледа ни Лис. — Тук приемат сутрешния час много сериозно. Ще си изкарате по един хубав пердах.

Пригладих с пръсти влажната си коса.

— След колко време мислиш, че ще ни открият?

— Няма да е много. Всеки момент ще претърсят отново стаите. — Тя се отпусна на пода. — Защо просто не си вървите?

Всяка фибра от тялото й беше напрегната.

— Няма проблем, Лис — пробвах да я успокоя. — Ще поема вината върху себе си.

— Събирачите на кости са брутални. Хич няма да те слушат. А колкото до Лорда, той направо ще те убие, ако…

— Не ме е грижа за него — отвърнах. Лис махна примирено с ръка и аз се обърнах отново към Джулиан. Бялата му туника беше изчезнала, сменена от нова, с розов цвят. — А ти какво трябваше да направиш?

— Нашира настояваше да узнае дарбата ми. Казах й, че съм хиромант, но беше очевидно, че не мога да разчета нищо по дланите й. Тогава доведоха в стаята незрящо момиче и го завързаха за един стол. Спомних си за Себ и я попитах дали ще ми позволи да гледам на вода.

— Хидромант ли си?

— Не, но не исках да й разкривам какъв съм. Това беше първото, което ми дойде на ума. — Той потърка чело. — Тя напълни една златна купа и ми нареди да потърся жена на име Антоанет Картър.

Смръщих вежди. Антоанет Картър бе ирландска знаменитост от началото на четирийсетте. Помнех я на средна възраст, крехка и енигматична. Участваше в телевизионното шоу „Нетните на Тони“, което се излъчваше всеки четвъртък вечер. Докосваше ръцете на хората и твърдеше, че вижда бъдещето им, което описваше с дълбок, монотонен глас. Шоуто бе спряно след Нахлуването от 2046, когато Сцион превзе Ирландия, а самата Картър се укри. Въпреки това продължи да издава нелегална брошура, „Коравосърдечният Джак“, в която заклеймяваше сционските жестокости.

По неведоми за нас причини Джаксън бе помолил един фалшификатор на име Леон — експерт в изпращането на съобщения извън Сцион — да влезе във връзка с нея. Така и не разбрах какво стана после. Леон бе добър в занаята, но преодоляването на системите за сигурност на Сцион отнемаше време.

— Тя е бегълка — казах. — Навремето живееше в Ирландия.

— Е, вече не живее там.

— Какво си видял? — Изражението на лицето му не ми се нравеше. — Какво каза на Нашира?

— Няма да останеш доволна — въздъхна той, доловил промяната в тона ми. — Казах й, че съм видял слънчеви часовници. Спомних си, че Карл бе минал със същия номер, и реших, че ще повярва, ако го повторя.

Отместих поглед встрани. Нашира търсеше Джаксън. И рано или късно щеше да открие къде се намира.

— Така си и знаех — рече Джулиан. — Иде ми да се ритна отзад. Защо тези часовници са толкова важни?

— Не мога да ти кажа. Съжалявам. Но каквото и да се случи — кимнах към входа, — Нашира никога повече не бива да чува за тях. Това ще постави в опасност някои мои приятели.

— Знаеш ли, Пейдж — обади се Лис, — мисля, че тези твои приятели се опитват да се свържат с теб.

— Какво имаш предвид?

— Гомейса ме отведе за малко в Крепостта. — Чертите й се втвърдиха. — Докато си седях в килията и прехвърлях картите, тази на Обесения привлече вниманието ми. Извадих я от тестето и се оказа, че е обърната. Видях етера. Лице на мъж. Напомни ми за сняг.

Ник. Гадателите винаги казваха за него, че когато го видят, прилича на сняг.

— Какво ти изпрати той?

— Образ на телефон. Мисля, че се опитва да открие къде си.

Телефон. Разбира се… той нямаше представа къде се намирам. Бандата не знаеше, че съм отведена от Сцион, но досега трябваше да са надушили, че има нещо гнило. Ник искаше да му се обадя, да му кажа, че съм добре.

Вероятно с дни наред се е мъчил да намери правилната пътека през етера. Ако опиташе отново, чрез сеанс, можеше да успее да изпрати съобщение и до мен. Не разбирах защо вместо това го е насочил към Лис. Той познаваше аурата ми, би следвало да му е далеч по-лесно да я открие. Нищо чудно да се дължеше на хапчетата или на някаква друга намеса на Рефаимите. Но това нямаше значение. Беше тръгнал по дирите ми и нямаше да се откаже.

Гласът на Джулиан прекъсна мислите ми:

— Наистина ли познаваш и други скачачи, Пейдж? — Когато го изгледах, той сви рамене. — Мислех, че седмата гилдия е най-рядката.

Скачачи. Колко много се криеше зад тази проста дума. Това бе отделна категория зрящи, подобно на гадателите или авгурите. Категорията, в която попадах аз — хора, способни да въздействат на етера или да влизат в него. Джаксън бе започнал своята велика класификация на зрящите още през трийсетте, когато е бил на моята възраст. Брошурата му „За същината на неестествеността“ се бе разпространила в подземния свят със скоростта на пожар. В нея той

идентифицираше седем разреда зрящи: гадатели, авгури, медиуми, сензори, фурии, пазители и скачачи. Последните три разновидности, според него, далеч превъзхождаха останалите. Един качествено нов поглед върху ясновидството, което никога по-рано не било класифицирано, но „по-низшите“ гилдии не реагирали добре на него. Последвалите войни между бандите продължили цели две кървави години. Издателите на Джаксън накрая спрели разпространението на книжката, но враждите останали.

— Да — отговорих. — Познавам един. Оракул.

— Значи трябва да си доста високо в йерархията на синдиката.

— Има нещо такова.

Лис загреба с черпака от тенджерката и ми сипа купа чорба. И да имаше някакво отношение по въпроса, не го изрази.

— Джулиан — каза, — би ли ни оставил за няколко минутки насаме с Пейдж?

— Разбира се. Ще изляза навън да пазя за червеноризци. — И той напусна стаичката. Лис не откъсваше очи от примуса.

— Какво има? — попитах. Тя се загърна по-плътно в одеялото.

— Тревожа се за теб, Пейдж.

— Защо?

— Просто имам лошо предчувствие по повод празненствата. Знаеш, за Двестагодишнината. Може да не съм оракул, но също виждам определени неща. — Тя извади тестето си. — Ще ми позволиш ли да ти гледам? При някои хора ми идва отвътре да го правя.

Поколебах се. Винаги бях ползвала картите само за игра.

— Щом настояваш.

— Благодаря ти. — Тя постави колодата помежду ни. — Някой гледал ли ти е досега? Гадател, или авгур?

— Не. — Много пъти ми бяха предлагали, но просто не бях убедена, че надзъртането в бъдещето е добра идея. Ник понякога ми загатваше едно или друго, но не го оставях да навлиза в подробности.

— Добре. Дай ми ръката си.

Протегнах дясната си ръка. Лис я сграбчи и лицето й доби напрегнат и съсредоточен вид. Пръстите й се заровиха в картите; тя отдели седем от тях и ги положи на пода с гърбовете нагоре.

— Аз използвам елипсовидната подредба. Разчитам аурата ти, после избирам седем карти и ги тълкувам. Не всички гледачи ще ти

дадат едно и също тълкувание на дадена карта, затова не се ядосвай, ако чуеш нещо, което не ти допадне. — Тя пусна ръката ми. — Първата ще ни покаже твоето минало. Ще видя част от спомените ти.

— Умееш да виждаш спомени?

Лис си позволи лека усмивка. Явно все още се гордееше със своя дар.

— Ние може да ползваме еднакви предмети за гадаене, но всъщност не се вписваме докрай в никоя от категориите. Дори „За неестествеността“ го признава. И според мен толкова по-добре.

Тя отгърна първата карта.

— Петицата с чашите — каза. — Клепачите й се затвориха. Изгубила си нещо, когато си била много малка. Има мъж с червеникава коса. Неговите чаши са разлети.

— Баща ми.

— Да. Ти стоиш зад него, говориш му. Той не отвръща. Взира се в някакъв образ. — Без да отваря очи, тя взе втората карта. Рисунката й беше наобратно. — Това е настоящето. Кралят с жезъла, обърнат. — Алените й устни се присвиха. — Той те контролира. Дори и сега не можеш да избягаш от хватката му.

— Лордът?

— Не мисля. Но също е могъщ. Очакванията му от теб са прекалено високи. Ти се боиш от него.

Джаксън.

— Следващата е бъдещето. — Тя преобърна картата и рязко си пое дъх. — Дяволът. Той символизира силата на безнадеждността, ограниченията, страха — но ти сама си им се поддала. Има сянка, която дяволът представлява, но не виждам лицето й. Каквато и власт да има над теб този човек, ти ще успееш да се изтръгнеш от нея. Ще искат да те накарат да мислиш, че си обвързана завинаги, но няма да е вярно. Само ти ще смяташ така.

— Кого имаш предвид? — попитах с присвито гърло. — Партньор? Приятел? Или това е Лордът?

— Може би. Не знам. — Тя се насили да се усмихне. — Не се тревожи. Следващата карта ще ти каже какво да правиш, когато моментът настъпи.

Погледнах надолу към четвъртата карта.

— Любовниците?

— Да. — Гласът й се снижи и стана монотонен. — Не мога да видя много. Има напрежение между тяло и дух. Твърде силно. — Пръстите й се прокраднаха към следващата карта. — Външни влияния.

Не знаех дали ще издържа още дълго. Досега имаше само едно позитивно нещо, а дори и то щеше да бъде болезнено. Но положително не бях очаквала Любовниците.

— Смърт, обърната. Смъртта е обичайна карта за зрящите. Обикновено се появява в позициите за минало или бъдеще. Но така, обърната… не съм сигурна. — Очите й потрепнаха под клепачите. — Толкова далеч напред погледът ми отслабва и виждам нещата размътени. Но знам, че светът около теб ще се променя и ти ще правиш всичко по силите си, за да се съпротивляваш. Самата смърт ще действа в различни посоки. Но отлагайки промяната, само ще удължиш своето страдание. А сега шестата карта. Твоите надежди и страхове. — Тя я взе и я поглади с палеца си. — Осмицата с мечовете.

Изображението бе на жена с превръзка на очите, обградена от забити в земята мечове. По челото на Лис избиха капчици пот.

— Виждам те. Ти се боиш. — Гласът й пресекна. — Виждам лицето ти. Не можеш да мръднеш в никоя посока. Трябва да стоиш на едно място, в плен, или да изпиташ болката от мечовете.

Това вероятно бе най-злощастният набор от карти, който е подреждала в живота си. Не можех да понеса да видя последната.

— И сега крайният изход — Лис се пресегна отново. — Заключението на всички останали.

Затворих очи. Етерът завибрира.

Така и не видях картата. В стаята нахълтаха трима души, сепвайки Лис. Събирачите на кости ме бяха открили.

— Тъй, тъй! Май пипнахме нашата бегълка. Както и помагачката й. — Един от тях сграбчи Лис за лакътя и я вдигна на крака. Гледаш на карти на гостенката си, а?

— Аз просто…

— Просто използваш етера. За частни нужди. — Този глас беше женски, злостен. — Имаш право да гледаш само на наставника си, 1.

— Мисля, че аз съм тази, която ви трябва — побързах да се намеся.

И тримата се обърнаха да ме погледнат. Момичето бе малко по-възрастно от мен, с дълга, сплъстена коса и изпъкнало чело. Другите двама толкова си приличаха, че несъмнено бяха братя.

— Права си. Теб търсим. — По-високият от тях блъсна Лис настрани. — Ще дойдеш ли мирно и тихо, 40?

— Зависи къде искате да ме водите.

— В „Магдалена“, повлекано. Нарушила си сутрешния час.

— Мога и сама да ида.

— Ние ще те ескортираме. Такава е заповедта. — Момичето ме изгледа неприязнено. — Трябва да се научиш да спазваш правилата.

— Тъкмо от теб ли?

Лис поклати предупредително глава, но аз я пренебрегнах без да свалям очи от червеноризката. Тя скръцна със зъби.

— Дай й да се разбере, 16.

16 бе по-ниският от двамата мъже, но як и набит. Той се пресегна и ме улови за китката. Бързо като мълния аз се извъртях надясно и пръстите му се разтвориха. Забих юмрук в ямката на гърлото му, запращайки го срещу брат му.

— Казах, че ще стигна и сама.

16 се улови за шията. Другият замахна срещу мен. Отклоних се от удара му и като изнесох крак, го ритнах в откритията стомах. Ботушът ми потъна в мека тлъстина и той се преви надве. Момичето успя да ме изненада: сграбчи ме за косата и ме дръпна с всичка сила. Главата ми се удари в ламаринената стена.

16 все да хрипти от смях, когато брат му ме прикова към пода.

— Мисля, че трябва да те научим на малко уважение — рече той запъхтяно, запушвайки устата ми с длан. — Наставникът ти няма да има нищо против, ако се позабавлявам с теб. Той и без друго рядко се мярка наоколо.

Свободната му ръка взе да опипва гърдите ми. Разчиташе на лесна плячка, на безпомощно момиче. А не на гангстерка. Челото ми срещна с пращене носа му. Той изруга. Спътничката му опита да ме сграбчи за ръцете, но аз я ухапах.

— Ах ти, малка мръснице! — изпищя тя.

— Остави я на мира, Катрин! — Лис я улови за туниката и я задърпа настрани. — Какво ти става? Нима Краз те е направил толкова жестока?

— Не, просто пораснах. Не искам да бъда като теб, да се въргалям в собствената си мръсотия. — Катрин я заплю. — Погледни се само. Жалка отрепка.

Носът на моя нападател кървеше обилно, капейки по лицето ми, но той явно нямаше намерение да се отказва. Дръпна деколтето на туниката ми и шевът се разпра. Опрях ръце в гърдите му, за да го отблъсна. Усещах, че духът ми всеки миг ще изскочи. Съпротивлявах се на импулса да атакувам толкова отчаяно, че в очите ми избиха сълзи.

И тогава се появи Джулиан. Окото му бе подуто, а устната — цепната. Явно се бяха сбили първо с него, за да влязат в бараката. Той обви лакът около врата на противника ми и го събори от мен.

— Значи по това си падали събирачите на кости, а? — За първи път го виждах бесен. — По грубата игра?

— Ти си мъртвец, 26 — изхриптя другият. — Почакай само наставничката ти да научи за това.

— Ами хайде давай, кажи й.

Оправих туниката си с разтреперани ръце. Червеноризецът вдигна ръце да се защити. Джулиан го улучи в челюстта с един-единствен, зверски ъперкът. По туниката на момчето пръсна кръв, оцветявайки я в по-тъмен оттенък. От устата му изпадна парче зъб.

Катрин замахна с опакото на ръката си и улучи Лис по бузата, изтръгвайки от нея болезнен писък. Аз се сепнах. Това бе писъкът на Себ — но този път не бе твърде късно. Оттласнах се от пода с намерението да се нахвърля върху Катрин, но 16 ме хвана през кръста. Беше медиум, но не използваше духове. Искаше да се справи с мен с голи ръце.

— Сухаил! — изрева той.

Суматохата бе привлякла група харлита. Сред тях се мяркаше и една бяла туника. Познах собственика й — момчето с храстите, бъбривеца.

— Глух ли си, нещастник такъв — кресна му Катрин. Тя държеше Лис за косата. — Доведи веднага Сухаил!

Момчето остана неподвижно. Имаше големи, тъмни очи с дълги ресници. Те вече не бяха инфектирани. Кимнах му за поздрав.

— Не — каза той.

— Предател! — нададе неистов вик Катрин.

Някои от развлекателите побягнаха, щом чуха думата. Докато се борех да се отскубна от 16, нещо просветна в периферното ми зрение.

Примусът се беше обърнал. Пламъците пълзяха по дъските на пода.

Лис успя да се освободи от противничката си, докато Джулиан теглеше 16 към изхода.

Помещението се изпълни с рядък дим. Лис започна пълзешком да събира картите си, но в следващия миг нададе приглушен вик, когато Катрин притисна главата й към пода.

— Ей, виж — показа ми една карта тя. — Мисля, че това е за теб, XX-40.

Изображението бе на мъж, проснат по очи, пронизан от десет саби. Лис се опита да й я вземе.

— Не! Това не беше…

— Затваряй си устата — блъсна я Катрин. — Проклета безполезна кучка. Мислиш си, че твоят живот е труден? Защото трябва да танцуваш и да се кълчиш, докато ние сме там, навън, и Зумерите ни изяждат живи?

— Ти сама реши да се върнеш, Кати…

— Млъкни! — Тя удари главата й в пода, твърде бясна, за да обръща внимание на огъня. — Всяка нощ излизам в гората и гледам как Емитите късат ръце и крака, само и само да ги спра да не дойдат тук и да прегризат жалкото ти гърло. За да можеш да си седиш на задника и да си играеш с панделки и карти. Никога повече няма да бъда като теб, чу ли? Рефаимите видяха повече в мен!

Джулиан беше успял да извлече 16 навън. Опитах се да грабна картите, но Катрин се оказа по-бърза.

— Добра идея, 40 — каза, пръскайки слюнки от гняв. — Да дадем на тази жълта отрепка един хубав урок.

И хвърли цялото тесте в огъня.

Резултатът не закъсня. От гърдите на Лис се изтръгна ужасен, смразяващ кръвта писък. Никога преди не бях чувала човешко същество да издава такъв звук. Косите ми се изправиха. Картите лумнаха като сухи листа. Тя се опита да сграбчи една, но аз я улових за ръката.

— Твърде късно е, Лис!

Но тя не искаше да чуе. Зарови пръсти в пламъците, повтаряйки „не, не“ отново и отново.

Разлятото гориво не беше много и огънят скоро угасна. Лис остана да стои на колене, с почервенели, обгорени ръце, взирайки се в изпепелените останки. Лицето й бе сивкаво, а устните й посиняха. Тя се поклащаше, разкъсвана от сподавени ридания. Притиснах я до гърдите си, не знаейки какво да кажа. Малкото й тяло потреперваше. Без своите карти тя вече нямаше да може да се свързва с етера. Трябваше да е много силна, за да оцелее след подобен шок.

Катрин ме сграбчи за рамото.

— Това нямаше да се случи, ако беше дошла с нас. — Тя изтри разкървавения си нос. — Хайде, тръгвай.

Погледнах я и позволих на самия крайчец на духа си да притисне съзнанието и. Тя се присви и се дръпна от мен.

— Не се доближавай — казах.

Очите ми смъдяха от пушека, но не отвръщах поглед. Катрин опита да се изсмее, но носът й започна отново да кърви.

— Ах ти, изрод такъв — изсъска. — Каква си, някаква фурия?

— Фурните не могат да влияят на етера.

Усмивката й изчезна.

Отвън прозвучаха уплашени възгласи. Сухаил си проправи път през тълпата от развлекатели и нахлу в стаята. С един поглед обгърна всичко — пушека, бъркотията. Катрин падна на коляно и склони глава. Аз останах неподвижна. Той протегна ръка, улови ме за косата и дръпна лицето ми до своето.

— Ти — промълви тихо — днес ще умреш.

Очите му се обагриха в червено.

Тогава разбрах, че не се шегува.

15
ПАДАНЕТО НА СТЕНАТА

Дневният портиер само примигна, когато Сухаил мина покрай него, влачейки ме за ръката. Туниката ми бе разкъсана, бузите — изпоцапани с кръв. Изкачихме стълбите и той блъсна с юмрук по вратата на Лорда.

— Арктур!

До слуха ми долетя приглушен звън. Лис бе споменала, че Лордът ще ме убие, ако пропусна изгрева. Как ли щеше да приеме съпротивата ми при арест?

Вратата се отвори и той се появи на прага — масивен силует на фона на сумрачната стая. Очите му бяха две точки от светлина. Замръзнах на мястото си. След като Сухаил бе изцедил аурата ми, бях като в унес. Не усещах етера. Опиташе ли да ме убие сега, нямаше да мога да сторя нищо, за да се защитя.

— Намерихме я — блъсна ме пред себе си той. — Криеше се в Птичарника. Проклетата размирница се опитваше да предизвика пожар.

Лордът измери и двама ни с поглед. Уликите бяха налице — очите на Сухаил, следите от кръв по мен.

— Хранил си се от нея — каза сухо той.

— Мое право е да се храня от човешки същества.

— Не и от това. Да не говорим, че си й взел твърде много. Господарката няма да е доволна от невъздържаността ти.

Не виждах изражението на Сухаил, но можех да си представя насмешката в него. В последвалата тишина се закашлях — суха, раздираща кашлица. Цялото ми тяло трепереше. Взорът на Лорда спря върху съдраното място на туниката ми.

— Кой стори това?

Не отвърнах нищо. Той се наведе към мен.

— Кой стори това? — От гласа му ме лъхна пронизващ хлад. — Червеноризец ли беше?

Едва доловимо кимнах с глава. Лордът се изправи и погледна Сухаил.

— Позволяваш на червеноризците да безчинстват по време на патрул?

— Методите им не ме интересуват.

— Не искаме хората да се плодят, Сухаил. Нямаме време, нито средства да се занимаваме с бременности.

— Нали хапчетата ги стерилизират. Освен това блудството помежду им е работа на Надзирателя.

— Недей да ми възразяваш.

— В никакъв случай. — Сухаил сведе към мен изпепеляващите си червени очи. — Но да се върнем на темата. Моли господаря си за прошка, 40.

— Не — казах тихо.

Той ме зашлеви. Отскочих към стената и пред очите ми заплуваха цветни кръгове.

— Моли господаря си за прошка, XX-59-40.

— Ще трябва да ме удариш доста по-силно за целта.

Той услужливо замахна, но Лордът спря ръката му.

— Сам ще се разправя с нея. Не е твоя работа да я наказваш. Събуди Надзирателя и прекратете безредиците. Няма да позволя подобни събития да смущават реда през дневните часове.

Те се спогледаха за кратко. Сухаил тихо изръмжа, обърна се и си отиде. Лордът изчака, докато стъпките му утихнат, после ме хвана за рамото и ме подбутна навътре в стаята.

Домът му изглеждаше както обикновено — спуснати завеси, огън в камината. Грамофонът чуруликаше песента „Мистър Сандман“[1]. Леглото изглеждаше толкова топло. Умирах от желание да полегна, но не исках да показвам слабост пред него. Трябваше да остана на крака. Лордът заключи вратата и седна в креслото. Зачаках, все още леко замаяна от удара.

— Ела тук.

Нямах друг избор. Той се взря отблизо в лицето ми — дори и седнал, бе висок почти колкото мен. Очите му имаха цвета на ликьор Шартрьоз[2] — мъгляво зеленикави.

— Да нямаш желание да умреш, Пейдж?

Не отговорих нищо.

— Не ме е грижа какво мислиш за мен, но в този град има известни правила, които си длъжна да спазваш. Едно от тях е сутрешният час.

Отново запазих мълчание. Нямаше да му доставя удоволствието да ме сплаши.

— Онзи червеноризец… как изглеждаше?

— На двайсет и няколко години, с тъмноруса коса — рекох дрезгаво. — С него имаше и друго момче — 16, двамата много си приличаха. И едно момиче, Катрин.

Стомахът ми се свиваше, докато изричах тези думи. Чувствах се като доносница на Рефаимите. Но после си спомних лицето на Лис и се изпълних с решимост.

— Познавам ги — рече Лордът, гледайки в огъня. — Момчетата са братя, и двамата са медиуми. X_X-49-16 и 17. Когато дойдоха тук, бяха доста по-малки от теб. — Той потри длани. — Е, ще се погрижа повече да не ти създават неприятности.

Вероятно трябваше да му благодаря, но не го направих.

— Седни — каза той. — Аурата ти скоро ще се възстанови.

Отпуснах се в креслото срещу него. Ребрата ми бяха натъртени, краката също ме боляха. Лордът ме наблюдаваше.

— Искаш ли да пиеш нещо?

— Не.

— Да ядеш?

— Не.

— Би трябвало да си гладна. Бульонът, който приготвят развлекателите, носи повече вреда, отколкото полза.

— Не съм гладна.

Това бе лъжа. Чорбата действително бе рядка като вода и стомахът ми копнееше за нещо топло и питателно.

— Жалко. — Той махна с ръка към нощната масичка. — Бях ти приготвил нещо.

Зърнах блюдото още в мига, в който влязох, но предположих, че е за него. Но разбира се, неговото меню бе по-различно. Очевидно бе предназначено за мен.

Когато пак не помръднах, Лордът отиде, взе чинията и я постави в скута ми, заедно с чифт масивни сребърни прибори. При вида на храната почувствах слабост и преглътнах конвулсивно. Рохки яйца,

разрязани надве и изпускащи димящ, златист жълтък. Стъклена купичка с варен ечемик, поръсен с кедрови ядки и едър черен боб, блестящ като капки от оникс. Белена круша, накисната в бренди. Чепка зряло червено грозде. Пълнозърнест хляб с масло.

— Яж.

Стиснах юмруци.

— Трябва да се храниш, Пейдж.

Толкова ми се щеше да му направя напук, да запратя чинията по него, но главата ми се маеше, а устата ми се бе спекла от жажда и глад. Единственото, за което можех да мисля, бе проклетата храна. Взех лъжицата и гребнах от купичката. Бобените зърна бяха топли, а ечемикът — ароматен и сладък. Тялото ми се изпълни с блаженство, а стомахът ми замоли за още.

Лордът се върна на мястото си, откъдето ме наблюдаваше, докато унищожавах обяда. Усещах тежестта на погледа му, светъл и пронизващ. Когато привърших, оставих блюдото на пода. Още усещах върху езика си парещия вкус на брендито.

— Благодаря — промълвих. Не ми се щеше да го правя, но трябваше да кажа нещо. Той почука с пръсти по облегалката на креслото.

— Бих искал утре вечер да продължим с обучението ти. Някакви възражения?

— Нима имам избор?

— А ако имаше?

— Нямам — отвърнах, — тъй че е безсмислено да обсъждаме.

— Говоря хипотетично. Ако можеше да избираш, да контролираш съдбата си, щеше ли да продължиш да трениращ с мен, или щеше да се явиш на следващия си тест неподготвена?

Хапливият отговор беше на върха на езика ми, но го преглътнах.

— Не знам — отвърнах.

Лордът стъкна огъня.

— Вероятно си изправена пред дилема. Моралът ти казва „не“, но инстинктът ти за оцеляване казва „да“.

— Вече знам как да се бия. По-силна съм, отколкото изглеждам.

— Да, така е. Бягството ти при задържането свидетелства за твоите качества. И разбира се, дарбата ти е сериозен плюс — дори Рефаим не би очаквал чужд дух да нахлуе в сънорамата му.

Предимството на изненадата е на твоя страна. — Пламъците танцуваха в очите му. — Но трябва да преодолееш ограниченията си. Има причина да ти е толкова трудно да отделяш духа от тялото си. Всяко твое движение е контролирано. Мускулите ти са постоянно напрегнати, готови за бягство, сякаш усещаш опасност в самия въздух, който дишаш. Болезнено е да се гледа отстрани, по-лошо дори от преследвана сърна. Но тя поне може да избяга при стадото си. — Той се приведе напред. — Къде е твоето стадо, Пейдж Махони?

Не знаех какво да отговоря. Разбирах какво има предвид — но моето стадо, моята глутница бяха Джаксън и останалите от бандата. А аз не можех дори да намекна за съществуването им.

— Нямам нужда от стадо — казах. — Аз съм единак.

Той само махна с ръка.

— Кой те научи да се катериш по сгради? Да стреляш с пистолет? Кой ти помогна да виждаш по-надалеч в етера, да отделяш духа си от естественото му място?

— Сама се научих.

— Лъжеш.

Лордът се пресегна под креслото. Гледах със затаен дъх как измъква оттам моята раница. Единият от ремъците бе почти отпран.

— Можела си да умреш в нощта, когато си бягала от Надзирателя. Единствената причина да оцелееш, е, че когато си изгубила съзнание, раницата ти се е закачила за простор за пране и е спряла падането ти. Когато чух за това, се заинтересувах от теб.

Той дръпна ципа. Челюстта ми се стегна. Вътре имаше мои вещи, не негови.

— Хинин — рече, ровейки сред съдържанието. — Адреналин, примесен с декседрин и кофеин. Основни лекарства. Сънотворни. Дори огнестрелно оръжие. — Той вдигна пистолета ми. — Била си удивително добре екипирана, Пейдж. За разлика от всички останали.

По кожата ми премина тръпка. Нямаше и следа от брошурата. Значи или я бе скрил някъде, или е попаднала в други ръце.

— В документите ти пише, че работиш като сервитьорка в кислороден бар. Съдейки по разказите на Надзирателя за сционските цитадели, заплащането на подобен род професии е ниско. Което ме навежда на мисълта, че не си купила всички тези неща сама. — Той направи пауза. — Кой ги е купил тогава?

— Какво, по дяволите, те засяга?

— Да не си ги откраднала от баща си?

— Няма да ти кажа нищо повече. Животът ми преди да попадна тук си е мой.

Лордът ме изгледа продължително, сякаш обмисляйки чутото.

— Права си — каза. — Но сега принадлежи на мен.

Забих нокти в облегалките на стола.

— Ако си отворена към идеята за оцеляване, от утре ще започнем да тренираме отново. Но ще прибавим към обучението ти още един елемент. — Той кимна към мястото, където седях. — Всяка нощ ще прекарваш поне по един час в това кресло и ще говориш с мен.

— По-скоро бих умряла — изстрелях, преди да се усетя.

— О, това може лесно да се уреди. Разбирам, че ако пушиш повече лилава богородичка, ще останеш заключена в своята сънорама и тялото ти ще се съсухри от обезводняване. — Той кимна към вратата. — Върви още сега, ако искаш. Умри. Не ме поглеждай никога повече. Не виждам причина да удължавам страданията ти.

— Кръвният суверен няма ли да се разгневи?

— Вероятно.

— И това не те тревожи?

— Нашира ми е годеница, а не наставник. Тя няма влияние върху това как се държа с подопечните си.

— И как точно смяташ да се държиш с мен?

— Като със своя ученичка. Не робиня.

Отвърнах глава, стискайки зъби. Не исках да бъда негова ученичка. Не исках да стана като него, да се обърна срещу своите, да играя неговата игра. Вече започвах да усещам етера отново, като леко гъделичкане на сетивата.

— Ако е така, тогава и аз искам да се отнасям към теб като към ментор, а не господар.

— Справедливо искане. Но към менторите трябва да се показва уважение. Ще очаквам това от теб. Както и да седиш заедно с мен, в учтива беседа, по един час всяка нощ.

— Защо?

— Ти имаш потенциала да преминаваш между етера и материалния свят, когато пожелаеш. Но не се ли научиш да запазваш

спокойствие, дори и в присъствието на врагове, ще ти бъде все така трудно. А в град като този скоро ще намериш смъртта си.

— А ти не го желаеш, така ли?

— Не. Мисля, че ще е ужасна загуба да се прахоса такъв изключителен живот. Ти имаш голяма дарба, но някой трябва да те насочва.

Думите му забучаха в ушите ми. Имах кой да ме насочва. Имах Джаксън Хол.

— Нека преспя, преди да реша.

— Разбира се. — Лордът се изправи и за сетен път си дадох сметка колко е висок. Главата ми едва достигаше до рамото му. — Не забравяй, че имаш избор. Но като твой ментор те съветвам да помислиш за онези, които са ти дали това. — С едно движение на китката той метна към мен тежката раница. — Какво биха искали те — да умреш безславно, или да видят как се биеш?

По покрива на кулата затропа градушка. Потривах длани над газената лампа, мъчейки се да стопля премръзналите си пръсти. Не биваше с лека ръка да отхвърлям предложението на Лорда. Не исках да работя за него, но трябваше да се науча как да оцелявам на това място — поне докато измисля начин да се върна обратно в Лондон. Обратно при Ник и Джаксън. Към играта на котка и мишка с Жандармите и престъпния спиритизъм. Към измъкването на духове изпод носа на Дидиън Уейт и дразненето на Хектор и момчетата му. Научех ли повече за дарбата си, можех и да успея да избягам оттук.

Джъксън винаги бе казвал, че да бъдеш сънебродник, е нещо повече от това да притежаваш изострено шесто чувство. Аз имах потенциала да достигам навсякъде, дори в чуждите сънорами. Вече го бях доказала, убивайки онези двама Жандарми. Лордът може би щеше да ме научи на още повече — но аз не го исках за учител. Двамата с него бяхме естествени врагове; нямаше смисъл да се преструваме, че не е така. И все пак той бе забелязал толкова много неща за мен — начина, по който се държах, напрежението, бдителността ми. Джаксън също постоянно ми казваше да се отпусна, да се нося по течението. Но това не означаваше, че мога да вярвам на мъжа, който ме държеше заключена в тази тъмна, студена стая.

Изпразних съдържанието на раницата под оскъдната светлина на лампата. Повечето от вещите ми бяха тук — спринцовките,

екипировката, дори пистолетът. Без патрони, разбира се, а всички спринцовки бяха изпразнени. Само две неща липсваха — телефонът ми, който бяха конфискували, и „За същината на неестествеността“.

Потръпнах при мисълта, че брошурата може да е у Нашира, но в този случай тя вече щеше да ме е привикала на разпит. Рефаимите сигурно бяха виждали копия от нея и преди, но не и такова като моето.

Легнах по гръб на леглото, пазейки натъртените си места, и се завих до брадичката. Разнебитените пружини се забиваха в ребрата ми. Бях понесла твърде много удари по главата за твърде кратко време и се чувствах изморена. Погледнах през решетките на прозореца към външния свят, надявайки се оттам да ме озари някакъв отговор — но естествено, такъв не дойде. Виждаше се единствено вечният здрач.

Със залеза на слънцето удари вечерната камбана. Вече бях свикнала с нея, като с будилник. Докато се обличах, сложих в ред мислите си. Да, щях да тренирам с него отново, стига да можех да го понеса. Трябваше да се справя и с едночасовия разговор, но това не ми се виждаше толкова трудно. Винаги можех да го запълня с лъжи.

Лордът ме чакаше на вратата и ме изгледа от глава до пети.

— Е, реши ли вече?

— Да — отвърнах, спазвайки дистанция. — Ще тренирам с теб. При условие че няма да се държиш като господар.

— По-умна си, отколкото очаквах. — Той ми подаде черно яке с розови ленти на ръкавите. — Облечи това. Ще ти трябва за следващия тест.

Навлякох дрехата и я закопчах. Подплатата бе дебела и топла. Лордът протегна ръка към мен. В дланта му лежаха трите хапчета.

— За какво е зеленото? — попитах, без да ги вземам.

— Не е твоя грижа.

— Искам да знам. Никой друг не го получава.

— Това е защото ти си различна от останалите. — Той не отдръпна ръката си. — Знам, че не си гълтала таблетките. Нямам задръжки да ти ги натъпча насила в гърлото.

— Бих искала да видя как ще стане.

Очите му се впиха в мен. Кожата ми настръхна.

— Надявам се да не стигаме дотам.

Щях да изгубя този двубой. Наречете го криминален инстинкт, ако щете. Същото чувство изпитах и в онзи случай на черния пазар,

когато Дидиън ме надигра за Ан Нейлър. Имаше неща, за които Лордът бе склонен на отстъпи, но това не бе едно от тях. Казах си, че ще отнеса утрешното хапче на Дъкет.

След като изпих трите таблетки с чаша вода, Лордът ме улови за брадичката, без да сваля ръкавицата.

— Имам причина да те карам.

Отдръпнах лице. Той ме изгледа за секунда, после отвори вратата. Последвах го по витото стълбище към галерията на вътрешния двор. От всички страни ни наблюдаваха гротескни каменни фигури. Бе застудяло още и върху тях блестеше тънък слой скреж. Скръстих ръце, за да съхраня топлината си. Лордът ме поведе извън резиденцията, но не по посока на улицата, а от задната страна. Минахме през порта от ковано желязо, а после и по тесен каменен мост над синьо-зелена река. Водите й искряха на лунната светлина. Градушката бе спряла, оставяйки земята покрита с ледени зърна.

Докато крачехме по пътеката, той нави нагоре ръкава на дрехата си. Раната от първия път бе хванала коричка, но още леко сълзеше.

— Тези същества — Зумерите — отровни ли са? — попитах.

— Емитите пренасят инфекция, наречена полупорив. Тя предизвиква лудост и смърт, ако не се лекува. Също така ядат всякаква плът, свежа или разложена.

Докато говореше, ухапаното място започна да се затваря пред очите ми.

— Как го правиш? — възкликнах, поддавайки се на любопитството. — Раната ти заздравява.

— Използвам аурата ти.

— Какво? — вцепених се аз.

— Несъмнено знаеш, че Рефаимите се хранят с аура. За мен е полесно да го правя, ако приемникът е в неведение.

— Тоест, току-що си отхапал къс от мен?

— Да. — Той се взря в изражението ми. — Изглеждаш сърдита.

— Аурата ми не е твоя — отдръпнах се аз, отвратена. — Вече ми взе свободата. Нямаш право и над нея.

— Не съм взел толкова, че да накърня дарбата ти. Аз се храня от хората на малки дози, давайки им време да регенерират. Някои други не са толкова любезни. А и помни ми думата — смъкна ръкава си той, — не би искала да се заразя от полупорив в твое присъствие.

— Очите ти. — Вгледах се внимателно в него. Лордът застана неподвижно, позволявайки ми да го сторя. — Значи затова променят цвета си.

Той не го отрече. Ирисите му вече не бяха жълти, а тлееха в по-тъмен оттенък, като червеникава жар. Цветът на моята аура.

— Не се засягай, но трябва да бъде така.

— Защо? Защото ти така казваш?

Без да отговори, той продължи напред, а аз го последвах. Повдигаше ми се при мисълта, че може да яде от мен.

След още няколко минути спряхме. Край нас се носеше рядка, синкава мъгла. Вдигнах нагоре яката си.

— Усещаш го, нали? — каза Лордът. — Студът. Питала ли си се защо тук пада скреж, въпреки че е вече пролет?

— Това е Англия. Нормално е да е хладно.

— Но не чак толкова. Почувствай го. — Той взе едната ми ръка и свали ръкавицата от нея. Мразовитият въздух начаса защипа пръстите ми. — Наблизо има студено петно.

Нахлузих ръкавицата си обратно.

— Студено петно?

— Да. То се образува, когато даден дух се застои някъде по-дълго, образувайки пролука между етера и материалния свят. Забелязвала ли си как температурата винаги пада, ако наоколо има духове?

— Предполагам. — Действително изпитвах хладина в присъствието им, но никога не се бях замисляла по въпроса.

— Границата между световете не е естественото им обитание, затова черпят топлинна енергия, за да се поддържат, Шеол I е целият осеян със студени петна — етерната активност тук е много по-висока, отколкото в цитаделата. Затова и Емитите биват привлечени насам, вместо към незрящото население на Лондон. — Лордът посочи ивицата гола земя пред нас. — Как според теб може да се открие епицентърът на едно студено петно?

— По самия дух — отвърнах. — Повечето зрящи ще го видят с третото си око.

— Но ти нямаш такова.

— Да.

— Има начини да се справиш и без него. Чувала ли си за гадаенето с пръчки?

— Доколкото знам, е безполезно. — Джъксън неведнъж ми го беше повтарял. — Хората, които го практикуват, се наричат рабдоманти. Те твърдят, че никога не могат да се изгубят. Просто хвърлят пръчка на земята и духовете я насочват в правилната посока. Но рядко се получава.

— Дори да е така, рабдомантията не е безполезна. Никой вид ясновидство не е безполезен.

Леко се изчервих. Всъщност и аз смятах така, но просто повтарях думите на Джаксън Хол. Човек не можеше да работи за него и да не споделя вижданията му по тези въпроси.

— И с какво точно е полезна? — попитах. Лордът ме погледна. — Нали си мой учител. Научи ме.

— Много добре. Щом имаш желание. — Той закрачи отново. — Повечето рабдоманти смятат, че когато пръчката падне, тя сочи към дома им, към заровеното имане, или към каквото друго се опитват да намерят. Накрая това ги влудява, защото всъщност нейната посока не е към съкровището, а към епицентъра на най-близкото студено петно. Понякога извървяват по цели километри и пак не откриват каквото търсят. А всъщност са открили нещо друго — тайна врата. Единственото, което не знаят, е как да я отворят.

Накрая спряхме. Цялата треперех. Въздухът бе рядък и студен. Затруднявах се да си поемам дъх.

— За живите е трудно да съществуват на такова място — каза той. — Ето, вземи. — И ми подаде сребърна манерка с винтова капачка. Аз я изгледах недоверчиво. — Това е само вода, Пейдж.

Бях твърде жадна, за да откажа, и отпих. После му върнах манерката и той я прибра обратно. Водата бе прочистила съзнанието ми.

Почвата, върху която стояхме, бе замръзнала като насред зима. Стиснах зъби, за да овладея тракането им. Духът, отговорен за това студено петно, витаеше наблизо. Когато той не ни доближи, Лордът приклекна в края на леда, извади нож и го опря до ръката си. Аз пристъпих до него.

— Какво правиш?

— Отварям вратата. — И заби острието в китката си. Три капки ектоплазма паднаха върху леда. Той се разпука по средата и въздухът наоколо побеля. Край мен се стекоха форми. Гласове. Броднице, броднице. Запуших ушите си с длани, но продължих да ги чувам. Върни се назад, броднице. Не преминавай отвъд. Когато вдигнах очи, отново ме обкръжаваше мрак.

— Пейдж?

— Какво се случи? — усещах замаяност и главоболие.

— Отворих студеното петно.

— С кръвта си?

— Да.

Китката му вече бе спряла да кърви, а в очите му тлееше червен оттенък. Аурата ми отново го лекуваше.

— Значи студените петна могат просто да се „отварят“?

— Аз мога. Ти — не.

— Защото водят към етера. — Помислих за секунда. — А възможно ли през тях да се стигне до Отвъдното?

— Да. Именно така ние дойдохме тук. Представи си два тънки воала, разделящи етера и вашия свят — света на живите. Между тези воали се намира Отвъдното — преходно състояние, разделящо живота и смъртта. Когато рабдомантите открият студено петно, те могат с негова помощ да се движат между тези воали. Да влязат в моя дом, във владенията на Рефаимите.

— Способен ли е човек да проникне там?

— Опитай.

Вдигнах очи към него. Той кимна към леда и аз пристъпих отгоре му. Не се случи нищо.

— Никаква телесна материя не може да съществува отвъд воала — каза Лордът. — Твоето тяло няма как да премине през портата.

— Ами рабдомантите?

— Те също са от плът.

— Защо ни трябваше да я отваряме тогава?

Луната се бе скрила.

— Защото моментът е подходящ да се срещнеш с Отвъдното. Няма да влизаш вътре, но ще го видиш.

По челото ми започнаха да избиват капчици пот. Пристъпих встрани от леда. Започвах да усещам духове от всички страни.

— Нощта е времето на духовете — продължи той. — Воалите сега са най-тънки. Мисли за студените петна като за дупки в материята.

Гледах мястото пред себе си. Нещо в него ме караше да губя самообладание.

— Пейдж — обърна се Лордът към мен. — Днес ще имаш две задачи, като и двете ще тестват пределите на твоя разсъдък. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че това ще ти бъде от полза?

— Малко е вероятно — отвърнах. — Но нека започваме.

---

[1] „mr Sandman“ (англ.) — букв. „Господин Сънчо“. Песен на Пат Балард от 1954 г. — Б.р. ↑

[2] Ликьор Шартрьоз е френски ликьор от XIX в. — Б.р. ↑

16
ЗАДАЧАТА

Лордът не ми каза къде отиваме. Поведе ме по друга пътека, към откритите ливади около „Магдалена“. Долавях присъствие навсякъде — във въздуха, във водата — духовете на мъртвците, ходили някога по тези места. Не можех да ги чуя, но на разстояние от километър и половина около отвореното студено петно ги усещах толкова силно, сякаш бяха живи същества.

Въпреки волята си гледах да съм по-близо до Лорда. Ако някой от тези духове бе злонамерен, чувствах, че той ще е способен да го отблъсне по-ефективно от мен.

С отдалечаването ни от фенерите на резиденцията мракът около нас се сгъстяваше все повече. Той не обелваше и дума, докато окосените морави постепенно отстъпиха място на бурени и висока до коляното влажна трева.

— Скоро ли ще стигнем? — попитах. Обувките и чорапите ми бяха вече прогизнали.

Той не отговори.

— Нали каза, че съм твоя ученичка, а не робиня. Искам да знам къде отиваме.

— В полето.

— Защо?

Пак никакъв отговор.

Нощта ставаше все по-студена, неестествено студена. Стори ми се, че минаха часове, преди Лордът най-сетне да спре и да посочи с ръка.

— Ето там.

Отначало не видях нищо. Когато напрегнах зрение, постепенно различих очертанията на животно, застанало под бледата лунна светлина. Беше на четири крака, с лъскава козина. Гръдта му бе снежнобяла, а главата — тясна, издължена, е тъмни очи и малък черен нос. Не знаех кой от двама ни изглеждаше по-изненадан.

Сърна. За последен път бях видяла такава като малка, когато баба и дядо ме заведоха в планината Галтий в Ирландия. Заля ме вълна от детинска възбуда.

— Прекрасна е — промълвих.

— Казва се Нуала — рече Лордът, пристъпвайки към животното, което бе завързано за един кол.

— Това е ирландско име.

— Да, съкратено от Фионуала. Означава бели рамене, или красиви рамене.

Погледнах отново. От двете страни, в основата на шията й, имаше по едно голямо бяло петно.

— Кой я е кръстил? — В Сцион бе рисковано да се дават ирландски имена на деца или домашни любимци. Властите можеха да те заподозрат в симпатии към бунтовниците.

— Аз.

Той й свали нашийника и Нуала го побутна с муцуна. Очаквах да побегне, но тя просто стоеше, взирайки се в него. Лордът й заговори на някакъв странен език, като я почесваше по врата. Изглеждаше, че тя наистина го слуша — беше като омагьосана.

— Искаш ли да я нахраниш? — Той измъкна от ръкава си червена ябълка и ми я подхвърли. — Това е любимото й лакомство.

Нуала обърна глава към мен, потрепвайки с ноздри.

Полека, много е плашлива. Особено когато в близост има отворено студено петно.

Естествено, че нямаше да я подплаша. Мина ми през ум, че щом не се боеше от него, надали щеше да се стресне от мен.

Протегнах плода към нея. Сърната го подуши предпазливо, после Лордът каза още нещо и тя го грабна от ръката ми.

— Извини я, много е гладна. — Той я потупа по гърба и й даде още една ябълка. — Рядко имам случай да я видя.

— Защо, нали живее близо до „Магдалена“?

— Да, но трябва да внимавам. В очертанията на града не се допускат животни.

— Тогава защо я държиш?

— За компания. И заради теб.

— Заради мен? — повторих.

— Тя те чакаше. — Той седна върху един плосък камък, оставяйки Нуала да се разхожда по посока на дърветата. — Ти си сънебродница. Какво според теб означава това?

Не вярвах да ме е довел тук, за да храним сърнички.

— Че съм настроена да усещам етера — казах.

— Продължавай.

— Умея да долавям чуждите сънорами от разстояние. И изобщо всяка етерна активност.

— Именно. Това е твоята основна дарба, върху която можеш да надграждаш: повишена чувствителност към етера, качество, каквото малко ясновидци притежават. То идва от сребърната ти нишка, която е гъвкава и ти позволява да отделяш духа от центъра на сънорамата си, разширявайки своето възприятие за света. Повечето зрящи биха полудели, ако сторят това. Но когато се упражнявахме на ливадата, аз те насърчавах да запращаш духа си срещу моята сънорама, да ме нападаш. — Очите му тлееха като въглени в мрака. — Ти имаш потенциала за нещо повече от това просто да усещаш етера. Можеш да му въздействаш. Да въздействаш на другите хора.

Аз не отговорих нищо.

— Вероятно в миналото ти се е случвано да нараняваш околните. Да упражняваш натиск върху техните сънорами. И те да забелязват разни неща — кръвотечение от носа, замъгляване на зрението…

— Да.

Той вече знаеше. Нямаше смисъл да отричам.

— А после, във влака, нещо се е променило — продължи Лордът. — Животът ти е бил застрашен. Бояла си се от арестуване. И за първи път тази сила, дремеща вътре в теб, е излязла на бял свят.

— Как разбра?

— До нас достигна доклад за убийството на един Жандарм — убийство без кръв, без оръжие, без каквато и да е следа върху тялото му. Нашира веднага се досети, че това е работа на сънебродник.

— Може да е бил и полтъргайст.

— Полтъргайстът винаги оставя следа. Ти би трябвало да го знаеш най-добре.

Неволно усетих хлад в белезите на дланта си.

— Нашира те искаше жива. Арестите, които извършва НОБ, са тромави и брутални, както и тези на червеноризците. Около

половината от тях завършват със смърт. При теб това не биваше да се случва. Ти трябваше да дойдеш невредима. Затова тя изпрати Надзирателя, своя специалист по набавянето на ясновидци.

— И за какво съм й?

— За да научи твоята тайна.

— Няма никаква тайна. Просто съм такава, каквато съм.

— И каквато Нашира иска да бъде. Тя копнее за редки дарби, в това число и за твоята.

— Тогава защо просто не я вземе? Можеше да убие и мен, както уби Себ. Защо й е да чака?

— Иска да проумее докрай способностите ти. Но няма да чака вечно.

— Няма да играя по твоята свирка — отсякох. — Още не съм станала развлекателка.

— Аз и не искам това от теб. Какъв е смисълът? Нали вече видях способностите ти в параклиса. Ти нахлу с духа си в съзнанието на Алудра. Видях ги и на ливадата, когато проникна в моето. Но кажи ми — той се наведе към мен, присветвайки с червените си очи, — би ли могла да обладаеш някой от нас?

Настъпи напрегната тишина, прекъсвана само от пискливия зов на бухал в мрака. Звукът ме накара да вдигна поглед нагоре. Зърнах луната, скътана сред булото на облаците. За миг се пренесох обратно в бърлогата на Джаксън, в деня, когато за пръв път възникна въпросът за обладаването.

— Мило мое момиче — бе казал той, — ти се представяш великолепно. Не, представяш се блестящо. Абсолютно си струваше да те взема, ти криеш неподозирани заложби. Но сега бих искал да ти дам нова задача. Задача, която ще те затрудни, но и ще те извиси. — И той ме накара да проникна със съзнанието си в неговото, да опитам да поема контрол над тялото му. Идеята ме потресе. Пробвах неохотно, но сложността на съзнанието му бе твърде необятна и бързо се отказах. — Е, добре — изпуфтя с пурата си той. — Струваше си да проверим. А сега дим да те няма, прелест моя. Имаме работа за вършене, козни за разплитане.

А може би щях да успея. Може би, ако наистина го исках, щях да овладея тялото на Джаксън и да угася проклетата му пура. Но тъкмо тази способност ме плашеше. Да контролираш друг човек бе голяма

отговорност, твърде тежка за мен. Дори и срещу обещание за повишение на заплатата. Бях готова да бродя из съзнанията на цял Лондон, но не и да се бъркам в тях. Никакви пари не можеха да ме съблазнят.

— Пейдж?

— Не — отвърнах аз, изплувайки от спомените си. — Не бих могла да обладая Алудра. Нито пък теб.

— Защо?

— Не съм способна да обладавам хора. Още по-малко Рефаими.

— А би ли искала?

— Не. И няма как да ме накараш.

— Нямам и намерение да те насилвам. Просто ти предоставям възможност да „разшириш хоризонтите си“, както казвате вие.

— Като причинявам болка.

— Ако обладаването се изпълни добре, то не би следвало да предизвика никаква болка. Плюс това, не очаквам да го правиш с хора. Поне не днес.

— А с кого тогава?

Той вдигна лице и аз проследих посоката на погледа му. Сърната побутваше с копито туфа цветя и ги наблюдаваше как поклащат глави.

— Нуала — промълвих.

— Да.

Тя сведе шия и тихо изпръхтя. Никога не ми беше хрумвало да се упражнявам в обладаване на животни. Техните съзнания бяха много различни от човешките — не така сложни и многопластови, но това можеше допълнително да ме затрудни. Не знаех дори дали духът ми ще успее да се въплъти в такова тяло. Щях ли изобщо да мисля като човек, ако се озовях в животинска сънорама? Имах и други притеснения: Дали това нямаше да нарани сърната? Щеше ли тя да се бори срещу нахлуването ми, или да ме допусне без съпротива?

— Не знам — казах. — Много е голяма. Може да не успея да я овладея.

— Ще ти намеря нещо по-малко.

— Какво всъщност целиш? — изгледах го аз. — Доста си настоятелен за някой, който твърди, че просто ми предоставя възможност.

— Не отричам, че искам да приемеш тази възможност.

— Защо?

— Защото искам да оцелееш.

Помъчих се за секунда да разгадая изражението му, но не успях. В лицата на Рефаимите имаше нещо, което не насърчаваше емоционалните догадки.

— Добре — рекох накрая. — По-малко животно става. Насекомо, гризач, може би птица. Нещо с ограничена сетивност.

— Чудесно. — Той понечи да тръгне, но се спря. Извърна се към мен и извади от джоба си нещо като медальон на тънка верижка. — Сложи това на врата си.

— Какво е то?

Отговор не последва. Прислоних се до един объл камък, борейки се да овладея обхващащия ме трепет. Джаксън щеше да кима одобрително, ако ме видеше отнякъде, но не бях толкова сигурна дали Ник би сторил същото. Огледах медальона. Бе голям колкото палеца ми, изработен от тънки жички под формата на крилца. Когато прокарах пръст по него, в етера настъпи едва доловим резонанс. Вероятно беше сублимиран. Нахлузих верижката през главата си.

Нуала скоро се върна, явно отегчена от разглеждане на цветята. Седях сгушена до камъка, заровила ръце в джобовете на якето си. Беше станало извънредно студено и дъхът излизаше от устата ми на бели облаци.

— Привет — казах на сърната.

Тя подуши косата ми, сякаш искаше да разбере що за същество съм, после подви крака и легна до мен. Положи муцуна върху скута ми и нададе нещо като доволно пъшкане. Свалих си ръкавиците и я погалих между ушите. Лъхна ме миризма на мускус. Можех да усетя биенето на сърцето й, бързо и силно. За пръв път се намирах толкова близо до диво животно. Помъчих се да си представя какво е да си като нея — да стоиш на четири крака, да се носиш волно сред дървесата. Но аз бях питомна. Бях живяла в Сцион повече от десетилетие и всичко диво се бе изпарило от мен. Вероятно затова и се бях присъединила към Джаксън. За да запазя поне нещо от старото си „аз“.

След минута реших все пак да опитам. Затворих очи и оставих духа си да се носи. Сънорамата на Нуала бе лесна за проникване, тънка и нежна като сапунен мехур. С годините при хората се натрупваха защитни пластове, но животните явно нямаха тази

емоционална броня. На теория нищо не ми пречеше да я контролирам. Побутнах я съвсем леко с духа си.

Тя нададе тревожно пръхтене и аз я погалих, за да я успокоя.

— Извинявай — казах. — Няма да го правя повече.

След малко тя отново отпусна глава върху коленете ми, но хълбоците й трепереха. Не знаеше, че аз съм тази, която я е наранила. Пъхнах пръсти под брадичката й и започнах леко да я чеша.

Бях полузаспала, когато Лордът се върна и ме събуди с потупване по бузата. Нуала също се сепна, но една-две негови думи я накараха бързо да задреме отново.

— Ето — рече той, като седна на камъка. — Намерих ти ново тяло.

Бях поразена от вида му под лунната светлина — от силните, ясни черти и сияещата му кожа.

— Какво е то? — попитах.

— Виж сама. — Той разтвори шепи и ги поднесе към мен. Вътре имаше някакво крехко насекомо, може би пеперуда. Трудно бе да го различа в мрака. — Намираше се в летаргия, когато я намерих. Още е малко апатична. Реших, че така ще ти е по-лесно.

Значи наистина беше пеперуда. Крилцата й леко пърхаха.

— Животните се боят от студените петна. — Гласът му бе глух и дълбок. — Долавят в тях отворения преход към Отвъдното.

— Защо изобщо го отвори?

— Ще разбереш. — Лордът се взря в лицето ми. — Е, искаш ли да се упражниш в обладаване?

— Ще опитам — отвърнах.

Очите му присветнаха като гореща жар.

— Вероятно вече го знаеш — добавих, — но щом напусна тялото си, то ще падне. Затова ще съм благодарна, ако ме подхванеш.

Трябваше да се насиля, за да изрека думите. Беше ми просено да го моля за услуга, макар и толкова дребна и очевидна.

— Разбира се — каза той.

Аз първа отместих поглед.

Поех дълбоко въздух и тласнах духа си. Сетивата ми начаса се замъглиха и пред мен се простря моята сънорама. Вече долавях етера. Той ставаше все по-силен, докато вървях към края на маковото поле, тънещ в тъмнина. Етерът бе там и ме очакваше.

И аз скочих.

Можех да видя сребърната си нишка, развиваща се край мен, показваща ми пътя за връщане. Сънорамата на Лорда бе наблизо, а до нея — и тази на пеперудата, подобна на пясъчно зрънце до топче за игра. Влязох в съзнанието ѝ. Нямаше никаква реакция, никакво отдръпване или паника от страна на приемника.

Озовах се в приказен свят. Свят на багри, облян в охрена светлина. Тя бе прекарвала своите дни, хранейки се от цветята и техните пищни окраски присъстваха във всичките ѝ спомени. Отвсякъде се носеха омайни аромати на рози, лавандула и треви. Закрачих през росната сънорама, насочвайки се към най-светлата ѝ част. От разцъфналите дървета се сипеше поленов прашец, ръсейки косите ми. Никога не се бях усещала толкова свободна. Нямаше и най-слаба съпротива, никакъв помен от защитен механизъм. Всичко бе толкова леко, безболезнено и прекрасно, сякаш се бях измъкнала от тежък чифт окови. Чувствах се съвсем естествено. Тъкмо за това копнееше духът ми — да броди из непознати земи. Не можеше да понася през цялото време да е затворен в едно и също тяло. Имаше страст към пътешествията.

Когато доближих слънчевата зона, забелязах духа — нежен като ефирна струйка дим. Духнах с уста и той се плъзна встрани, изчезвайки към по-тъмните части.

Сега идваше истинското изпитание. Ако бях разбрала всичко добре — и ако обясненията на Джаксън бяха правилни, — влизането в слънчевата зона щеше да ми позволи да поема кои трол над новото си тяло.

Веднага щом пристъпих в кръга, цялата сънорама се озари от ярка светлина — златно сияние, което ме обливаше, изпълвайки очите, кожата, кръвта ми. Беше ослепително. Светът се превърни в раздробен диамант, в малка бляскава звезда.

За известно време всичко изчезна. Тялото ми го нямаше, не чувствах каквото и да било. И после се събудих.

Първо дойде паниката. Къде бяха ръцете, краката ми? Защо не можех да виждам? Всъщност не, виждах, но просто всичко бе окъпано в наситено лилаво и зеленината на тревата бе твърде ярка за моите очи. По немощните ми крайници премина спазъм. Беше като мозъчна чума, но много по-зле. Бях смазана, задушена, крещяща без устни и без глас.

И какви бяха тези неща, стърчащи от двете ми страни? Когато опитах да помръдна, те потрепериха, сякаш в предсмъртна конвулсия.

Преди да усетя, се изстрелях навън от пеперудата, обратно в собственото си тяло. Цялата се тресях, борейки се за глътка въздух. Свлякох се и застанах на четири крака край камъка.

— Пейдж?

Понечих да повърна, но без успех, само устата ми се изпълни с вкус на горчива жлъч.

— Н-никога повече няма да го правя — изрекох едва.

— Какво се случи?

— Нищо. Беше… беше т-толкова лесно, но после… — разкопчах ципа на якето си, за да не се задуша. — Просто не мога.

Лордът ме гледаше мълчаливо, докато се мъчех да се овладея, бършейки потта от челото си.

— Но ти успя — каза. — Може да е било болезнено, но успя. Крилцата й помръднаха.

— Имах чувството, че ще умра, когато го направих.

— И все пак го направи.

Облегнах се на камъка.

— Колко време прекарах там?

— Може би половин минута.

По-добре от очакванията ми, но все пак жалък резултат. Джаксън щеше да ме съсипе от подигравки.

— Съжалявам, че те разочаровах. Може би не съм толкова добра, колкото другите сънебродници.

Чертите му се втвърдиха.

— Напротив. Но докато не го повярваш, няма да постигнеш пълния си потенциал.

Той разтвори шепи и пеперудата отлетя в мрака. Все още жива. Не бях я убила.

— Ядосан си — казах.

— Не.

— Тогава защо гледаш така?

— Как? — Очите му бяха студени.

— Няма значение — отвърнах.

Той взе наръча сухи съчки, който бе подпрян до камъка. Секна искра с помощта на два камъка и запали малък огън. Отвърнах се

настрани. Можеше да се гневи колкото си ще. Нямах намерение да ставам кукловод на животни.

— Ще останем тук няколко часа — каза след малко Лордът, без да ме поглежда. — Имаш нужда от сън преди втората част от теста си.

— Това означава ли, че съм преминала първата?

— Разбира се, че я премина. Успя да обладаеш пеперудата. Това бе всичко, което исках от теб. — Пламъците играеха върху лицето му. — Нищо повече.

После отвори раницата си и извади отвътре прост, черен спален чувал.

— Ето, вземи. Тук ще бъдеш в безопасност. Аз ще те оставя за малко, имам да свърша нещо.

— В града ли се връщаш?

— Да.

Нямах особен избор, освен да се подчиня, макар да не ми се нравеше идеята да спя тук, на открито, с толкова духове, витаещи наоколо. Броят им бе нараснал още и студът се усилваше. Събух мокрите си обувки и чорапи и ги оставих да съхнат до огъня. После се мушнах в чувала и вдигнах догоре ципа. Въпреки че бях с жилетка и яке, пак не ми беше особено топло, но се понасяше.

Лордът почукваше с пръсти по коляното си, взирайки се и мрака. Очите му бяха като два живи въглена, дебнещи за опасност. Обърнах се и погледнах луната. Колко тъмен само изглеждаше светът. Колко тъмен и студен.

17
ЗАВЕТЪТ

— Хайде, Пип, побързай!

Братовчед ми Фин ме задърпа за ръката. Бях на шест години и двамата се намирахме в претъпканото сърце на Дъблин, заобиколени от викащи хора.

— Фин, не мога толкова бързо — оплаках се, но той не ми обърна внимание. За пръв път се случваше да ме игнорира така.

В този ден се предполагаше, че трябва да ходим на кино — ясно февруарско утро през 2046-а, когато зимното слънце пръскаше бяло злато по водите на река Лифи. Гостувах при леля Сандра за междусрочната ваканция и тя бе заръчала на Фин, който също нямаше уроци, да се грижи за мен, докато тя е на работа. Аз исках да гледаме филм и после да хапнем в старата част на града, но той каза, че трябва да свършим нещо друго — да видим статуята на Моли Малоун[1]. Това било важно. Твърде важно, за да го пропуснем. И денят бил много специален.

— Ще творим история, Пип — каза, стискайки малката ми ръка, скрита в плетена ръкавица.

Леко сбръчках нос при тези думи. Историята беше за училище. Обичах Фин — той беше висок, забавен и умен и винаги ми купуваше бонбони, когато му останеха джобни пари, — но вече бях виждала Моли стотици пъти. Знаех наизуст и песента за нея.

Когато доближихме статуята, се оказа, че всички наоколо я пеят. Гледах нагоре към зачервените им лица със смесица от вълнение и уплаха. Фин също крещеше заедно с тях, затова и аз се присъединих, макар да не разбирах защо трябва да го правим. Може би беше някакво улично парти.

Държах ръката на Фин, докато той говореше с приятелите си от колежа „Тринити“. Те до един бяха облечени в зелено и размахваха големи транспаранти. Можех да чета достатъчно, за да разбера повечето от думите, но сред тях имаше и една непозната за мен:

СЦИОН. Тя присъстваше навсякъде в надписите, преминаващи високо във въздуха като странна смесица от ирландски и английски. ДОЛУ МЕЙФИЙЛД! ДА ЖИВЕЕ ИРЛАНДИЯ! ДЪБЛИН КАЗВА „НЕ“!

— Фин, какво става? — задърпах го за ръкава аз.

— Нищо, Пейдж, стой мирна за малко… ДОЛУ СЦИОН! ВЪН СЦИОН! В ДЪБЛИН НЯМА МЯСТО ЗА СЦИОН!

Вече бяхме близо до статуята, подбутвани от тълпата. Винаги бях харесвала Моли. Лицето й бе толкова мило. Но днес тя изглеждаше различно. Някой бе поставил торба на главата и вече около врата й. В очите ми избиха сълзи.

— Фин, това не ми харесва.

— ДОЛУ СЦИОН! ВЪН СЦИОН! В ДЪБЛИН НЯМА МЯСТО ЗА СЦИОН!

— Искам да си отидем у дома.

Приятелката на Фин ме погледна и смръщи вежди. Винаги я бях харесвала. Имаше прекрасна кестенява коса, която се виеше на гладки къдри, блестящи като мед, а ръцете й бяха бледи и покрити с лунички. Фин й бе дал кладахски пръстен[2], който тя носеше със сърцето обърнато навътре. Сега бе облечена цялата в черно, а бузите й бяха боядисани в зелено, оранжево и бяло.

— Фин, тук може да стане напечено — рече притеснено. — Не е ли по-добре да я отведеш? — Когато той не отговори, тя го блъсна с юмрук. — Фин!

— Какво?

— Прибери Пейдж вкъщи! Клиъри носи самоделни бомби и колата си, за бога.

— Изключено. Няма да пропусна това за нищо на света. Ако онези копелета влязат веднъж, никога повече няма да ги прогоним оттук.

— Тя е само на шест години. Не бива да гледа подобни неща. — Кей ме улови за ръката. — Щом ти не искаш, аз сама ще я прибера. Майка ти ще се срамува от теб.

— Не. Искам да види всичко.

Фин коленичи пред мен и свали шапката си. Косата му беше разрошена. Той приличаше на баща ми, но имаше топло и открито лице, а очите му бяха сини като лятно небе. Постави длани върху раменете ми.

— Пейдж Ева — изрече с много сериозен глас. — Знаеш ли какво се случва?

Аз поклатих глава.

— Едни лоши хора идват отвъд морето. Те искат да ни заключат в собствения ни град и да не ни пускат навън. Да го превърнат в затвор, подобен на техните. Вече няма да ни се разрешава да пеем песните си, нито да посещаваме някого извън Ирландия. И Пип… те не харесват такива като теб.

Погледнах го в очите и разбрах какво има предвид. Фин винаги бе знаел, че умея да виждам неща. Можех да посоча всички места в Дъблин, където живееха призраци. Това правеше ли ме лоша?

— Но защо Моли има торба на главата, Фин? — попитах.

— Защото лошите хора правят това, когато някой не им харесва. Слагат му торба на главата и въже около врата.

— Защо?

— За да го убият. Дори малки момиченца като теб.

Сега наистина се разтреперих. Очите ми залютяха, а и гърлото ми се надигна топка, но не заплаках. Исках да съм смела. Смела като него.

— Фин, те идват! — викна Кей. — Виждам ги!

— ДОЛУ СЦИОН! ВЪН СЦИОН!

Сърцето ми се разтупти. Фин избърса сълзите ми и ми нахлупи своята шапка.

— В ДЪБЛИН НЯМА МЯСТО ЗА СЦИОН!

— Те настъпват, Пейдж, и ние трябва да ги спрем. — Той ме сграбчи за раменете. — Ще ми помогнеш ли да ги спрем?

Аз кимнах.

— Фин, за бога, те имат танкове!

И тогава моят свят се взриви. Лошите хора вдигнаха пушките си и насочиха своите огнени стрели към тълпата.

Когато се събудих, изстрелите продължаваха да кънтят в ушите ми.

Кожата ми лепнеше от студена пот, но отвътре бях като попарена. Споменът изгаряше цялото ми тяло. Още виждах образа на Фин, с лице, сковано от омраза — Фин, който обичаше да ме нарича Пип.

Изритах спалния чувал и се измъкнах навън. Тринайсетте години не бяха заличили нищо. Кей сякаш още лежеше пред мен, с широко

отворени очи, замръзнали в шока на смъртта. По блузата й имаше кръв. Един изстрел в сърцето. Това бе накарало Фин да се втурне срещу войниците, оставяйки ме сама, сгушена под количката на Моли. Крещях името му отново и отново, но той не се връщаше.

Никога повече не го видях.

След това не помнех много. Знам, че някой ме заведе у дома. Знам, че плаках за Фин, докато гърлото ме заболя. И знам, че баща ми не позволи на леля Сандра да ме вижда повече, освен на възпоменателната служба. Оттогава вече не плачех. Сълзите не можеха да връщат хората обратно. Избърсах плажното си лице с ризата и придърпах колене под брадичката си. Зачудих се дали все още се намирам на територията на „Магдалена“.

Огънят навярно беше изгаснал. Валеше дъжд, но не бях мокра. Протегнах ръка нагоре и пръстите ми опряха в нещо като брезент, временен заслон от стихиите. Вдигнах качулката на якето си и подадох глава навън.

— Лорде?

Нямаше и помен от него. Нито от сърната. Или от огъня.

И без друго ме побиваха тръпки от студ, но сега наистина се разтреперих. Къде ли бе отишъл? Нямаше как да е още в града. Всъщност ние дори не бяхме напускали Шеол I. „Магдалена“ и земите около нея представляваха част от периметъра му. Ние надали се бяхме отдалечили на повече от километър-два от студеното петно.

Вятърът се усилваше и аз се скрих обратно под навеса. Не виждах никаква причина да ме зарязва тук сама. Може би просто се бях събудила твърде скоро. Обух чорапите и обувките си и опипах спалния чувал. За своя изненада, открих няколко предмета: чифт ръкавици, спринцовка с адреналин и тънко сребристо фенерче, пъхнати в подплатата. Имаше и кафяв хартиен плик с името ми, изписано върху него. Разпознах почерка и го отворих.

> Добре дошла в Ничията земя. Тестът ти е прост — върни се в Шеол I, колкото се може по-бързо. Не разполагаш с храна, вода, нито с карта. Използвай дарбата си. Довери се на инстинктите си.

И ми окажи следната чест — оцелей през нощта. Сигурен съм, че не би искала да те спасяват.

Успех.

Няколко секунди се взирах в бележката, после я скъсах на парчета.

Щях да му покажа. Да му покажа, и още как. Ако целеше да ме сплаши, бе сбъркал адреса. И какво искаше да каже с това „да оцелееш през нощта“? Нима ме мислеше за толкова слаба, та да се стресна от малко вятър и дъжд? Щом се справях с опасностите по улиците на СциЛо, щях да се справя и в един тъмна гора. Колкото до храната и водата, на кого му бяха при трябвали? Все пак не бях насред пустиня, нали?

Когато се огледах край навеса, открих сандъче с армейския символ на Сцион — две черти под прав ъгъл, подобно на бесило, с три по-къси черти, пресичащи вертикалната. Вътре имаше още една бележка.

Внимавай със стреличките. Ако се счупят, киселината в тях може да ти докара сърдечен пристъп. При спешен случай използвай сигналната ракета. Това ще призове отряд червеноризци.

Не ходи на юг.

Осветих с фенера съдържанието на сандъчето: пистолет с дълга цев, сигнален пистолет, стара запалка „Зипо“, ловджийски нож и три сребристи херметизирани ампули, върху които бяха отпечатани символите за токсично и разяждащо вещество, наред с надписа ФЛУОРОВОДОРОДНА КИСЕЛИНА.

Оръжие с отровни стрелички. Защо просто не ми бе дал моето собствено? Но ако не исках да прекарам цялата нощ на тази ливада, най-добре бе да се размърдам. Навих стегнато чувала и го взех със себе си, но заслона оставих на мястото му. Можех да го използвам за ориентир в случай, че започнех да се въртя в кръг.

Забелязах, че малкият ми бивак е ограден с пръстен от някакви ситни бели кристали. Коленичих и ги стрих с пръсти, после ги докоснах с върха на езика си.

Сол.

Бях спала насред окръжност от сол.

Застанах неподвижно. Някои зрящи вярваха, че солта може да отблъсква духове — наричаха го аломантия, — но това не беше вярно. Тя положително не спираше полтъргайстите. Дали Лордът просто не се опитваше да ме сплаши, пръскайки я наоколо?

С нахлупена качулка и плътно закопчано яке се заех да опаковам оскъдните си запаси. Пъхнах пистолета със стреличките в торбата при спалния чувал, а сигналния затъкнах в колана си. Ножът намери място в ботуша ми, а спринцовката — в страничния ми джоб. Накрая нахлузих ръкавиците.

Нямах търпение да се изправя отново лице в лице е него. Можех да си го представя, проклетника, седнал пред топлия, уютен огън и броящ минутите до завръщането ми.

Щях да му покажа. Не биваше да ме подценява. Аз бях Бледата бродница и той щеше да види защо е така. Да разбере защо Джаксън ме бе избрал — защото, напук на всичко, аз оцелявах.

Затворих очи, мъчейки се да доловя етерна активност, но такава нямаше. Никакви сънорами. Бях сама. Когато погледнах отново, небето привлече вниманието ми. Имах късмет, че не съм спала по-дълго. Събираха се облаци, а сега, когато слънцето бе залязло, звездите бяха единственият ми ориентир. Сириус не се виждаше, затова потърсих пояса на Орион. От разпалените астрономични речи на Ник знаех, че където и да се намира той, север е общо взето в обратна посока. Знаех също и положението му спрямо Шеол I. Скоро открих трите звезди и закрачих в набелязаната посока. Онова, което се простираше пред мен, бе гориста ивица — колкото тъмна, толкова гъста и обрасла.

Усетих свиване под лъжичката. Никога не се бях бояла от мрака, но той означаваше, че ще трябва да разчитам единствено на шестото си чувство за засичане на потенциална опасност. Вероятно тъкмо това бе идеята му. Да изпита моите способности.

Озърнах се през рамо. Гората откъм отсрещната страна на ливадата бе не по-малко непрогледна. Натам вървеше пътека, която щеше да ме отведе на юг, далеч от колонията.

Не ходи на юг.

Ясна ми бе играта му. Той разчиташе да бъда добро момиче, да се подчиня. Но защо да ходя на север, след като север и ме връщаше обратно към робството — към Лорда, който ме бе поставил в това положение. Защо трябваше да се доказвам тъкмо на него? Обърнах лице към Орион. Щях да поема на юг. Да се махна от тази преизподня.

Вятърът свистеше в листата, охлаждайки мократа ми кожа. Сега или никога. Започнех ли да разсъждавам какво може да се таи в сенките, куражът ми щеше да се изпари напълно. И като стиснах зъби, аз навлязох сред дървесата.

Обгърна ме чернота. Все едно бях сляпа. Земята пружинираше под краката ми, влажна и размекната от дъжда. Вървях бързо между стволовете, без да издавам звук, като понякога се впусках в лек бяг, пазейки се с ръце от надвисналите клони. В тънкия лъч на фенерчето можех да различа мъглата, която обвиваше дънерите, стелеше се над земята като одеяло и скриваше подметките на ботушите ми. Нямаше никаква естествена светлина и аз само се молех то да не угасне. Сционският символ върху него подсказваше, че вероятно е взето от НОБ. Това беше донякъде успокоително — тяхното оборудване обикновено се произвеждаше качествено.

Хрумна ми, че вече трябва да се намирам извън обичайните граници на Шеол I. Това място неслучайно се наричаше Ничия земя — то не принадлежеше на никого. Може би беше сционска територия, може би не. Нямах представа накъде ще ме отведе маршрутът ми, но знаех, че Оксфорд се намира на север от Лондон. Движех се в правилната посока. Якето и панталоните ми бяха достатъчно тъмни, за да ме скрият от дебнещи очи, а шестото ми чувство бе изострено и нащрек, както винаги. Срещнех ли Рефаимски пазачи, щях да се промъкна покрай тях. Натъкнех ли се на ограда, с лекота щях да пропълзя под нея или да я прескоча. А ако някой ме нападнеше, щях да го усетя отдалеч и да използвам дарбата си.

Но после си спомних думите, с които Лис ми бе описала това място още при пристигането ми: „Пущинак. Наричаме го Ничия земя“. Това не беше чак толкова зле, ако не броим отговора й на моя въпрос дали някой се е опитвал да я прекоси. „Да“, бе казала тя. Само толкова. Неприкрито потвърждение, че по този път дебнат опасности. Че и други зрящи са пробвали да го преминат, но са загинали. Може би и те

са били изпитвани по същия начин. Ами ако целият тест се свеждаше до това дали ще опиташ да избягаш? Изби ме пот при тази мисъл. Противопехотни мини, вълчи ями — какво ли ме чакаше напред? Представих си камери по дърветата, следящи приближаването ми към клопката, и неволно забавих крачка.

Но не, трябваше да продължа. Имах сили да се измъкна оттук. Те несъмнено разчитаха, че ще разсъждавам така, че ще избера безопасността. Почти свърнах обратно, но решимостта ме тласкаше напред. Неволно си представих как Лордът и Надзирателят, седнали край огъня, се чукат с чаши, докато гледат как настъпвам мината. „Е, господа“, щеше да каже Надзирателят, „наздраве за сънебродницата. Най-голямата идиотка, която сме докарвали в Шеол I“. И какво ли щяха да издълбаят върху надгробния ми камък? Дали щеше да е ПЕЙДЖ МАХОНИ, или просто XX-59-40? Стига да съберяха достатъчно останки, за да напълнят ковчега, естествено.

Спрях и се облегнах на едно дърво. Това беше налудничаво. Що за бълнувания? Та Лордът не можеше да понася Надзирателя. Стиснах клепачи и си представих друга картина — Джаксън, Ник и Елайза. Те бяха в цитаделата, търсещи ме, очакващи ме. Измъкнех ли се веднъж от тази гора, можех да се добера до тях. След секунда отворих очи. И се вторачих в онова, което бе скупчено пред мен.

Кости. Човешки кости. Скелет в парцалива бяла туника, чиито крака липсваха от коленете надолу. Отстъпих назад и едва не се препънах. Нещо изхрущя под ботуша ми. Череп.

До трупа се търкаляше чанта и мъртвата ръка все още стискаше ремъка й. С мъка успях да я измъкна измежду пропукващите пръсти. По останките от плът пълзяха мухи — едри, космати мухи, затлъстели от обилната гозба. Когато дръпнах чантата от безжизнения й притежател, те неохотно се разлети ха. Осветих съдържанието — самун мухлясал хляб и пресъхнала бутилка.

Обърнах фенерчето надясно и косата ми настръхна. На метър-два встрани сред опадалата шума зееше яма, наполовина запълнена от дъжда. Наоколо бяха пръснати метални осколки и парчета кост.

Тук наистина беше минирано.

Притиснах гръб към дънера на един дъб. Нямаше как да си проправя път през минно поле, и то на тъмно. Полека се отлепих от дървото и прекрачих скелета. Всичко е наред, Пейдж С тресящи се

колене се обърнах на север и поех обратно по пътеката. Не бях се отдалечила чак толкова от ливадата, щях да се справя. Само след няколко метра обаче се спънах в някакъв корен и се проснах на земята. Замръзнах, а сърцето ми щеше да изскочи, но експлозия не последва.

Опрях се на лакти, порових в джоба си и извадих запалката „Зипо“. Щракнах капачето с палец. Лумна ясен, синкав пламък. Връзка с етера. Аз не бях авгур и огънят не ми беше приятел, но можех да го използвам, за да проведа импровизиран сеанс.

— Трябва ми водач — прошепнах. — Ако има някой наблизо, нека се приближи към пламъка.

Дълго време не се случи нищо, само огненото езиче потрепваше на вятъра. После шестото ми чувство изведнъж подскочи — от гъсталака се бе появил млад дух. Изправих се на крака и протегнах запалката към него.

— Трябва да се върна до бивака си. Ще ме водиш ли?

Не го чух да отговаря, но започна да се движи обратно в посоката, от която бях дошла. Почувствах, че е духът на мъртвеца, когото бях открила, и се затичах подире му. Той нямаше причина да ме заблуждава.

Кръгът от сол скоро се появи пред погледа ми. Дъждът угаси запалката, но духът остана близо до мен. Отне ми няколко минути да дойда на себе си. Не ми се щеше да отстъпвам, но нямах друг избор, освен да тръгна на север. Проверих дали вещите ми са все още по местата си и отново навлязох сред дърветата, с фенера в едната ръка и запалката в другата. Духът ме следваше плътно, витаейки подир мен като ефирен шал.

След около половин час спрях, за да проверя посоката. Поясът на Орион бе почти точно зад гърба ми и аз продължих напред в мрака. Студът ме хапеше по ушите и носа, а шестото чувство изпращаше неспокойни тръпки по цялото ми тяло. Едва усещах пръстите на краката си. Приведох се с ръце, опрени върху коленете, и поех дълбоко дъх, за да успокоя нервите си. Докато го правех, долових някаква миризма. Разпознах я — миришеше на смърт.

Крачих още около минута, следвайки играещия лъч на фенерчето, преди да открия източника й. Още един труп.

Този беше на животно, вероятно лисица. Снопчета рижава козина, спечени от засъхнала кръв, очни гнезда, преливащи от червеи.

Зарових лице в ръкава си. Вонята на разложена плът бе отвратителна.

Който и да бе сторил това, се намираше тук, в гората, заедно с мен.

Движи се, Пейдж, не спирай. Фенерчето примигна. Тъкмо понечих да направя крачка, когато някъде изпука съчка.

Дали не ми се бе причуло? Разбира се, че не. Слухът ми беше напълно в ред. Чувах дори туптенето на кръвта в ушите си. Притиснах гръб в едно дърво, мъчейки се да дишам по-тихо.

Сигурно беше червеноризец, тръгнал на нощен патрул. Но после чух тежки стъпки — твърде тежки за човек. Изключих фенерчето и го пъхнах в джоба си. Нямаше смисъл да го държа в ръце, светлината му само можеше да ме издаде.

Тишината ме притисна отвсякъде. Не виждах нищо, но скоро чух нова стъпка, вече по-близо. А след това и хрущенето на кости между масивни зъби. Някой бе открил лисицата.

Или се бе върнал за нея.

Прикрих запалката е шепа. Пулсът ми правеше странни неща. Не бях сигурна дали се е учестил до неспирно бръмчене, или просто е спрял съвсем. Зад гърба ми духът потрепери.

Минутите отминаваха. Аз чаках. Все някога трябваше да тръгна отново, но знаех, че съществото е наблизо.

Три гърлени изцъквания.

Всеки мускул в тялото ми се напрегна. Дишах през носа си, стиснала здраво устни. Не знаех що за звук е това, но нямаше начин да идва от човек. Бях чувала Рефаимите да издава странни звуци, но никога толкова противни и неестествени.

Внезапен порив на вятъра угаси запалката. Моят безплътен водач избяга.

За кратко пръстите ми се вкочаниха от страх. После се сетих за оръжието в торбата си. Наивно бе да се надявам, че ще убия преследвача, но можех поне да го забавя, колкото да си дам време да избягам. Мина ми през ум да се кача на някое дърво, но бързо отхвърлих идеята. Той вероятно щеше да се катери по-добре от мен. Трябваше просто да се махна оттук, да изляза на място, където да мога да го осветя с фенера и да видя що за създание е. Прибрах запалката и бръкнах в торбата.

Изрових първо пистолета, после затърсих за стреличка. Движенията, които правех, ми се струваха твърде шумни — всяко вдишване, всяко прошумоляване на якето. Накрая напипах с пръсти гладкото, хладно цилиндърче. Умеех да боравя с обикновено оръжие, но зареждането на това ми костваше доста усилия — с премръзнали ръце, в тъмното и стараейки се да не издам нито звук. Когато бях готова, вдигнах ръце, прицелих се в неясния силует и стрелях.

Стигайки целта си, стреличката зацвъртя като гореща мазнина в тиган. Съществото се затича по посока на изстрела. То носеше със себе си свой собствен звук. Бръмчене. Мухи.

Това не беше животно.

Разтърси ме вълна от гадене. Бях слушала толкова много за Емитите, но никога не си бях представяла, че ще се изправя пред един от тях. Дори след чутото на приветствената реч и гледката на червеноризеца с отхапаната ръка, все още не бях напълно сигурна, че съществуват. Досега.

Всичките ми сили отиваха, за да се задържа на крака. Ръцете ми се тресяха, а устните ми трепереха. Не можех да дишам, нито да мисля. Дали то бе способно да чуе ударите на сърцето ми? Да подуши страха ми? Дали вече точеше лиги за моята плът, или трябваше да се приближи още, за да ме види?

Заредих повторно пистолета. Зумерът душеше мястото, където го бях улучила. Затворих очи и потърсих етера.

Ставаше нещо странно. Много странно. Всички местни духове бяха офейкали, сякаш се бояха. Но защо им бе да се боят от което и да е създание на материалния свят? Нямаше как да умрат повторно. Каквато и да бе причината, наоколо нямаше никой, когото да призова.

Дадох си сметка, че вече не виждам Зумера, нито го чувам. Ръцете ми лепнеха от пот върху дръжката на оръжието. Всеки миг можех да бъда мъртва. Къс мъртво месо.

Явно всичко беше нагласено нарочно. Нашира изобщо не искаше да мина теста. Искаше просто да умра. Не днес, рекох си. Не днес, Нашира.

Измъкнах се от укритието на дървото и побягнах. Стъпките ми кънтяха, сърцето ми блъскаше в ребрата. Къде беше то? Беше ли ме видяло вече?

Нещо ме удари между плешките. За секунда изпаднах в безтегловност, увиснала в мрака. После се стоварих върху земята. Китката ми се преви назад и изпука. Преди да успея да прехапя устни, от гърлото ми се изтръгна писък.

Пистолетът бе изчезнал. Вече нямаше шанс да го намеря. Чувах съществото. То бе край мен, върху мен. Посегнах към ботуша със здравата си ръка и измъкнах ножа.

Съвсем забравила за духове, намушках гъбестата плът. Нещо намокри ръката ми. Бръм. Още едно, две мушкания. Бръм. Бръм. Върху лицето ми падаха неща — малки, кръгли неща. Изтръсках ги от клепачите си, изкашлях ги от устата си.

Закривени пръсти сграбчиха шията ми, вонящ дъх парна бузата ми. Мушках отново и отново. Бръм. Край ухото ми щракни ха челюсти. Забих ножа с все сила и дръпнах надолу. Острието разкъса мускули и жили.

После то изчезна. Бях свободна. Ръцете ми бяха покрит и до китките от воняща, гъста като сироп течност. Стомахът ми се надигна конвулсивно.

Фенерът се търкаляше на два-три метра встрани. Запълзях към него, притискайки счупената ръка към гърдите си. Бях и чупила и преди, помнех острата, пулсираща болка. Стисках ножа между зъбите си, плувнала в гореща пот. От вонята на мърша ми призляваше.

Сграбчих фенера и го насочих зад себе си. Различих тъмни силуети сред дърветата. Още стъпки. Още Зумери. Не.

Главата ми се цепеше. Пред погледа ми се спускаше пелена. Не искам да умра. Обладаването на пеперудата ме бе озлобило много повече, отколкото предполагах. Тичай. Бръкнах в джоба на якето и извадих спринцовката. Последният ми коз. Сигналната ракета не се броеше. Аз нямаше да я изстрелвам. Нямаше да губя играта.

Сционски адреналин за самоинжектиране. Далеч по-силен от разредения коктейл химикали, с чиято помощ Джаксън ме държеше будна. Забих иглата в бедрото си, направо през панталона.

Усещането бе като от ужилване, но стиснах зъби и изтърпях. Буталото се задейства и препаратът се изстреля в мускула ми. Това бе специална формула, предназначена да стимулира целия организъм — не само да ободрява, но да заличава болката и да дава сили. Жандармите постоянно се блъскаха с него. По жилите ми се разля нова

енергия. Скочих на крака и се впуснах в спринт. Адреналинът нямаше ефект върху шестото ми чувство, но правеше духовната концентрация по-лесна.

Сънорамата на зумера бе тъмна като пещера, черна дупка в етера. Опитах ли да проникна в нея, нямаше да стигна далеч. И все пак пробвах, без изцяло да напускам тялото си.

Обгърна ме мрачен облак. Хоризонтът край мен потъмня, краищата му започнаха да се събират. Трябваше някак да се оттласна. Един бърз удар щеше да свърши работа. Духът ми излетя и нащърби обвивката на съзнанието му. Съществото нададе кошмарен писък. Стъпките му замряха. В същото време ослепителна болка връхлетя собствената ми сънорама. Озовах се на земята. Трескаво се изправих отново, дишайки запъхтяно.

Дърветата се разредиха, отстъпвайки място на открита пипала. Вече виждах кулите на Катедралата. Градът. Градът.

Адреналинът пулсираше във вените ми като бурен прилив, тласкайки ме все по-бързо напред. Присвила счупената си китка, аз се носех като разкаян грешник към своя затвор. По-добре пленница, отколкото труп.

Зумерът изпищя. Звукът отекна във всяка клетка на тялото ми. Стигнах до телена ограда, преметнах се през нея и тупнах от другата й страна.

На върха на Катедралата имаше наблюдателница. Там трябваше да стои червеноризец с пушка. Той можеше да спре Зумера, да го застреля. Не и този път. Дрехите ми бяха прогизнали от пот. Още не усещах болка, но знаех, че съм скъсала мускул. Минах покрай ръждива табела с надпис „РАЗРЕШЕНО ИЗПОЛЗВАНЕТО НА СМЪРТОНОСНА СИЛА“. Чудесно. Малко смъртоносна сила щеше да ми дойде от полза. Вече виждах ясно наблюдателницата. Тъкмо се канех да извикам за помощ, да изстрелям ракетата, когато се оказах обездвижена.

Мрежа. Тя ме покриваше отвсякъде — здрава телена мрежа.

— Не, не — изпищях колкото ми държеше гласът. — Убийте него. — Загърчих се като червей на рибарска кукичка. Защо бяха уловили мен? Не аз бях врагът! Разбира се, че си ти, каза глас вътре в мен, но аз нямах време да го слушам. Трябваше да се измъкна от

проклетата мрежа. Зумерът приближаваше. Щеше да ме разкъса така, както бе разкъсал лисицата.

Звук от раздиране. Глас, произнасящ името ми.

— Пейдж, успокой се, всичко е наред, вече си в безопасност.

Но аз не вярвах на този глас. Това бе гласът, от който се боях. Измъкнах се от мрежата и пробвах да хукна отново. Някой ме сграбчи, хвърли ме назад и същият глас изрече: Пейдж, концентрирай се! Използвай страха си, използвай го! Не можех да се фокусирам. Бях подивяла от страх. Сърцето ми препускаше, зрението ми ту изчезваше, ту се връщаше пак. Устата ми бе пресъхнала. Още ли стоях на крака?

— Пейдж, вдясно от теб! Атакувай го!

Погледнах надясно. Не различих добре какво е, но не беше човешко същество. Страхът ми достигна абсолютния си връх. Излетях в етера. В нищото. А после влязох в нещо.

Последното, което видях, бе собственото ми тяло, строполяващо се на земята. Но не през своите очи. През очите на сърна.

---

[1] Бронзова статуя на улична търговка с количка, известен символ на Дъблин. — Б.пр. ↑

[2] Традиционен ирландски пръстен с формата на ръце, държащи сърце и корона като символ на дружба, вярност и любов. — Б.пр. ↑

18
НОВИЯТ ДЕН

Има неща в живота, които човек никога не забравя. Неща, които се запечатват дълбоко в плутонната му област. Спах дълбоко, непробудно, оставяйки мозъка си да се пребори с ужаса от гората.

Истинският сън бе моето спасение, интервалът от тишина между будното състояние и броденето. Джаксън и другите все не разбираха защо толкова много обичам да спя. Когато исках да си отпочина след часове, прекарани в етера, Надин ме подиграваше: Ти наред ли си, Махони? И без това хъркаш по цял ден, а сега искаш още да спиш? Просто няма как да стане. Не и при тези пари, които получаваш.

Надин Арнет, олицетворението на съпричастността. Тя бе единственият член на бандата, който не ми липсваше.

Когато дойдох на себе си, беше нощ. Китката ми бе пристегната в метална шина. Над мен се простираше кадифен свод. Намирах се в леглото на Лорда. Защо бях в легло? Мисълта ми течеше бавно. Не можех да си спомня добре случките от по-рано. Чувствах се точно както когато Джаксън ми бе дал да опитам истинско вино. Погледнах надолу към ръката си. Шината ми пречеше да я движа свободно. Понечих да се изправя, да стана от леглото, но се чувствах твърде затоплена и натежала, за да помръдна. Упоена съм, рекох си. И това беше чудесно. Всичко беше чудесно.

Когато отворих отново очи, вече бях по-свежа. Дочух познат глас. Лордът се беше завърнал — и имаше компания. Пропълзях до балдахина и леко го отдръпнах.

В камината гореше буен огън. Той бе застанал с гръб към мен, говорейки на непознат език. Думите се нижеха напевно, резонирайки като музика в зала. Пред него стоеше Теребел Шератаи. В едната си ръка държеше бокал и полека пристъпваше към леглото — към мен. Лордът поклати глава. Вслушах се напрегнато.

Що за език бе това?

Обърнах се към най-близките духове — духовете на онези, живели някога тук. Те почти танцуваха в такт с разговора на двамата. Същото се случваше, когато Надин свиреше на пиано или когато бъбривец започнеше да реди баладата си на улицата. Бъбривците — или полиглотите, ако ползваме правилния термин, — умееха да говорят и разбират език, познат само на обитателите на отвъдното, но Лордът и Теребел не бяха бъбривци. Никой от тях нямаше подобна аура.

Те сближиха глави, разглеждайки нещо. Взрях се по-внимателно и замръзнах.

Моят телефон.

Теребел го повъртя между пръстите си, прокара палец по бутоните. Батерията отдавна бе свършила.

Щом имаха раницата и телефона ми, вероятно и брошурата бе у тях. Дали не се опитваха да ровят в списъка ми с контакти? Сигурно подозираха, че познавам автора й. Откриеха ли номера на Джаксън, можеха да го проследят до Севън Дайълс — и тогава видението на Карл изведнъж щеше да придобие смисъл.

Трябваше да си върна този телефон.

Теребел го прибра, каза още нещо на Лорда и си тръгна, като на излизане допря чело до неговото. Резето на тежката врата щракна. Той остана неподвижен за момент, взирайки се през прозореца, после вниманието му се премести към леглото. Към мен.

Дръпна балдахина встрани и приседна върху завивките.

— Как се чувстваш? — попита.

— Майната ти.

Очите му припламнаха.

— По-добре, с други думи.

— Защо телефонът ми е у Теребел?

— За да не го намери Нашира. Нейните червеноризци бързо биха извадили информацията за твоите приятели в синдиката.

— Нямам приятели в синдиката.

— Пробвай да не ме лъжеш, Пейдж.

— Не те лъжа.

— Още една лъжа.

— А ти си самата честност — изгледах го ядно. — Заряза ме там с онова нещо. Остави ме сама в мрака със Зумера.

— Ти знаеше, че ще се случи. Все някога трябваше да се изправиш пред Емит. А и аз те предупредих.

— О, нима? И как по-точно?

— Студените петна, Пейдж. Те са средството им за придвижване.

— Значи ти си пуснал един от тях?

— Ти беше вън от опасност. Знам, че се уплаши, но исках да те накарам да обладаеш онази сърна.

Облизах пресъхналите си устни.

— Нагласил си всичко, само и само за да вляза в Нуала. Затова ме отведе до студеното петно. — Той кимна. — Отворил си го и си освободил Зумера. — Ново кимване. — За да ме изплашиш до смърт и аз да…

— Именно. — Той не се срамуваше от постъпката си. — Подозирах, че дарбата ти се активира от силни емоции — гняв, презрение, тъга… и страх. Но най-силният ти стимул е страхът. Като те тласнах до абсолютната психическа граница на ужаса, аз те накарах да обладаеш Нуала, мислейки, че тя е Зумерът, който те е преследвал през гората. Но никога не бих застрашим живота ти.

— Той можеше да ме убие.

— Взех някои предпазни мерки. Повтарям, ти нито за миг не се намираше в непосредствена опасност.

— Глупости на търкалета. Ако си мислиш, че някакъв кръг от сол е предпазна мярка, значи ти хлопа дъската. — Започвах да държа уличен език, но не ме беше грижа. — Вероятно страшно ти е харесало… да ме гледаш как се гърча…

— Напротив, Пейдж. Опитвам се да ти помогна.

— Да се пържиш в ада дано.

— Аз и без това съществувам на едно от неговите нива.

— Тогава съществувай си на някое, което да е по-далеч ом моето.

— Не. Ти и аз сключихме сделка, а аз спазвам сделките. Очите му се вперихa в моите. — Дължиш ми един час непринуден разговор. Ще те очаквам след десет минути.

Идеше ми да го заплюя, но въпросът беше приключен. Излязох от стаята и се качих на втория етаж.

Нямаше да му кажа нищо повече за себе си. Той и бездруго знаеше твърде много за личния ми живот, макар още да не бе надушил за връзката ми с Джаксън. Ако Нашира разбереше, че съм била един от

най-близките му сътрудници, нищо чудно да ме накараше да участвам в задържането му. Щях да се престоря, че съм травмирана от Зумера, че едва мога да говоря.

Сякаш още чувах дрезгавото дихание, излизащо от гърлото му. Стиснах очи и споменът се разнесе.

Мръсните ми дрехи миришеха на пот и смърт. Смъкнах ги от себе си и влязох в банята. На леглото ме очакваше нова розова униформа. Дълго се търках със сапуна под горещия душ, докато смъкна от себе си и последните останки от тази воня.

Погледнах се в огледалото и видях, че медальонът продължава да виси на шията ми. Страшно ми бе помогнал, няма що.

Когато се появих отново в стаята на Лорда, го заварих удобно настанен край камината.

— Заповядай — посочи ми той мястото срещу себе си.

Аз седнах. Креслото ми се стори огромно.

— Успокоително ли ми даде? — попитах.

— След обладаването получи лек пристъп — отвърна той, наблюдавайки ме внимателно. — Пробва ли да влезеш в Емита?

— Исках да видя сънорамата му.

— Разбирам. — Той се пресегна към бокала си. — Да ти предложа питие?

Изкуших се да поискам нещо незаконно — например истинско червено вино, — но просто нямах сили да продължавам да се заяждам.

— Едно кафе — казах.

Той дръпна копринен шнур, завършващ е пурпурен пискюл. На другия му край явно имаше звънец.

— Ей сега ще го донесат.

— Някой незрящ?

— Да.

— Значи ги третираш като прислуга?

— Като роби, Пейдж. Нека наричаме нещата с истинските им имена.

— Но кръвта им е ценна.

Той отпи глътка от бокала. Седях със скръстени на гърдите ръце, чакайки го да започне.

Грамофонът отново свиреше. Разпознах песента — „Нямам никакъв шанс с теб“[1], в изпълнение на Франк Синатра. Тя бе

попаднала в забранения списък на Сцион само защото съдържаше думата „призрак“ в заглавието си, макар инак да нямаше нищо общо е призраци. Как само ми липсваха неговите песни.

— Всички конфискувани записи ли идват при теб? — подхвърлих, полагайки неимоверно усилие да звуча небрежно.

— Не, пращат ги в Катедралата. Ходя там понякога и си вземам по една-две грамофонни плочи.

— Харесваш ли нашата музика?

— Някои неща. Особено от двайсети век. Намирам езици и ви за интересни, но повечето съвременни изпълнения не са ми по вкуса.

— Заради цензурата е. А тя съществува заради вас.

— Поздравления, хвана ме натясно — вдигна чашата си roll

— Какво пиеш? — не се сдържах да попитам.

— Екстракт от амарантов цвят, примесен с червено вино.

— Не съм чувала за такова растение.

— То не вирее на Земята. Лекува повечето духовни травми. Ако беше взела от него след сблъсъка си с полтъргайста, рапа и нямаше да остави толкова дълбок белег. Също така ще позволи на мозъка ти да се възстановява по-бързо, ако ползваш често духа си без животоподдържащи системи.

Тъй значи. Цяр за мозъка. Добре, че Джаксън не го бе докопал отнякъде, иначе изобщо нямаше да ми дава да спя.

— А ти защо го пиеш?

— Стари рани. Амарантът облекчава болката.

Настъпи кратко мълчание. Мой ред бе да го наруша.

— Това е твое — протегнах му медальона.

— Задръж го.

— Не го искам.

— Настоявам. Дори да не отблъсква Емитите, може да спаси живота ти срещу някой полтъргайст.

Поставих висулката върху облегалката на креслото си. Лордът я погледна, после вдигна очи към мен.

На вратата леко се почука. Влезе младеж на моята възраст, може би малко по-голям. Носеше сива туника, а очите му бяха зачервени. Въпреки това бе красив, като слязъл от картина. Златиста коса обрамчваше изваяното му лице, а устните и страните му аленееха като розов лист. Като изключим червенината им, очите му имаха наситен,

прозрачносин цвят. Дори ми се стори, че долавям около него леки следи от аура.

— Майкъл, донеси кафе, ако обичаш — заръча му Лордът. Захар, Пейдж?

— Не, благодаря — казах. Младежът се поклони и се оттегли. — Значи това е твоят личен роб?

— Майкъл ми е подарък от кръвния суверен.

— Колко романтично.

— Не бих казал. — Той хвърли поглед към прозореца. — Нашира умее да бъде настойчива, когато иска нещо. Или някого.

— Мога да си представя.

— Нима?

— Видях, че има пет ангела.

— Да, така е. Но те са колкото нейна сила, толкова и слабост. — Той отпи отново от чашата си. — Тя страда под влиянието на своите тъй наречени ангели.

— Сигурна съм, че те много я съжаляват.

— Те я презират.

— Не думай.

— О, и още как. — Наглостта ми явно го забавляваше. — Но си говорим едва от две минути, Пейдж. Опитай да не изразходваш целия си сарказъм на един дъх.

Искаше ми се да го убия. Но както се оказваше, не можех.

Младежът се върна и постави на масата поднос с каничка кафе, придружена от щедра порция печени кестени, посипани с канела. От сладкия им мирис устата ми се изпълни със слюнка. Край моста Блекфрайърс в Лондон имаше сергия, на която ги продаваха през зимните месеци. Тези тук изглеждаха още по-апетитни — с разпукани кафяви черупки и златиста, кадифена вътрешност. Имаше и плодове — резени от круша, лъскави череши и парченца червена ябълка.

Майкъл погледна въпросително Лорда, но той поклати глава.

— Благодаря, това е всичко засега.

Прислужникът се поклони отново и излезе. Идеше ми да се разкрещя. Как можеше да е толкова покорен?

— Когато казваш „тъй наречени ангели“ — рекох, насилвайки се да запазя спокойствие, — какво точно имаш предвид?

Лордът не отговори веднага.

— Хапни — посочи с ръка към подноса. — Моля те.

Взех един кестен, още парещ от фурната. От него дъхаше на зима и топлина.

— Сигурен съм, че знаеш какво е ангел — продължи той. Душа, която се завръща в този свят, за да пази онзи, заради чието спасяване е умряла. И ние също, както предполагам и всеки зрящ от улицата, различаваме ангели и архангели. — Аз кимнах. — Нашира може да командва ангели до трети ранг.

— Наистина?

— А също и да пленява някои видове духове.

— Значи е заклинателка.

— Нещо повече от обикновена заклинателка, Пейдж. Ако реши да убие някой зрящ, е способна не само да плени духа му, но и да го използва. И докато той е под нейна власт, присъствието му се отразява на аурата й. Именно това нарушаване на целостта й позволява да притежава няколко дарби едновременно.

Кафето се разплиска в скута ми.

— За целта трябва ли да ги убие сама?

— Да. Наричаме ги „паднали ангели“. — Той не сваляше поглед от лицето ми. — На тях им е съдено да останат завинаги със своята убийца.

Изправих се от креслото.

— Ти си злодей. — Чашата се строши в краката ми. — Как изобщо очакваш да разговарям, да се държа с теб като с човек, след като годеницата ти върши подобни неща? И ти ни най-малко не се притесняваш?

— Да съм споменавал, че аз самият съм пленявал паднали ангели?

— Но си убивал хора.

— Ти също.

— Не е там въпросът.

Изражението на Лорда се бе променило. В него вече нямаше и следа от присмех.

— Не знам какво мога да сторя за този свят — рече, — но няма да позволя никаква беда да сполети теб.

— Нямам нужда да ме защитаваш. Просто се отърви от мен. Пробутай ме на някой друг. Не желая повече да бъда твоя ученичка.

Искам друг наставник. Искам да бъда с Тубан. Дай ме на Тубан.

— Не ти трябва наставник от фамилията Саргас, Пейдж.

— Не ми казвай какво ми трябва и какво не. Трябва ми…

— Да се почувстваш отново в безопасност. — Той също се изправи. Масичката за кафе остана помежду ни. — Искаш да се отнасям към теб както Тубан и останалите се отнасят към своите питомци, защото тогава ще чувстваш, че имаш пълното право да мразиш Рефаимите. Бягаш от мен, понеже аз не те наранявам, а се опитвам да вляза в положението ти. Естествено, знам защо го правиш. Защото не разбираш мотивите ми. Отново и отново се питаш защо искам да ти помогна и не стигаш до никакъв отговор. Но това не означава, че отговор няма, Пейдж. Означава само, че тепърва предстои да го научиш.

Потънах обратно в креслото. Горещото кафе бе пропило панталоните ми.

— Ще ти намеря да облечеш нещо друго — каза той, щом забеляза, и се упъти към шкафа.

Стиснах гневно устни. Почти можех да чуя как Джаксън ме гълчи. Ама и ти си една наивница. Виж се само, с тия големи, насълзени оченца. Вдигни глава, прекрасна моя! Какво търсиш — жалост? Съчувствие? Няма да ги намериш от него, точно както не ги намери и от мен. Светът е една голяма скотобойна, скъпа. Затова просто се стегни и направи така, че да му припари под краката.

Лордът ми подаде дълга черна туника.

— Пробвай я, надявам се да свърши работа. Малко е голяма, но поне ще ти държи топло.

Аз кимнах и той се обърна с гръб. Надянах дрехата през главата си. Беше прав — стигаше ми до под коленете.

— Готово — казах.

— Няма ли да седнеш?

— Имам ли друг избор?

— Аз ти давам избор.

— Не знам какво очакваш от мен.

— В идеалния случай очаквам да ми кажеш кой в миналото е бил толкова жесток към теб, та да те накара да мислиш, че не можеш да вярваш на никого. — Той се върна на мястото си. — Но знам, че няма да го сториш, защото искаш да предпазиш онези свои приятели.

— Не знам за какво говориш.

— Естествено.

— Е, добре — сопнах се аз. — Имам зрящи приятели. Всеки зрящ има такива, нали?

— Не. Лондонският синдикат става все по-силен с годините. Онези, които успяваме да пленим, са най-вече аутсайдери. Живеят сами, често пъти на улицата, защото са неспособни да контролират способностите си. Или защото семействата им са ги изгонили. По тази причина мнозина са доволни да ни служат, след като себеподобните им са се отвърнали от тях. Вярно, тук са третирани като същества втора ръка, но поне има правото да контактуват с етера. Ние ги организираме на групи, правим ги пак част от обществото. — Той махна към вратата. Ето, Майкъл например е бил полиглот — мисля, че вие ги наричате „бъбривци“. Родителите му били толкова уплашени от дарбата му, че приложили екзорсизъм. Съноramата му се сринала. След това едва можел да говори.

Занемях. И преди бях чувала за сринати сънорами — същото се бе случило с едно момче от нашата банда, на име Зийк. Така човек се превръщаше в нечитаем. Съноramата му се възстановяваше покрита с броня от защитни пластове, които предотвратяваха всяко духовно проникване.

— Червеноризците го хванаха на улицата в Съдърк[2] преди две години. Изпаднал, без пари и храна. Затвориха го в Тауър по подозрение в неестественост, но аз издействах да го докарат тук преждевременно. Макар да минава за незрящ, той все още има аура. Научих го отново да говори и се надявам един ден пак да открие етера и да може да пее, както преди. С гласовете на мъртвите.

— Чакай — прекъснах го аз. — Ти си го научил?

— Да.

— Защо?

Тишината изпълни всяко кътче на стаята. Лордът се пресегна към бокала си.

— Кой си ти всъщност? — попитах. Той ме погледна. — Кръвен консорт на суверена Нашира Саргас, който контролира марионетни правителства от 1859-а насам. Поддържа трафика на зрящи, наблюдава как цяла една система се гради около него, съдейства да се

разпространяват страх, лъжи и омраза. Защо след всичко това ще помагаш на хората?

— Не мога да ти издам това, точно както и ти не издаваш кои са приятелите ти. Не мога да разкрия вътрешните си мотиви.

— А ще ги разкриеш ли, ако ти кажа кои са приятелите ми?

— Може би.

— Разкрил ли си ги на Майкъл?

— Донякъде. Той е изключително лоялен, но няма как да разчитам изцяло на него заради крехкото му душевно състояние.

— И на мен ли гледаш по същия начин?

— Все още знам твърде малко за теб, за да ти се доверя, Пейдж. Но това не значи, че не можеш да заслужиш доверието ми. Всъщност — той се облегна назад в креслото си — тъкмо днес ще ти се удаде тази възможност.

— Какво имаш предвид?

— Ще видиш.

— Нека отгатна. Убил си гадател, откраднал си дарбата му и сега мислиш, че ще успееш да видиш бъдещето ми.

— Не съм крадец на дарби. Но познавам добре Нашира — достатъчно добре, за да предугадя ходовете й. Усещам, когато се готви да нападне.

Старинният часовник удари един. Лордът се обърна към него.

— Е, вече стана кръгъл час. Свободна си да си вървиш. Защо не посетиш своята приятелка, гледачката на карти?

— Лис е в душевен шок — отвърнах.

Той повдигна вежди.

— Червеноризците хвърлиха картите й в огъня. — В гърлото ми заседна буца. — Оттогава не съм я виждала.

Помоли го за помощ. Борех се със себе си. *Поискай да й даде нови карти. Той ще го направи. Както е помогнал и на Майкъл.*

— Жалко. Тя е добра развлекателка.

— Ще й помогнеш ли? — отрони се от устата ми.

— Нямам карти, а те й трябват, за да се свърже с етера. — Очите му срещнаха моите. — Ще е нужен също и амарант.

Седях неподвижно, наблюдавайки го как се пресяга към масичката. Там имаше нещо като старинна табакера за енфис, инкрустирана със злато и седеф. В средата й бе изобразено същото

цвете с осем листенца, както и върху кутията с флаконите му. Той щракна капачето и извади миниатюрно шишенце със синкаво масло.

— Това е екстракт от богородичка — казах.

— Правилно.

— За какво ти е?

— Ползвам малки дози от звездното цвете, за да лекувам Майкъл. Така сънорамата му се възстановява по-бързо.

— Звездно цвете?

— Рефаимското наименование на богородичката. Буквален превод от Глосолалия или Глос, както се нарича нашият език.

— На него ли говорят бъбривците?

— Да. Древният език на етера. Майкъл вече не умее да си служи с него, но го разбира. Също както и контактьорите.

Значи бъбривците можеха да подслушват разговорите на Рефаимите. Интересно.

— Това шишенце… също ли е за него?

— Не, просто си подреждам колекцията от реквизирани лекарства — отвърна той. Нямах представа дали се шегува, или не. — Някои от тях, като например маковата анемония, могат да се използват, за да ни навредят. — Той извади от табакерата малко червено цветче. Очите му бяха приковани към моите. — Има отрови, които не бива да попадат в човешки ръце. Не бива да допускаме някой да ги използва, за да проникне примерно в Катедралата, нали? Това би изложило на опасност най-съкровените ни запаси.

Червено цвете. Спомних си бележката на Дейвид. Единственият метод.

Единственият метод да се убие Рефаим?

— Не — казах. — Не бива да го допускате.

Птичарникът тънеше в тишина. Не бях виждала Лис, откакто Сухаил ме ескортира до „Магдалена“. Не бях имала възможност да проверя как е, дали е оцеляла след загубата на кол одата си.

Тя присъстваше телом, но не и духом. Разкъсваше се в душевна агония, с пребледнели устни и безсмислен, блуждаещ поглед.

Джулиан и Сирил, очилатият развлекател, когото бях срещнала първия ден, се бяха нагърбили с грижите за нея. Хранеха я, решеха й

косата, говореха й, лекуваха обгорелите й ръце. А тя само лежеше вдървено в ъгъла и мърмореше за етера. Сега, когато вече не можеше да осъществява връзка, естественият й подтик бе да напусне тялото си и да се слее с него. От нас зависеше да овладеем този стремеж. Да я задържим при себе си.

Прескочих до заложната къща на Дъкет и размених две таблетки срещу спирт за горене, кибрит и консерва боб. Карти за гадаене нямаше. Всичките бяха конфискувани от червеноризците — явно дело на Катрин, желаеща да е сигурна, че Лис ще страда докрай. Имаше късмет, че Лордът й бе забранил да се доближава до мен.

Когато се върнах обратно в бараката, Джулиан ме погледна със зачервени от недоспиване очи. Розовата му туника бе изчезнала, заменена от парцалива риза и панталон.

— Доста време те нямаше, Пейдж.

— Бях заета. Ще ти обясня по-късно. — Коленичих край Лис. — Тя храни ли се изобщо?

— Вчера хапна малко чорба, но после я повърна.

— А ръцете й?

— Зле са. Нямаме мехлем против изгаряния.

— Трябва да я накараме да яде. — Погладих влажните й къдрици и я щипнах леко по бузата. — Лис?

Очите й бяха отворени, но реакция нямаше. Запалих при муса. Сирил забарабани нервно с пръсти по коляното си.

— Хайде, Раймор — рече раздразнено. — Не можеш вечно да отсъстваш от сцената.

— Малко съчувствие няма да й навреди — вметна Джулиан.

— Нямаме време за съчувствие. Сухаил ще побеснее, ако разбере, че тя не играе с мен.

— Не е ли разбрал още?

— Нел я замества. Двете не се различават особено, когато са с маски и трико — еднакъв ръст, еднаква коса. Но Нел не е толкова добра. Все пада. — Сирил се взря в неподвижната фигура. — Раймор никога не пада.

Джулиан сложи на огъня бобената консерва. Аз намерих една лъжица и повдигнах Лис от възглавницата.

— Не — поклати глава тя.

— Трябва да хапнеш нещо най-сетне — улови я за отпуснатата китка Джулиан, но тя не отговори.

Когато яденето се стопли, той отвори насила устата й, а аз опитах да я храня с лъжицата, но тя едва преглъщаше. Бобът се стичаше по брадичката й. Щом видя това, Сирил дръпна консервата и изгреба остатъците с голи ръце. Приклекнах безпомощно, наблюдавайки я как потъва обратно в унеса си.

— Това не може да продължава така.

— Няма какво да сторим — стисна юмруци Джулиан. — Дори да намерим друго тесте, каква е гаранцията, че ще проработи? Все едно да й дадем нов крайник. Нищо чудно да го отхвърли.

— Длъжни сме да опитаме. — Аз погледнах Сирил. — Наоколо няма ли още гледачи на карти?

— Всичките са мъртви.

— Дори той да греши, не можем просто да ги вземем от другиго — промълви тихо Джулиан. — Това е по-лошо от убийство.

— Тогава ще ги откраднем от Рефаимите — отсякох. Престъпленията бяха моята стихия. — Ще проникна в Катедралата. Там трябва да има запаси.

— Само ще умреш нахалост — рече Сирил без особена жал.

— Щом Зумерът не успя да ме довърши, някак ще се справя и с това.

— Видяла си Зумер? — вдигна очи Джулиан.

— Да, в гората. Лордът ме остави с един от тях.

— Значи ли това, че си минала тестовете? — Сянка на подозрение мина през лицето му. — Червеноризец ли си вече?

— Не знам. Мислех, че да, но… — Аз подръпнах края на туниката си. — Това тук не ми изглежда червено.

— И по-добре. — Той замълча за секунда. — Е, и как ти се стори?

— Бърз. Опасен. Не го видях твърде добре. А с теб какво се е случило, защо си облечен така?

— Алудра ме изхвърли само задето пропуснах сутрешния час — отвърна той с лека усмивка. — Боя се, че сега съм най-обикновено харли.

— Ухапване на Зумерите е смърт — прошепна плахо Сирил. — Не бива повече да ходиш там.

— Може да нямам друг избор — казах. Сирил оброни глава върху дланите си. — Джулиан, подай ми едно одеяло.

Взех одеялото и завих плътно Лис. Тя не спираше да трепери. Разтрих ледените й длани, мъчейки се да ги сгрея. Пръстите й бяха покрити с мехури.

— Пейдж — обади се Джулиан. — Сериозно ли смяташ да проникнеш в Катедралата?

— Лордът каза, че вътре са складирани запаси. Неща, които ние не бива да виждаме. Може да има и мехлем против изгаряния.

— А хрумвало ли ти е, че те вероятно се охраняват? Или че Лордът може да лъже?

— Ще поема този риск.

— Е, изглежда, наистина си си го наумила — въздъхна той. — И ако успееш да се вмъкнеш, какво?

— Ще откраднa каквото успея — всичко, което мога да използвам за своя защита. После ще си тръгна. Ако някой иска да ме придружи — добре дошъл. Ако не, ще ида сама. Каквото и да се случи, нямам намерение да гния тук до смъртта си.

— Не го прави — рече Сирил. — Ще умреш. Както онези преди теб. Тях ги изядоха Зумерите. Ще изядат и теб.

— Достатъчно, Сирил. — Джулиан не откъсваше поглед от мен. — Добре, Пейдж, ти върви в Катедралата. А аз ще се опитам да събера подкрепление.

— Подкрепление?

— Хайде, стига. — Огънят играеше в очите му. — Не мислиш наистина да си тръгнеш без битка, нали?

— Битка? — повдигнах вежди аз.

— Не можеш просто да се приберeш и да се прeсториш, че нищо не се е случило. Сцион върши това от два века насам и няма да спре току-така. Какво им пречи да те завлекат обратно тук, дори да стигнеш СциЛо?

Той имаше право.

— А какво предлагаш?

— Бягство от затвора. Да се махнем всички. Да не им оставим зрящи, с които да се хранят.

— Няма да е толкова лесно. Тук сме повече от двеста души. А освен това гората е осеяна с мини. — Придърпах колене под

брадичката си. — Знаеш какво се е случило през Сезон на костите XVIII. Не искам всички тези мъртъвци да тежат на моята съвест.

— Те няма да тежат на съвестта ти, Пейдж. Хората искат да се махнат, просто още не са събрали достатъчно смелост. Ако отвлечем вниманието на Рефаимите с нещо голямо, можем да ги преведем през гората. — Той постави ръка върху рамото ми. — Ти си от синдиката. От Ирландия. Не смяташ ли, че е дошъл моментът да разберат, че не са наши господари? Че не могат само да вземат от нас? — Когато не отговорих, той продължи: — Нека им покажем, че дори и след два века все още има от какво да се боят.

Вече не виждах неговото лице. Виждах Фин, през онзи ден в Дъблин, зовящ ме на бой.

— Може би си прав — казах.

— Знам, че съм прав. — Устните му се разтеглиха в уморена усмивка. — Колко души ще ни трябват според теб?

— Започни с онези, които имат най-добра причина да мразят Рефаимите. С харлитата. Жълтите туники. Незрящите. Ела, Феликс и Айви. После поработи с белите туники.

— Какво да им кажа?

— Засега нищо. Просто ги подпитай. Разбери дали са склонни към бягство.

Джулиан погледна Сирил.

— Не — поклати глава той. Зад издрасканите очила погледът му бе трескав от страх. — Мен не ме брой, братко. Няма начин. Ще ни избият. Те са безсмъртни.

— Не са безсмъртни. — Наблюдавах как пламъкът на примуса постепенно отслабва. — Могат да бъдат наранени. Лордът ми каза.

— Не е изключено да лъже — рече натъртено Джулиан. — Все пак той е годеникът на Нашира. Кръвният консорт. Нейната дясна ръка. Защо вярваш на всяка негова дума?

— Защото мисля, че е въставал срещу нея и преди. Мисля, че е един от белязаните.

— Тези пък кои са?

— Група Рефаими, започнали въстанието през Сезон на костите XVIII. Заради това били изтезавани. Белязани.

— Откъде научи това?

— От един събирач на кости. XX-12.

— Вярваш на събирач на кости?

— Не, но той ми показа олтара, направен в памет на жертвите.

— И мислиш, че Лордът е един от тези „белязани“? — Аз кимнах. — Да не би да си видяла белезите му?

— Не. Според мен ги крие.

— Само догадки не са достатъчни, Пейдж.

Преди да успея да отговоря, някой нахлу в стаята. Замръзнах на мястото си. Надзирателят.

— Виж ти, виж ти. — Изрисуваните му вежди подскочи нагоре. — Явно в редиците ни са се прокрадналци самозванци. И кой, питам аз, е играл на сцената, щом XIX-1 се излежава тук?

Аз се изправих, също и Джулиан.

— Тя е в душевен шок — казах, гледайки Надзирателя право в очите. — Не може да играе в това състояние.

Той коленичи край постелята и сложи ръка върху челото й. Тя се отдръпна рязко от допира му.

— Ах, каква беда. — Пръстите му се заровиха в косата й. — Не думайте. Това е ужасно. Не мога да се лиша от своята 1. Незаменимата ми 1.

Лис започна да крещи. Писъците се изтръгваха от гърдите й с непосилни, тежки напъни.

— Махай се! — викаше тя. — Махай се оттук!

Джулиан сграбчи Надзирателя за рамото и го дръпна силно встрани.

— Не я докосвай.

Аз застанах до него. Сирил се поклащаше на пети. Новодошлият отначало изглеждаше втрещен, сякаш не вярваше на случващото се, после започна да се смее. Изправи се на крака, пляскайки с длани от възторг. После едната му облечена и ръкавица ръка бръкна под дрехата.

— Какво е това, мили деца? Зародиш на бунт? Нима съм пуснал два гладни вълка в своето стадо?

С рязко движение на китката той измъкна бича си. Тежък, предназначен за добитък инструмент.

— Няма да ви позволя да развращавате 1. Нито който и да било друг от питомците ми. — Той изплющя с бича към мен. — Ти може

още да не си развлекателка, 40, но ще станеш. Марш при наставника си.

— Не.

— Никой от нас няма да си тръгне. — Прилив на решимост обхвана изражението на Джулиан. — Няма да оставим Лис.

Надзирателят замахна и той се олюля. От разцъфналата на бузата му рана бликна кръв.

— Ти, момче, ми принадлежиш и е най-добре час по-скоро да го запомниш. — Аз стъпих здраво на краката си, готова да се отбранявам. — Колкото до теб, 40, наистина не е нужно да оставаш. Аз сам ще се погрижа за 1.

— Не можеш да ме изгониш от тук. Аз принадлежа на Арктур. Бих дала мило и драго, за да видя как му обясняваш защо си ме ударил.

— Нямам намерение да те удрям, бродниче. Само да те вкарам в правия път.

Бичът със свистене се насочи към мен. Джулиан блъсна ръката му и го отклони встрани. Повтаряше се сцената с червеноризците, само че този път превесът беше на наша страна.

В гърдите ми се надигна дива ярост. Нахвърлих се срещу Надзирателя и забих юмрук в челюстта му. Главата му се отметна назад. Джулиан му подложи крак и той падна. Опитах се да изтръгна бича от хватката му, но той още го стискаше здраво. Зъбите му се оголиха насреща ми в нещо средно между усмивка и животинска гримаса. Едва когато Джулиан го улови с лакът през врата, най-сетне успях да му го отнема. Вдигнах ръка за удар, но в същия миг усетих как някой го издърпва от мен. В стомаха ми се заби ботуш, запращайки ме с трясък към стената.

Сухаил. Трябваше да се досетя. Където и да отидеше Надзирателят, началникът му не закъсняваше да се появи. Точно както на улицата — първо биячът, после босът.

— Очаквах да те намеря тук, никаквице. — Той ме сграбчи за косата. — Пак създаваме проблеми, а?

Заплюх го в лицето. Той ме зашлеви толкова силно, че видях звезди по пладне.

— Не ме е грижа кой е наставникът ти. Не се плаша от някаква си държанка. Единствената причина да не ти резна гърлото е, че кръвният суверен те вика при себе си.

— Навярно ще й хареса да научи, че наричаш годеника й „държанка“, Сухаил — произнесох с труд. — Дали да не й кажа?

— Казвай й каквото щеш. Човешката дума значи по-малко и от кучешко квичене.

Той ме метна на рамото си. Дърпах се и пищях, но не исках да рискувам, като използвам духа си. Надзирателят нанесе жесток удар по главата на Джулиан, който го запрати на земята. Без мен той и Лис оставаха изцяло на неговата милост.

---

[1] „I Don’t Stand a Ghost of a Chance with You“ (англ.) — букв. „Нямам дори признак на шанс с теб“ — Б.пр. ↑

[2] Съдърк — квартал в централен Лондон. — Б.р. ↑

19
ЦВЕТЕТО

Резиденцията на Сюзерена изглеждаше далеч по-тъмна и студена, отколкото по време на приветствената реч. Бях сама със Сухаил, както навярно щях да остана сама и с Нашира. Нямах наставник, нямах закрила. По краката ми започнаха да пробягват леки тръпки.

Сухаил не ме отведе в голямата зала, нито в параклиса. Вместо това ме повлече през коридорите и ме блъсна в някаква стая с висок таван и прозорци с овални арки. Светлината идеше от железния, отрупан със свещи, полилей и от огромната камина. Отблясъците й играеха по стените, хвърляйки сенки по сребристите орнаменти на свода.

По средата имаше дълга маса за хранене, начело на която, в червено тапицирано кресло, седеше Нашира Саргас. Носеше черна рокля с висока, разперена като ветрило яка.

— Добър вечер, 40.

Не отговорих нищо. Тя направи жест с ръка.

— Можеш да ни оставиш, Сухаил.

— Да, господарке. — Той ме блъсна към нея. — До следващия път, никаквице — прошепна в ухото ми.

После се оттегли през вратата и ме остави в мрачното помещение, лице в лице с жената, която искаше да ме убие.

— Седни — каза тя.

Понечих да се отправя към отсрещния край на масата, която бе дълга поне четири метра, но тя ми посочи стола отляво на себе си, най-далеч от камината. Заобиколих и се отпуснах върху него. Главата ме болеше при всяко движение — Сухаил не бе пестил силата си при удара.

Нашира не откъсваше очи от мен. Бяха зелени като абсент. Зачудих се от кого ли се е хранила тази вечер.

— Май кървиш.

Край приборите имаше ленена салфетка, захваната с токка златна халка. Опрях я до разбитата си устна, изцапвайки с кръв белоснежната тъкан. Сгънах я така, че да скрия петното, и я поставих върху коленете си.

— Предполагам, че си уплашена — каза тя.

— Не.

А трябваше да бъда. И бях. Тази жена контролираше всичко. Нейното име се шептеше в сенките, нейната заповед слагаше край на животите. Падналите й ангели кръжаха наоколо, без нито за миг да се отдалечават твърде от аурата й. Тишината натежа. Не знаех дали да гледам към нея, или не. С крайчеца на окото си зърнах нещо проблясващо на светлината на огъня стъклен похлупак. Той стоеше точно по средата на масата. Под него имаше повяхнало цвете, с кафяви сбръчкани листенца, подпряно на тънка телена стойка. Каквото и да е било приживе, то бе неразпознаваемо в смъртта. Нямах идея защо някой ще държи мъртво цвете на масата в трапезарията си, но все пак това беше Нашира. Край нея се намираха доста мъртви неща.

Тя забеляза интереса ми.

— Някои неща е по-добре да не са живи, не мислиш ли?

Не можех да откъсна поглед от растението. Не бях сигурна, но ми се стори, че шестото ми чувство потрепна.

— Така е — отвърнах.

Нашира вдигна глава към тавана. Там, над прозорците, имаше редици от гипсови лица — поне по петдесет на всяка от дългите стени. Огледах внимателно най-близкото от тях. Беше спокойно, женско лице, с мека усмивка. Изглеждаше така безметежно, сякаш жената спеше.

Сковаваща тежест се надигна в стомаха ми. Това беше „Непознатата от Сена“ — прочутата френска посмъртна маска. Джаксън също имаше копие от нея в бърлогата си. Казваше, че красавицата била любима украса в бохемския Париж през XIX иск. Елайза заяви, че от нея я побивали тръпки, и за негово неудоволствие го накара да я покрие с чаршаф.

Озърнах се наоколо. Всички тези лица — тези хора — бяха посмъртни маски. Догади ми се. Нашира колекционираше не само духовете на зрящите, но и техните лица. Себ. Дали и Себ не беше там горе? Насилих се да сведа очи, но вътрешностите ми се преобръщаха.

— Не изглеждаш добре — каза Нашира.

— Нищо ми няма.

— Радвам се да го чуя. Щеше да ми е неприятно да се разболееш тъкмо в този решителен момент от престоя ти в Шеол I. — Тя прокара пръст по острието на ножа си, без да сваля поглед от мен. — Червеноризците скоро ще се присъединят към нас, но първо исках да те видя на четири очи. За един малък задушевен разговор.

Удивително, ако тази жена си мислеше, че има душа.

— Кръвният консорт ме държи в течение на напредъка ти. Каза, че е сторил всичко възможно да те накара да изявиш дарбата си, но ти така и не си успяла да постигнеш пълно обладаване на сънорама — дори на животинска. Вярно ли е?

Значи тя не знаеше.

— Вярно е — кимнах.

— Жалко. И все пак си се сблъскала с Емит и си оцеляла — дори си успяла да го раниш. По тази причина Арктур смята, че трябва да те направим червеноризец.

Не знаех какво да кажа. По някакви съображения Лордът бе скрил от нея за пеперудата. И за сърната. Това означаваше, че не държи тя да знае за моите способности — но все пак иска да взема червена туника. Каква игра играеше?

— Много си мълчалива — отбеляза с леден взор Нашира — Не беше толкова плаха по време на приветствената реч.

— Знам, че трябва да говоря само когато се изисква от мен.

— Сега го изисквам.

Идеше ми да й кажа къде може да завре изискванията си. Бях се държала дръзко с Лорда, нищо не ми пречеше да го сторя и с нея — но ръката й все още лежеше върху ножа, а лицето й не криеше никакви скрупули. Накрая, мъчейки се да звучи подобаващо смирено, промълвих:

— Радвам се, че кръвният консорт ме счита достойна за червена туника. Постарах се с всички сили на тестовете.

— Не се и съмнявам. Но винаги трябва да се стремим към повече. — Тя се облегна на стола си. — Имам няколко въпроса към теб. Преди празненството за посвещаването ти.

— Посвещаване?

— Да. Поздравления, 40. Вече си червеноризец. Трябва да се запознаеш с новите си бойни другари. Всички те са лоялни към мен —

дори повече, отколкото към своите наставници.

Кръвта забуча в ушите ми. Червеноризец. Събирач на кост Бях достигнала най-висшия ешелон на Шеол I, вътрешния кръг на Нашира Саргас.

— Искам да поговоря с теб за Арктур. — Нашира се взря в огъня. — Ти делиш една квартира с него.

— Имам отделна стая. На горния етаж.

— Той кани ли те понякога да излизаш от нея?

— Само за обучение.

— И нищо друго? Може би за някой неангажиращ разговор?

— Той няма интерес да говори с мен — отвърнах. — Надали бих могла да кажа нещо, което да е от значение за кръвния консорт.

— Отлично разсъждаваш.

Прехапах език. Тя нямаше представа колко дълбоко го интересувах всъщност и на колко неща ме бе научил под носа й.

— Предполагам, че си разгледала жилището му. Има ли нещо в Кулата на основателите, което да ти е направило впечатление? Нещо необичайно?

— Някои екстракти от растения, които не познавам.

— Цветя.

Когато кимнах, тя взе нещо от масата. Беше брошка — силно потъмняла от годините, със същата форма като цветето върху неговата кутия за емфие.

— Виждала ли си този символ в дома му?

— Не.

— Изглеждаш много сигурна.

— Сигурна съм. Никога не съм го виждала.

Тя ме изгледа продължително. Помъчих се да не отвръщам взор от нейния.

В далечината се захлопна врата. В помещението под строй влязоха червеноризци, водени от Рефаим, когото не познавах.

— Добре дошли, приятели — покани ги с ръка Нашира. — Моля, настанявайте се.

Рефаимът притисна юмрук към гърдите си и напусна стаята. Огледах лицата на новодошлите. Двайсет събирачи на кости, всичките лъснати и добре гледани. Явно се деляха на групи. Най-отпред бяха ветераните от Сезон на костите XIX, сред които Катрин, а също 16 и

17. В самия край на редицата вървеше Карл, облечен в червена туника, със сресана на път коса. Той ме изгледа с широко отворени, укорителни очи. Явно не очакваше да види розова туника на масата на кръвния суверен.

Всички заеха местата си. Карл бе принуден да седне на последния оставащ стол — този срещу мен. Малко по-надолу зърнах Дейвид, с прясна рана на челото, залепена с лейкопласт. Той оглеждаше с вдигнати вежди посмъртните маски край тавана.

— Радвам се, че всички успяхте да дойдете тази вечер. Благодарение на вашите неспирни усилия, през изминалата седмица не сме имали по-сериозни емитски атаки. — Нашира извърна лице към всеки от тях подред. — Въпреки това не бива да забравяме постоянната заплаха от тези същества. Няма лек за тяхната бруталност, нито начин — поради рухналия праг да ги задържим в Отвъдното. Вие сте единствената преграда между тези хищници и техните жертви.

Те закимаха. Явно всички й вярваха. Може би с изключение на Дейвид, който съзерцаваше една от маските с лека усмивка.

В далечния край на масата седеше Катрин, с морава синина под едното око. 16 и 17 дори не поглеждаха към мен. Толкова по-добре. Инак току-виж бях метнала ножа за хранене по някого от тях. Там, навън, Лис лежеше и умираше по тяхна вина.

— 22 — обърна се Нашира към червеноризеца от дясната си страна, — как е 11? Чувам, че още се намирал в Ориъл.

Младият мъж прочисти гърло.

— Малко по-добре, господарке. Няма признаци за инфекция.

— Неговата храброст няма да остане невъзнаградена.

— За него ще е чест да го узнае, господарке.

Да, господарке. Не, господарке. Рефаимите явно обичаха да почесват егото им.

Нашира плесна с ръце и през малка странична врата влязоха четирима незрящи. Всеки носеше поднос, от който се носеше омаен мирис на подправки. Майкъл също беше сред тях, но не ме погледна. Работейки чевръсто, те подредиха на масата, около стъкленицата с цветето, великолепно угощение. Един напълни чашите с изстудено бяло вино. В гърлото ми заседна буца при вида на това изобилие от ястия. Апетитно нарязано пиле, крехко и сочно, със златиста, препечена кожичка и плънка от салвия и лук; гъста, благоуханна

заливка; сос от червени боровинки; задушени зеленчуци и печени картофи; пухкави наденички, увити в бекон — пир като за самия Инквизитор. Когато Нашира кимна, събирачите на кости започнаха да омитат трапезата. Ядяха бързо, но без необуздания порив на глада.

Устата ми се наля със слюнка, но после се сетих за харлитата, живеещи в своите коптори само на рядка чорбица и мухлясал хляб. Толкова много храна тук вътре и толкова малко навън. Нашира забеляза колебанието ми.

— Яж.

Това беше заповед. Сложих в чинията си няколко резена пиле и малко зеленчуци. Карл гълташе бялото вино така, сякаш беше вода.

— Внимавай, 1 — сръчка го едно от момичетата. — Да не ти прилошее пак.

Останалите се засмяха. Карл също се ухили.

— Стига де, случи се само веднъж. А и бях още розов.

— Да, оставете го на мира — обади се 22. — Заслужава да си пийне. Тогава беше още новобранец, а и на кой не му е идвало нагорно с първия Зумер.

Разнесе се одобрително мърморене.

— Не думай. Аз едва не припаднах, щом го видях — съгласи се същото момиче в безкористна проява на солидарност.

Карл махна с ръка.

— Затова пък нямаш равна с духовете, 6.

— Благодаря.

Наблюдавах мълчаливо дружеското им бъбрене. Беше отвратително, но явно не се преструваха. На Карл не само му харесваше да е червеноризец — той бе открил своето място в този странен, нов свят. Донякъде можех да го разбера. И аз се чувствах по същия начин, когато започнах да работя за Джаксън. Вероятно навремето Карл не бе успял да влезе в синдиката.

Нашира също ги гледаше. Този ежеседмичен маскарад положително й доставяше наслада. Глупави човешки същества с промити мозъци обсъждаха през смях изпитанията, на които тя ги бе подложила — всички играещи по нейната свирка, ядящи от нейната храна. Колко ли самодоволна и могъща се чувстваше.

— Ти още си розова — долетя до слуха ми писклив глас. — Била ли си се със Зумер?

Вдигнах очи. Всички гледаха към мен.

— Да, снощи — отвърнах.

— Не съм те виждал преди. — 22 повдигна гъстите си вежди. — От кой батальон си?

— Не участвам в никой батальон. — Започваше да ми става забавно.

— Как така — намеси се друго момче. — Нали си розова? Кои други са в твоята резиденция? Кой е твоят наставник?

— Наставникът ми има само една възпитаничка. Навярно си го срещал наоколо. Той е кръвният консорт.

Настъпилата тишина се проточи сякаш безкрайно. Отпих глътка вино, усещайки тръпка по езика от непознатия алкохол.

— Радостно е, че кръвният консорт е избрал толкова достойна кандидатка — каза Нашира с лек смях. Смехът й отекна странно, сякаш камбана бе ударила фалшив тон. — 40 е успяла да се справи със Зумера сама, без помощта на наставника си.

Нова тишина. Предположих, че повечето от тях никога не бяха излизали в гората без рефаимски придружител, камо ли да влязат в самостоятелен двубой с някое от чудовищата. 30 използва възможността да попита точно онова, което очаквах.

— Искате да кажете, че той самият не се бие с Емитите, така ли, господарке?

— На кръвния консорт му е забранено да се сражава с тях Като на мой бъдещ съпруг не му приляга да върши работата на червеноризците.

— Разбира се, господарке.

Можех да усетя, че Нашира гледа към мен, но продължих да ям картофите си.

Лордът се сражаваше с Емитите, и още как. Аз сама му бях промивала раните. Вършеше го против нейната воля, а ти нямаше дори представа — или само подозираше.

Няколко минути се чуваше само потракването на приборите. Аз топях зеленчуците си в соса, мислейки за тайните похождения на своя наставник. Нищо не му налагаше да рискува живота си, но той го правеше по свое желание. Все трябваше да има някаква причина.

Червеноризците заприказваха приглушено помежду си. Разпитваха се един друг за своите резиденции, дивяха се на красотата

на старите здания. Понякога хулеха харлитата („Големи страхливци са, дори най-симпатичните от тях“). Катрин ровичкаше с вилицата си, потрепвайки при всяко споменаване на Птичарника. Карл дъвчеше усърдно и прокарваше хапките си с втора чаша вино. Едва когато чиниите се изпразниха, незрящите се появиха пак, за да отсервират масата и да ни оставят три подноса с десерти. Нашира изчака всички да си вземат от тях, преди да заговори отново.

— А сега, приятели, след като се подкрепихте и утолихте жаждата си, е време за малко забавление.

Карл избърса мазната си уста със салфетката. В стаята влезе трупа развлекатели. Сред тях имаше и контактьор. По даден от Нашира знак той опря цигулката на рамото си и засвири лека, оживена мелодия. Останалите се заловиха да изпълняват грациозни акробатични номера.

— Да си дойдем на думата — рече Нашира, без дори да удостои с поглед изпълнението. — Всеки от вас, който някога е разговарял с Надзирателя, вероятно знае с какво си изкарва хляба. Той е моят доставчик за Сезоните на костите. През последните няколко десетилетия аз се опитвам да набавя ценни зрящи от престъпния синдикат на Сциански Лондон. Несъмнено мнозина от присъстващите са чували за тази организация, някои може би дори са били нейни членове.

30 и 18 се поместиха на столовете си. Не познавах никой от тях отпреди, но моята работа бе ограничена само до Секция I-4 и понякога до I-1 и I-5. Имаше още трийсет и три други секции, откъдето можеше да идват. Карл слушаше със зяпнала уста.

Никой не обръщаше внимание на развлекателите. Тяхното изпипано до съвършенство изкуство отиваше нахалост.

— Шеол търси качество, а не просто количество. — Нашира се престори, че не забелязва сведените погледи на половината от аудиторията. — При последните доставки се наблюдава устойчив спад в разнообразието на заловените зрящи. Всички ваши умения са ценени и уважавани от Рефаимите, но все още се нуждаем от много таланти, за да обогатим тази колония. Всички ние трябва да се учим един от друг. Не е достатъчно само да привличаме хироманти и гледачи на карти. XX-59-40 е именно от типа хора, които търсим в момента. Тя е нашата първа сънебродница. Трябват ни също сибили и берсерки,

заклинатели и призователи, както и още един-двама оракули — всички категории ясновидци, които биха донесли свежо прозрение в нашите редици.

Катрин ме погледна изпод насиненото си око. Сега поне знаеше със сигурност, че не съм фурия.

— Мисля, че бихме могли да научим много от 40 — обади се Дейвид, вдигайки чашата си. — Аз лично съм готов.

— Отлична нагласа, 12. Така и ще направим. — Натори обърна лице към мен. — Ето защо възнамерявам още утре да я изпратя на външна мисия.

Ветераните се спогледаха. Карл стана червен като ягодовото си желе.

— Ще я придружава XX-59-1. Както и ти, 12 — продължи тя. Сега Карл изглеждаше въодушевен, а Дейвид се подсмихваше в чашата си. — Ще изпратя с вас и един от по-старшите ми другари от Сезон на костите XIX, за да следи как се справяте. 30, предполагам, че мога да разчитам на теб за целта.

— За мен ще е чест, господарке.

— Добре.

— В какво ще се състои мисията, господарке? — попита Карл, кацнал на ръба на стола.

— Имаме деликатна ситуация за разрешаване. Както е известно на 1 и 12, напоследък възложих на повечето от белите туники да гадаят за местонахождението на една група, наречe на Седемте печата. Тя е част от престъпния синдикат.

Не смеех да вдигна очи.

— Известно е, че в нея членуват няколко редки типове зрящи, сред които оракул и заклинател. Всъщност тъй наречeният Бял заклинател е ключовата й фигура. От проведените напоследък гадания разбрахме, че следващото й събиране е вдругиден. Уреченото място е Трафалгар Скуеър, в I Кохорта, а часът — един през нощта.

Невероятно, до какви подробности бяха успели да се доберат. Но при толкова много зрящи, използвани, за да фокусират цялата си енергия върху един отрязък от етера, това не биваше да ме учудва. Постигнатият ефект бе като при спиритически сеанс.

— Има ли тук някой, който да знае нещо за Седемте печата? — Когато никой не отговори, Нашира погледна към мен. — 40, ти трябва

да си участвала в синдиката, инак не би могла да се укриваш в Лондон толкова дълго време. — Взорът й показваше, че не се шегува. — Кажи ми какво знаеш.

Аз се прокашлях.

— Бандите са много потайни — казах. — Носят се разни слухове, но…

— Слухове? — повтори тя.

— Знаете, мълви, клюки.

— Поясни, ако обичаш.

— Всички знаем фалшивите им имена.

— И какви са те?

— Белият заклинател, Червеното видение, Черният диамант, Бледата бродница, Мъченическата муза, Окованата фурия, Смълчаната камбана.

— Повечето от тях са ми известни. Не и Бледата бродница. — Опа, браво на мен. — Това предполага, че има още една бродница. Какво съвпадение само. — Пръстите й забарабаниха по масата. — Знаеш ли къде са базирани?

Нямаше как да отрека. Тя бе видяла личната ми карта.

— Да — казах. — В I-4. Аз работя там.

— Не е ли необичайно две сънебродници да живеят толкова близо една до друга? Те положително биха наели и теб.

— Не са знаели за съществуването ми. Стараех се да не се набивам на очи. Бледата бродница е протеже на Заклинатели. Щеше да ме убие, ако разбере, че има съперница. Господстващите банди не обичат конкуренцията.

Нашира не беше глупава. Сигурна бях, че си играе с мен. Лесно можеше да събере две и две — брошурата, Седемте печата, това, че работех в I-4. Тя знаеше точно коя съм.

— Ако онова момиче действително притежава твоята дарба, тогава е много вероятно Белият заклинател да укрива някои от най-нужните за цитаделата зрящи — каза тя. — Рядко ни се удава възможност да добавим толкова ценни перли към короната си. Уменията ти са от жизнено значение за мисията, 40. Ако някой може най-добре да разпознае сънебродницата от Седемте печата, това ще е само друга такава като нея.

— Да, господарке — промълвих със свито гърло. — Но… каква е причината за събирането на Седемте печата?

— Както споменах, ситуацията е деликатна. Изглежда, че шепа ясновидци от Ирландия се опитват да осъществят връзка с лондонския синдикат. Водачка им е една ирландска бегълка на име Антоанет Картър. Бандата ще се срещне с нея.

Ето, значи, какви били плановете на Джаксън. Зачудих се какъв ли начин е измислил, за да вкара Антоанет в цитаделата. Зрящи се бяха опитвали да напускат Ирландия и преди, насочвайки се най-вече към Америка, но малцина бяха оцелели. Няма как да прекосиш океана с рибарска лодка. Дори някой да бе успял, Сцион никога нямаше да позволи това да се разчуе.

— Не бива в никакъв случай да допуснем формирането на подобен престъпен синдикат и в Дъблин. Ето защо срещата им трябва да бъде осуетена. Задачата ви е да плените Антоанет Картър. Допускам, че тя също е рядък тип зряща, и имам намерение да разбера точно какви заложби крие. Втората задача е задържането на членовете на Седемте печата. Основната цел е Белият заклинател.

Джаксън. Моят бос.

— Ще бъдете надзиравани от кръвния консорт и неговата братовчедка. Очаквам резултати. Ще държа всички ви отговорни, ако Картър се изплъзне и се върне в Ирландия. — Нашира ни огледа подред — 30, Дейвид, Карл и мен. — Ясно ли е?

— Да, господарке — отговориха в един глас 30 и Карл.

Дейвид поклащаше виното в чашата си.

Аз не казах нищо.

— Животът ти е на път да се промени, 40. По време на мисията ще имаш възможност да използваш дарбата си, и то да я използваш добре. Очаквам да покажеш благодарност за дългите часове, които Арктур е вложил в твоето обучение. — Нашира отмести поглед от огъня и се взря в очите ми. — Ти имаш голям потенциал. Разчитам да го разгърнеш подобаващо — в противен случай ще се погрижа никога повече да не прекрачиш прага на „Магдалена“. Можеш да гниеш навън, заедно с останалите глупци.

В зениците ѝ нямаше емоция, но имаше глад. Нашира Саргас започваше да губи търпение.

20
МАЛКИЯТ СВЯТ

Петият и шестият членове на нашата банда се присъединиха през 2057-ма около година по-късно от мен. Пристигането им бе съпроводено от вълна на необичайно горещо време. Един от куриерите на Джаксън му докладва за двама нови зрящи в I-4. Бяха пристигнали като част от туристическа група за ежегодната лятна конференция и Университета, която неизменно се радваше на огромен успех Любознателни млади хора биваха привличани на цели тълпи от несционските страни, за да бъдат отпратени после обратно като застъпници на антиясновидската политика. Подобни програми вече намираха подкрепа в някои части на Америка, където мненията по отношение на Сцион бяха разделени от десетилетия. Добросъвестният куриер, долавяйки двете аури, начаса бе дотичал при своя бос, само за да установи, че притежателите им не са постоянно пребиваващи в I-4. Те нямаха представа за съществуването на синдиката, може би дори не знаеха и че са зрящи.

Според доклада на куриера единият от двойката — млада жена — почти със сигурност бе контактьор. Джаксън не остана впечатлен. Контактьорите, както ми поясни, бяха своего рода сензори — настроени към етерната активност, към звуците, миризмите и ритмите на духовете. Можеха да чуват техните гласове и вибрации, дори и да ги използват, за да свирят на инструменти.

— Очарователен дар — каза той, — но в никакъв случай не е нещо потресаващо. — И все пак сензорите бяха малко по-редки от медиумите. Четвъртият разред на ясновидството. В цитаделата не се срещаха често, а Джаксън си падаше по уникатите.

Другият човек го заинтригува повече. Куриерът бе докладвал за необичайна аура, по средата между оранжева и червена. Аурата на фурия.

Шефът ми претърсваше улиците за нещо подобно от години, но сега за първи път късметът сякаш му се усмихваше. А той имаше своя

визия, свой проект. Джаксън Хол не искаше просто банда — о, не. Той искаше да притежава кутия с бижута, каймака на зрящото общество. Тъй че всички останали босове от Неестественото събрание да му завидят.

— Ще ги убедя да останат — рече, насочвайки бастуна си към мен. — Само почакай и ще видиш, скъпа моя.

Никак не бях убедена.

— Те си имат живот в своята страна, Джакс. Семейства. Не смяташ ли, че ще им трябва малко време, за да го обмислят?

— Не разполагаме с време за глезотии. Тръгнат ли си веднъж, никога няма да ги върна обратно. Ще останат, и толкова.

— Само в сънищата ти.

— Аз не сънувам. Но искаш ли да се обзаложим? — Той протегна ръка. — Ако загубиш, ще изпълниш две задачи без заплащане. И ще излъскаш старинното ми огледало.

— А ако спечеля?

— Ще ти платя двойно за същите тези задачи. И няма да ти се наложи да лъскаш старинното ми огледало.

Стиснах ръката му.

Джаксън притежаваше дар слово. Знаех точно какво би казал баща ми за него: „Тоя е целунал камъка от Бларни“[1].

У него имаше нещо, което те караше да искаш да му угодиш, да видиш как проблясва онова игриво пламъче в окото му. Той бе убеден, че ще успее. След като откри хотела на двамата и плати на един крънкач да научи имената им, той им изпрати покана за „специално събитие“ в луксозно заведение в Ковън Гардън. Аз лично я доставих на рецепцията, в плик, адресиран до госпожица Надин Л. Арнет и господин Езекил Санс.

Те ни изпратиха обратно данните си. Полубрат и сестра. И двамата жители на Бостън, бляскавата столица на Масачузетс. В деня на интервюто Джаксън ни държеше в течение по имейла.

Фантастично. О, това е фантастично.

Тя определено е бъбривец. Много красноречив при това.

Малко цапната в устата на моменти.

Братът ме озадачава. Не мога да определя аурата му.
Чак се дразня.

Ник, Елайза и аз чакахме още около час, преди на екрана да се появят златните думи.

Те остават. Пейдж, огледалото иска здраво търкане.

Това бе последният път, когато се обзалагах с Джаксън Хол.

Минаха два дни. Докато Елайза освобождаваше в бърлогата място за новодошлите, аз отидох с Ерик до Гауър Стрийт, за да ги доведа. Идеята беше те просто да изчезнат от полезрението, сякаш са били убити или отвлечени. Щяхме да оставим улики — окървавени дрехи, малко коса. Сцион щеше да остане във възторг и да припише случая на престъпната неестественост. Но което беше по-важно, нямаше да тръгне да ги търси.

— Наистина ли смяташ, че Джаксън ги е убедил да останат? — попитах аз, докато вървяхме.

— Знаеш го какъв е. Би могъл да те убеди да се хвърлиш от някоя скала, ако го слушаш достатъчно дълго.

— Но те трябва да имат семейства. А и Надин е студентка.

— Може да не са се чувствали добре там, sotnos. Тук, в Сцион, зрящите поне узнават какви са. В родината си сигурно просто са смятали, че са луди. — Той надяна тъмните си очила. — Както казват, всяко зло за добро.

В известен смисъл той имаше право. Извън Сцион не съществуваше официална политика по отношение на ясновидките — те нямаха правен статут, не се отличаваха като малцинство, присъстваха само в литературата. Което все пак ми се струваше за предпочитане пред това да те подлагат на системни гонения и убийства, както у нас. Нямах понятие защо са го решили.

Те ни чакаха пред Университета. Ник махна с ръка на мъжа.

— Здрасти, ти ли си Зийк? — Непознатият кимна. — Аз съм Ник.

— Пейдж — добавих аз.

Очите на Зийк бяха с кафеен цвят, разположени върху изпито, неспокойно лице. Изглеждаше двайсет и няколко годишен, слаб за ръста си, с тънки китки и загоряла от слънцето кожа.

— Вие работите за Джаксън Хол, нали? — гласът му имаше странен акцент. Той избърса с ръка потта от челото си, при което мярнах вертикален белег.

— Да, но не споменавайте името му. ДОБ слухтят навсякъде. — Ник се усмихна. — А ти навярно си Надин.

Той огледа контактьорката. Тя имаше очите и финитe черти на брат си, но приликата свършваше дотук. Косата й бе боядисана в червено и отрязана на черта като с линийка. Сционските цитадели обикновено се придържаха към стила и езика на десетилетието, в което бяха създадени — всички в СциЛо носеха неутрални, старомодни дрехи — но жълтата риза, джинсите и острите токчета на Надин сякаш отдалеч крещяха „туристка“ и „различна“.

— Доколкото знам, да — отвърна тя.

Ник се обърна към Зийк и леко сбръчка чело. Явно и той като мен се опитваше да го класифицира. Като видя това, Надин се долепи по-плътно до брат си.

— Какво има?

— Нищо. Извинявайте. — Ник вдигна очи над главите им по посока на сградата на Университета, преди да ги сведе fjново и да погледне и двамата подред.

— Трябва да побързаме. Предполагам, сте обмислили добре постъпката си — защото тръгнем ли си веднъж от тук, няма връщане назад.

Зийк прегърна сестра си, която стоеше със скръстени ръце, забила нос във върховете на обувките си.

— Да — каза. — Направили сме своя избор.

— Тогава да вървим.

В края на пресечката четиримата се натоварихме в едно нелегално такси. Надин порови в чантата си и извади чифт слушалки. Без да промълви и дума, ги сложи на ушите си и затвори очи. Устните й леко потрепваха.

— Монмът Стрийт, моля — каза Ник на шофьора.

Колата потегли. За наш късмет нелицензираните таксита не се отчитаха на никого, което им позволяваше да смъкна доста пари от

зрящата си клиентела.

Мястото на Монмът Стрийт бе резиденцията на Джаксън триетажна къща с бутик в сутерена. Често оставах да преспивам тук, като казвах на баща си, че съм при приятели. Това не беше чиста лъжа. Месеците минаваха и аз усвоявах тънкостите на зрящото общество — бандите, имената на лидерите им, етикета в обноските и враждите между отделните фракции. А Джаксън изпитваше моята дарба. Учеше ме как да бъда една от тях.

Няколко седмици след започване на новата си работа бях успяла съзнателно да отделя духа от тялото си. И начаса бях престанала да дишам. Джаксън и Елайза бяха изпаднали в паника, смятайки, че са ме убили. Единствено Ник, като лекар, бе запазил самообладание и ме бе съживил с инжекция адреналин в сърцето. После гърдите ме боляха няколко дни, но не стъпвах по земята от гордост. Четиримата отидохме в „Щат лен“ да го отпразнуваме, а за следващия път Джаксън поръча животоподдържащи системи.

Погаждах се с тези хора. Те разбираха странностите на моя свят — свят, който аз тепърва започвах да опознавам. Бяхме създали свое малко убежище в Севън Дайълс, изпълнено с престъпен колорит. А сега сред нас се появяваше ново лице. Може би дори две, ако Надин в крайна сметка се окажеше полезна.

Потърсих сънорамите им. Нейната не беше нищо особено, но тази на Зийк действително ме заинтригува. Беше като тъмно, тежко присъствие в етера.

— Е, Зийк, откъде си? — заговори го Ник.

Той вдигна глава.

— Роден съм в Мексико. Но сега живея с Надин.

По-нататъшно обяснение не последва и аз се обърнах да го погледна през рамо.

— Били ли сте преди в сционска цитадела?

— Не. Не бяхме сигурни, че ще е добра идея.

— Но все пак дойдохте.

— Искахме малко да разнообразим. Колежът на сестра ми предлагаше места за конференцията. А и аз бях любопитен относно Сцион. — Той сведе очи надолу към ръцете си. — Радвам се, че го сторихме. Отдавна се чувствахме различни, но… сега господин Хол ни обясни причината.

Ник се оживи.

— Каква е официалната позиция в Щатите по въпроса за ясновидството?

— Наричат го ЕСВ — екстрасензорно възприятие. Казват само, че било признато заболяване по сционското законодателство и че медицинските власти го изследват. Не искат да се обвързват с конкретна позиция и не мисля, че някога ще го направят.

Искаше ми се да ги попитам за семейството им, но нещо ми подсказа да го оставя за по-късно.

— Джаксън много се радва, че се присъединявате към нас — усмихна се Ник. — Надявам се, че тук ще ви хареса.

— Ще свикнете — обадих се аз. — Отначало не можех да понасям тази страна. Почувствах се малко по-добре, когато Джаксън ме нае. Синдикатът ще се погрижи за вас.

— Не си ли англичанка? — попита Зийк.

— Ирландка съм.

— Мислех, че малцина ирландци са успели да избягат след бунтовете.

— Е, аз съм една от тях.

— Такава трагедия — въздъхна той. — А ирландската музика е чудесна. Знаеш ли онази бунтовна песничка?

— За Моли Малоун?

— Не, другата, която са пеели накрая, оплаквайки загиналите.

— Имаш предвид „Тлеещото утро“.

— Да, точно нея. — Той замълча, после добави: — Би ли изпяла малко от нея?

Ник и аз се засмяхме едновременно, а той се изчерви до върха на ушите.

— Съжалявам… знам, че е странно. Просто искам да я чуя изпълнена както трябва. Ако не те притеснява. По-рано обичах да слушам Надин, но… както и да е, тя вече не свири.

С Ник се спогледахме. Контактьор, който не изпълнява музика. Джаксън нямаше да бъде очарован. Дадох си сметка, че Зийк още чака отговора ми.

Не знаех дали ще мога да изпея песента. Ирландската музика, още повече революционната, бе забранена в Сцион. Като дете имах силен ирландски акцент, но когато се преместихме, го зарязах, за да не

предизвиквам нежелани настроения. Дори и на осемгодишна възраст усещах странните погледи, които ми хвърляха хората, щом изричах нещо не както трябва. Стоях пред огледалото е часове, имитирайки говорителите по телевизията, докато не развих произношение като от английски пансион. Все още си оставах доста непопулярна — і години ме наричаха „Моли Махони“, — но накрая една малка група момичета ме приобщи към себе си, вероятно защото баща ми спонсорира училищната забава.

Заради братовчед си обаче се почувствах длъжна да си спомня. Погледнах през прозореца и сама се чух да нареждам куплетите.

Любов моя, беше тлеещо утро,
Когато октомври се пробуждаше.
Огън ревеше в зелените ливади.
Ела, о, призрак от долината,
Аз стоя сред пепелта, където бродиш.
Ерин очаква да те отведе у дома.
Сърце мое, видях пламък в небето,
В горчивата октомврийска утрин.
Дим задавяше зелените ливади.
Чуй ме, о, дух, идващ от юга,
Аз чакам край разцепения дъб.
Сърце на Ирландия, разбито от морето.

Имаше и още, но аз млъкнах отведнъж. Спомних си как баба ми пееше тази песен за Фин по време на заупокойната служба, която проведохме тайно в Голдън Вейл. Бяхме само шестима души, без тяло, което да погребваме. Тъкмо тогава баща ми обяви, че е приел ново назначение, оставяйки родителите си да се справят сами със сционската военна окупация.

Зийк изглеждаше сериозен.

Докато стигнем Монмът Стрийт, в таксито вече не се дишаше от жега. Пъхнах няколко банкноти в ръката на шофьора. Той ми подаде една от тях обратно.

— За хубавата песен — рече. — Бог да те благослови, мила.

— Благодаря.

Но я оставих на седалката. Не можех да приема пари срещу спомена си.

Помогнах на Ник да разтоварим куфарите. Надин слезе от таксито и като махна слушалките си, изгледа презрително сградата. Направи ми впечатление чантата й, дело на известен нюйоркски дизайнер. Щеше да се наложи да се раздели с нас. На черния пазар в Ковънт Гардън американските стоки вървяха като топъл хляб. Очаквах да носи калъф с някакъв инструмент, но такъв липсваше. Може би не беше контактьор. Имаше поне още три вида сензори, към които можеше да принадлежи.

Извадих ключовете си и отворих червената врата, на която се мъдреше лъскава табела с надпис „АГЕНЦИЯ ЛЕНОРМАН“. За външния свят ние бяхме уважавана агенция по изкуствата. Отвътре не бяхме чак толкова почтени.

На стълбищната площадка ни очакваше Джаксън, издокаран от глава до пети — копринена жилетка, колосана бяла якичка, златен джобен часовник и тлееща пура между зъбите. В ръката си държеше малка стъклена чашка с кафе. Нямах представа как точно пурата и кафето се връзваха помежду си.

— Зийк, Надин. Радвам се да ви видя отново.

— И ние вас, господин Хол — стисна ръката му младежът.

— Добре дошли в Севън Дайълс. Аз, както знаете, съм босът на тази територия. А вие вече сте членове на елитното ми обкръжение. — Той гледаше лицето на Зийк, но аз знаех, че всъщност се мъчи да разчете аурата му.

— Предполагам, сте напуснали Гауър Стрийт с подобаваща дискретност?

— Никой не ни видя. — Зийк се напрегна. — Онова там… дух ли е?

Джаксън се озърна.

— А, да, това е Питер Клас, художник от златната епоха на холандската живопис. Една от най-плодовитите ни музи. Умрял през 1660-ата. Питер, ела да се запознаеш с новите ни приятели.

— Ще оставя светските формалности на Зийк. Аз съм уморена. — Надин дори не гледаше към Питер, който бе пренебрегнал заповедта. Тя не беше зряща. — Искам отделна стая — рече твърдо на

Джаксън. — Не съм свикнала да деля пространството си. Да се разберем отсега.

Очаквах да видя как ще реагира той. Успя да запази самообладание, но ноздрите му потрепнаха. Това не беше добър знак.

— Ще разполагаш с това, което ти се даде — каза.

Надин се наежи. Предугаждайки сблъсъка, Ник сложи ръка на рамото й.

— Разбира се, че ще имаш собствена стая — каза, поглеждайки ме морно над главата й. Това значеше да настаним Зийк на някоя кушетка. — Елайза в момента я подрежда. Междувременно мога ли да ти предложа нещо разхладително?

— Да, благодаря. Добре че поне някои европейци знаят как да се отнасят с една дама.

Ник я поведе към кухнята, а Джаксън остана с такъв вид, сякаш му бяха зашлевили шамар.

— Аз не съм — изрече през стиснати зъби — европеец.

Не успях да сдържа усмивката си.

— Ще се погрижа никой да не ви безпокои.

— Благодаря ти, Пейдж. — Той тръсна глава. — Заповядай в офиса ми, Зийк. Нека поговорим.

Зийк се заизкачва към горния етаж, все още озъртайки се за Питер, който витаеше пред последната си картина. Джаксън използва момента и ме дръпна за лакътя.

— Сънорамата му — рече тихо. — Как я усещаш?

— Тъмна — отвърнах. — И…

— Отлично. Няма нужда да казваш повече.

И той почти се затича по стълбите, забучил пурата в ъгъла на устата си. Останах сама, в компанията на три куфара и един мъртъв художник — а колкото и да харесвах Питер, той не бе от разговорливите.

Погледнах часовника. Единайсет и половина. Елайза щеше да се върне до няколко минути. Сварих прясно кафе и отидох да поседна във всекидневната. Тук основният предмет на гордост бе едно платно от Джон Уилям Уотърхаус — тъмнокоса жена с надиплена червена рокля, взираща се в кристално кълбо. Джаксън бе платил куп пари на един черноборсаджия за три забранени произведения на Уотърхаус. Сред тях имаше и портрет на Едуард VII, със скиптър и кралски одежди.

Отворих прозореца и разгърнах новата брошура, над която работеше — „За машинациите на странстващите мъртви“. Дотук в нея бях прочела за четири вида духове — ангели-пазители, призраци, музи и психопомпи[2]. Тепърва предстоеше да стигна до полтъргайстите.

Елайза се появи към дванайсет, завеяна както обикновено, и ми подаде картонена кутия китайска храна с думите:

— Привет, случайно да си убедила Питер да се захване отново с „Цигулката и кристалното кълбо“?

Елайза Рентън, четири години по-голяма от мен, бе транс — медиумът на Джаксън. Специализираше в престъпно изкуство. Беше родена в предградията и до деветнайсетгодишна възраст бе играла в нелегален театър, преди да откликне на брошурата на Джаксън и да бъде наета от него. Оттогава представляваше основният му източник на доходи. Имаше гладка маслинена кожа и яснозелени очи, а златистата й коса падаше на прелестни букли. Никога не се оплакваше от липса на обожатели дори духовете си падаха по нея, — но Джаксън бе въвел „политика на необвързване“ и тя стриктно се придържаше към нея.

— Все още не. Мисля, че е в творчески застой. — Аз оставих брошурата настрана. — Запозна ли се с новодошлите?

— Само с Надин. Едва ми каза едно „здрасти“. — Елайза се плъосна на дивана до мен. — Сигурна ли си, че е контактьорка?

Отворих димящото китайско.

— Не носи никакви инструменти, но знае ли човек. Успя ли да видиш Зийк?

— Надзърнах в офиса. Аурата му е с някакъв тъмнооранжев цвят.

— Значи е фурия.

— Няма такъв вид. Струва ми се, че по-скоро той самия би се стреснал, ако му се изпречи призрак. — Тя закрепи скаридените пелети върху коляното си. — Е, ако Питер е зациклил, значи аз официално съм в почивка. Искаш ли да опиташ да побродиш отново?

— Не и докато Джаксън не ми подсигури системите.

— Естествено. Мисля, че дихателният апарат пристига във вторник. Дотогава ще го даваме по-леко. — Тя взе скицник и молив и ми ги подаде. — Отдавна се каня да те питам… можеш ли да нарисуваш сънорамата си?

Аз ги поех.

— Да я нарисувам?

— Да. Не цветята и всичко останало, а просто общия й вид от птичи поглед. Опитваме се да установим разположението на човешката сънорама, но ни е трудно, защото никой от нас не може да напуска слънчевата си зона. Смятаме, че зоните са поне три, но трябва някой да ни покаже как са обособени, за да проверим дали теорията ни е вярна. Можеш ли да го направиш?

Чувството за цел ме изпълни с гордост. Щях да се окажа наистина полезна за групата.

— Разбира се — казах.

Елайза включи телевизора, а аз се залових за скицата, рисувайки точка, заобиколена от три пръстена.

От приемника се разнесе музиката на сционския информационен бюлетин. Скарлет Бърниш четеше обедните новини. Елайза посочи към екрана, хрупайки пелетите си.

— Казват, че била по-стара и от Уийвър, но имала толкова пластични операции, че физически не можела да развие бръчки.

— Току-виж някой път се разпаднала от толкова усмивки — отвърнах, без да оставям молива. На листа вече се бе появило нещо като мишена с пет секции.

— И така — рекох, почуквайки по точката в средата. — Вече установихме, че това е слънчевата зона.

— Правилно. Мястото, където духът трябва да стои, за да имаш здраво съзнание. Сребърната нишка е като предпазно въже. Тя спира повечето зрящи да напускат тази зона.

— Но не и мен.

— Именно. Това е твоят специалитет. Ако всички ние имаме по два сантиметра нишка между тялото и душата си — показа с пръсти тя, — то твоята е дълга цяла миля. Можеш да стигаш до външния пръстен на своята сънорама, което означава, че можеш да долавяш етера много по-надалеч от нас. А също и чуждите сънорами. За нас са видими само духовете и аурите, и то ако се намират наблизо. Ето, сега аз не усещам Джаксън и останалите.

Аз ги усещах.

— Но аз също си имам граници.

— Тъкмо затова трябва да внимаваш. Все още не знаем докъде се простират те. Тепърва ще установим дали е безопасно да напускаш

тялото си, или не.

Аз кимнах. Джаксън вече на няколко пъти ме бе превеждал през теорията за бродниците, но Елайза бе много по-добър учител.

— Какво ще стане, ако човек опита да напусне слънчевата си зона? — попитах. — Чисто теоретично.

— Според нас втората зона е мястото, където незрящите срещат своите „кошмари“. Нишката понякога им позволява да стигнат дотам, ако са уплашени или стресирани. Отвъд нея започва непреодолимо притегляне обратно към центъра. Да преминат отвъд здрачната зона би означавало да полудеят.

Повдигнах вежда.

— Значи аз съм нещо като изрод, така ли?

— Не, не, Пейдж. Дори за миг не си го помисляй. Никой от нас не е изрод. Ти си чудо. Скачач. — Тя взе скицника от ръцете ми. — Ще дам на Джаксън да разгледа това, когато приключи. Ще остане във възторг. Ти ще навестиш ли баща си довечера? Разбрах, че всеки петък ходиш при него.

— Не, трябва да работя. Дидиън смята, че е открил Уилям Терис[3].

— О, майната му. Съжалявам. — Тя обърна лице към мен. — Нали знаеш какво казват за синдиката? Че влезеш ли веднъж и него, никога не можеш да си тръгнеш. Сигурна ли си, че все още си щастлива от това?

— Никога не съм се чувствала по-щастлива.

Елайза ми отвърна с усмивка. Беше странна, почти тъжна усмивка.

— Е, добре тогава. Аз се качвам горе. Трябва да умиротворя Питер. — И сред звън на гривни, напусна стаята. Аз започнах да оцветявам кръговете на скицата си, правейки всеки следващ по-тъмен от предишния.

Няколко часа по-късно все още работех. Слънцето клонеше към залез и скоро трябваше да излизам, за да се срещна с Дидиън, но първо исках да прехвърля рисунката на компютъра. Изведнъж Джаксън се спусна с трополене от втория етаж. Видът му бе почти трескав.

— Какво има?

— Нечитаем — промълви той. — О, моя прекрасна Пейдж. Нашият скъп господин Санс е нечитаем.

[1] Камък в замъка Бларни, Ирландия. Според поверието, който го целуне, придобива красноречие и убедителност. — Б.пр. ↑

[2] Психопомп — в гръцката митология дух или божество, отвеждащо душите на мъртвите към отвъдното. — Б.пр. ↑

[3] Уилям Терис (1847–1897) — английски актьор, чийто призрак според легендата населява станцията на метрото на Ковънт Гардън и театър „Аделфи“. — Б.пр. ↑

21
ГОРЯЩИЯТ КОРАБ

Никога няма да забравя изражението на Лорда, когато ме видя в червената туника. Тогава за пръв път зърнах в очите му страх. Вярно, че трая само част от секундата, но беше там — следа от несигурност, мимолетна като трепване на пламък на свещ. Той ме изгледа, докато отивах към стаята си.

— Пейдж.

Аз спрях.

— Как мина празненството за посвещаването ти?

— Поучително. — Докоснах червената котва върху жилетката си. — Беше прав. Тя наистина ме пита за теб.

Последва кратка, напрегната тишина. Всеки мускул върху лицето му се напрегна.

— И ти си им отговорила. — Никога не го бях чувала да говори с по-студен глас. — Какво й каза? Трябва да знам.

Не му бе присъщо да моли. Твърде горд бе за това. Челюстта му бе здраво стисната, устните — събрани в тънка линия. Чудех се какви ли мисли препускат през ума му. Кого да предупреди, къде да бяга. Какво да предприеме.

Колко дълго можех да го оставя да се мъчи?

— Тя спомена нещо, което привлече вниманието ми. — Седнах на дивана. — Че на кръвния консорт му е забранено да се сражава с Емитите.

— Така е. Строго забранено. — Пръстите му забарабаниха по облегалката на креслото. — Значи си й казала за раните ми.

— Не съм й казала нищо.

Изражението му се промени. Той се пресегна към гарафата и си наля чаша амарант.

— В такъв случай ти дължа живота си.

— Пиеш доста амарант — отбелязах. — Заради белезите ли е?

Погледът му трепна.

— Белези?

— Да, белези.

— Пия амарант по свои собствени причини.

— Какви причини?

— Здравословни. Вече ти споменах. Стари рани. — Той постави чашата обратно на масата. — Предпочела си да скриеш неподчинението ми от Нашира. Интересно ми е да знам защо.

— Не ми е в стила да предавам хората. — Увъртането не ми убягна. Белези и стари рани означаваха едно и също.

— Разбирам. — Лордът се взря в празната камина. — Значи си укрила информация от Нашира, но все пак си получила червена туника.

— Ти си ме препоръчал.

— Така е, но не знаех дали ще се съгласи. Подозирам, че има някакви скрити подбуди.

— Възложи ми външна мисия за утре.

— Цитаделата — досети се той. — Това е изненадващо.

— Защо?

— След всички усилия, които положи да те докара от там, изглежда странно да те праща обратно.

— Иска да примамя една от лондонските банди, наречена Седемте печата. Мисли, че имат сънебродница като мен, която бих могла да разпозная. — Изчаках малко, но той не реагира. Дали подозираше истината? — Тръгваме утре вечер заедно с още трима червеноризци и един Рефаим.

— Кой?

— Братовчедка ти.

— А, да. — Той докосна върховете на пръстите си. — Опули Месартим. Нейна най-близка довереница. И за теб, и за мен ще е добре да внимаваме край нея.

— Значи пак ще се отнасяш с мен като с робиня.

— Временна, но необходима мярка. Със Ситула не сме особено близки. Вероятно е избрана, за да държи и мен под око.

— Защо?

— Стари прегрешения. — Той долови погледа ми. — По добре е да не си в течение. Достатъчно е да знаеш, че никога не убивам, освен ако не е абсолютно необходимо.

Стари прегрешения. Стари рани. И двамата разбирахме, че това може да означава само едно — но все пак нямаше гаранция, че мога да му имам доверие. Дори и да беше от белязаните.

— Трябва да поспя — казах. — Срещата ни е утре по здрач пред нейната резиденция.

Лордът кимна мълчаливо. Обърнах се и се качих в стаята си, оставяйки го насаме с лекарството му.

През по-голямата част от деня, вместо да спя, обмислях всеки възможен сценарий, който можеше да се развие след като пристигнехме в Лондон. Планът, според състоялото се след вечерята съвещание, бе да изчакаме, докато Картър отиде до Колоната на Нелсън. Там трябваше да я посрещне представител на Седемте печата. Щяхме да ги заобиколим, а после да нападнем с всички налични средства. Явно Нашира си мислеше, че можем просто да се разходим по площада, да застреляме Картър, да вземем няколко пленника и да се приберем в Шеол 1 навреме за сутрешната камбана.

Аз не бях на същото мнение. Познавах добре Джаксън. Той пазеше своите инвестиции. Никога не би пратил сам човек на срещата с Антоанет. Цялата банда щеше да е там. През нощта по улиците кръстосваха Жандарми, а те владееха основите на духовния бой. Като се добавят зрящите и обикновените минувачи, можеше да се завърже сериозна битка. Битка, в която щях да съм под знамената на едната страна, но да желая победата на другата.

Въртях се неспокойно в леглото. Това бе моят шанс да избягам или поне да дам вест за себе си. Трябваше някак да се свържа с Ник, стига той да не ме убиеше преди това. Или да не ме ослепеше със своите видения. Скоро нямаше да имам друга подобна възможност.

Накрая се отказах от опитите да заспя. Отидох в банята, наплисках лицето си с вода и завързах косата си на кок отзад на тила. Тя бе пораснала с няколко пръста и вече достигаше до раменете ми. По прозорците трополеше дъжд. Облякох новата си униформа, предателската червена туника, и слязох долу. Старинният часовник показваше почти седем. Седнах край камината. Щом удари кръгъл час, Лордът се появи на прага. Косата и дрехите му бяха прогизнали от дъжда.

— Време е.

Аз кимнах. Той ми отвори вратата, после я заключи след нас и двамата се спуснахме по каменните стъпала.

— Така и не ти благодарих — каза, докато минавахме през галерията. — За твоето мълчание.

— Не бързай да ми благодариш.

Улиците бяха пусти. Топящи се зърна град хрускаха под ботушите ми. Щом стигнахме резиденцията, двама Рефаими ни ескортираха до библиотеката, където ни очакваше Нашира. Тя и Лордът отново изпълниха ритуалния си поздрав — той долепи длан до корема й, а тя — устни до челото му. Този път забелязах някои детайли. Сковаността на движенията им, това как той не я погледна в очите, нито тя него, докато прокарваше пръсти през косата му. Гледката ми напомни на куче и неговата стопанка.

— Радвам се, че и двамата успяхте да дойдете — каза тя. Сякаш имахме друг избор. — 40, това е Ситула Месартим.

Ситула бе висока почти колкото Лорда. Веднага се забелязваха родствените прилики — същата светлокестенява коса, същата кожа с цвят на мед, същите изсечени черти и дълбоки разположени очи. Тя му кимна, докато той все още коленичеше.

— Братовчеде. — След това се обърна и впери очи в мен. Бяха сини на цвят. — XX-59-40, тази вечер ще се отнасяш към мен като към свой втори наставник. Надявам се, че ме разбираш добре.

— Да — отвърнах.

Лордът се изправи и погледна отвисоко годеницата си.

— Къде са останалите хора?

— Подготвят се, разбира се. — Тя застана с гръб към него. — Най-добре и ти да сториш същото, верни мой.

Аурата му потъмня, сякаш над сънорамата му се бе надвесил буреносен облак. Обърна се и закрачи към спуснатите тежки пурпурни завеси. Едно незрящо момиче затича подир него, носейки вързоп с дрехи.

— Ти ще бъдеш в екип заедно с 1 — каза ми Нашира. — Двамата ще тръгнете с Арктур. Ситула ще вземе 30 и 12.

Дейвид се появи иззад завесите, облечен в панталон, ботуши и лека бронирана жилетка. Видът му ме сепна. Изглеждаше точно като Надзирателя в нощта, когато бе стрелял по мен.

— Добър вечер, 40 — поздрави ме той.

Аз премълчах. Дейвид се усмихна и поклати глава, сякаш бях някое забавно дете. Един незрящ ме доближи.

— Дрехите ти.

— Благодаря.

Без да поглеждам Дейвид, се разминах с него и влязох зад завесите. Тук имаше нещо като импровизирана съблекалня. Свалих туниката и надянах първо червената риза, после брониранатa жилетка — обозначена с червена котва, — а отгоре черното яке с червена лента на ръкава. Имаше още ръкавици без пръсти и панталон, направени от един и същ здрав черен плат. Накрая нахлузих тежките кожени ботуши. В това облекло можех да тичам, да се катеря, да се бия. В джобовете на яке то открих спринцовка с адреналин и пистолет със стрелички флукс — за лов на зрящи.

След като приключих със снаряжението си, се върнах отвън при останалите.

— Здрасти, 40 — усмихна ми се Карл.

— Здравей, Карл.

— Как намираш новата туника?

— Става ми, ако това питаш.

— Не, имах предвид как се чувстваш като червеноризец.

Вече и тримата ме гледаха изпитателно.

— Чудесно — отвърнах след кратка пауза.

— Това е добре — кимна Карл. — Може би все пак бяха прави да ти дадат толкова много привилегии.

— Или може би са грешали — вметна 30, изваждайки гъстата си коса изпод яката. Тя бе по-висока от мен, с широки бедра и рамене. — Ще видим на улицата.

Огледах я още веднъж. По аурата й предположих, че е някакъв вид гадател, вероятно клеромант. Те не бяха от най-редките; сигурно си бе проправяла със зъби и нокти път нагоре в йерархията.

— Да — отговорих. — Ще видим.

Тя изсумтя.

Завръщането на Лорда имаше драматичен ефект върху поведението на 30. Тя приклекна в лек реверанс, промърморвайки: „Кръвни консорте“. До нея Карл се преви в дълбок поклон. Само аз останах да стоя със скръстени ръце. Лордът огледа своя фен клуб, без

да отвърне на никой от поздравите. Вместо това спря очите си върху мен. 30 остана покрусена. Бедната стара 30.

Новите дрехи бяха преобразили наставника ми. На мястото на облечения в старомодни одежди Рефаим се бе появил заможен гражданин на Сцион, от типа, с когото никой разумен джебчия не би помислил да си пробва късмета.

— Ще пътувате до I Кохорта в два автомобила за задържане — каза Нашира. — Трафикът ще се разчиства за преминаването ви. Очаквам да се върнете тук, преди да удари сутрешната камбана.

Червеноризците закимаха. Лордът наметна дългото си палто и тръгна към вратата с думите:

— XX-40, XX-1, след мен.

Карл изглеждаше така, сякаш Ноемврийският празник е дошъл преждевременно. Той се затича след Лорда, затъквайки пистолета под якето си. Аз се канех да го последвам, когато Нашира ме улови за лакътя. Застанах неподвижно, потискайки порива да се отдръпна.

— Знам коя си — изрече тя, привеждайки се до лицето ми. — Знам и откъде идваш. Ако не ми доведеш друга като теб, ще приема, че съм била права и че ти си Бледата бродница. А това ще има сериозни последици за всички ни. — И с поглед, от който ме побиха тръпки, ми обърна гръб и пое към покоите си. — Желая ти лек път, XX-59-40.

На моста ни очакваха две коли със затъмнени стъкла. Преди да ни заключат вътре, завързаха очите и на четирима ни. Седях в мрака до Карл и се вслушвах в бръмченето на мотора. Явно ги гонеше натрапчив страх да не узнаем маршрута за излизане.

Отряд от Жандарми бе изпратен да ни ескортира през границата. Процедурата за пускане на хора извън Шеол I бе сложна. Градът представляваше наказателна колония и формалностите бяха като при условно освобождаване на затворници. На един от външните постове преди влизане в Сцион вкараха под кожата ни проследяващи чипове в случай, че решим да си плюем на петите, взеха ни пръстови отпечатъци и изследваха аурите ни. Трябваше да дадем и кръв от вените си, при което на сгъвката на лакътя ми остана мораво петно. Накрая минахме и последната гранична застава и се озовахме в Сционски Лондон. Обратно в истинския свят.

— Можете да свалите превръзките от очите си — каза Лордът.

Нямаше нужда да ме подканя втори път.

О, моя цитадела. Залепих нос в стъклото, взирайки се в сините неонови светлини. Минавахме през Уайт Сити в Секция II-3, покрай гигантския търговски комплекс. Никога не бях предполагала, че така ще се умиля при вида на мръсните стоманеносиви улици. Липсваше ми наддаването за духове, играта на таро, катеренето с Ник по покривите, за да наблюдаваме залезите. Идеше ми да отворя вратата на колата и да се хвърля право в отровното сърце на Лондон.

В началото на пътуването Карл нервничеше, подрусваше коляно и час по час опипваше пистолета си. Едва на магистралата се отпусна и задряма. Преди това ми каза, че истинското име на 30 било Амелия и че наставник й бил някой си Елнат Сарин. Както и бях предположила, тя бе клеромант със специалност гадаене на зарове. Трябваше да се понапъна, докато се сетя за точния термин — астрагаломант. Познанията ми започваха да закърняват. Навремето Джаксън ме изпитваше ежедневно върху седемте разреда на ясновидството.

Погледнах отново Карл. Косата му се нуждаеше от миене. По кръговете под очите му личеше, че е също толкова недоспал, колкото и аз, но поне нямаше синини. Някое и друго предателство го бе отървало от побоите. Сякаш усетил, че го гледам, той отвори очи.

— Не си и помисляй да бягаш — прошепна. Когато не отговорих, се премести по-близо до мен. — Те няма да ти позволят — кимна той към Лорда отвъд стъклената преграда. — Шеол I е безопасен за нас. Защо ни е да го напускаме?

— Защото не ни е мястото там.

— Напротив, тъкмо обратното. Там можем да бъдем зрящи. Няма нужда да се крием.

— Не ставай глупак, Карл. Знаеш, че това е затвор.

— А цитаделата не е ли?

— Не, не е.

Той взе отново да човърка пистолета си, а аз се загледах пак през прозореца. Част от мен го разбираше много добре.

Естествено, че цитаделата беше затвор — Сцион ни държеше и плен като животни, но поне не гледахме безучастно как бият някого и не оставяхме хората да мрат по улиците.

Не, и това не беше вярно. Хектор го правеше. Джаксън го правеше. Всеки един от босовете в цитаделата го правеше. Те с нищо

не бяха по-добри от Рефаимите. Възнаграждаваха само онези, от които имаха полза. Другите биваха изхвърляни на бунището.

Но бандата беше като мое семейство. Нямаше нужда да се кланям на никого. Ползвах се от закрилата на шефа си. Имах свое име.

Скоро стигнахме Мерилебон. Лордът оглеждаше местата, през които минавахме. Чудех се дали и по-рано е идвал в Лом дон. Вероятно да, след като се е срещал с предишните Инквизитори. Само като си помислех, че Рефаими са крачили по същите улици, по които и аз. Били са в Архонтството. Дори и в I-4.

Шофьорът бе як, мълчалив мъж, носещ очила с телени рамки, костюм с червена вратовръзка и копринена кърпичка в джобчето на сакото. На лявото му ухо имаше слушалка за хендефри, която час по час бипкаше. Беше възхитително да се види колко добре е организирана системата. Сцион държеше всичко под контрол — никой не можеше да научи за Шеол I. Това бе град под ключ.

Лордът направи знак на шофьора да спре на един ъгъл. Мъжът кимна и отби. Наставникът ми слезе и след малко се върна с голям хартиен плик, който ми подаде през прозорчето на преградата.

— Събуди го — посочи към Карл, който отново клюмаше. В плика имаше две горещи картонени кутии от „Брекабокс“, любимите заведения за бърза закуска на цитаделата. Аз сръчках съседа си.

— Ставай, слънце.

Той сепнато подскочи. Отворих своята кутия и намерих вътре дюнер, салфетка и кофичка с овесена каша. Видях, че Лордът ме наблюдава в огледалото за обратно виждане, но отвърнах очи настрани.

Навлязохме в Секция 4. Моята Секция. По челото ми избиха капчици пот. Жилището на баща ми се намираше само на двайсет минути от тук. Бяхме близо до Севън Дайълс — твърде близо. Почти очаквах да получа някакво послание от Ник, но в етера цареше пълно мълчание. Няколкостотин сънорами се блъскаха наоколо, разсейвайки вниманието ми. Фокусирах се върху най-близките, но не долових нищо необичайно, никакви нови вълни от емоция. Тези хора дори не подозираха за съществуването на Рефаимите и за наказателната колония. Не ги беше грижа къде отиват дегенератите, стига да не се мотаеха наоколо.

Колата спря на Странд, където един Жандарм ни очакваше. Тези, които пращаха на дежурства, бяха излети като по калъп — високи, широкоплещести, най-често медиуми. Избягнах погледа му, докато слизах от колата, оставяйки празните кутии под седалката.

Лордът, висок и внушителен, изглеждаше напълно спокоен.

— Добър вечер — поздрави Жандарма той.

— Лорде. — Другият допря три пръста до челото си, един в средата и по един над всяко око, след което отдаде чест. Това бе официален знак за ясновидството му, за неговото трето око. — Може ли да потвърдите, че водените от вас лица са Карл Демпси-Браун и Пейдж Махони?

— Потвърждавам.

— Идентификационни номера?

— XX-59-1 и 40 съответно.

Жандармът си ги отбеляза. Запитах се кое ли го е накарало да се обърне срещу своите. Някой твърде жесток бос, вероятно.

— Вие двамата, не забравяйте, че се намирате под стража. Тук сте, за да съдействате на Рефаимите. Щом задачата ви приключи, незабавно ще бъдете отпратени обратно в Шеол I. Ако някой от вас опита да издаде местонахождението на Шеол I, ще бъде застрелян. Ако някой опита да нарани своя наставник или Жандарм, ще бъде застрелян. Ясен ли съм?

— Напълно — отвърнах. Ако не друго, бе дал да се разбере, че каквото и да направим, ще бъдем застреляни. Но Жандармът още не беше свършил. Той извади от чантичката на пояса си сребриста тубичка и чифт латексови ръкавици. Само не и още една инжекция.

— Първо ти — сграбчи ме за китката. — Отвори си устата.

— Какво?

— Отвори… си… устата.

Понечих да погледна Лорда, но по мълчанието му разбрах, че не възразява на случващото се. Преди да успея да реагирам. Жандармът разтвори с пръсти ченето ми. Идваше ми да ухапя копелето. Той стисна тубичката, покривайки устните ми с нещо хладно и горчиво.

— Затваряй.

Нямах друг избор, освен да се подчиня. Но когато пробвах да разделя устните си отново, се оказа, че не мога. Очите ми се разшириха. По дяволите!

— Просто малко кожно лепило. — Жандармът придърпа Карл към себе си. — Действието му трае два или три часа. Не можем да си позволим да рискуваме. Всички вие от бандите се познавате един друг.

— Но аз не съм… — заекна Карл.

— Млъквай.

И той също своевременно бе принуден да замълчи.

— XIX-49-30 не е залепена — каза Жандармът. — Ще слушате нейните заповеди. Иначе просто ще се придържате към задачите си.

Натиснах устните си с език, но те не помръдваха. Сигурно му бе страшно приятно да се гаври така с бившите членове на синдиката.

След като запечата устите ни, той пак отдаде чест на Лорда и се върна в мрачното сиво здание, откъдето беше излязъл. Отвън имаше табела: СЦИОНСКА ЦИТАДЕЛА ЛОНДОН КОМАНДЕН ПОСТ НА НОБ — I КОХОРТА, 4 СЕКЦИЯ, с карта на зоната, покривана от този пост. Можех да различа обозначението на търговския център в Ковънт Гардън — похлупака, под който кипеше черната борса. Само ако успеех да се добера дотам. А може би все още имаше начин.

Карл преглътна. Макар да бяхме свикнали с тези табели от години, те продължаваха да всяват страх. Погледнах Лорда.

— Ситула с нейния екип ще подходи откъм западната страна на площада — каза той. — Готови ли сте?

Не знам как очакваше да му отговорим. Карл кимна. Лордът бръкна под дрехата си, извади две маски и ни ги подаде.

— Сложете ги. Ти ще прикрият самоличността ви.

Това не бяха обикновени маски, а лица с обикновени, незапомнящи се черти. Имаха малки дупки за очите и процепи за дишане под носа. Когато надянах моята, тя залепна към кожата ми. Дори нямаше да привлече вниманието на забързаните сциански жители, но същевременно никой от бандата нямаше да ме познае — още повече че със запечатаните си устни не можех и да извикам за помощ.

Колко хитро бе измислено всичко.

Лордът се обърна за миг към мен, преди да сложи своята маска. Хладна светлина заструи от дупките за очите му. За първи път бях доволна, че се бия на негова страна.

Отправихме се към Колоната на Нелсън[1]. Както всички останали паметници, включително и колоната на Севън Дайълс, тя се

оцветяваше в червено или зелено в зависимост от нивото на сигурността. Понастоящем беше зелена, също както и фонтаните. През равни интервали по Странд бяха разположени Жандарми, вероятно с инструкции да ни окажат подкрепление, ако се наложи. Те ни хвърляха предпазливи погледи, докато преминавахме, но никой от тях не помръдна. Всички носеха карабини М4.

НОБ не афишираха своето истинско предназначение в града, но всеки знаеше, че са нещо повече от полиция. Човек не ги доближаваше с питане или оплакване, както би сторил с обикновен патрулен полицай. Можеше да го направи само при извънредна ситуация и никога ако е зрящ. Дори редовите граждани ги заобикаляха отдалеч. В крайна сметка, то бяха дегенерати.

Пръстите на Карл шаваха нервно из джобовете му. Как можех да се измъкна от това положение, без да убия някого от бандата си? Трябваше да намеря начин да им сигнализирам коя съм. Да ги предупредя, инак и те щяха да се присъединят към мен в наказателната колония. Нашира не биваше да се докопа до тях.

Трафалгар Скуеър бе осветен с прожектори, но имаше достатъчно сенки, за да не се набиваме на очи. Ситула, Амелия и Дейвид приближаваха откъм отсрещната страна. Тримата се скриха зад един от четирите бронзови лъва, пазещи паметника.

Лордът се наведе към нас.

— Картър ще се появи скоро — каза с приглушен глас. Трябва да изчакаме, докато осъществи контакт с представител на Седемте печата. Не позволявайте да ви заловят при никакви обстоятелства. — Карл кимна. — Щом приключим задачата, НОБ ще ни ескортира обратно до автомобилите. Спираме всякакви действия, ако обектите напуснат границите на I Кохорта.

Започнах да се потя. Севън Дайълс се намираше в очертанията на I Кохорта. Ако бандата опиташе да се оттегли към квартирата, щяха да ги проследят дотам.

След две минути Биг Бен щеше да удари кръгъл час. Лордът изпрати Карл да седне на стъпалата пред колоната като гадател щеше да привлече най-малко внимание. Щом той се настани, Лордът ме преведе покрай фонтана до една от статуите. Бяха общо седем, по една за всяка от личностите, допринесли за създаването и укрепването на Сцион — Палмерстън, Солсбъри, Аскуит, Макдоналд, Зетлър,

Мейфийлд, Уийвър. Седмата винаги носеше образа на управляващия Инквизитор, заедно с неговото мото. Той спря зад постамента и се взря и маскираното ми лице.

— Извини ме — каза. — Не знаех, че ще ви залепят устите.

Не дадох признак, че съм го чула. Трябваше да се концентрирам върху дишането през носа си.

— Недей да се показваш още. Картър чака край колоната, както е уговорката.

Не исках да участвам в това. Исках Антоанет да се махне от тук. Само да можех да проникна в сънорамата й, да я накарам да побегне.

И тогава ги усетих.

Бяха те, без никакво съмнение. Приближаваха от различни страни. Джаксън явно бе мобилизирал всичките шестима оставащи членове на Печатите. Дали щеше да разпознае аурата ми начаса, или щеше да допусне, че наоколо се навърта друга сънебродница? Шансът за това бе безкрайно малък.

— Долавям медиум — каза Лордът. — И контактьор.

Елайза и Надин. Надзърнах към подножието на колоната.

Да, Антоанет беше там. Носеше дълго вталено палто и широкопола черна шапка. Край ушите й падаха кичури сивееща рижава коса. Лицето й изглеждаше далеч по-сбръчкано, отколкото го помнех от телевизионното шоу. Между пръстите й, в сребърно цигаре, димеше нещо, което ми се стори лилава богородичка. Не можеше да й се отрече куражът. Никой не пушеше етерни наркотици на публично място.

Самата идея да се бия срещу Тони Картър бе достатъчно притеснителна. В своите предавания тя често изпадаше в неистови пристъпи, преди да направи предсказание — особеност, която вдигаше рейтинга й до небесата. Можех само да си представя как би изглеждала в схватка. Ник отхвърляше общото мнение, че е оракул — оракулите никога не губеха контрол по подобен начин.

Първа дойде Надин. Връхната й дреха бе разкопчана, отдолу несъмнено криеше оръжие. После, един по един, се появиха и останалите, макар да не даваха вид, че се познават. Свързваха ги единствено техните аури. Щом забелязах Ник, ми се стори, че ще избухна — в сълзи, в смях, в песен. Носеше дегизировка, както и можеше да се очаква предвид блестящата му сционска кариера. Косата

му бе скрита под тъмна перука и шапка, имаше и черни очила. На няколко крачки от него Джаксън потрепваше с бастуна си.

Лордът наблюдаваше мълчаливо. Очите му помрачняха, когато една от мишените доближи Антоанет. За целта бяха из брали Елайза. Дани я следваше плътно отзад, стиснала решително устни. Тя също бе променила външността си.

Ако бях на тяхно място, първо щях да се свържа с Антоанет посредством едно от своите „пипала“, за да се уверя, че брегът е чист — но Елайза нямаше тази способност. Етерът й погаждаше номера, а не тя на него. Тя вдигна четири пръста от дясната си ръка и три от лявата и ги прокара през косата си сякаш искаше да се вчеше. Антоанет разбра. Пристъпи към нея и й подаде ръка. Елайза я пое.

Ситула нападна първа. Преди да усетя какво става, вече бе сграбчила Антоанет и я душеше. Лордът се насочи към Зийк, а Карл в същото време запрати един витаещ наблизо дух по Елайза. Трябва да е бил самият Нелсън, най-мощният на площада, защото тя рухна край един от бронзовите лъвове, хвана се за гърдите и извика с пресипнал глас: „Не мога да командвам ветровете и времето[2], нито себе си в смъртта!“. Амелии също се впусна в атака, само за да бъде пресрещната от разярения Ник, видял мъките на Елайза. Дейвид се нахвърли към Джаксън, или поне се опита — Дани замахна с юмрук и го улучи по устата, откъдето се разхвърчаха пръски кръв. След по-малко от десет секунди аз останах единствената, която още не се бе включила в схватката.

Това ме устройваше. Но не устройваше Джаксън.

Той ме забеляза веднага — поредния маскиран враг. Призова свита от шестима и я насочи срещу мен. Трябваше да действам, и то бързо — духовете от Трафалгар можеха да представляват сериозна заплаха. Стрелях с флуксовия пистолет по него, но се прицелих доста над главата му. Той все пак се приведе. Свитата се разпръсна напосоки. Откажи се, помислих си. Не ме карай да те наранявам.

Но Джаксън никога не се отказваше. Беше презеленял от гняв. Ние бяхме осуетили плана му. Хвърли се към мен, размахвайки бастуна. Опитах да го ритна в стомаха, да го отблъсна, но не вложих достатъчно сила. Той ме улови за глезена и като извъртя ръце, ме събори на земята. Прониза ме болка. Движи се, движи се.

Твърде късно. Джаксън заби подкования си ботуш в хълбока ми, обръщайки ме по гръб. Коляното му притисна гърдите ми. Замъглено видях как юмрукът му се издига, после нещо твърдо удари незащитената част на лицето ми. Бокс. И още веднъж, в ребрата. Усетих пукот и болка. И отново. Вдигнах ръка, за да блокирам четвъртия удар. В очите му гореше кръвожаден огън. Щеше да ме убие.

Нямах друг избор. Тялото ми бе приковано, трябваше да използвам духа си.

Той не очакваше това. Изобщо не обръщаше внимание на аурата ми. Тласъкът по сънорамата му го събори по гръб. Бастунът му изтрополя по паважа. Изправих се с мъка на крака. Лицето ми пулсираше, ребрата ме пронизваха като с нож, а дясното ми око не виждаше както трябва. Опрях длани на коленете си, поемайки конвулсивно въздух през носа. Нямах представа, че Джаксън може да е толкова брутален.

Нечий писък привлече вниманието ми. Край един от фонтаните, зарязала духовния бой, Надин притискаше Амелия към земята. Извадих спринцовката от джоба на якето, разкъсах с окървавени пръсти опаковката и я забих в ръката си. След няколко секунди болката отслабна. Зрението ми не се възстанови, но това се понасяше. Все още виждах добре с лявото око.

По гърдите ми играеше червена точка. Явно в околните сгради бяха разположени снайперисти.

Трябваше да има някакъв изход.

С подновени сили затичах към фонтаните, където Амелия риташе безпомощно. Колкото и да исках Надин да победи, не можех да оставя друго човешко същество да загине. Хванах я през кръста и я завлякох право в басейна. Охранителните светлини се смениха и водата почервеня. Надин се показа на повърхността половин секунда след мен. Зъбите й бяха стиснати, жилите на врата й изпъкваха. Отстъпих назад.

— Свали маската, кучко — кресна ми тя.

Насочих пистолета към нея.

Тя започна да ме обикаля. Бръкна под палтото си и измъкна от там нож. Винаги бе предпочитала стоманата пред духовете. Усещах пулса си навсякъде, чак до върховете на пръстите. Надин рядко

пропускаше целта. Ако хвърлеше ножа и ме улучеше над гърдите, бях мъртва. Бронежилетката нямаше да ме опази. В този момент отнякъде се появи Дейвид. Стреличката му попадна точно между плешките й. Очите й се замъглиха от флукса. Тя се препъна, олюля се и рухна на ръба на басейна. Дейвид я извлече от водата и я сграбчи за шията. Беше ни наредено да не убиваме, но в разгара на битката той явно бе забравил. А и колко важна можеше да е една контактьорка?

Не се замислих дори за секунда. Зийк никога нямаше да ми прости, ако оставех сестра му да умре. Беше време за един бърз скок.

Изстрелях духа си, но не прецених добре разстоянието. В един миг бях в главата на Дейвид и дръпнах ръцете му встрани от Надин. В следващия бях обратно в своето тяло, тичаща към него. Стоварих се отгоре му с цялата си тежест и двамата се търколихме на земята.

Пред погледа ми се спусна черна пелена. Току-що бях обладала Дейвид. Макар и за кратко, но бях отместила ръцете му.

Най-сетне бях обладала човешко същество.

Той се улови за слепоочията. Нахлуването ми не бе от най-нежните. Изправих се, примигвайки замаяно. Както Антоанет, така и Ситула бяха изчезнали.

Оставих Дейвид и Надин да се оправят, както могат, и се изкатерих с прогизналите си дрехи върху един от лъвовете, за да огледам терена. Двете групи се бяха пръснали по площада. Зийк, който не беше от най-смелите, благоразумно бе напуснал кораба (да му се ненавидят всичките призраци на моряци, почвах да прихващам жаргона) и сега си разменяше удари с Амелия. Лордът на свой ред, виждайки как Ник зашеметява Карл със свитата си, бе насочил вниманието си върху него. Сърцето ми щеше да спре при тази гледка. Наставникът ми и най-добрият ми приятел изправени един срещу друг. Спуснах се обратно на земята, скована от страх. Трябваше да помогна на Ник. Лордът можеше да го убие…

Тогава насреща ми излезе побеснялата Елайза. Духове полетяха по мен от всички страни. Те винаги заставаха на страната на медиумите. Трима френски моряци нахлуха в сънорамата ми. Олюлях се, заслепена от техните спомени — гигантски вълни, залпове от мускети, пожар, бушуващ на борда на „Ахил“[3], писъци, хаос… После Елайза ме блъсна в гърдите и аз паднах. Призовах на помощ всичките

си защитни сили, за да отблъсна нашествениците. Тя се мъчеше да ме притисне с коляно, насърчавайки ги.

— Дръжте се, момчета!

Сънорамата ми беше в хаос. Страховито свистяха гюллета. Горящи мачти падаха пред очите ми. Елайза протегна ръце да свали маската ми.

Не, не! Тя не биваше да ме вижда. НОБ щяха да я разстрелят. Със сетно усилие се отърсих от духовете и ритнах с крак. Ботушът ми я улучи в челюстта. От гърлото й се изтръгна болезнен вик. Стомахът ми се сви от чувството на вина. Обърнах се точно навреме, за да посрещна бастуна на Джаксън с флуксовия си пистолет.

— Тъй, тъй — рече той меко. — Сънебродница в униформа. Откъде са те намерили? Къде си се крила досега? — Приведе се над мен, взирайки се в дупките на маската. — Не би могла да си моята Пейдж. — Бастунът натисна ръката ми. Мускулите ми се напрегнаха. — Коя си тогава?

Преди да успея да направя каквото и да било, той бе отхвърлен назад от цяло пълчище духове — по-голямо, отколкото човек би могъл да призове. Лордът. Станах, вдигайки пистолета, но той замахна слепешката с бастуна си. Инстинктивно отклоних глава наляво. Твърде късно. Мигновено парване прониза ухото ми — болка от порязване. Понечих да стрелям, но втори удар изби оръжието ми. Изваденото от бастуна острие проблесна напреко на ръката ми, разсичайки якето и плътта под него. Глух стон се надигна от гърдите ми.

— Хайде, броднице, използвай духа си! — Смеейки се, Джаксън замахна отново. — Забрави болката, избягай от раните си.

Амелия запрати по него нова група духове. Аз я бях спасила, сега тя спасяваше мен. Ник се възползва от това, за да я атакува, и тя приклекна зад един от лъвовете. Зийк лежеше неподвижно на земята. Дръж се, помислих си. Не ги оставяй да те довършат.

В този момент мярнах развята червена коса. Антоанет се бе върнала. Шапката й бе отлетяла, и нищо чудно — тя се намираше в боен транс. С подивели очи, разширени ноздри и дух като яростен пламък, пред който бледнееха синкавите улични светлини на цитаделата, предназначени да успокояват трескавите умове. Юмруци, ритници и духове се посипаха върху Ситула като порой, не й давайки

да си поеме дъх. Накрая тя все пак успя да хвърли един призрак, но Антоанет грациозно го пусна да мине покрай нея.

И после, без никакво предупреждение, побягна. Лордът я зърна да си проправя път сред пищящите хора и извика:

— Спри я!

Обръщаше се към мен. Втурнах се подире й. Това бе моят шанс за бягство. Един Жандарм, виждайки униформата ми, ме пусна да мина и вместо мен спря една незряща жена. Някакви контактьор опита да ме улови за ръкава, но аз тичах твърде бързо и той се отказа. Съзнанието ми бе като сноп от бяла светлина. Антоанет се насочваше право към Уестминстърското архонтство. Истинска лудост бе да отива натам, но в момента мотивите й не ме интересуваха: тя ми даваше безценна възможност. Точно срещу Архонтството имаше станция на метрото. Тя винаги бе претъпкана с охрана, но също и с пътници. Свалих маската и якето си. Можех да се промъкна през бариерите и да се смеся с тълпата. Колоните отвън щяха да ме скрият от погледа на снайперистите и трябваше да пътувам само една спирка, за да стигна Грийн Парк. От там щях да се добера до Севън Дайълс. Ако това не станеше, щях да тръгна към Темза. Да плувам. Да сторя всичко, което трябва, за да избягам.

Можех, можех да го направя.

Краката ми работеха с всичка сила. Болката в ръката беше неистова, но нямаше как да спра. Трансът на Антоанет сякаш й бе дал нечовешки сили. Никой не бе способен да бяга така, освен ако не го водеха духове. Мъчех се да не изпускам аурата й от поглед, докато си проправях път през гъмжилото от хора и автомобили.

Едно такси рязко наби спирачки пред нея. Тя и Ситула го заобиколиха от двете страни. Аз взех по-краткия маршрут — скочих върху предния му капак, от там на покрива и се плъзнах от другата му страна. Антоанет продължи да се носи като куршум. На метри след нея Ситула се вряза право в човешката тълпа. Хората се разпищяха, някой падна безжизнен. Не можех да сторя нищо. Спрях ли и за секунда, щях да изостана. Най-сетне, когато вече мислех, че дробовете ми ще се пръснат, стихнахме края на Уайтхол.

Според картите тук бе центърът на цитаделата I Кохорта, Секция 1. Зрящите избягваха това място като чумаво. Вдигнах разкървавеното си лице към Уестминстърското архонтство. Стрелките и цифрите на

кръглия часовник се откроявaха на фона на осветения в червено циферблат. Тук танцуваха марионетките на Франк Уийвър. Ако не се намирах в толкова критична ситуация, с удоволствие щях да оставя няколко подбрани графити по стените.

Антоанет продължаваше да тича напред. Когато стигна моста, спря и се обърна към своята преследвачка. Кожата й изглеждаше изпъната върху костите на лицето като тънък пласт боя, а устните й бяха стиснати и побелели.

— Обградена си отвсякъде, оракулке — пристъпи Ситула към нея. — Предай се.

— Не ме наричай оракулка, изчадие. — Антоанет вдигна ръка. — Остани и ще видиш какво съм.

Въздухът замръзна.

Ситула остана безразлична към заплахата — нямаше нищо, с което едно човешко същество да я уплаши. Тя направи още крачка напред. Но преди да опита каквото и да било, бе повдигната във въздуха и захвърлена назад, почти отвъд перилата на моста.

Стреснах се. Дух, проникващ от отвъдното. Пресегнах се към етера, мъчейки се да го разпозная. Приличаше на ангел пазител, но много стар и могъщ.

Архангел. Ангел, оставащ с едно семейство много поколения, дълго след като човекът, когото е пазил, е умрял. Те бяха пословично неподдаващи се на екзорсизъм. Дори тренодията не можеше да ги прогони задълго.

Ситула се изправи на крака.

— Е, почакай тогава. — Тя пристъпи напред. — Нека наистина узнаем какво си.

После улови един преминаващ дух, след него още един, и още един, докато се събра цял потрепващ рой. Антоанет продължаваше да държи ръката си вдигната, но лицето й се сгърчи, когато Ситула започна да се храни от нея. Очите й се оцветиха в ужасяващо оранжево, почти червено. За миг ми се стори, че Антоанет ще падне. Капка кръв се отрони от лявото й око. После замахна рязко с ръка и архангелът се устреми към Ситула. Нейната свита се надигна, за да го посрещне. Докато етерът избухваше, аз побягнах.

Повечето Жандарми бяха зрящи. Сблъсъкът щеше да отвлече вниманието им и можех да се измъкна незабелязано. Трябваше да

стигна до Севън Дайълс. Спринтирах към Станция I-1A.

Усещах как под ботушите ми мостът потръпва от енергия, но не спрях. Вече виждах табелата на станцията на отсрещната страна на улицата. Захвърлих и бронежилетката. Тя само ми пречеше да тичам, а сега, без маската, по нищо не личеше каква съм. Просто едно момиче в червена риза. Огледах околните сгради за удобни издатини. Ако не успеех да вляза в метрото, щеше да ми се наложи да се измъкна с катерене. Стигнех ли веднъж покривите, щях да съм в безопасност.

И тогава усетих нещо друго.

Болка.

Не спрях, но изведнъж ми стана по-трудно да тичам. Не можеше да е нещо сериозно. Архангелът дори не ме бе доближавал. Неговата грижа бе Ситула, основната заплаха. Вероятно бях разтегнала мускул. После усетих под ребрата си нещо лепкаво и топло. Когато погледнах надолу видях, че по ризата ми се разраства петно с различен червен оттенък, а над хълбока ми има малка, кръгла дупка.

Бяха ме простреляли. Точно както ирландските студенти. Въпреки това стиснах зъби и продължих напред, към трафика, носещ се откъм крайбрежната улица. Давай, Пейдж, дръж се. Тичай. Ник можеше да ме закърпи. Трябваше само да стигна до квартирата. Вече виждах входа на метрото. Зад мен стреляха втори път, но не улучиха. Трябваше да се махна от полезрението им. Давах всичко от себе си, но болката растеше и вече трудно стъпвах на дясната си страна. Моят олюляващ се бяг се превърна в накуцване. Пред станцията имаше колони. Само ако се доберях до тях, можех да притисна кървищата рана и да изчезна.

Прекосих улицата, ползвайки един автобус за прикритие, и докоснах първата колона на отсрещната страна. Цялата сила се бе изцедила от костите ми. Опитах да продължа да се движа, но остра болка прониза страната ми. Коленете ми се подвиха.

Колко чевръсто се прокрадваше към мен смъртта. Сякаш бе чакала от години. Физическият свят се разми като мъгла. Край мен се мяркаха светлини. Звуците от битката все още се чуваха отблизо, но те бяха в етера, не на улицата.

Сънебродницата беше дотук.

Нямах много време. Всеки миг можеха да ме простелят отново. Завлякох се зад една от колоните, по-далеч от погледите на пътниците

край входа, които се мъчеха да разберат откъде се носи целият този тътен. Свих се до стената. От малката рана бликаше кръв. Притиснах трепересщите си длани над нея, прехапвайки неволно устни.

Нямаше да стигна до квартирата. Дори да се качах на метрото, щяха да ме арестуват на слизане. Щяха да видят кръвта по ръцете ми. Поне не бях умряла в Шеол I. Това би било наистина непоносимо. А тук Нашира не можеше да ме стигне.

После някой доближи и ме сграбчи за рамото. Първо го усетих по миризмата. Камфор.

Ник.

Той не ме позна. Нямаше как. Вдигна брадичката ми нагоре, подлагайки гърлото ми на джобното си ножче.

— Проклета предателка.

Ник. Раната ми гореше. Ризата ми бе прогизнала от кръв.

— Дай да ти видя лицето. — Каза го вече по-кротко, сякаш съжаляваше. — Каквато и да си, ти си зряща. Скачачка. Може би ще си спомниш за това, щом зърнеш последната светлина.

И той смъкна маската ми. Когато ме видя, нещо в него се прекърши.

— Пейдж — промълви задавено. — Пейдж, о не… Förlåt mig[4] — Ръцете му притиснаха мястото под гръдния ми кош, мъчейки се да спрат кръвта. — Съжалявам, толкова съжалявам, мислех, че… Джаксън ми нареди… — Разбира се. Джаксън е искал сънебродницата. Ник ме бе прострелял, не снайперистите. — Какво са ти сторили? — Гласът му трепереше. Сърцето ми се късаше, като го гледах така съкрушен. — Ще се оправиш, обещавам. Пейдж, погледни ме. Погледни ме!

Беше ми трудно да гледам каквото и да било. Клепачите ми тежаха като олово. Докоснах ризата му с пръсти и склоних глава върху гърдите му.

— Всичко е наред, миличка. Къде те отведоха?

Поклатих глава. Ник ме погали по запотената коса. Беше успокояващо. Исках да остана тук. Не исках да ме връщат обратно на онова място.

— Пейдж, не смей да затваряш очи. Кажи ми къде те отведоха онези копелета.

Отново поклатих глава. Нямаше как да му кажа, не и без гласа си.

— Хайде, sotnos. Трябва да ми кажеш къде е. За да мога да те намеря отново, както направих преди. Помниш ли?

Длъжна бях да му кажа. Той трябваше да знае. Не биваше да умирам, без да го известя къде съм била. Заради останалите, заради всички зрящи в изгубения град. Но сега видях, че отзад приближава още някой, силует на мъж.

Не на човек. На Рефаим.

Пръстите ми бяха покрити с кръв. Пресегнах се към стената и написах първите три букви. Ник ги погледна.

— Оксфорд. Отвели са те в Оксфорд?

Оставих ръката си да падне. Мъжът без лице се движеше в мрака. Ник вдигна глава.

— Не. — Мускулите му се напрегнаха и той понечи да ме вдигне. — Отиваме си у дома. Няма да им позволя да те вземат отново.

После извади от джоба си пистолет. Обвих ръка около врата му. Аз също исках да пробва да побегне с мен, да ме спаси от още едно маково поле — но знаех, че ще умре, ако му позволя. И двамата щяхме да умрем. Сянката щеше да проследи дирята ни до Севън Дайълс. Подръпнах ризата му, поклащайки глава, но той не разбра. Сянката падна над нас. Ник стисна пистолета по-здраво, тъй че кокалчетата му побеляха, и дръпна спусъка.

Веднъж, два пъти. Изпищях зад запечатаните си устни. Ник, бягай! Той нямаше как да чуе, нямаше как да знае. Пистолетът падна на земята и цялата кръв се дръпна от лицето му. Една гигантска, облечена в ръкавица ръка го сграбчи за гърлото. С цялата си оставаща сила опитах да я изтласкам встрани.

— Тя идва с мен — изрече Лордът с демоничен вид. — Бягай, оракуле.

Животът се изплъзваше от отслабващата ми хватка. Чух сърцето на Ник да тупти до ухото ми, усетих пръстите му да се впиват в кръста ми. После светлината помръкна. Смъртта бе дошла.

---

[1] Колоната на Нелсън — паметник на Трафалгар Скуер в чест на адмирал Хорацио Нелсън — Б.р. ↑

[2] „Не мога да командвам ветровете и времето“ — известна фраза на адмирал Нелсън (1758–1805). — Б.пр. ↑

[3] Френски кораб, взривил се в Битката при Трафалгар (1805). — Б.пр. ↑

[4] Прости ми (швед.) — Б.пр. ↑

22
ТРИ ПЪТИ ГЛУПАЧКА

Времето се превърна в серия от откъслеци, разделени от бели петна. Понякога имаше светлини, друг път — гласове. Известно време имах чувството, че се возя в кола — плавно, полюшващо движение.

В един момент усетих, че някой разрязва ризата ми. Опитах да отблъсна ръцете на натрапника, но цялото ми тяло се разбунтува. После ме обхвана гъстата мъгла на упойка. Следващото, което видях, бе, че съм в леглото на Лорда, завита до брадичката и положена върху лявата си страна. Всяка костица в мен сякаш бе счупена.

— Пейдж?

Гласът дойде като от кладенец. Издадох немощен звук — полухленч, полухриптене. Гърдите ми горяха, ръката също. Ник. Протегнах пръсти слепешката.

— Майкъл, бързо. — Нечия ръка сграбчи моята. — Дръж се, Пейдж.

Трябва да съм припаднала отново. Когато дойдох на себе си, се чувствах олекнала, подута и безформена като торба с перушина. Цялата ми дясна страна бе изтръпнала. Изпитвах болка при вдишване, но поне можех да отварям уста. Поех дълбоко дъх, придърпах се и се подпрях на левия си лакът. Прокарах език по зъбите си. Всички си бяха на местата.

Лордът седеше в креслото си, вторачен в грамофона. Идеше ми да разбия тази машинка с проклетите й мелодийки. Щом ме видя да помръдвам, Лордът се изправи.

— Пейдж.

При вида му сърцето подскочи в гърдите ми. Притиснах се към таблата на леглото, спомняйки си ужасяващите очи в мрака.

— Уби ли го? — Избърсах с длан избилата по лицето ми пот. — Уби ли… оракула?

— Не. Още е жив.

Бавно, наблюдавайки изражението ми, той ми помогна да седна. Усетих подръпването на вкараната в ръката ми система.

— Не мога да виждам добре. — Гласът ми наподобяваше грачене, но поне можех да говоря.

— Имаш периорбитален хематом.

— Какво?

— Насинено око.

Опипах меката кожа над скулата си. Джаксън наистина ме бе подредил добре. Цялата дясна страна на лицето ми бе подута.

— Е, значи пак сме тук — казах.

— Опита се да избягаш.

— Разбира се, че ще се опитам да избягам. — Не успях да потисна горчилката в гласа си. — Да не мислиш, че искам да умра тук и да витая край Нашира до края на вечността? — Лордът само ме изгледа. В гърлото ми се надигна буца. — Защо не ме остави да си отида у дома?

Очите му бяха обагрени в бледозелено. Вероятно се бе хранил от Елайза.

— Имам си причини.

— Искаш да кажеш оправдания.

Дълго време той не проговори. Когато все пак го направи, не беше за да ми каже защо ме е довлякъл обратно в тази помийна яма.

— Имаш внушителен списък от травми — каза, като ме подпря с още възглавници. — Джаксън Хол се оказа далеч по-свиреп, отколкото очаквахме.

— Така ли? Не знаех.

— Насинено око, две пукнати ребра, разцепена устна, разкъсано ухо, порезна рана на дясната ръка, огнестрелна рана в хълбока. Направо е невероятно, че си успяла да дотичаш чак до моста след първоначалния побой.

— От адреналина е. — Вгледах се в лицето му. — Теб раниха ли те?

— Само драскотина.

— Значи само аз съм послужила за боксова круша.

— Ти се изправи срещу изключително мощна група зрящи и оцеля, Пейдж. Няма нищо срамно в това да бъдеш силен.

Не споделях същото мнение. Бях надвита от Елайза, простреляна от Ник и направена на пестил от Джаксън. Голяма сила, няма що. Лордът взе чаша вода и я поднесе до устните ми. Неохотно отпих.

— Нашира знае ли за бягството ми?

— О, да.

— И какво ще ми направи?

— Червената ти туника е отнета. — Той постави чашата върху нощното шкафче. — Вече си с жълта.

Цветът на страхливците. Успях да се подсмихна язвително въпреки болката в ребрата.

— Изобщо не ме е грижа в каква туника ще ме облече. Нали така или иначе иска да ме убие. — Аз свих рамене. — Защо просто не ме отведеш при нея и да приключваме.

— Сега си ранена и уморена, Пейдж. Нещата може да не ти се сторят чак толкова мрачни, щом се оправиш.

— Кога ще е това?

— Можеш да станеш от леглото още утре, ако искаш.

Смръщих вежди, при което всички мускули на лицето ми изпротестираха.

— Утре?

— Помолих шофьора да вземе сциморфин и противовъзпалителни лекарства от лабораторията на СциСОНИ преди да напуснем Лондон. До два дни ще си напълно възстановена.

Сциморфин. Това нещо вървеше на безбожни цени.

— Видя ли баща ми в СциСОНИ?

— Аз самият не съм влизал вътре. Само шепа политици от Архонтството знаят за нашето съществуване.

Той сведе поглед към иглата на системата ми. Пръстите му, все така скрити под черната кожа на ръкавиците, поправиха лейкопласта, с който беше залепена.

— Защо постоянно носиш ръкавици? — в гласа ми припламна искрица гняв. — Да не би хората да са твърде мръсни, за да ги докосваш?

— Такова е нейното разпореждане.

Усетих топлина в бузите си въпреки сините. Колкото и да го ненавиждах, вероятно бе прекарал дълги часове в грижи за мен.

— Какво се случи с останалите?

— 1 и 12 са невредими. Ситула бе изкарана от строя, но се възстанови. — Той замълча за секунда. — 30 е мъртва.

— Мъртва? Как?

— Удавяне. Намерихме я във фонтана.

Новината ме смрази. Не харесвах особено Амелия, но не заслужаваше да умре по този начин. Запитах се кой ли от бандата го е сторил.

— Ами Картър?

— Избяга. Една кола я взе от моста, преди да успеем да я задържим.

Значи поне Антоанет се бе отървала. Каквито и сили да притежаваше, не исках Нашира да ги получи.

— А Седемте печата?

— Те също се измъкнаха. Никога не съм виждал Нашира толкова бясна.

Заля ме вълна от облекчение. Значи всичко беше наред. Бандата познаваше I-4 като петте си пръста, всеки таен проход и скривалище. Не е било проблем да изчезнат. Колкото до ранените Надин и Зийк, всеки зрящ в Секцията отговаряше пред Джаксън. Неговите куриери са им помогнали да се приберат. Погледнах отново Лорда.

— Ти ме спаси.

Очите му трепнаха.

— Да.

— Само ако си направил нещо на оракула…

— Не съм го докоснал и с пръст. Пуснах го да си върви.

— Защо?

— Защото знаех, че е твой приятел. — Той приседна на ръба на леглото. — Знам всичко, Пейдж. Ти си липсващият член на бандата. Само глупак не би се досетил.

— Ще кажеш ли на Нашира? — попитах след секунда.

Той задържа взора си върху мен безкрайно дълго време.

— Не — произнесе накрая. — Но тя не е вчерашна. Отдавна подозира коя си. Рано или късно ще знае със сигурност.

Усетих нервно свиване под лъжичката. Лордът стана и отиде до камината.

— Появи се известно усложнение — рече, гледайки в пламъците. — Ти и аз взаимно се спасихме от първата смърт. Задължени сме един

на друг, обвързани с дълга на живота. А такъв дълг носи своите последствия.

— Дълг на живота? — Напрегнах ума си, борейки се с останките от морфина. — Кога съм спасявала твоя живот?

— На три пъти. Още първата нощ почисти раните ми, което ми даде време да потърся помощ. После ми дари от кръвта си, предпазвайки ме да не се заразя с полупорив. И ме защити, когато Нашира те покани на трапезата си. Ако й беше казала истината, щяха да ме екзекутират. Извършил съм много престъпления на плътта, наказанието за които е смърт.

Не знаех какво означава престъпление на плътта, но и не попитах.

— А ти току-що спаси моя.

— Спасявам го вече на няколко пъти.

— Кога?

— Предпочитам да не разкривам тази информация, но повярвай ми — положително са повече от три. Това означава, че ние с теб вече не сме просто наставник и ученик, нито господар и роб.

Поклатих неволно глава.

— А какви сме тогава?

Той опря ръка върху полицата над камината, без да се обръща към мен.

— Етерът е оставил своя отпечатък и върху двама ни. Той е разпознал нашата склонност да се защитаваме един друг и сега ние сме заклети да го правим винаги. Свързани сме помежду си със златна нишка.

За малко да се изсмея на сериозния му тон, но нещо ми подсказваше, че това не е шега. Рефаимите не се шегуваха.

— Златна нишка.

— Да.

— Тя има ли нещо общо със сребърната нишка?

— Разбира се, предполагам, че да… Но сребърната нишка е индивидуална, всеки я има за себе си. Докато златната нишка свързва два духа.

— И какво, по дяволите, представлява?

— Аз самият не съм съвсем наясно. — Лордът изля тъмното съдържание на един флакон в чашата си. — Доколкото разбирам, е

нещо като седмо чувство, формиращо се между два духа, спасили се поне три пъти от първата смърт. — Той повдигна чашата и отпи. — Сега ти и аз винаги ще имаме познание един за друг. Където и да бъдеш по света, аз ще мога да те открия. Посредством етера. — Направи пауза и добави: — Винаги.

Отне ми няколко секунди да възприема чутото.

— Не — казах. — Не, това е… невъзможно. — Като видях, че продължава невъзмутимо да пие амаранта си, повиших глас: Докажи го. Докажи, че златната нишка съществува.

— Щом настояваш. — Той остави чашата върху камината. — Да си представим, само за миг, че отново сме в Лондон. Нощ е и се намираме на моста. Но сега аз съм този, който е прострелян. Ще те повикам на помощ.

Зачаках.

— Това е просто… — отворих уста да кажа, но почувствах нещо, което ме накара да замлъкна. Леко бръмчене в костите си, едва доловима вибрация. По цялата ми кожа полазиха тръпки. Две думи се материализираха в съзнанието ми: мост, помощ. — Мост, помощ — повторих тихо. — Не.

Това ми дойде твърде много. Вторачих се в огъня. Сега той си имаше свое духовно звънче, чрез което да ме вика. След минута шокът се замени с гняв. Искаше ми се да разбия всичките му стъкленици, да му размажа лицето — всичко друго, но не и да деля една връзка с него. Щом можеше да ме проследи чрез етера, никога нямаше да се отърва от присъствието му.

И сама си бях виновна. Виновна, задето го бях спасила.

— Не знам какви други ефекти ще има това върху нас — каза той. — Нищо чудно да можеш да черпиш сила от мен.

— Не ми е притрябвала силата ти. Просто ме отърви от нея. Разкъсай я.

— Не е толкова просто да се разкъсат етерните връзки.

— Знаеше как да ме повикаш чрез нея. — Гласът ми леко потреперваше. — Сигурно знаеш и как да я прекъснеш.

— Нишката е енигма, Пейдж. Нямам никаква представа.

— Направил си го нарочно. — Отдръпнах се от него, отвратена. — Спасил си ме специално за да създадеш нишката, нали?

— Как бих могъл да скроя такъв план, след като не съм знаел дали ще ти мине през ум и ти да ме спасяваш? Ти презираш Рефаимите. Защо ще помагаш на един от тях?

Това беше добър въпрос.

— Явно нямам инстинкт за самосъхранение — отвърнах.

Облегнах се назад, заравяйки лице в дланите си. Той дойде и отново седна до мен. Прояви достатъчно съобразителност да не ме докосне.

— Виж, Пейдж — каза. — Ти не се боиш от мен. Вярвам, че изпитваш омраза, но не и страх. И все пак се боиш от нишката.

— Ти си Рефаим.

— И ти ме съдиш заради това. Защото съм годеник на Нашира.

— Тя е кръвожадна и зла. И ти все пак си я избрал.

— Нима?

— Или поне си се съгласил.

— Саргас избират своите партньори. Останалите от нас нямат тази привилегия. — Гласът му се снижи до тихо ръмжене. Ако искаш да знаеш, аз я презирам. Всеки дъх, който поема, е отблъскващ за мен.

Погледнах го, преценявайки изражението му. Челото му бе помрачняло, сякаш от скръб. Той отмести очи встрани.

— Сега виждам — казах.

— Не, не виждаш. Никога не си виждала.

Настъпи неловка тишина.

— А бих искала — наруших я аз след малко.

— Не знам дали мога да ти се доверя. — Светлината в погледа му помръкна. — Вярвам, че го заслужаваш. Очевидно си лоялна към хората, които са ти най-близки до сърцето. Би било жалко да споделям златна нишка с някого, на когото нямам доверие и който няма доверие в мен.

Значи той искаше да ми вярва. И очакваше същото от мен. Сделка. Примирие. Сега можех да му поискам всичко, каквото си пожелая, и той щеше да се съгласи.

— Пусни ме в сънорамата си — казах.

Трябваше да му се признае, че не изглеждаше изненадан.

— Искаш да видиш сънорамата ми?

— Не просто да я видя. Да се разходя в нея. Ако знам какво има в съзнанието ти, може и да успея да ти се доверя. — Действително исках

да узная какво представлява сънорамата на един Рефаим. Сигурно щеше да си струва, зад всичката тази броня.

— Това би изисквало не по-малко доверие от моя страна. Трябва да разчитам, че няма да увредиш разсъдъка ми.

— Именно.

Лордът явно обмисляше предложението.

— Много добре — заключи накрая.

— Наистина?

— Ако се чувстваш достатъчно силна, да. — Той обърна лице към мен. — Морфинът ще се отрази ли на дарбата ти?

— Не — седнах по-удобно аз. — Но може да навреди на теб.

— Ще се справя.

— Убила съм двама души по този начин.

— Известно ми е.

— Тогава откъде знаеш, че няма да убия и теб?

— Не знам. Ще поема риска.

Внимавах да не проявявам никаква емоция. Това бе шансът ми да го съкруша, да размажа сънорамата му като муха на стената.

И все пак бях любопитна, повече от любопитна. Никога по-рано не бях влизала в чужда сънорама — бях виждала само проблясъци, откъслечни картини в етера. Пъстроцветната градина на пеперудата — исках това да се повтори. Исках да се потопя. И ето че сега Лордът ми предлагаше своето съзнание. Щеше да е запленяващо да видиш сънорама, развивала се хиляди години. А и след неочакваното му признание за Нашира, исках да знам повече за миналото му. Да разбера как изглежда Арктур Месартим отвътре.

— Добре — казах.

Той седна до мен. Аурата му докосна моята, карайки шестото ми чувство да затрепти.

Погледнах очите му. Жълти. Отблизо ясно се виждаше, че липсват колобоми. Но положително нямаше как да е незрящ.

— Колко дълго можеш да останеш? — попита той.

Въпросът ме свари неподготвена.

— Не много. Освен ако нямаш подръка обдишващ апарат. — Той ме погледна неразбиращо. — Това е нещо като кислородна маска. С него се прави изкуствено дишане, ако тялото спре да функционира.

— Разбирам. И ако разполагаш с него, можеш да „бродиш“ неограничено време?

— На теория. Никога не съм опитвала в сънорама. Само в етера.

— Защо са те карали да го правиш?

И за двама ни беше ясно кои са „те“. Инстинктивната ми реакция бе да не казвам нищо, но той и бездруго знаеше за Джаксън Хол.

— Защото така стоят нещата в синдиката. Вършиш неща за боса и в замяна получаваш закрила.

— Ясно. — Аурата му се променяше. Той сваляше защитите си заради мен, отваряше портите. — Готов съм.

Облегнах се назад върху възглавниците. После затворих очи, поех дълбоко дъх и влязох в своята сънорама.

Маковото поле беше като замъглена картина. Всичко бе леко размазано, омекотено от морфина в кръвта ми. Тръгнах напряко през цветята, насочвайки се към етера. Когато достигнах външната граница, я натиснах с ръце, наблюдавайки как илюзията за моето тяло се стопява пред очите ми. Човек прилича на себе си в своята сънорама само ако съзнателно се възприема по този начина. В мига, в който излязох, възприех духовната си форма. Тънка, ефирна. Безлик проблясък.

Бях виждала сънорамата на Лорда отвън и преди, но тя отново ме смрази. Приличаше на блок от черен мрамор, едва различим сред безмълвния мрак на етера. Щом приближих, по повърхността ѝ пробягаха вълнички. Той отслабваше масивните си защитни пластове, натрупани през вековете. Плъзнах се през стените и навлязох в плутонната му област. Бях достигала тази точка и по време на тренировките ни, но само на кратки тласъци. Сега можех да мина отвъд нея. Носех се напред в разреждащия се здрач, насочвайки се към центъра на съзнанието му.

Край лицето ми прелиташе пепел. Докато проникнах в непознатата територия, по въображаемата ми кожа полазиха тръпки. Наоколо цареше абсолютна тишина. Обикновено външните пръстени бяха изпълнени с халюцинации и миражи, отражения на страховете и копнежите на човека, но тук нямаше нищо. Само мълчание.

Лордът ме чакаше в своята слънчева зона, ако можеше да се нарече така — по-скоро беше лунна зона. Самият той бе покрит с белези, с восъчнобледа кожа. По този начин се виждаше той. Зачудих

се как ли изглеждам аз. Сега се намирах в неговата сънорама, играех по неговите правила. Виждах, че ръцете ми са същите, макар и с леко сияние. Моята нова етерна форма. Но дали той виждаше истинското ми лице? Можех да бъда всякаква — покорна, безумна, наивна, жестока… Нямах представа какво мисли за мен и никога нямаше да разбера. В сънорамите нямаше огледала. Не ми бе съдено да видя онази Пейдж, която бе създадена от него.

Пристъпих върху гола пясъчна ивица. Не знам какво бях очаквала, но във всеки случай не беше това. Лордът наклони глава.

— Добре дошла в моята сънорама. Извини ме за липсата на украса. Рядко посрещам гости.

— Но тук няма нищо. — Дъхът ми излизаше като пара. — Съвсем нищо.

И това не беше преувеличение.

— Сънорамите са мястото, където се чувстваме най-защитени — рече Лордът. — Може би аз се чувствам така, когато не мисля за нищо.

— Дори и в тъмните части липсва каквото и да било.

Той не отговори, крачейки без посока в мъглата. Аз го последвах.

— Наоколо всичко е празно. Това предполага, че ти също си празен отвътре. Без мисли, без съвест. Без страх. — Спрях се и вдигнах лице към неговото. — Всички Рефаими ли имат такива сънорами?

— Аз не съм сънебродник, Пейдж. Мога само да предполагам как изглеждат чуждите сънорами.

— А какъв си?

— Мога да карам хората да сънуват своите спомени. Да съчетавам техните нишки, създавайки илюзорна тъкан. Да виждам етера през призмата на сънорамата и с помощта на сънната билка.

— Ониромант. — Не можех да откъсна очи от него. — Ти владееш сънищата.

Джаксън винаги бе твърдял, че те трябва да съществуват. Беше класифицирал ониромантията преди няколко години, дълго след появата на брошурата си, но така и не бе открил зрящ, с който да докаже своята теория — че има индивиди, способни да проникват в сънорамите, да извличат оттам спомени и да ги втъкават в онова, което хората наричаха сънища.

— Ти си ме карал да сънувам. — Поех си дълбоко въздух. Откакто съм тук, непрестанно ме преследват спомени. Как станах

сънебродница, как Джаксън ме откри. Било е заради теб. Ти си ме карал да ги сънувам. Така си научил всичко, нали?

Той срещна погледа ми.

— Затова беше третото хапче — каза. — То съдържа билка, наречена салвия, която те кара да сънуваш своите спомени, а на мен помага да се докосна до етера. Моята кристална топка, течаща в твоите вени. След няколко таблетки вече имах свободен достъп до паметта ти.

— Държал си ме дрогирана — промълвих едва, — за да влизаш в съзнанието ми.

— Да. Точно както ти си гледала чужди сънорами за Джаксън Хол.

— Това е различно. Аз не съм седяла край огнището, разглеждайки хорските спомени като… като някакъв филм. — Бавно се отдръпнах от него. — Тези спомени са си мои. Те са лични. Трябва да си видял дори… видял си всичко! Дори онова, което изпитвам към…

— Ник. Ти го обичаш.

— Млъкни. Просто млъкни!

И той го направи.

Етерната ми форма се разпадаше. Преди да успея да изляза от сънорамата му сама, бях изхвърлена оттам като лист, понесен от вятъра. Щом се събудих в собственото си тяло, опрях длани в гърдите му и го отблъснах.

— Махни се от мен.

Главата ми щеше да се пръсне. Не можех да го гледам, камо ли да седя близо до него. Опитах да стана, но усетих подръпването от маркуча на системата.

— Съжалявам — каза той.

Бузите ми пламтяха от яд. Аз бях открехнала вратата на доверието си едва на сантиметър, а той бе нахълтал вътре целият, отнемайки седем години от спомените ми. Бе взел Фин. Бе взел Ник.

Лордът остана около минута. Вероятно очакваше да кажа още нещо. Идеше ми да го наругая, но не го направих. Исках просто да се махне. Като видя, че не помръдвам, той дръпна тежките завеси около леглото, изолирайки ме в малката, тъмна клетка.

23
АНТИКВАРИАТЪТ

Лежах будна с часове. Чувах го как пише безспир на бюрото си, скрит от мен само от завесите.

Очите и носът ми смъдяха, гърлото ми бе стегнато като юмрук. За първи път от години исках всичко да изчезне. Да стане отново нормално, както когато бях малка, преди етерът да нахлуе в мен.

Вдигнах очи към свода на балдахина. Независимо колко силно го исках понякога, нормално просто нямаше. „Нормално“ и „естествено“ бяха най-големите лъжи, създавани някога. От нас, хората, с нашите малки съзнания. А може би нормалното вече нямаше да ми хареса.

Едва когато той включи грамофона, започнах да се унасям. Не бях прекарала дълго в сънорамата му, но го бях сторила без животоподдържащ апарат. Постепенно дрямката ме погълна и пропукващите гласове се размиха.

Трябва да съм спала доста. Когато се събудих, системата бе изчезнала. На мястото на иглата имаше малка лепенка.

Разнесе се звънът на сутрешната камбана. В Шеол I денят бе време за сън, но както личеше, не и за мен. Не ми оставаше друго, освен да стана и да се изправя срещу него. Мразех го от дъното на душата си. Искаше ми се да разбия огледалото, да усетя как стъклото се троши под юмрука ми. Изобщо не биваше да вземам онези хапчета.

Вярно, и аз вършех нещо подобно. Също шпионирах хората, но поне не гледах в тяхното минало. Виждах само какви си представят, че са, а не какви са в действителност. Долавях фрагменти от същността им — краища, контури, лекият отблясък на далечни сънорами. А не като него. Сега той знаеше всичко за мен, всяка малка частица, която се бях опитвала да скрия. Винаги е знаел, че съм една от Седемте печата. Научил го е още през първата нощ.

Но не е казал на Нашира. Също както и за пеперудата и сърната — за да скрие от нея истинската ми същност. Тя може и да е отгатнала, че съм част от синдиката, но не го е научила от него.

Дръпнах завесите встрани. В кулата нахлуваше златиста слънчева светлина, хвърляйки отблясъци по книгите и инструментите. Край прозореца Майкъл — незрящият — сервираше закуска върху малка масичка. Щом ме видя, се усмихна.

— Здравей, Майкъл.

Той кимна.

— Къде е Лордът?

Ръката му посочи към вратата.

— Да не си си глътнал езика?

Свиване на рамене. Аз седнах и той побутна към мен чиния с палачинки.

— Не съм гладна — казах. — Не искам проклетата му закуска. — Майкъл въздъхна, постави в ръката ми една вилица и я забучи в палачинките. — Е, добре. Но ако повърна всичко, ти ще си виновен.

Укорителна гримаса. Само за да му угодя, поръсих палачинките с кафява захар.

Той не спря да ме държи под око, докато сновеше из стаята, разтребваше и оправяше леглото. Палачинките пробудиха у мен неистов глад. В крайна сметка изядох цялата купчина заедно с два кроасана с ягодово сладко, четири препечени филийки с масло, порция бъркани яйца, една хрупкава червена ябълка, три чаши кафе и половин литър леденостуден портокалов сок. Едва когато не можех да погълна нито хапка повече, Майкъл ми подаде запечатан кафяв плик.

— Вярвай му.

За първи път го чувах изобщо да обелва дума. Гласът му бе като едва доловим шепот.

— Ти вярваш ли му?

Той кимна, раздигна масата и се изгуби. И макар да беше светлата част на деня, остави вратата отключена. Разчупих восъчния печат върху плика и разгънах листа от плътна хартия, който се намираше вътре. По ръба му имаше витиевата златна украса.

> Пейдж, започваше писмото. Съжалявам, задето те разстроих. Но дори ако се чувстваш обидена, знай, че го сторих единствено с цел да те разбера. Трудно можеш да ме виниш, задето не допускаше да бъдеш разбрана.

Чудно извинение, няма що. Въпреки това продължих да чета:

Все още е ден. Отиди до Катедралата. Там ще намериш неща, които аз не мога да ти доставя.

Действай бързо. Ако стражите те спрат, кажи им, че аз съм те пратил да ми вземеш пресен запас богородичка.

Не съди с лека ръка, малка сънеброднице.

Смачках писмото на топка и го хвърлих в огъня. Дори само с написването му Лордът показваше своята новопридобита вяра в мен. Лесно можех да го отнеса на Нашира. Тя несъмнено би разпознала почерка му. Но аз не исках да й помагам по какъв го и да било начин. Мразех Лорда, задето ме държеше тук, но въпреки това трябваше да отида до Катедралата.

Качих се на горния етаж и се преоблякох в новата си униформа — жълта туника, жълта котва върху жилетката. Ярко, слънчево жълто, което се виждаше от километър. 40 страхливката. 40 кръшкачката. Донякъде дори ми харесваше. То показваше, че съм се противопоставила на заповедите на Нашира. И без това не исках да съм червеноризец.

Бавно, размишлявайки, се върнах в покоите му. Все още не знаех дали искам да организирам масово бягство, но положително исках да се махна от тук. За пътя до вкъщи щяха да са ми нужни запаси. Храна, вода. Оръжие. Той не беше ли споменал, че червеното цвете може да нарани Рефаимите?

Кутията за енфие стоеше на масата, с отворен капак. Вътре имаше образци от няколко растения — лаврови клонки, кленови и дъбови листа, плодчета от имел, синя и бяла богородичка, както и пакетче сухи листа, надписано SALVIA DIVINORUM. Неговата нума. Най-отдолу, в ъгъла на кутията, бе тикнато шишенце със ситен, синкавочерен прах. Етикетчето гласеше: ANEMONE CORONARIA. Махнах запушалката и отвътре се разнесе остър мирис. Поленов прашец от червеното цвете. Той можеше да се окаже решаващ за спасението ми. Затворих шишенцето и го прибрах в джоба на жилетката си.

През деня навън сигурно бяха разположени стражи, но аз можех да се промъкна покрай тях. Имах си своите начини. Независимо как ме бе определила Нашира Саргас, аз не бях страхливка. Бях Бледата бродница.

Време беше да й го покажа.

Съчиних в ума си историята за това как наставникът ми ме е пратил да му взема богородичка в случай, че възникнеха проблеми. Новият дневен портиер не беше във възторг от идеята, но почти ме изблъска на улицата, щом видя в книгата на кого служа. Дори не повдигна въпрос за раницата на гърба ми. Никой не искаше да дразни Арктур Месартим.

Беше странно да видя града на дневна светлина. Подозирах, че Главната ще е празна — не се долавяха обичайните звуци и миризми — но преди да стигна целта си, трябваше да свърши още нещо. Насочих се към проходите на Птичарника. От всички пролуки и цепнатини се стичаше вода, напомняйки за отминалата буря. Стигнах до бараката, която търсех, и дръпнах парцаливото платнище пред входа. Джулиан спеше, прегърнал с ръка Лис, за да я стопли. Аурата й постепенно отслабваше, като догаряща свещ. Коленичих край тях и изпразних раницата си. Мушнах пакет с храна помежду им, тъй че случайно преминаващ страж да не може да го види, и ги покрих с чисти, бели одеяла. В шкафа оставих кутия кибрит. Видът на тяхната мизерия ме караше да се чувствам сигурна, че постъпвам правилно. Те се нуждаеха от нещо повече от нещата, които бях задигнала от Кулата на основателите. Нуждаеха се от онова, което беше в Катедралата.

Възстановяването от духовния шок бе бавен процес. Налагаше се да се бориш с всяка фибра на тялото си. Само силните можеха да го преодолеят. Като се изключат няколко мимолетни проблясъка, Лис не бе идвала в съзнание, откакто бяха унищожени картите и. Не дойдеше ли скоро на себе си, щеше да изгуби своята аура и да стане обикновена незряща. Единствената й надежда бе да открие ново тесте, но дори и тогава нямаше гаранция, че ще успее да се свърже с него. Във всички случаи щях да се помъча да й го доставя от Катедралата.

По улицата не се забелязваха стражи, но бях сигурна, че трябва да има постове. За по-голяма безопасност се изкатерих върху една от сградите и си запроправях път по покривите, използвайки улуците и корнизите, за да се промъквам незабелязано през града.

Придвижването ми обаче беше бавно трябваше да търся опора на всяка крачка, докато дясната ми ръка все още бе скована като на манекен, а цялото ми тяло тръпнеше от натъртванията.

Катедралата се виждаше отдалеч. Двете й островърхи кули пронизваха мъглата. Щом доближих, се спуснах в една странична уличка. Разстоянието до следващата стена бе твърде голямо, за да го прескоча. Отвъд нея се криеше резиденция, достъпна само за Рефаимите. Лордът вече бе въвлечен твърде дълбоко, за да ме предаде. По някаква причина той ми предлагаше помощта си — и заради Лис бях длъжна да я приема. Освен това, попаднех ли в беда, винаги можех да го известя посредством златната нишка. Ако откриех как. И ако успеех да го понеса. Изкачих се по стената, прехвърлих се от другата й страна и паднах сред избуялата трева.

Подобно на останалите резиденции и тази бе изградена около поредица от правоъгълни вътрешни дворове. Докато прекосявах първия, си съставих мислен списък на нещата, които щяха да са ми нужни, за да прекося Ничията земя. Оръжията бяха задължителни, имайки предвид какво се криеше сред дърветата, но и една аптечка щеше да е от полза. Ако стъпех накриво в минното поле, нямаше да оцелея без турникет. И антисептик. Мисълта бе ужасяваща, но трябваше да я приема. Адреналинът бе незаменим — не само за прилив на енергия и притъпяване на болката, но и за да се свестя, ако ми се наложеше да напускам тялото си. Прашецът от анемония също не бе за изхвърляне, както и всякакви други субстанции, до които можех да се добера — флукс, богородичка, сол… може би дори ектоплазма.

Отминах няколко здания, но нито едно не бе подходящо за претърсване — имаха твърде много стаи. Едва когато се отдалечих от централните дворове, в самия край на резиденцията, попаднах на по-привлекателна мишена. Сграда с големи прозорци и достатъчно опори за стъпване. Минах под предната аркада и заобиколих от другата й страна. Тук фасадата бе обрасла с ивици от червен бръшлян. Огледах се за отворени прозорци, но такива нямаше. Щеше да се наложи да вляза с взлом. Но не, след като се взрях по-внимателно, видях, че едно малко прозорче на първия етаж е леко открехнато. Стъпих върху корниза и оттам се улових за водосточната тръба. Пантите бяха заяли,

но в крайна сметка поддадоха. Промъкнах се в тясна стая, вероятно килер, потънал сред дебел слой прах. Отворих полека вратата.

Озовах се в каменен коридор. Празен. Екскурзията ми започваше окуражаващо. Докато оглеждах вратите, търсейки някакъв знак за това какво може да се крие зад тях, изведнъж се напрегнах. Шестото ми чувство потрепери: две аури. Бяха точно зад вратата вдясно от мен. Заковах се на място.

— … знам нищо! Моля ви…

Последва приглушен шум. Притиснах ухо до вратата.

— Кръвният суверен няма да се вслуша в молбите ти — произнесе мъжки глас. — Знаем, че си ги виждала заедно.

— Само веднъж, на ливадата! Те просто тренираха. Не съм видяла нищо друго, кълна се! — Този глас бе на момиче, премалял от ужас. Познах го — беше Айви, хиромантката. Тя едва произнасяше думите. — Моля ви, не отново, няма да го понеса…

Смразяващ кръвта писък.

— Кажи ни истината и няма да има повече болка. — Айви хлипаше. — Хайде, 24, все имаш нещичко за мен. Поне малко информация. Лордът докосна ли я?

— Той… той я отнесе на ръце от ливадата. Тя не можеше да ходи от умора. Но беше с ръкавици…

— Сигурна ли си?

Дишането й се учести.

— Аз… не си спомням. Съжалявам. Моля ви, недейте повече… — Звук от стъпки. — Не, не!

Стомахът ми се обърна от сърцераздирателните й викове. Искаше ми се да разбия сънорамата на мъчителя й, но рискът бе твърде голям. Ако не набавех нужните запаси, нямаше да мога да спася никого. Стиснах зъби и продължих да слушам, треперейки от гняв. Какво й правеше той?

Писъците се разнасяха отново и отново. Най-сетне спряха и аз успях да си поема дъх.

— Стига, моля ви — простена тя, хлипайки. — Това е истината! — Мъжът мълчеше. — Но… но той я храни. Знам, че я храни и също… тя винаги изглежда чиста. И… и хората говорят, че може да обладава зрящи. Лордът сигурно го… к-крие от г-господарката. Иначе досега тя щеше да е м-мъртва.

Зловеща тишина. Сред нея се чу тежко, приглушено тупване, последвано от отдалечаващи се стъпки.

Дълго време останах като парализирана. След около минута натиснах дръжката на тежката врата. Насред празната стая имаше един-единствен дървен стол. Седалката му, както и подът, бяха изпоцапани с кръв.

Прималя ми и ме изби студена пот. Приседнах до стената, улавяйки главата си в ръце. Айви говореше за мен.

Но сега не бе време да мисля за това. Мъчителят й вероятно още се намираше в сградата. Бавно се изправих и приближих до следващата врата. Ключът стърчеше в ключалката. Погледнах вътре. Стените бяха отрупани с оръжия — саби, ловни ножове, арбалет, прашки със стоманени топчета. Вероятно оттук въоръжаваха червеноризците. Грабнах един нож. Върху дръжката му бе инкрустирана котва. Сционски. Уийвър пращаше тук оръжия, докато той самият и министрите му седяха в Архонтството, далеч от етерния маяк.

Джулиан беше прав. Не можех просто да си тръгна. Трябваше да накарам Франк Уийвър да се страхува. Да изпита същия страх, който бе вселявал у всеки зрящ, транспортиран някога тук.

Затворих вратата зад себе си и я заключих. Когато се огледах, осъзнах, че стоя пред голяма, пожълтяла карта. Надписът на нея гласеше:

НАКАЗАТЕЛНА КОЛОНИЯ Шеол I. ОФИЦИАЛНА ТЕРИТОРИЯ НА СЮЗЕРЕНА.

Разучих я внимателно. Шеол I бе изграден около големите централни резиденции, преливайки се постепенно в горите и ливадите около тях. Всичките ми познати ориентири бяха тук — „Магдалена“, Къщата на незрящите, Резиденцията на Сюзерена, Хоксмур… и Порт Медоу. Откачих картата от стената и я разгладих пред себе си. Буквите в края й бяха избледнели, но успях да ги разчета.

ЖП линия.

Пръстите ми се вкопчиха в хартията. Влакът. Дори не бях помисляла за това. Всички ние бяхме докарани тук с железницата.

Защо да не си тръгнем пак с нея?

Мозъкът ми бръмчеше като кошер. Как, как не се бях сетила за това? Не бе нужно да прекосявам Ничията земя. Не бе нужно да ходя с километри, нито да се бия с Емити, за да стигна до цитаделата. Трябваше единствено да намеря влака. Можех да взема и още хора с мен — Лис, Джулиан, всички. Обикновеният сционски влак побираше близо четиристотин пътници, дори и повече, ако имаше правостоящи. Това означаваше да се натовари и последният затворник от този град и да остане място за още.

И все пак щяха да ни трябват оръжия. Дори да се измъкнехме на малки групи по светло, Рефаимите щяха да ни преследват. Освен това подстъпите сигурно се охраняваха. Свалих раницата от гърба си и мушнах вътре ножа. След това намерих и няколко пистолета. Сред тях имаше джобен модел, подобен на моя. Щеше да свърши работа — беше малък, лесен за криене, а и знаех как да го използвам. Отместих купчина нечетливи документи, поставени върху едно метално сандъче. В цитаделата Ник бе опитал да стреля по Лорда, но без резултат. Куршумите щяха да са ефективни срещу лоялните червеноризци, но за да се справим с Рефаимите, ни трябваше нещо повече от тях. Тъкмо се пресягах да извадя кутия патрони, когато откъм коридора се разнесоха стъпки.

Без да се мая, се шмугнах към редица от стелажи и се притаих между тях. Тъкмо навреме — ключът падна от ключалката и двама Рефаими влязоха в стаята.

Трябваше да го предвидя. Сега пътят ми за бягство бе блокиран. Ако пропълзях към прозореца, щяха да ме видят, а всеки познаваше лицето ми. Надзърнах измежду стелажите.

Тубан.

Той каза нещо на Глос. Приведох се малко по-напред, за да видя кой е спътникът му. И в този миг Теребел Шератан се изправи лице в лице срещу мен.

Никоя от нас не помръдна. Сърцето ми сякаш спря да бие. Очаквах тя да извика Тубан или да забие нож в стомаха ми. Пръстите ми се прокраднаха към поленовия прашец в джоба на жилетката, но бързо размислих. Дори да се справех с Теребел, Тубан пак щеше да ме изкорми.

Но тя направи нещо удивително. Вместо да реагира на присъствието ми, отмести поглед към пистолетите.

— Оръжията на незрящите са много интригуващи — каза. — Нищо чудно, че постоянно се изтребват с тях.

— На варварски ли ще си говорим вече?

— Гомейса ни е заръчал да поддържаме английския си на ниво. Малко практика няма да ни навреди.

Тубан откачи арбалета от стената.

— Щом искаш да скверним езиците си е него, добре. Да отдадем почит на дните, когато ти имаше власт над мен. Колко отдавна беше това. — Той прокара облечените си в ръкавица пръсти по приклада. — Сънебродницата трябваше да убие Джаксън Хол, докато имаше тази възможност. Смъртта, която го чака сега, ще е много по-мъчителна.

Гърлото ми се стегна.

— Съмнявам се да го убият — каза Теребел. — Освен това, Нашира се интересува най-вече от Картър.

— Тогава ще трябва да държи Ситула настрана.

— Без съмнение. — Тя докосна острието на един нож. — Припомни ми, какво държахме в тази стая, преди да стане оръжейна?

— При твоя кощунствен интерес към варварския свят бих очаквал да знаеш точно къде се съхраняват всички запаси.

— Кощунствен ми звучи леко мелодраматично.

— А на мен не. — Той взе шепа звездички за мятане. — Питаш какво сме държали тук преди? Лекарства. Растителни екстракти. Салвия, богородичка. Други вонящи треви.

— Къде са преместени сега?

— Нима си забравила всичко през последните няколко минути, мерзавке? Явно си също толкова глупава като наложницата.

Трябваше да се признае самообладанието на Теребел — тя или бе имунизирана срещу оскърбленията му, или умееше много добре да прикрива емоциите си. Ако изобщо имаше такива.

— Прости любопитството ми — каза тя.

— Моето семейство не прощава. Белезите на гърба ти би трябвало да ти го припомнят ежедневно. — Очите му бяха пълни с аурата на Айви. — Затова ме разпитваш, нали, Шератан? Искаш да откраднеш амарант…

Белези.

Лицето на Теребел остана безизразно.

— Къде са преместени запасите?

— Не ми се нрави интересът ти. Подозрителен е. Да не би двамата с наложницата отново да заговорничите?

— Това беше преди двайсет години, Тубан. Доста време по човешките стандарти, не мислиш ли?

— Не ме е грижа за човешките стандарти.

— Ако ми имаш зъб заради миналото, това е едно. Но не мисля, че кръвният суверен ще хареса отношението ти към нейния консорт. Нито епитетите, които използваш за неговата роля.

Сега гласът й беше по-твърд. Тубан грабна един нож от стената и замахна към нея. Острието спря на сантиметър от шията й. Тя не потрепна.

— Още една дума — просъска той — и ще призова него. И този път той няма да е толкова умерен.

Теребел замълча за момент. Мисля, че зърнах нещо в погледа й — болка, страх. Навярно говореха за някой от фамилията Саргас, може би Гомейса.

— А, да. Май си спомних къде са запасите — промълви тихо. — Как можах да забравя за Том Тауър[1].

Тубан се изсмя дрезгаво. Аз попивах информацията така, както кръвта попива флукса.

— Да, никой не я е забравил — изрече в ухото й. — Както и звъна на нейната камбана. Навява ли ти някакви спомени, Шератан? Например как крещеше за милост?

Крайниците ми започваха да се схващат, но не смеех да помръдна. Тубан неволно ми помагаше. Том Тауър вероятно бе онази висока кула над входа на резиденцията.

— Не съм крещяла за милост — отвърна Теребел, — а за справедливост.

В гърлото му се надигна глухо ръмжене.

— Глупачка. — Той замахна да я удари, но после спря неподвижно. — Усещам аура. — Носът му взе да души въздуха. — Претърси стаята, Шератан. Струва ми се човешка.

— Аз не усещам нищо. — Теребел не помръдна от мястото, където стоеше. — Стаята беше заключена, когато дойдохме.

— Има и други начини да се влезе.

— Май ставаш параноичен.

Но Тубан не изглеждаше убеден. Запристъпва право към моето скривалище. Ноздрите му потрепваха, а устните му се дръпнаха назад, оголвайки зъбите. Мина ми през ума смразяващата мисъл, че е от типа зрящи, способни да надушват духовното присъствие. Откриеше ли ме, с мен бе свършено.

Пръстите му се протегнаха към сандъка, зад който се криех. В този миг в далечината, в друга стая, отекна експлозия.

Тубан начаса изтича в коридора. Теребел го последва, но на прага се обърна и прошепна към мен:

— Бягай. Върви в кулата.

И после изчезна.

Без да подлагам повече на изпитание добрия си късмет, надянах раницата и се метнах върху перваза на прозореца. Оттам почти се свлякох надолу по бръшляна, ожулвайки ръцете и коленете си.

Кръвта блъскаше в ушите ми. Всяка сянка ми приличаше на Тубан. Докато тичах под сводестите галерии, насочвайки се към централния двор, се мъчех да намеря някакво обяснение за случващото се. Теребел ми помагаше. Беше ме прикрила. Изглеждаше дори, че някой бе предизвикал взрив, за да отвлече вниманието. Тя не се изненада, че съм там, знаеше какво търся и започна да говори на английски едва след като ме видя. Значи беше една от тях. От белязаните. Трябваше да науча повече за тяхната история, да си изясня фактите — но първо бе необходимо да проникна в Том Тауър, да отмъкна запасите и да се върна при Лорда.

Група събирачи на кости, чули експлозията, тичаха откъм входа, в посока, обратна на кулата. Шмугнах се в една тъмна ниша, и тъкмо навреме — ако бях продължила, щях да се озова на пътя им.

— 28, 14, осигурете Медоу Билдинг — изкомандва един от тях. 6, ти идваш с мен. Останалите, покрийте вътрешните дворове. Викнете Краз и Мирзам.

Нямах много време. Скочих на крака и побягнах към основната сграда.

Катедралата бе огромна постройка, свързана от серия открити и закрити проходи. Мишка в лабиринт. Не смеех да спра. Пристегнах ремъка на раницата отпред на гърдите си. Трябваше да има начин да се вмъкна в Том Тауър. Дали нямаше врата някъде край главния вход?

Трябваше да бързам — Краз и Мирзам бяха рефаимски имена, а последното, от което се нуждаех, бяха четирима Рефаими по петите ми, поне трима от които враждебно настроени. Съмнявах се Лордът да има много приятели като Теребел.

Спрях в края на големия двор. Той бе просторен, с декоративно езеро, по средата на което имаше статуя. Нямах друг избор, освен да изляза на открито. Бързината трябваше да компенсира липсата на укритие.

Впуснах се в спринт през ливадата. Ребрата ме боляха на всяка крачка. Щом стигнах езерото, прецапах плитката вода и се стаих зад статуята. Приклекнах ниско, тъй че водата стигна до пояса ми. Вдигнах очи и едва не подскочих. Отгоре ме гледаше Нашира. Нашира, изваяна от камък.

Наоколо не се виждаше никой. Долавях нечия аура, но твърде далеч, за да представлява заплаха. Спуснах се към отсрещната страна на езерото и оттам се насочих към кулата. Веднага мярнах тясна арка в основата. Това трябва да бе входът към камбанарията. Затичах нагоре по стъпалата, молейки се да не се появят Рефаимите. Проходът бе толкова тесен, че нямаше да имам никакъв шанс.

Когато стигнах върха, пред мен се разкри невиждана гледка. Това бе истинска съкровищница. Безброй стъкленици блестяха по стотиците рафтове, окъпани в слънчева светлина. Сякаш се намирах в сладкарски магазин — същите ярки, пъстри цветове. Имаше течности в преливащи се багри, шарени прахове, екзотични спиртосани плодове — всичките прекрасни и непознати. Стаята бе изпълнена с аромати — някои остри и неприятни, други сладостни и уханни. Залових се да оглеждам за лекарства. Повечето съдове носеха сционския знак и надписи на английски, но се срещаха и такива със странни символи. Имаше и нума, вероятно конфискувана. Попаднах на различни гадателски пособия — и на едно-единствено тесте карти. Те бяха за Лис. Прехвърлих ги бързо, оглеждайки илюстрациите. Бяха от типа Тот таро, различни от онези, които бе притежавала преди, но можеха да се използват за гледане.

Прибрах ги, после взех крем против изгаряне, антисептик и сух спирт. Имаше още една врата, вероятно водеща към камбанарията, но не минах през нея. Това щеше да е последната ми контрабанда — раницата вече ставаше твърде тежка за носене. Метнах я през рамо и

се обърнах към стълбите — само за да се изправя лице в лице с един Рефаим.

Всичко в мен сякаш замря. Две жълти очи горяха насреща ми изпод тъмната качулка.

— Виж ти — каза той. — Предател в кулата.

И пристъпи към мен. Захвърлих раницата и в миг се изкатерих върху най-близкия рафт.

— Ти трябва да си сънебродницата. Аз съм Краз Саргас, кръвният наследник на Рефаимите. — Той направи подигравателен поклон. Виждах Нашира в чертите му — в гъстата медночервена коса и надвисналите клепачи. — Арктур ли те изпрати?

Не отвърнах нищо.

— Значи е пуснал своя подарък от кръвния суверен да броди без надзор. Господарката няма да се зарадва. — Той протегна облечената си в ръкавица ръка. — Хайде, слизай от там. Ще те съпроводя обратно до „Магдалена“.

— И ще се престорим, че нищо не се е случило? — попитах, без да мръдвам от мястото си. — Ще ме отведеш при Нашира.

Търпението му се изпари.

— Не ме карай да те смачкам, изменнице.

— Тя не ме иска мъртва.

— Аз не съм нея.

Намирах се между чука и наковалнята. Ако не ме убиеше още тук, щеше да ме завлече право в Резиденцията на Сюзерена. Погледът ми се спря върху буркан с бяла богородичка. Можех да изтрия паметта му.

Нямах никакъв шанс. С едно-единствено движение на ръката Краз събори целия стелаж с трясък на земята. Бутилки и стъкленици се разбиха на парчета. Изтърколих се встрани, за да не остана притисната отдолу. Къс стъкло разряза бузата ми. Извиках от болка.

Не успях да се изправя достатъчно бързо. Нараняванията ме забавиха. Тук вътре нямаше духове; нямаше нищо, с което да го отблъсна. Краз ме сграбчи за жилетката и ме запрати към стената. Пукнатите ми ребра ми изпращяха и едва не изгубих съзнание. Той ме улови за косата, изви главата ми назад и вдиша — дълбоко, сякаш се опитваше да поеме нещо повече от въздух. Осъзнах какво се случва, когато очите ми се наляха с кръв. Взех да се дърпам със зъби и нокти,

мъчейки се да се добера до етера. Но той вече се изплъзваше от досега ми.

Краз беше изгладнял. Щеше да погълне цялата ми аура.

Дясната ми ръка бе прикована, но още можех да използвам лявата. Сред притока на адреналин направих онова, което баща ми винаги ме бе учил да правя — забих показалец в окото му. Веднага щом пусна косата ми, бръкнах в джоба си и извадих шишенцето. Червеното цвете.

С оголени зъби Краз обви пръсти около гърлото ми.

Ако опитах да атакувам съзнанието му, тялото ми щеше да бъде безвъзвратно увредено. Нямах избор. Разбих флакона в лицето му.

Вонята бе отвратителна. На гнилоч. Сладникава, изгаряща гнилоч. Краз нададе нечовешки писък. Прашецът бе попаднал право в очите му. Те почерняха и засълзиха, а лицето му придоби петнистосив оттенък.

— Не — каза той. — Не, ти не можеш…

Следващите думи бяха на Глос. Зрението ми се размъти. Дали не получавах алергична реакция? В гърлото ми се надигна горчива жлъч. Бръкнах в раницата, напипах пистолета и го вдигнах към главата му. Краз падна на колене.

Убий го.

Дланите ми лепнеха. Дори след стореното с Жандарма в метрото, същото престъпление, заради което се бях озовала тук, нямах представа дали съм способна на това. Да отнема чужд живот. Но после Краз дръпна ръце от лицето си и аз разбрах, че вече нищо не може да го спаси. Дори не трепнах, когато натиснах спусъка.

---

[1] Кула в Оксфорд, където се помещава най-голямата камбана в града. — Б.пр. ↑

24
СЪНЯТ

Тичах по покривите, покрай старата църква, а после по дългата улица към „Магдалена“. Когато достигнах стените й, от един прозорец се подаде ръка и ме вмъкна вътре. Лордът. Беше ме чакал. Без да проговори, ме поведе към източния двор и през поредица от празни коридори. После под колонадата и нагоре по стълбите. Аз не се осмелявах да обеля и дума. Щом се озовахме стаята му, се свлякох на пода пред камината. Пръстите ми оставиха цветен прашец по килима. Приличаше на сажди.

Без да забавя крачка, Лордът заключи вратата, спря грамофона и дръпна всички завеси. Известно време остана да наблюдава през пролуката на източния прозорец, държейки под око улицата. Смъкнах от гърба си раницата, чиито ремъци се бяха врязали в кожата ми.

— Убих го.

— Кого? — изгледа ме той.

— Краз. Застрелях го. — Цялата треперех. — Убих един Саргас… сега тя ще убие мен. Ти ще ме убиеш…

— Не.

— Защо, по дяволите, не?

— Смъртта на един Саргас не е загуба за мен. — Той отново се обърна към прозореца. — Сигурна ли си, че е мъртъв?

— Разбира се, че е мъртъв. Застрелях го в лицето.

— Куршумите не могат да ни убият. Трябва да си използвала прашеца.

— Да. — Помъчих се да овладея дишането си. — Да, използвах го.

Лордът не проговори дълго време. Аз седях сред доказателството за престъплението си, а дробовете ми щяха да се пръснат.

— Ако един Саргас е бил убит от човешко същество — каза най-сетне той, — Нашира ще стори всичко възможно това да не се разчуе из града. Нашето безсмъртие не бива да попада под съмнение.

— Значи всъщност не сте безсмъртни?

— Не сме неразрушими. — Той приклекна и се вгледа внимателно в мен. — Видя ли те някой?

— Не. Всъщност да… Теребел.

— Теребел ще опази тайната ти. Ако е само тя, няма от какво да се боим.

— Тубан също беше там. Но стана експлозия… Случайно да имаш нещо общо с нея?

— Усетих, че се намираш в опасност. Бях подготвил някой да отвлече вниманието при нужда. Нашира ще научи единствено, че е имало теч на газ и оставена наблизо свещ.

Новината не ме утеши особено. Отнетите от мен животи ставаха вече три, без да броим онези, което не бях успяла да спася.

— Кървиш.

Погледнах към огледалото в банята, което се виждаше през отворената врата. Дълга резка пресичаше бузата ми. Не твърде дълбока, но достатъчно, за да се стича кръв и да образува вадичка.

— Да — казах.

— Той ли те нарани?

— Не, просто се порязах на парче стъкло. — Докоснах с пръсти лицето си. — Ще разузнаеш ли какво се е случило?

Той кимна, без да сваля очи от мен. В тях имаше нещо, което ми направи впечатление — тъмнина, напрегнатост. Той мислеше за друго. Раната ми сякаш го хипнотизираше.

— Ще остане белег, ако не се погрижим за нея — каза, държейки ме за челюстта. — Ще пратя някой да я промие.

— И ще проучиш за Краз.

— Да.

Само за кратък миг погледите ни се срещнаха. Сбръчках чело. Въпросът беше на върха на езика ми.

В крайна сметка не го зададох.

— Ще се върна веднага щом мога. — Той се изправи и посочи към шкафа. — Там вътре има дрехи. Препоръчвам ти да се почистиш.

Погледнах униформата си. Жилетката бе изпоцапана с поленов прашец — уличаващо доказателство за вината ми.

— Добре — казах.

— И гледай раната да не се възпали.

Преди да успея да отговоря, той бе излязъл.

Станах и отидох до огледалото.

Прясната резка се открояваше на фона на кожата ми. Дали го притесняваше да ме гледа в този вид дори след онова, което Джаксън ми бе причинил? Или белегът му напомняше за неговите собствени — онези на гърба, които криеше от всички? От косата ми се носеше сладникав мирис. Поленът. Заключих вратата на банята, смъкнах дрехите си и пуснах горещата вода. Краката ми трепереха, а едното коляно бе ожулено от катеренето. Потопих се във ваната и започнах да мия косата си. Старите синини се обаждаха с тъпа болка, а върху тях вече се образуваха нови. Постоях няколко минути, докато вдървените ми мускули попият топлината, после взех нов калъп сапун и изтърках от себе си потта, кръвта и цветния прашец. От тези грижи видът на бледото ми изтерзано тяло не се подобри, но поне след като източих водата, се почувствах малко по-спокойна.

Дали трябваше да говоря с него за влака? Той можеше да се опита да ме спре. В крайна сметка ме беше върнал обратно, когато можеше да ме пусне. От друга страна, нужно ми бе да разбера дали влакът се охранява и къде точно на ливадата се намира входът за него. Не помнех да съм видяла врата или шахта по време на тренировките ни. Вероятно бе скрит.

Когато се върнах в стаята, намерих в шкафа нова жълта униформа. Килимът бе почистен от прашеца. Отпуснах се на дивана. Бях ликвидирала Краз Саргас, кръвния наследник на Рефаимите, с един изстрел между очите. До този момент си мислех, че са твърде силни, за да бъдат убити. Но куршумът, съдейки по всичко, просто го беше довършил. Докато си тръгна от кулата, той вече гниеше пред очите ми. Няколко поленови зрънца го бяха разложили.

Вратата се отвори и аз сепнато се обърнах. Лордът се бе върнал. Лицето му сякаш всмукваше всички сенки от стаята.

Той приближи и седна до мен. Взе тампон, топна го в бурканче с кехлибарена течност и попи кръвта от бузата ми. Гледах го мълчаливо, очаквайки оценката му за ситуацията.

— Краз е мъртъв — рече накрая, без да показва емоция. — Той беше пряк наследник на кръвния суверен. Ако разберат, ще бъдеш подложена на публични изтезания. Знаят за липсващите запаси, но никой не те е видял. Изтрихме паметта на дневния портиер.

— Някой подозира ли ме?

— Негласно може би да, но нямат доказателства. Добре, че не си използвала духа си да го убиеш, иначе самоличността ти щеше да е очевидна.

Треперенето ми се усили. Типично за мен — ако трябваше да убивам някого, той непременно щеше да се окаже най-важният човек наоколо. Ако Нашира ме разкриеше, щях да свърша като поредната смъртна маска на стената й.

Погледнах отново Лорда.

— Какво причини поленът на Краз? Имам предвид очите, лицето му…

— Ние не сме това, което изглеждаме, Пейдж. Колко време мина между употребата на прашеца и стрелбата?

Стрелбата. Не убийството. Говореше така, сякаш съм била просто страничен наблюдател.

— Може би десет секунди.

— Какво видя през тези десет секунди?

Помъчих се да си спомня. Стаята бе пълна с изпарения от течности, а и си бях ударила главата.

— Стори ми се, че лицето му сякаш… се разлага. И очите му почерняха. Изгубиха всякакъв цвят. Мъртви очи.

— Ето ти отговора.

Не разбирах какво точно има предвид. Мъртви очи.

Огънят в камината пращеше. Стана топло. Прекалено топло. Лордът повдигна брадичката ми, излагайки раната на светлината.

— Ако Нашира ме види така, ще се досети — казах аз.

— Това може да се поправи.

— Как?

Никакъв отговор. Всеки път, когато попитах какво или защо, той сякаш се отегчаваше от разговора. Сега отиде до бюрото си и извади от чекмеджето метален цилиндър, достатъчно малък, за да се побере в джоб. Отстрани с червено бе отпечатана емблемата на Сцион. Извади отвътре три лепенки. Стоях неподвижно, докато ги поставяше върху лицето ми, събирайки краищата на раната.

— Боли ли?

— Не.

Щом се отдръпна, попипах лепенките с ръка.

— Видях една карта в Катедралата — казах. — Знам, че на Порт Медоу има влак. Искам да знам къде е входът за тунела.

— И защо ти е да знаеш?

— Защото искам да се махна от тук. Преди Нашира да ме е убила.

— Разбирам. — Лордът се върна в креслото си. — И допускаш, че аз ще ти позволя.

— Да, допускам. — Вдигнах кутията за енфие. — Или ти спокойно може да допуснеш, че ето това тук ще стигне до нея.

Светлината на огъня заигра по цветето върху капака. Той потропа с пръсти по облегалката на креслото си. Не се опита да се пазари, просто ме изгледа меко.

— Не можеш да вземеш влака — каза.

— О, само гледай.

— Не ме разбираш. Той се активира единствено от Уестминстърското архонтство. Програмиран е да се движи на определени дати, в определени часове. Те няма как да се променят.

— Но нали доставя храна.

— Влакът се използва само за транспортиране на хора. Храната се доставя от куриери.

— Значи ще дойде отново чак… — Аз затворих очи. — През следващия Сезон на костите. През 2069-а. Мечтата ми за лесно бягство се изпаряваше. Все пак щеше да ми се наложи да прекося минното поле.

— Не те съветвам да опитваш бягство пеша — каза той, сякаш прочел мислите ми. — Емитите използват гората като ловна територия. Дори с твоите умения няма да оцелееш. Не и срещу цяла глутница.

— Не мога да остана повече. — Стиснах юмруци така, че кокалчетата ми побеляха. — Трябва да се махна. Знаеш, че тя ще ме убие.

Разбира се. Сега, когато дарбата ти е вече съзряла, тя жадува за нея. В най-скоро време ще пристъпи към действие.

— Съзряла? — напрегнах се аз.

— Ти облада 12 в цитаделата. Видях те. Тя само чакаше да достигнеш пълния си потенциал.

— Нима й каза?

— Ще го узнае, но не от мен. Казаното помежду ни си остава в тази стая.

— Защо?

— Като увертюра към взаимното доверие.

— Ти прерови спомените ми. Защо да ти вярвам?

— Нали ти показах своята сънорама?

— Да. Твоята студена, празна сънорама. Не си нищо повече от куха черупка, нали?

Внезапно Лордът стана на крака, отиде до рафта с книги и взе оттам огромен том с кожена подвързия. Преди да разбера какво се случва, измъкна отвътре тънка книжка и я хвърли на масата. Не можех да повярвам на очите си. „За същината на неестествеността“. Моето копие, пълно с изобличаващи бележки за синдиката. Беше го държал през цялото време.

— Моята сънорама може да е стара и лишена от живот, но поне не деля хората на категории, както авторът на тази брошура. Тук не пише за онироманти, нито за Рефаими. Аз не виждам нещата в тази светлина. — Той ме фиксира с поглед. — Живея с теб вече от няколко месеца. Знам историята ти, макар и да я научих против твоята воля. Нямах намерение да нарушавам личното ти пространство, а само да разбера каква си. Да те опозная. Не исках да те третирам като по-низше, малоценно същество.

Това ми дойде неочаквано.

— Защо? — попитах, без да снемам очи от него. — Какво те е грижа?

— Това е моя работа.

Взех книжлето и го притиснах към гърдите си, както дете прегръща играчката си. Чувствах се така, сякаш съм спасила живота на Джаксън. Лордът ме наблюдаваше.

— Май наистина ти липсва твоят бос — каза. — Искаш да се върнеш към стария живот. Към синдиката.

— Джаксън е нещо повече от това, което разкрива брошурата.

— Предполагам.

Лордът дойде и седна до мен на дивана. Няколко минути никой от нас не промълви. Две същества, различни като деня и нощта, затворени в своя собствена стъкленица, като онова по вехнало цвете.

Той взе кутията за енфие, извади отвътре малко шишенце е амарант и го изпразни в чашата си е думите:

— Ти се чувстваш самотна. Мога да усетя самотата ти.

— Аз съм самотна.

— Липсва ти Ник.

— Той е най-добрият ми приятел. Разбира се, че ми липсва.

— Бил е нещо повече от това. Спомените ти за него са изключително детайлни — пълни с цветове, с живот. Ти си го обожавала.

— Бях млада. — Гласът ми пресекна. Той явно бе твърдо решен да чопли най-чувствителното ми място.

— Все още си млада. — Нямаше ли най-сетне да престане. — Не съм видял всичките ти спомени. Нещо липсва.

— Безсмислено е да говорим за тези неща.

— Не съм съгласен.

— Всеки има лоши спомени. Защо толкова се интересуваш от моите?

— Спомените са моята специалност. Връзката ми с етера, както сънорамите за теб. — Той докосна с пръст челото ми. — Ти поиска да ме опознаеш чрез моята сънорама. В замяна аз искам твоите спомени.

Докосването му ме накара да настръхна и аз се отдръпнах. Лордът ме погледна за секунда, оценявайки реакцията ми, после стана и дръпна шнура на звънеца.

— Какво правиш? — попитах.

— Трябва да ядеш.

Той включи грамофона и зарея взор към улицата.

Майкъл се появи като дух от бутилка. Изслуша нарежданията на Лорда и десет минути по-късно се върна отново с поднос, който сложи в скута ми. Върху него имаше достатъчно неща, за да върнат силите ми — чаша чай с мляко, захарница, доматена супа и топъл хляб.

— Благодаря ти — казах.

Той ми хвърли мимолетна усмивка, след което отправи сложна серия от знаци по посока на господаря си. Лордът кимна. Майкъл се поклони и излезе, а Лордът се обърна към мен, чакайки да види дали ще започна да ям без подкана. Отпих от чашата. Спомних си за баба си — тя бе голям поддръжник на чая и като малка винаги ме поеше с него, ако се разболеех. Отхапах от хляба. Дали и в момента четеше

съзнанието ми, моите емоции? Усещаше ли как този спомен ме успокоява? Опитах се да се фокусирам върху него, да използвам златната нишка, но не се получи.

Щом се нахраних, той взе подноса и го постави върху масичката за кафе, преди да се върне и да седне отново до мен. Прочистих гърло.

— Какво ти каза Майкъл?

— Че Нашира е свикала останалите от фамилията Саргас в резиденцията си. Той е голям шпионин — добави с леко развеселен тон. — Често ми носи информация от нейните покои. Всички го приемат за незрящ и не му обръщат внимание.

Значи Майкъл обичаше да подслушва. Щях да запомня това.

— Вероятно им разказва за Краз. — Опрях пръсти в слепоочията си. — Нямах намерение да го убивам. Аз просто…

— Той щеше да убие теб. Краз таеше неистова омраза към хората. Планираше, когато дойде денят да се разкрием, да примами човешките деца в контролираните градове. Имаше слабост към техните малки, нежни кости. За клеромантия.

Усетих как стомахът ми се надига. Клеромантията се състоеше в хвърляне на „жребий“ от предмети, които духовете нареждаха в изображения или насочваха в дадена посока. Използваха се най-различни пособия — игли, зарове, ключове. Една група зрящи, наричани остеоманти, предпочитаха костите, но обикновено си служеха с такива от много стари скелети, от уважение към мъртвите. Ако Краз бе вземал костите на деца, за да гадае на тях, то бях доволна, че съм го убила.

— Лично аз съм благодарен, че е мъртъв — каза Лордът. Беше ужасна напаст за този свят.

Не отвърнах нищо.

— Чувстваш вина, нали?

— По-скоро страх.

— Страх от какво?

— От това на какво съм способна. Аз не спирам… — Поклатих отпаднало глава. — Не спирам да убивам. Не искам да бъда оръжие.

— Дарбата ти не е безобидна, но те държи жива. Действа като твой щит.

— Не е щит. Служи по-скоро за нападение. Аз живея с пръст на спусъка. — Загледах се в шарките на килима. — Да наранявам хората.

Това е моят дар.

— Не нарочно. Невинаги си знаела какво можеш да причиниш.

Изсмях се безрадостно.

— О, бях съвсем наясно. Не знаех как, но знаех кой пуска кръв от носовете им. Знаех кой им причинява главоболия. Подиграеше ли ми се някой, споменеше ли за ирландските бунтове или нещо друго — правех така, че да го заболи. Донякъде дори ми се нравеше. Още от малка ми харесваше. Да си връщам, да не оставам длъжна. Това беше малката ми тайна. — Той ме гледаше внимателно. — Не съм като сензорите или медиумите. Не използвам духовете за компания или самозащита. Аз съм една от тях, не разбираш ли? Мога да умра, когато си пожелая, да стана дух, когато си пожелая. Това кара хората да се боят от мен. И мен да се боя от тях.

— Ти си различна, да. Но това не означава, че трябва да се боиш.

— Напротив, означава. Моят дух е опасен.

— Не смятам, че опасността те плаши, Пейдж. Ти виреш от нея. Съгласила си се да работиш за Джаксън Хол, макар да си знаела, че това значително ще съкрати вероятната продължителност на живота ти. Съзнавала си риска да те заловят.

— Нуждаех се от парите.

— Баща ти работи за Сцион. Не са ти трябвали пари. Съмнявам се, че изобщо някога си ги докосвала. Опасността е тази, която те доближава до етера. Затова си използвала всяка възможност да я изпиташ.

— Не е така. Не съм пристрастена към адреналина или нещо подобно. Исках да бъда с другите зрящи. — В гласа ми се прокрадна нов гняв. — Да не съм просто поредната сционска гимназистка с промит мозък. Да бъда част от нещо. Да знача нещо. Разбираш ли това?

— Това не са били единствените причини. Мислела си в частност за един човек.

— Недей. — Устните ми потрепнаха.

— Мислела си за Ник — не отстъпваше той. — Обичала си го. Щяла си да го последваш навсякъде.

— Не искам да говоря за това.

— Защо не?

— Защото е нещо мое. Лично. Вие, ониромантите, имате ли изобщо понятие за лично пространство?

— Държала си го в тайна твърде дълго. — Той не ме докосна, но погледът му бе почти толкова интимен. — Не мога да взема спомена от теб, докато си будна. Но в мига, в който заспиш, ще прочета образите от съзнанието ти, а ти ще ги сънуваш, както стана и преди. Това е дарбата на онироманта. Да създава споделени сънища.

— Не се ли отегчаваш понякога да ровиш в мръсното пране на хората? — попитах с нотка на презрение.

Той игнорира хапливата забележка.

— Естествено, можеш да се научиш да не ме допускаш, но за целта ще трябва да познаваш духа ми почти така добре, както и своя собствен. А дух, стар колкото моя, не се опознава лесно. — Той направи пауза. — Или можеш да си спестиш усилията и да ме оставиш да надникна в теб.

— Каква полза ще има от това?

— Този спомен е преграда. Мога да го доловя, заровен дълбоко в сънорамата ти. — Очите му не се откъсваха от моите. — Преодолей го и ще бъдеш свободна от него. Духът ти ще се освободи.

Поех си дълбоко дъх. Не беше редно да се изкушавам от увещанията му.

— Мога да ти помогна, ако искаш. — Той взе щипка изсушени кафяви листа от кутията за енфие. — Ето от това имаше в таблетките. Ако приготвя отвара, ще я изпиеш ли?

Свих рамене.

— Какво ще ми стане от една доза в повече?

Лордът ме огледа мълчаливо.

— Много добре — рече накрая и напусна стаята. Предположих, че е слязъл долу в кухнята, където работеше Майкъл.

Положих глава върху възглавниците. Хладна тръпка пропълзяваше бавно в гърдите ми, изпълвайки пространството под ребрата. Бях мразила Лорда силно, неистово заради онова, което представляваше, а също и защото явно ме разбираше. Тази омраза ме бе крепила. А сега се канех да му разкрия най-съкровения си спомен. Мислех, че знам какъв е той, но не бях сигурна. Трябваше да го изсънувам. Докато Лордът се върне, вече бях взела решение. Поех

чашата от ръцете му. Тя бе пълна до ръба с бистра, златиста течност, като разреден мед. Три листенца плуваха по повърхността.

— Горчива е на вкус — предупреди ме той, — но ще ми позволи да видя спомените ти по-ясно.

— Какво виждаше досега?

— Фрагменти. Периоди на тишина. Всичко зависи от това как си се чувствала в дадения момент, каква е била силата на усещанията ти. Доколко тази част от паметта продължава да те вълнува.

Сведох очи към отварата.

— Тогава това надали ще е нужно.

— Ще ме улесни.

Вероятно беше прав. Самата мисъл да се изправя пред подобен спомен вече караше ръцете ми да треперят. С чувството, че се отричам за пореден път от целия си живот, вдигнах чашата към устните си.

— Чакай.

Аз спрях.

— Пейдж, не си длъжна да ми показваш този спомен. Заради теб самата се надявам да го сториш. Да намериш сили. Но можеш да кажеш и не. Ще уважа желанието ти.

— Не бих проявила такава жестокост — отвърнах. — Няма нищо по-лошо от история без край. — И преди той да успее да каже нещо, изпих чая.

Лордът ме бе излъгал — тази течност не бе просто горчива. Тя бе най-противното нещо, което бях слагала в уста — сякаш бях погълнала метални стърготини. Начаса реших, че по-скоро бих пила белина, отколкото някога да вкуся отново отвара от салвия. Повдигна ми се. Лордът хвана лицето ми в ръце.

— Задръж го, Пейдж. Задръж го!

Опитах. Наложи се да върна малка част обратно в чашата, но повечето слезе надолу в стомаха ми.

— И сега какво? — попитах задавено.

— Почакай.

Не се наложи да чакам дълго. Превих се и потреперих, докато вълните от прилошаване ме връхлитаха една подир друга. Вкусът бе толкова натрапчив, че ми се стори, че никога няма да ме напусне.

После светлините угаснаха. Отпуснах се назад върху възглавниците и потънах.

25
РАЗТВАРЯНЕТО

Бяхме се наредили в кръг, като на сеанс. Шестима от Седемте печата.

Надин бе готова да убие някого и това бе изписано върху всеки сантиметър от лицето й. В средата на кръга се намираше Зийк Санс, завързан с кадифени ленти за един стол, положил глава върху ръцете на сестра си. Атакувахме съзнанието му от часове и независимо от цялото му дърпане и стенания Джаксън бе неумолим. Успеехме ли да разкрием дарбата му, тя щеше да е безценен актив за бандата — способността да възпираш всяко външно влияние, било то от духове или от други зрящи. Затова той седеше в креслото си, пушеше пура и чакаше някой от нас да успее да го пробие.

Вече от дълго време Джаксън изучаваше единствено Зийк. Всички други бяхме оставени да движим сами престъпните си схеми. Но дори тези задълбочени проучвания не бяха показали, че нашият нечитаем ще изпитва такава болка под нашия напор. Сънорамата му бе устойчива и непрозрачна, запечатана за духове. Ние ги изпращахме на цели пълчища, без никаква полза — те просто отскачаха из цялата стая, като топчета от полирана повърхност. Оттук и новият му прякор — Черният диамант.

— Хайде, жалка пасмина такава — излая Джаксън, удряйки с юмрук по масата. — Искам да го чуя да пищи три пъти по-силно от това!

Той пускаше „Танца на смъртта“ и пиеше вино още от сутринта — а това никога не бе добър знак. Елайза, цялата почервеняла от усилието да контролира толкова много духове наведнъж, го изгледа ядно.

— Да не си станал сутринта с обратната страна нагоре, Джаксън?

— Продължавайте!

— Не виждаш ли, че се мъчи — сопна се Надин. — Погледни го! Не може да понесе повече.

— Аз се мъча, Надин. Агонизирам от вашата некадърност. — Гласът му бе убийствено тих. — Хайде, деца. Не ме карайте да ставам лош.

Настана кратка тишина. Надин улови брат си за раменете; косата й падна върху лицето му. Сега тя бе тъмнокестенява и по-къса. Тази прическа привличаше по-малко внимание, но Надин я мразеше. Мразеше и цитаделата. Но повече от всичко мразеше нас.

Когато никой не помръдна, Елайза призова един от своите духовни помощници — Джей Ди, муза от седемнайсети век. При появата й в етера светлините примигнаха.

— Ще пробвам с Джей Ди — каза тя. — Ако толкова стар дух не помогне, съмнявам се нещо друго да успее.

— Може би полтъргайст? — подхвърли Джаксън с напълно сериозен тон.

— Няма да използваме полтъргайст срещу него!

— Е, жалко — изпусна кълбо дим той.

В другия край на стаята Ник спусна щорите. Той се ужасяваше от ставащото, но бе безсилен да го спре. Зийк не издържаше на напрежението. Трескавите му очи бяха приковани в духа.

— Какво правят те, Надин?

— Не знам. — Тя впери ледения си поглед в Джаксън. — Той се нуждае от почивка. Ако насъскате този дух срещу него, аз ще…

— Ти ще какво? — попита невъзмутимо той. — Ще ми изсвириш някоя сърдита мелодийка? Моля, заповядай. Аз съм почитател на музиката за душата.

Тя сви устни, но премълча. Знаеше добре наказанието за неподчинение. Нямаше къде другаде да отиде, нямаше и къде да отведе брат си.

Зийк трепереше в ръцете й, сякаш бе малко дете, а не с две години по-възрастен от нея.

Елайза хвърли поглед към Надин, после към Джаксън. По нейна безмълвна команда музата се стрелна напред. Не я видях, но я почувствах — а също и Зийк, съдейки по изтерзания му вик. Главата му се отметна назад, а жилите на врата му изпъкнаха. Надин се склони над него, обгръщайки го с ръце.

— Съжалявам. Толкова съжалявам, Зийк.

Стара и непоколебима, Джей Ди бе упорита по природа. Беше й казано, че Зийк ще нарани Елайза, и тя бе твърдо решена да не допусне това да се случи. Лицето на Зийк лъщеше от пот и сълзи. Той почти се задушаваше.

— Моля ви — простена. — Стига вече.

— Джаксън, престани — отсякох аз. — Не смяташ ли, че е достатъчно?

Веждите му подскочиха почти до нивото на косата.

— Учиш ме какво да правя ли, Пейдж?

Куражът ми се изпари.

— Не.

— В синдиката от всеки се очаква да заслужи прехраната си. Аз съм твой бос. Твой закрилник. Твой работодател. Човекът, който се грижи да не мизерстваш из улиците като жалките крънкачи! — Той хвърли във въздуха пачка пари, които се посипаха по килима. Лицето на Франк Уийвър се взираше в нас от всяка банкнота. — Аз ще преценя кога на Езекил му е достатъчно и кога да го освободя за деня. Смяташ ли, че Хектор на мое място би спрял? Или Джими, или пък Игуменката?

— Ние не работим за тях. — Елайза направи уморен жест. — Хайде, Джей Ди, прибирай се. Аз съм в безопасност.

Духът начаса се изниза, а Зийк опря чело върху треперещите си ръце.

— Нищо ми няма — успя да изрече. — Добре съм. Трябва ми само минутка.

— Не си добре. — Надин се извърна отново към Джаксън, който палеше нова пура. — Ти ни използва. Знаеше за операцията му и ни накара да повярваме, че можеш да му помогнеш. Обеща, че ще му помогнеш!

— Казах, че ще опитам — отвърна спокойно той. — Че ще експериментирам.

— Ти си лъжец. Същият си като…

— Ако това място е толкова ужасно, мило момиче, защо не си тръгнеш? Вратата е винаги отворена. — Гласът му се понижи с няколко тона. — Вратата към тъмния, студен свят. — Той издуха към нея сивкава струя дим. — Чудя се, колко ли време ще е нужно на НОБ да те пипне?

Надин се тресеше от гняв.

— Отивам в „Шатлен“. — Тя грабна якето си от закачалката. — Не желая никой да ме придружава! — И като нахлузи слушалките на главата си, излезе от стаята, тряскайки вратата.

— Надин — викна подире й Зийк, но тя не спря. Чу се как изрита нещо, докато слизаше по стълбите. Питер нахлу през стената, бесен, че са го обезпокоили, и отиде да се муси в ъгъла.

— Мисля, че е време да вдигаме платната за вкъщи, капитане — каза твърдо Елайза. — Правим това вече от часове.

— Чакайте. — Джаксън посочи към мен с дългия си пръст. — Не сме опитали още тайното си оръжие. — Когато се намръщих, той наклони глава. — Хайде, стига, Пейдж. Не се инати. Влез в сънорамата му заради мен.

— Нали вече го обсъждахме. — Главата започваше да ме стяга. — Не правя проникванията.

— Аа, не правиш. Разбирам. Не знаех, че имаш длъжностна характеристика. Всъщност не, почакай — аз не съм ти писал такава. — Той смачка пурата си в пепелника. — Ние сме зрящи. Неестествени. Не сме като твоето татенце, да си седим в офиса в квартал „Барбикан“ от девет до пет и да сърбаме чай от стиропорени чашки. — Изведнъж той доби отвратен вид, сякаш не проумяваше колко слепи могат да бъдат хората. — Е, някои от нас не искат стиропорени чашки, Пейдж. Искат сребро и коприна, истински неща и духове. — Аз го зяпнах с увиснала челюст. Той отпи огромна глътка вино, вперил поглед през прозореца. Елайза поклати глава.

— Това вече става нелепо. Защо просто не…

— Кой ти плаща?

Тя въздъхна.

— Ти, Джаксън.

— Правилно. Аз плащам, ти изпълняваш. А сега ще бъдеш ли така добра да изтичаш догоре и да викнеш Даница. Искам и тя да види магията.

Със стиснати устни Елайза напусна стаята. Зийк ми хвърли изтощен, изпълнен с отчаяние поглед.

— Джакс — насилих се да заговоря отново аз. — В момента наистина не съм във форма. Мисля, че всички имаме нужда от малко почивка.

— Утре можеш да си вземеш половин ден, миличка — отвърна разсеяно той.

— Не съм способна да влизам в чужди сънорами. Знаеш това.

— Е, опитай. Заради мен. — Той си наля още вино. — От години чакам този момент. Сънебродница срещу нечитаем. Върховният етерен сблъсък. Не бих могъл и да си представя по-умопомрачително и върховно изживяване.

— Сериозно ли говориш?

— Не — обади се Ник. Всички глави се обърнаха към него. — Говори като невменяем.

След кратко мълчание Джаксън вдигна чашата си.

— Отлична диагноза, докторе. Наздраве.

И отпи. Ник отмести поглед встрани.

Тъкмо в този напрегнат миг Елайза се върна, носейки спринцовка с адреналин. С нея беше Даница Панич, последният член от нашата седморка. Отрасла в сционската цитадела Белград, тя бе прехвърлена в Лондон, за да работи като инженер. Ник я бе привлякъл в бандата, забелязвайки аурата й по време на един коктейл за нови служители. Тя изключително се гордееше с факта, че никой от нас не може да произнесе името й. Нито пък фамилията. Беше корава като кремък, с вълниста червеникава коса, която носеше прибрана на тила, и ръце, покрити с белези и изгаряния. Единствената й слабост бяха спортните сака.

— Даница, скъпа — усмихна се приветливо Джаксън, — ела и виж това.

— Кое по-точно да видя?

— Моето оръжие.

С Дани размениxме погледи. Тя беше в бандата само от седмица, но вече имаше представа що за човек е Джаксън.

— Изглежда, сте си спретнали сеанс — отбеляза иронично.

— Не и днес. — Той вдигна ръка. — Започвайте!

Трябваше да прехапя език, за да не му кажа къде може да си я завре. Беше му навик да театралничи пред новодошлите. Дани имаше ярка, хиперактивна аура, която той още не можеше да определи — но както обикновено, беше убеден, че е рядка и ценна.

Аз седнах. Ник почисти ръката ми със спирт и заби спринцовката.

— Направи го — рече Джаксън. — Разчети нечитаемия.

Изчаках малко, докато кръвта ми поеме коктейла от лекарства, после затворих очи и потърсих етера. Зийк се напрегна. Нямаше да нахлуя в сънорамата му — можех само да я погладя, да почувствам леките нюанси на повърхността ѝ, но неговото съзнание бе толкова чувствително, че дори и лек тласък щеше да го нарани. Трябваше да бъда внимателна.

Духът ми се помести. Долових край себе си и петте сънорами на останалите, потрепващи и звънтящи като вятърни камбанки. Тази на Зийк бе различна. Звънеше с по-мрачна, минорна нотка. Опитах се да зърна нещо от него — някакъв спомен, страх, но нямаше нищо. Там, където обичайно виждах проблясъци от образи, като в размътен стар филм, сега имаше единствено чернота. Спомените му бяха запечатани.

Сепнах се и изскочих от етера, когато една ръка ме сграбчи за рамото. Зийк трепереше, затулил ушите си с ръце.

— Достатъчно. — Ник бе зад мен и ме изправяше на крака. — Стига толкова. Тя няма да прави това, Джаксън. Не ме е грижа колко ми плащаш, това са кървави пари. — Той разтвори рязко прозореца. — Хайде, Пейдж, отиваме да се поразходим.

Бях уморена до мозъка на костите, но никога не можех да откажа на Ник. Очите на Джаксън мятаха мълнии върху гърба ми. На другия ден, щом виното изветрееше от главата му, всичко щеше да е наред. Все още със замъглено зрение, се прехвърлих през перваза и се улових за водосточната тръба.

Веднага щом краката му докоснаха покрива, Ник се впусна да тича. В този ден той тичаше бързо и силно. За щастие във вените ми имаше още адреналин, иначе никога нямаше да мога да го стигна.

Често правехме това — скитахме се из града. На теория Лондон бе всичко онова, което мразех — огромен, сив и суров, дъждовен през девет от десет дни. Той ревеше, туптеше и пулсираше като човешко сърце. Но след две години тренировки с Ник, когато се научих да навигирам по покривите, цитаделата се превърна в мое убежище. Можех да летя над трафика и над главите на НОБ. Можех да се нося като кръв през мрежата от улици и пресечки. Това ме ободряваше, изпълваше ме до преливане с живот. Тук навън, ако не друго, поне бях свободна.

Ник се спусна на земята. Продължихме да тичаме по тротоара, докато не стигнахме ъгъла на Лестър Скуеър. Оттук, без почивка, той започна да се катери по най-близката сграда, в съседство с казино „Хиподрум“. По нея имаше достатъчно ръбове, первази и други места за захващане, но въпреки това се съмнявах, че ще се справя. Дори адреналинът вече не можеше да разсее умората ми.

— Какво правиш, Ник?

— Трябва да си проясня мислите. — Гласът му звучеше изтощено.

— В казиното?

— Не, над него. — Той ми протегна ръка. — Хайде, sotnos. Имаш вид, сякаш всеки миг ще заспиш.

— Да, не очаквах, че днес, освен духа, ще трябва да подлагам на изпитание и тялото си. — Оставих го да ме издърпа до първия перваз, което ми спечели любопитния поглед на едно момиче, пушещо цигара наблизо. — Докъде ще се катерим?

— До самия връх. Ако успееш да се справиш.

— А ако не успея?

— Няма проблем. Скачай. — Ник обви ръцете ми около врата си. — И кое е златното правило?

— Да не поглеждам надолу.

— Правилно — каза той, имитирайки Джаксън.

Аз се засмях.

Достигнахме целта без някакви травми или произшествия. Ник се катереше по сгради, откакто бе проходил; умееше да намира опорни точки там, където никой друг не би ги забелязал. Вече бяхме във висините, а улиците се простираха под нас. Усетих под краката си изкуствена трева. Вляво от нас имаше малък фонтан без вода, а вдясно — леха с повехнали цветя.

— Какво е това място?

— Градина на покрива. Открих я преди няколко седмици. Не личи някой да я използва, затова реших да я направя свое убежище. — Той се облакъти на парапета. — Съжалявам, че те отмъкнах така, sotnos. Атмосферата в Севън Дайълс понякога става леко тягостна.

— Да, съвсем леко.

Не разговаряхме за случилото се преди малко. Ник бе твърде разстроен от похватите на Джаксън. Подхвърли ми шоколадче с

овесени ядки и двамата зареяхме поглед към мъглявия, розовеещ хоризонт, почти сякаш очаквахме от там да се появи кораб.

— Пейдж — обади се той след малко. — Била ли си някога влюбена?

Ръката ми подскочи. Преглътнах с труд хапката си; гърлото ми сякаш се бе затворило.

— Мисля, че да. — По тялото ми пробягаха леки, хладни тръпки. Опрях кръст на парапета. — Искам да кажа, може би. Защо питаш?

— Защото се интересувам какво усеща човек. Да разбера дали аз самият съм влюбен, или не.

Кимнах, мъчейки се да създам впечатление, че съм спокойна. Всъщност с мен бавно се случваше нещо странно — виждах малки черни точки, главата ми бе като пълна с памук, дланите ми се потяха, а сърцето ми биеше учестено.

— Какво точно те интересува?

Очите му оставаха приковани в залеза.

— Когато се влюбиш в някого — каза, — изпитваш ли желание да го закриляш?

Това бе странно по две причини. Първо, аз бях влюбена в Ник. Знаех го отдавна, макар да не бях направила нищо по въпроса. И второ, Ник бе на двайсет и седем, а аз — на осемнайсет. Сякаш естествените ни роли бяха разменени.

— Да — отвърнах, свеждайки поглед. — Поне при мен е така. Аз съм изпитвала… изпитвам желание да го закрилям.

— Иска ли ти се понякога просто… да го докоснеш?

— Постоянно — признах леко свенливо. — Или по-скоро… искам той да ме докосва. Дори само за да ме…

— Прегърне?

Кимнах, без да се обръщам към него.

— Аз самият смятам, че разбирам обекта на чувствата си и искам да го направя щастлив. Но нямам представа как да го сторя. Всъщност знам, че само с това, че го обичам, ще го направя ужасно нещастен. — Челото му се сбръчка като лист хартия. — Не смея дори да му кажа, като си представя колко нещастие ще му причини това. Или поне така си мисля. Важно ли е това, Пейдж? Да бъдеш щастлив?

— Как можеш да допуснеш, че не е важно?

— Защото не съм сигурен дали честността не е по-важна от щастието. Можем ли да жертваме честността, за да бъдем щастливи?

— Понякога. Но според мен все пак е по-добре да си честен. Иначе живееш в лъжа. — Претеглях думите си, подтиквах го да ми каже каквото исках да чуя, давейки нарастващия звън в ушите си.

— Защото помежду ви трябва да има доверие.

— Да.

Очите ми горяха. Мъчех се да дишам бавно, но ужасяващата реалност постепенно се избистряше в главата ми. Ник не говореше за мен. Разбира се, той никога не бе намекнал с нищо, че споделя чувства ми. Нито с една дума. Но какво тогава означаваха случайните докосвания, всички онези часове, които ми посвещаваше, многобройните ни излизания заедно? На практика аз бях прекарвала почти всеки ден или нощ от последните две години в неговата компания.

Ник гледаше към небето.

— Ей, виж там — вдигна ръка.

— Какво?

— Онази звезда. Арктур. Никога не съм я виждал толкова ярка.

Звездата наистина изглеждаше огромна и блестяща, с оранжев оттенък. Чувствах се толкова дребна, че ми идеше да изчезна.

— Е — попитах, стараейки се да звуча нормално. — За кого става въпрос? Обектът на твоите чувства?

Ник въздъхна тежко.

— Зийк.

Отначало помислих, че не съм чула добре. Обърнах се и го изгледах.

— Зийк. Зийк Санс?

Ник кимна.

— Смяташ ли, че е съвсем безнадеждно? — попита тихо. Той също да ме обича?

Усещах лицето си безчувствено.

— Никога не си споделил нищо с мен — започнах. Гласът ми звучеше прегракнало. — Не съм знаела…

— Нямало е как да знаеш. — Той прокара ръка по челото си. — Не мога да сторя нищо, Пейдж. Знам, че бих могъл просто да потърся другиго, но не съм способен дори да започна да се оглеждам. За мен

той е най-прекрасното нещо на света. Отначало смятах, че си въобразявам, но той е с нас вече цяла година. — Ник затвори очи. — Няма смисъл да се залъгвам. Наистина съм влюбен в него.

Не в мен. Просто останах да стоя в мълчание. Имах чувството, че някой напомпва наркоза във вените ми. Не бях аз тази, която обичаше.

— Мисля, че мога да му помогна. — В гласа му имаше неподправена страст. — Да се изправи пред миналото си. Да си спомни разни неща. Той е бил контактьор… мога да му помогна да чуе гласовете отново.

Щеше ми се аз да чувах гласове. Щеше ми се да чувах духове, за да слушам тях, а не него. Трябваше да съсредоточа всичките си усилия да не се разплача. Независимо какво се случеше тази вечер, аз не биваше, аз нямаше да плача. Проклета да бях, ако се разревях. Ник имаше пълното право да обича другиго. Защо не? Аз никога не бях обелила и дума за чувствата си. Трябваше да се радвам за него. Но една малка, тайна частица от мен винаги се бе надявала, че и той изпитва същото към мен — че вероятно само чака подходящия момент, за да ми го съобщи. Момент като този.

— Как ти се стори сънорамата му? — Ник ме гледаше, очакваше отговор. — Видя ли нещо?

— Само тъмнина.

— Тогава може и аз да опитам. Да му изпратя някой образ. — Той се усмихна едва. — Или просто да поговоря с него, като нормален човек.

— Така ще е най-добре. Да му кажеш. Кой знае, може да ти се усмихне късметът.

— Мисля, че и бездруго му се е струпало достатъчно. Освен това знаеш правилата. Никакво обвързване. Джаксън ще получи апоплектичен удар, ако разбере.

— Майната му на Джаксън. Това не е справедливо спрямо теб.

— Вече издържах цяла година,sotnos. Ще издържа и още.

Гърлото ми се свиваше. Разбира се, той бе прав. Джаксън никога не би допуснал връзка помежду ни. Дори ако Ник ме обичаше, нямаше начин да бъдем заедно. Но сега, когато мечтата ми бе разбита, истината ме гледаше право в лицето и аз с мъка си поемах дъх. Този мъж не беше мой. Никога не е бил, и независимо колко много го обичах, никога нямаше да бъде.

— Защо никога не си ми казал? — Аз сграбчих здраво парапета. — Искам да кажа… знам, че не е моя работа, но…

— Не исках да те тревожа. Имаш си достатъчно свои проблеми. Допусках, че Джаксън ще се заинтересува от теб, но той направо не те оставя на мира. Все още се отнася с теб като с лъскавата си нова играчка. Почти съжалявам, че те въвлякох в това.

— Не, не бива да говориш така. — Аз се обърнах и го хванах за ръката. — Ти ме спаси, Ник. Иначе рано или късно щях да полудея. Трябваше да знам, в противен случай винаги щях да се чувствам като аутсайдер. Ти ме накара да се чувствам част от нещо, всъщност част от много неща. Никога няма да мога да ти се отплатя.

Той ме изгледа озадачено.

— Изглеждаш така, сякаш ще се разплачеш.

— Не, няма. — Пуснах ръката му. — Виж, трябва да вървя. Имам среща.

Това беше лъжа.

— Пейдж, чакай. Не тръгвай още. — Ник ме улови за китката и ме придърпа обратно. — Разстроих те с нещо, нали? Какво казах?

— Не съм разстроена.

— Напротив. Моля те, постой още секунда.

— Наистина трябва да вървя, Ник.

— Никога не си ме оставяла, когато имам нужда от теб.

— Съжалявам. — Загърнах се по-плътно в якето си. — Щом искаш съвета ми, върни се обратно в квартирата и кажи на Зийк какво чувстваш. Ако има и зрънце здрав разум, останал под шапката си, той ще каже „да“. — Погледнах го с тъжна усмивка. — Знам, че аз бих го направила.

И тогава го видях в очите му. Първо объркване, след това недоверие и накрая смайване.

Той разбра.

— Пейдж… — започна.

— Късно е. — Аз се прехвърлих през парапета с треперещи ръце. — Ще се видим в понеделник, нали?

— Не, Пейдж, недей. Почакай.

— Ник. Моля те.

Той замлъкна, но очите му все още бяха широко разтворени. Спуснах се обратно по фасадата, оставяйки го да стои под луната. Едва

когато стъпих на тротоара, дойдоха първите и единствени сълзи. Стиснах клепачи и вдъхнах вечерния въздух.

Не помнех как съм стигнала до I-5. Може би съм взела метрото. Или съм вървяла пеша. Баща ми не ме очакваше и още не се беше върнал от работа. Застанах насред празния апартамент, взирайки се в небето през прозореца. За първи път откакто бях малка, съжалих, че нямам майка, сестра или поне приятелка — приятелка извън бандата. Но такова бе положението. Не знаех какво да правя, какво да чувствам. Какво би сторило едно незрящо момиче на мое място? Вероятно щеше да се заключи в стаята си за цяла седмица. Но аз не бях такова момиче, а и не бях скъсала с никого. Само с една мечта. Детинска мечта.

Върнах се мислено към дните си в училище, когато бях единствената зряща сред незрящите. Сюзет, една от малкото ми приятелки, се бе разделила с гаджето си през последната година в гимназията. Помъчих се да си спомня как бе постъпила. Във всеки случай, не се бе усамотила вкъщи. Какво беше на правила? Да, сетих се. Беше ми изпратила съобщение, канейки ме да я придружа на нощен клуб. Искам да развея грижите си с танци, бе писала. Аз си измислих някакво оправдание, както винаги.

Е, сега щеше да е моята нощ. И аз щях да развея грижите си с танци. Щях да забравя, че това изобщо се е случвало. Да се отърва от тази болка. Съблякох се, взех душ, после изсуших и изправих косата си. Сложих си червило, грим и очна линия. Пръснах малко парфюм на шията си. Пощипнах бузите си, за да поруменеят. Когато бях готова, надянах черна дантелена рокля, сложих отворени обувки на висок ток и излязох от апартамента.

Портиерът ме изгледа странно, докато минавах покрай него.

Взех такси. В Ийст Енд имаше едно долнопробно заведение, често посещавано от Надин, където през делничните дни сервираха евтин мекс, а понякога и истински, нелегален алкохол. Това бе пословично лош квартал, част от II-6, един от малкото, където зрящите можеха да се движат необезпокоявано — дори Жандармите не обичаха да ходят там.

На вратата пазеше едър тип в костюм и шапка, който ми махна с ръка да вляза.

Вътре бе тъмно и горещо. Помещението бе тясно, задушно, претъпкано с потни тела. По цялата дължина на едната стена имаше

бар, предлагащ кислород и мекс. Посетителите бяха предимно незрящи, млади хипетъри с панталони от туид и ярки вратовръзки. Нямах представа какво правя тук, заобиколена от хора, подскачащи под звуците на оглушителна музика, но именно това исках — да бъда спонтанна, да се откъсна от реалния свят.

Бях прекарала девет години обожавайки Ник. Сега щях да отрежа всичко от раз. Нямаше да си позволя да спра и да изпитвам чувства.

Отидох до бара и се покачих върху една табуретка. Барманът ме огледа, но не ме заговори. Беше зрящ, провидец — не от най-приказливите. Но не след дълго привлякох и още нечие внимание.

В другия край на заведението имаше група младежи, вероятно университетски студенти. Естествено, всички бяха незрящи. Малцина ясновидци успяваха да се доберат до висше образование. Тъкмо се канех да си поръчам доза Аромакис, когато един от тях ме доближи. Деветнайсет или двайсетгодишен, гладко избръснат и леко загорял. Явно бе карал стажа си в друга цитадела, може би в Сционска Атина. Носеше каскет върху тъмната си коса.

— Здрасти — каза той, надвиквайки музиката. — Сама ли си тук?

Аз кимнах и той зае съседното място.

— Рубен — представи се кратко. — Мога ли да ти поръчам питие?

— Мекс — казах. — Ако не възразяваш.

— Ни най-малко. — Той даде знак на бармана, който явно го познаваше. — Един кървав мекс, Грешам.

Мъжът леко сбърчи чело, но запази мълчание, докато ми наливаше напитката. Това бе най-скъпият от алкохолните заместители, направен от череши, черно грозде и сливи. Рубен се наклони близко до ухото ми.

— Е, за какво си тук?

— Без конкретна причина.

— Имаш ли си приятел?

— Може би. — Не, нямах.

— Аз пък току-що скъсах с приятелката си. И когато влезе, си помислих… в общи линии, неща, които навярно не би трябвало да си мисля, виждайки красиво момиче да влиза в бар. Но после ми мина

през ума, че щом си толкова красива, сигурно си имаш придружител. Прав ли съм?

— Не — отвърнах. — Сама съм.

Грешъм плъзна моя мекс по гладката повърхност на бара.

— Две лири, моля. — Рубен му подаде двете монети. — Да разбирам ли, че имате навършени осемнайсет, млада госпожице?

Показах му личната си карта и той се оттегли да бърше чашите си, но сегиз-тогиз ме поглеждаше, докато пиех питието си. Зачудих се какво ли го притеснява — външността, възрастта или аурата ми? Най-вероятно и трите.

Върнах се рязко обратно към реалността, когато Рубен се премести по-близо до мен. Дъхът му ухаеше на ябълки.

— Студентка ли си? — попита той.

— Не.

— С какво се занимаваш?

— Работя в кислороден бар.

Той кимна, отпивайки от чашата си.

Не бях сигурна как да действам. Да дам някакъв знак. Имаше ли знак? Взрях се право в него и прокарах върха на обувката си по крака му. Изглежда, подейства. Той хвърли поглед към приятелите си, които се бяха върнали към своето надпиване с шотове.

— Искаш ли да отидем някъде? — Гласът му бе нисък, дрезгав. Сега или никога. Кимнах с глава.

Рубен вплете пръсти в моите и ме поведе през тълпата. Грешъм ме наблюдаваше. Вероятно си мислеше, че съм голяма флиртаджийка.

Дадох си сметка, че не отиваме към тъмното ъгълче, което си представях. Насочвахме се към тоалетните. Поне така си помислих, докато не се измъкнахме през странична врата, водеща навън, към паркинга за персонала. Това бе тясна, правоъгълна площадка, побираща едва пет или шест коли. Явно той искаше уединение. Добре, значи целта му не бе единствено да се изфука пред приятелите си.

Преди да разбера какво става, Рубен ме притисна към мръсната тухлена стена. Лъхна ме мирис на пот и цигари. Втрещена го гледах как започва да разкопчава колана си.

— Чакай — казах. — Нямах предвид да…

— Хайде, стига. Просто ще се позабавляваме. А и не е като да изневеряваме на някого.

После ме целуна. Устните му бяха корави. Мокър език влезе в устата ми и усетих изкуствен аромат. Никога преди не бяха ме целували. Не бях сигурна, че ми хареса.

Той беше прав. Просто малко забавление. Естествено, че беше така. Какво можеше да се обърка? Нормалните хора се държаха по този начин, нали? Пиеха, вършеха щуротии, правеха секс. Тъкмо от това имах нужда. И Джаксън го разрешаваше — само без обвързване. Е, нямаше да се обвързвам. Никакви чувства. Като Елайза.

Разумът ми подсказваше да спра. Защо го правех? Как се бях озовала тук, в тъмното, с някакъв непознат? Това нямаше да докаже нищо, нямаше да спре болката. Само щеше да я направи по-лоша. Но Рубен беше вече на колене, повдигащ роклята нагоре към талията ми. Положи целувка върху голия ми корем.

— Толкова си красива.

Не се чувствах такава.

— Така и не ми каза името си. — Пръстите му се подпъхнаха под бельото ми. Аз потреперих.

— Ева — отвърнах.

Мисълта за секс с него ме отблъскваше. Не го познавах. Не го желаех. Но си рекох, че все още обичам Ник и това трябва да престане. Сграбчих Рубен за косата и притиснах устни към неговите. Той издаде глух звук и придърпа краката ми около себе си.

Прониза ме мимолетна тръпка. Никога не бях правила това преди. Не трябваше ли първият път да е нещо специално? Но вече нямаше връщане назад. Щях да стигна докрай.

Колебливата светлина на уличната лампа ме заслепяваше. Рубен опря длани върху тухлената стена. Нямах представа какво да очаквам. Беше вълнуващо.

А после болка. Експлозивна, зашеметяваща болка. Сякаш някой бе врязал жесток ъперкът в стомаха ми.

Рубен нямаше представа какво се бе случило току-що. Зачаках да ми мине, но напразно. Той забеляза напрежението ми.

— Добре ли си?

— Чудесно.

— За първи път ли ти е?

— Разбира се, че не.

Той изви глава към врата ми, целувайки ме от рамото до ухото. Но още щом помръдна, болката се върна отново, този път още по-силна, разкъсваща. Рубен се отдръпна.

— За първи път ти е — каза.

— Няма значение.

— Виж, не мисля, че трябва да…

— Хубаво — отблъснах го от себе си. — Тогава… просто ме остави. Не те искам. Не искам никого.

Тръгнах, залитайки, обратно към заведението, като пътьом смъкваx роклята си надолу. Едва успях да стигна до тоалетната навреме, за да повърна. Стомахът и бедрата ми се гърчеха от конвулсии. Прегърнах чинията, като хлипах и се давех. Никога в живота си не се бях чувствала толкова глупава.

Спомних си за Ник. За всички онези години, които бях прекарала, мислейки за него, чудейки се дали някога ще се върне при мен. Представих си неговата усмивка, начина, по който ме гледаше, и разбрах, че всичко е безполезно. Не исках никой друг. Само Ник. Зарових лице в дланите си и заплаках.

26
ПРОМЯНАТА

Интензивността на спомена ме обезсили за дълго време. Бях преживяла отново всяка подробност от онази нощ, до последното леко потрепване. Събудих се в пълен мрак, без да знам ден ли е, или нощ. От грамофона тихо се лееше песента „Да излъжеш е грях“[1].

Имаше толкова много спомени, които можех да му покажа. Бях преживяла ирландските бунтове, смъртта на братовчед си, годините на унижения от сционските си съученички — и все пак му бях показала нощта, в която бях отхвърлена от любимия човек. Това изглеждаше толкова дребно и незначително, но беше единственият ми нормален, човешки спомен. Единственият път, когато се бях отдала на непознат. Първият и единствен случай, в който сърцето ми бе разбито.

Аз не вярвах в сърца. Вярвах в духове и сънорами. Те бяха онова, което имаше значение. От тях се изкарваха пари. Но онзи ден разби сърцето ми. И за първи път в живота си бях принудена да призная, че имам сърце, да призная неговата крехкост. То можеше да страда. Можеше да ме унижава.

Сега бях по-голяма. Вероятно се бях променила. Пораснала, станала по-силна. Не бях онова момиче на прага на зрелостта, отчаяно търсещо разбиране, някой, на когото да се осланя. То отдавна си бе отишло. Сега бях оръжие, инструмент за чужди кроежи. Не знаех кое от двете е по-лошо.

Над въглените в камината още играеха огнени езичета. Те хвърляха светлината си върху фигурата край прозореца.

— Добре дошла обратно.

Не отвърнах нищо. Лордът ме погледна през рамо.

— Хайде, давай — казах. — Все имаш някакъв коментар.

— Не, Пейдж.

Няколко секунди изминаха в тишина.

— Мислиш, че съм постъпила глупаво. Имаш право. — Сведох очи към ръцете си. — Аз… просто исках да…

— Да бъдеш забелязана. — Той доближи до огъня. — Мисля, че разбирам защо този спомен те засяга толкова дълбоко. Той е в основата на най-големия ти страх — че не представляваш нищо, като изключим дарбата ти. Това, че си сънебродница. Тя е онази част от теб, която разглеждаш като наистина ценна. С нея си изкарваш препитанието. Останалите части си изгубила в Ирландия. Сега разчиташ на Джаксън Хол, който се отнася към теб като към вещ. За него не си нищо повече от своя дух, обвит в малко плът — безценен дар в човешка опаковка. Но Ник Нигорд ти е показал повече от това.

Слушах го внимателно.

— Онази нощ ти е отворила очите. Разбирайки, че Ник обича другиго, си се изправила лице в лице с този страх — че никога няма те приемат като човешко същество, като сбор от съставните ти части, а само като екзотичен екземпляр. Не си имала избор, освен да се изявиш в друга светлина. Да намериш първия, който би те приел каквато си, без да знае нищо за сънебродницата. Това е всичко, което ти е оставало.

— Дори не си помисляй да ме съжаляваш — казах.

— Не те съжалявам. Но знам какво е чувството. Да те искат, само за да те използват.

— Това няма да се случи повече.

— Но твоята самота не ти донесе безопасност. Нали?

Отвърнах поглед встрани. Мразех факта, че той знаеше.

Че се бях разкрила пред него. Лордът дойде и седна до мен на леглото.

— Съзнанието на незрящия е като вода. Скучно, сиво, прозрачно. Достатъчно, за да поддържа живота, но само толкова. Докато това на зрящия е като масло — по-богато във всяко едно отношение. И подобно на маслото и водата, двете никога не могат да се смесят.

— Искаш да кажеш, че понеже е бил незрящ…

— Да.

Значи поне нямаше нищо нередно с тялото ми. Така и не събрах куража да отида на лекар след онази нощ. Сционските доктори бяха хладни и коравосърдечни по тези въпроси.

Хрумна ми нещо.

— Ако съзнанията на зрящите са като масло — изрекох, претегляйки думите си, — то какви са вашите?

За миг ми се стори, че няма да отговори. После, с плътен, кадифен полуглас, промълви една-единствена дума.

— Огън.

От нея по кожата ми полазиха мравки. Досетих се какво се получаваше, щом се съчетаеха масло и огън — експлозия.

Но не. Не можех да мисля за него по този начин. Той не беше човек. Това, че ме разбираше, нямаше никакво значение. Оставаше си моят наставник, оставаше си Рефаим. Всичко, което беше от самото начало.

Лордът обърна лице към мен.

— Пейдж, ти имаше и още един спомен. Преди да изгубиш съзнание.

— Какъв спомен?

— Кръв. В големи количества.

Поклатих глава, твърде уморена, за да разсъждавам.

— Вероятно е от случая на ливадата. Полтъргайстът, който ме нападна, преливаше от кървави спомени.

— Не, него го видях. В този имаше много повече кръв. Тя те заобикаляше отвсякъде, давеше те.

— Нямам представа за какво говориш.

И това бе самата истина. Наистина нямах.

Той ме погледна замислено.

— Поспи още малко — каза накрая. — Утре, щом се събудиш, насочи ума си към по-приятни неща.

— Например?

— Например как да избягаш от този град. Когато моментът настъпи, трябва да си готова.

— Значи ще ми помогнеш? — Той пак не отговори и аз изгубих търпение. — Виж, показах ти всичко свое — живота си, спомените си. А все още нямам представа какви са намеренията ти. Какво искаш всъщност?

— Докато Нашира държи и двама ни във властта си, най-добре е да знаеш колкото се може по-малко. Така, ако отново те разпита, спокойно ще й кажеш, че не знаеш нищо по въпроса.

— Кой „въпрос“?

— Много си настойчива.

— Защо мислиш, че съм още жива?

— Защото си закалена на опасности. — Той постави ръце върху коленете си. — Не мога да ти разкрия мотивите си, но ако искаш, ще ти разкажа още малко за червеното цвете.

Предложението ме изненада.

— Звучи интересно.

— Позната ли ти е историята за Адонис?

— В сционските училища не преподават класика.

— Разбира се. Извини ме.

— Почакай. — Минаха ми през ума крадените книги на Джаксън. Той си падаше по митологията. Наричаше я възхитително незаконна. — Той не беше ли някакъв бог?

— Възлюбеният на Афродита. Прекрасен, млад, смъртен ловец. Тя била така запленена от неговата хубост, че предпочитала компанията му дори пред тази на другите богове. Според легендата нейният любовник, богът на войната Арес, така побеснял от ревност, че се превърнал в глиган и убил Адонис. Той умрял в ръцете на Афродита, а кръвта му се проляла по земята. Тогава тя, прегръщайки тялото му, поръсила върху нея нектар. И от петната поникнала анемонията — вечнозелено растение с краткотрайни цветове, обагрени в червено като самата кръв, а духът на Адонис, подобно на всички духове, бил изпратен да чезне в подземния свят. Зевс обаче, чувайки Афродита да ридае по младежа, се съжалил над нея и се съгласил Адонис да пребивава половината от годината сред живите, а другата половина — сред мъртвите, трябва да помислиш за това, Пейдж. — Чудовища може и да не съществуват, но все пак под булото на вашата митология са скрити отделни зрънца истина.

— Не ми казвай, че вие сте богове. Не бих могла да понеса идеята, че Нашира е свята.

— Ние може да сме много неща, но светостта не е сред тях. — Той направи пауза. — Вече казах твърде много. Имаш нужда от почивка.

— Не съм уморена.

— Дори така да е, трябва да поспиш. Утре вечер искам да ти покажа нещо.

Отпуснах се на възглавниците. Настина бях капнала.

— Това не означава, че ти вярвам — казах. — Просто се опитвам.

— Не бих могъл и да искам повече. — Той потупа завивките. — Приятни сънища, малка броднице.

Не издържах повече. Обърнах се настрана и затворих очи, все още мислейки за богове и червени цветя.

Събудих се от звук на почукване. Небето отвън бе розово, като пропито с кръв. Лордът стоеше прав, с ръка върху полицата на камината. Очите му се стрелнаха към входа.

— Пейдж — прошепна. — Скрий се, бързо.

Скочих от леглото и се шмугнах към завесата, зад която имаше малка врата. Придърпах тежката драперия, оставяйки тясна пролука. Все още можех да виждам стаята.

Ключалката прищрака и в светлината на камината се появи Нашира. Явно имаше собствен ключ за кулата. Лордът коленичи, но не изпълни ритуала. Тя прокара пръсти по леглото.

— Къде е момичето?

— Спи.

— В нейната стая ли?

— Да.

— Лъжец. Тя спи тук. Чаршафите миришат на нея. — Голите й пръсти сграбчиха брадичката му. — Наистина ли искаш да вървиш по този път?

— Не те разбирам. Аз мисля единствено и само за теб.

— Може би. — Хватката й се стегна. — Веригите в тъмницата още висят. Знай, че няма нито за миг да се поколебая да те пратя отново там. Сезон на костите XVIII гама да се повтори. Ако това стане, ничий живот няма да бъде пощаден. Нито дори твоят. Не и този път. Разбираш ли ме? — Когато той не промълви, тя го зашлеви силно през лицето. Аз трепнах. — Отговори ми.

— Имах двайсет години, за да размишлявам над безразсъдството си. Ти беше права. На хората не може да се вярва.

Последва кратка тишина.

— Радвам се да го чуя. — Гласът й стана по-мек. — Всичко ще се подреди. Скоро ще заживеем заедно в тази кула и ти ще можеш да изпълниш обета си към мен.

Първо шамари, а после нежности. Тази жена беше луда.

— Да разбирам ли — рече Лордът, — че времето на 40 е изтекло?

Замръзнах, цялата в слух.

— Тя е готова. Разбрах, че в цитаделата е обладала 12. Братовчедка ти ми каза. — Пръстът й го поглади под брадичката. — Добре си се погрижил да развиеш дарбата й.

— Заради моята господарка — вдигна поглед той. — Насаме ли ще й я отнемете, или ще покажете пред цял Сцион великата си мощ?

— Все едно. Важното е, че най-сетне ще мога да бродя в съзнанията. Да нахлувам в тях, да ги обладавам. И всичко благодарение на теб, мой скъпи Арктур. — Тя постави малко шишенце на камината и тонът й отново стана хладен. — Това ще е последната ти доза амарант до Двестагодишнината. Имаш още малко време да размислиш върху белезите си. Да прецениш дали е по-добре да гледаш към бъдещето, или към миналото.

— Ще премина през всяко изпитание заради теб.

— Няма да се наложи да страдаш още дълго. Скоро ще получим своето щастие. — Тя се обърна. — Грижи се добре за нея, Арктур.

Вратата се захлопна.

Лордът се изправи. За миг не бях сигурна какво ще направи. После замахна с юмрук и строши една стъклена урна. Качих се и легнах в стаята си, заслушана в тишината.

Той не беше мой враг. Не и такъв, за какъвто го бях смятала. Тя бе казала, че ще го върне в тъмницата. Доказателство, че е бил замесен в Сезон на костите XVIII. Доказателство за измяната му. Това бе имал предвид Тубан, заплашвайки Теребел. Те са се опитали да ни помогнат и са били наказани. Избрали са грешната страна. Губещата страна.

Въртях се в леглото с часове. Не ми излизаше от ума техният разговор, това как го бе ударила. Как го бе накарала да коленичи. И как възнамеряваше скоро, много скоро да се отърве от мен. Изритах завивките и останах да лежа в тъмното с отворени очи. Едва сега, след толкова време, осъзнавах истината. Лордът бе на моя страна.

Мислех за белезите по гърба на Теребел, онези, които Тубан Саргас бе споменал като намек за жестокостта. Той и неговото семейство бяха белязали нея и Лорда. Нещо ужасно се бе случило в Катедралата след онзи ден, Ноемврийския празник през 2039-а. Не познавах Теребел, но тя бе спасила живота ми и аз й бях длъжница. А също и на Лорда, задето се грижеше за мен.

Ако имаше нещо, което не можех да понасям, това бе да съм задължена някому. Но следващия път, когато ме заговореше, щях да се държа различно. Да го изслушам. Аз седнах. Не, не следващият път — още сега. Трябваше да говоря с него. Единственият ми шанс бе да му се доверя. Нямаше да умра тук. Трябваше да разбера, веднъж и завинаги, какво иска Арктур Месартим. Дали е склонен да ми помогне.

Станах от леглото и отидох в стаята му. Беше празна. Отвън от черните облаци се лееше дъжд. Старинният часовник удари четири сутринта. Върху писалището имаше бележка.

Отивам в параклиса. Ще се върна преди изгрев.

По дяволите съня. Стига толкова игрички и недомлъвки. Нахлузих ботушите си и излязох от кулата.

Отвън виеше вятър. Под колоните се зададе пазач и аз го изчаках да отмине. Грохотът в небето и тъмнината ми даваха укритие, позволяваха ми да се движа незабелязано. Но над тях и плющенето на дъжда се извисяваше и друг звук — музика. Последвах го през галерията, докато стигнах до огромна откехната порта. Зад нея се криеше малък параклис, отделен от останалата сграда с орнаментна каменна стена. Забелязах потрепващи пламъчета на свещи. Вътре някой свиреше на орган. Мелодията отекна в ушите ми, в самите ми гърди.

Влязох и се изкачих по няколкото стъпала, докато видях органа в дъното. На пейката пред него, с гръб към мен, седеше Лордът. Акордите резонираха през редовете от тръби, стигащи до тавана, изпълваха цялото помещение, издигаха се далеч над него. Мелодия, изпълнена с нетърпима жал. Никой не можеше да свири така, без да влага някакво чувство.

Музиката спря и той обърна глава, без да промълви нищо. Доближих се и седнах до него. Останахме така в мрака, разсейван само от свещите и от неговите очи.

— Не трябваше ли да спиш?

— Спах достатъчно. — Докоснах с пръсти клавишите. — Не знаех, че Рефаимите умеят да свирят.

— С годините сме се научили да подражаваме.

— Това не беше подражание. Беше самият ти.

Настъпи дълга тишина.

— Дошла си да ме помолиш за свободата си — каза той накрая. — Това искаш, нали?

— Да.

— Естествено. Може да не ми повярваш, но и аз самият копнея за нея повече от всичко на света. Това място ме изпълва с желание за пътешествия. За твоята жар, за гледките, които ти си видяла. И все пак, вече двеста години откак съм пристигнал, все още съм тук. Същият пленник, макар и дегизиран като крал.

Ако не за друго, поне за това можех да му съчувствам.

— Веднъж ме предадоха. В навечерието на Ноемврийския празник, когато въстанието на Сезон на костите XVIII трябваше да започне, един човек реши да ни издаде. В замяна на свободата си пожертва всички останали в този град. — Той ме погледна. — Сега разбираш защо Нашира не се чувства заплашена от нов бунт. Смята, че сте твърде големи егоисти, за да действате единно.

Наистина разбирах. Какво ли бе да планираш свободата на хората, само за да ги видиш как после хапят ръката, вдигнала се в тяхна защита. Нищо чудно, че не ми се бе доверил, че се бе държал така студено.

— Но ти, Пейдж, ти си заплаха за нея. Тя знае, че си една от Седемте печата, че си Бледата бродница. Имаш силата да разпространиш духа на синдиката в този град. А тя се бои от него.

— Няма причина да се бои. Това е просто сбирщина от дребни престъпници и интриганти.

— Всичко зависи от водачите му. Той има потенциала да се превърне в нещо много по-голямо.

— Синдикатът съществува заради Сцион — казах аз. — А Сцион съществува заради Рефаимите. Вие сами сте създали врага си.

— Давам си сметка за иронията. Също както и Нашира. — Той се обърна с лице към мен. — Затворниците от Сезон на костите XVIII въстанаха, защото бяха организирани. Притежаваха сила и солидарност. Трябва да възкресим тази сила. И този път не бива да се проваляме. Аз не бива да се провалям.

Не отвърнах нищо. Мина ми през ум да докосна ръката му, която се намираше върху клавиатурата, на сантиметри от моята.

В крайна сметка не поех този риск.

— Искам да се махна — казах. — Нищо друго. Да се върна в цитаделата, вземайки със себе си колкото се може повече хора.

— Тогава целите ни са различни. Ако ще си помагаме един на друг, трябва да ги сближим.

— Какво искаш ти?

— Да ударя Саргас. Да им покажа какво означава да се боиш.

Помислих си за Джулиан. За Фин. А също и за Лис, която бавно се превръщаше в незряща.

— И как смяташ да го направиш?

— Имам една идея. — Погледът му срещна моя. — Бих искал да ти покажа нещо, ако не възразяваш.

Понечих да отговоря, но замлъкнах. Бледозелените му очи придобиха по-различен оттенък. Бях достатъчно близо, за да усетя топлината му.

— Мога ли да ти вярвам?

— Да.

— Тогава ела с мен.

— Къде?

— Да посетим Майкъл. — Той се изправи. — В северния край на големия двор има една изоставена сграда. Стражите не бива да ни виждат.

Това вече звучеше интригуващо. Аз кимнах.

Последвах го към изхода на параклиса. Лордът надникна под колонадата, оглеждайки се за пазачи. Такива не се забелязваха.

Той махна с ръка. Един витаещ наблизо призрак се понесе към него, а после се втурна напред по прохода, гасейки фенерите. В сгъстяващата се тъмнина ръката му улови моята. Трябваше да подтичвам, за да следвам широките му крачки. Отминахме галерията и излязохме на чакълеста пътека. Изоставеното здание изглеждаше също така застрашително, както останалите. На фона на бледото предутринно небе видях серия от арки, правоъгълни прозорци с решетки и фронтон с гравиран върху него пръстен. Щом стигнахме, Лордът извади от ръкава си ключ и отвори прогнилата врата.

— Какво е това място? — попитах.

— Убежище.

Той влезе и аз пристъпих подир него, затваряйки вратата. Лордът дръпна резето. Вътре бе тъмно като в рог. Очите му хвърляха меки отблясъци по стените.

Навремето тук е имало винарски изби — каза, докато вървяхме. — Отне ми години, докато ги разчистя. Като господар на тази резиденция, можех да забраня достъпа до която сграда пожелая. Тази тук е достъпна само за неколцина избрани. Майкъл е сред тях.

— Кои са останалите?

— Знаеш кои.

Белязаните. Аз потреперих. Това бе тяхното убежище, техният сборен пункт. Той отвори малка врата в стената. Зад нея започваше тесен коридор.

— Влез вътре.

— Какво има там?

— Някой, който ще ти помогне.

— Мислех, че това ще си ти.

— Хората в този град никога няма да се доверят на един Рефаим да ги води. Ще решат, че е някакъв номер, както направи и ти. Задачата се пада на теб.

— Но ти си ги водил преди.

Лордът отвърна поглед.

— Върви. Майкъл те чака.

Челото му помрачня. Зачудих се колко ли години подготовка бяха отишли нахалост при предния опит.

— Този път може да е различно — казах.

Той не отговори. Очите му бяха мътни, а кожата му леко сияеше. Липсата на амарант оказваше своето влияние.

Като видях, че нямам друг избор, навлязох в тесния хладен тунел. Лордът затвори вратата след нас.

— Продължавай да вървиш.

Подчиних се. Щом стигнах до края, една тънка ръка сграбчи моята. Обърнах се и видях Майкъл, с озарено от свещ лице. Лордът също излезе от прохода.

— Хайде, покажи й, Майкъл. Това е твое дело.

Младежът кимна и ме покани със знак да го последвам.

Пристъпих напред в тъмнината. Той щракна един ключ, при което светна лампа, разкривайки голямо подземно помещение.

Озърнах се за момент, мъчейки се да установя кое ми се струва толкова странно. И изведнъж се сетих.

— Електричество — възкликнах. — Но нали тук няма ток. Как си успял…? — Майкъл се усмихваше.

— Официално електричество има само в една от резиденциите — Бейлиъл — обади се Лордът. — Там се извършва координацията между червеноризците и Уестминстърското архонтство по време на Сезоните на костите. Затова в нея е прокарана модерна инсталация. За щастие, същото важи и за „Магдалена“.

Майкъл ме отведе в един ъгъл, където под кадифена покривка се очертаваше широк, правоъгълен предмет. Той дръпна покривката и аз ахнах. Това бе най-съкровеното му притежание — компютър. Ужасно остарял модел, може би от около 2030-та, но все пак компютър. Контакт с външния свят.

— Откраднах го от Бейлиъл — каза Лордът със сянка от усмивка на устните. — И в крайна сметка успя да установи връзка със сателитните комуникации на Сцион.

— Ти си бил истински магьосник, Майкъл. — Аз седнах пред компютъра. Младежът си позволи свенлива усмивка. — И за какво го ползваш?

— Не рискуваме да пускаме твърде често електричество то, но все пак проследихме развитието на Сезон на костите XX.

— Може ли да видя?

Майкъл се приведе над рамото ми и щракна върху един файл с наименование „МАХОНИ, ПЕЙДЖ ЕВА, 07-МАРТ-59“. Оказа се видео, заснето от хеликоптер. Камерата показа лицето ми в едър план. Аз спринтирах по един покрив и щом стигнах до ръба, скочих. Разстоянието изглеждаше невъзможно голямо и за миг дори затаих дъх — но момичето от екрана се справи. Чу се викът на пилота: „Стреляйте с флукс!“. Последва петнайсетметрово падане, при което раницата ми се закачи за опънато вече за пране. Аз увиснах от него като дрипа. Операторът на ЕЮБ се прехласна от смях. „Да ме вземат мътните, малката кучка наистина извади късмет.“

И това беше всичко.

— Колко мило — казах.

Майкъл ме потупа по рамото.

— Останахме разочаровани, че не им се изплъзна — рече Лордът, — но в същото време и облекчени, задето оцеля.

Повдигнах вежда.

— Значи сте се събрали с приятели да гледате шоуто?

— В известен смисъл.

После стана и закрачи из подземието.

— Какво искаш да направя? — попитах.

— Давам ти възможност да повикаш помощ. — Погледнах го въпросително и той добави: — Обади се на Седемте печата.

— Не. Нашира ще ги пипне. Тя иска Джаксън. И дума да не става да го доведа тук.

Лицето на Майкъл се издължи.

— Тогава поне им съобщи къде си — каза Лордът. — В случай че нещо се обърка.

— Кое да се обърка?

— Бягството ти от затвора.

— Моето бягство от затвора?

— Да. — Той се наведе към мен. — Нали ме попита за влака. По случай Двестагодишнината с него пристига голяма сционска делегация. А после се връща обратно в Лондон.

Едва повярвах на ушите си.

— Отиваме си у дома. — Трябваше ми известно време да осъзная мисълта. — Кога?

— Вечерта на първи септември. — Лордът приседна върху едно от буретата. — Ако не желаеш да се свързваш със Седемте печата, пак може да използваш тази стая, за да кроиш плановете си. Те ще трябва да са по-добри от моите, Пейдж. Използвай наученото в синдиката. — Той ме погледна право в очите. — Предният път аз допуснах грешка. Смятахме да атакуваме Саргас през деня, когато по-голямата част от града спи. Благодарение на предателя те ни очакваха — но дори да не беше така, щяха лесно да проследят движенията ни чрез етера. Затова сега трябва да ударим по време на усилена етерна активност, когато вниманието им е отвлечено другаде. И когато способността им за ответни действия е ограничена от нуждата да покажат фасада на благоприличие и контрол. Какъв по-добър случай за това от Двестагодишнината?

Неволно закимах с глава.

— А между другото — казах, — не пречи да изкараме акъла и на някой и друг сционски големец.

— Именно. Дотогава чувствай се тук като у дома си. Компютърът съдържа подробни карти на Шеол I, по които да съставиш маршрута си. Стигнеш ли до ливадата навреме, ще можеш да хванеш влака за Лондон.

— Кога тръгва той?

— Все още не знам. Гледам да не задавам твърде много въпроси, но Майкъл слухти наоколо. Скоро ще разберем.

— Каза, че целите ни се различавали. Значи искаш още нещо.

— Да. Сцион вярва, че сме твърде могъщи, за да бъдем унищожени. Че нямаме слаби места. Искам да им покажеш, че грешат.

— Как?

— Отдавна подозирам, че Нашира смята да те убие навръх Двестагодишнината. И да вземе твоята дарба. Има един много прост начин да я унижиш. — Той сложи пръсти под брадичката ми и я повдигна. — Спри я.

Взрях се внимателно в него. Очите му бяха меки, замъглени.

— Ако го направя — казах, — ще си поискам услугата, която ми дължиш.

— Слушам те.

— Лис. Не мога да я извадя от вцепенението й. Намерих карти, но тя може да не ги приеме. Трябва ми… — Гърлото ми се стегна. Насилих се, за да изрека следващите думи. — Трябва ми твоята помощ.

— Приятелката ти се намира в духовен шок от дълго време. Ще е нужен амарант, за да се възстанови.

— Знам.

— Но Нашира ограничи запаса ми от него.

— Имаш последния си флакон — казах, без да отмествам поглед.

Лордът седна до мен. Давах си сметка какво искам. Здравето му зависеше от амаранта.

— Питам се, Пейдж… — забарабани с пръсти по коляното си той. — Ти не искаш да водиш приятелите си тук. Но ако сега ти предложа свободата ти — ще я вземеш ли при положение, че това би означавало да оставиш Лис?

— Това предложение ли е?

— Може би.

Знаех защо ми задава въпроса. Изпитваше ме, искаше да провери дали съм достатъчно егоистична, за да зарежа някой в нужда.

— Рискът за мен е висок — продължи Лордът. — Ако някой ме издаде на Саргас, ще бъда сурово наказан, задето съм помогнал на човек. Но ако ти се съгласиш да останеш още малко — да поемеш риска заради мен и своите хора, то и аз ще сторя същото за нея. Това е сделката, която ти предлагам.

Признавам, че се поколебах. За един ужасяващ момент се изкуших да забравя за Лис и да грабна свободата си. Да се върна в Лондон, да оставя това място зад гърба си и никога по вече да не се обърна. Но после у мен бързо се надигна гореща вълна на срам. Затворих очи.

— Не — казах. — Искам да помогнеш на Лис.

Усещах погледа му върху себе си.

— В такъв случай ще й помогна.

В бараката се бе събрала малка група от харлита. Общо петима клечаха в студа, сгушени един до друг. Сирил и Джулиан бяха сред тях. Дъждът се процеждаше през дрипите, с които бяха запушили пролуките на тавана.

Лис се намираше в духовен шок от твърде дълго време, за да се възстанови. Единственото, което можеха да сторят, бе да бдят мълчаливо край леглото й. Ако оживееше, щеше да бъде незряща сянка на предишното си аз. Ако умреше, един от тях щеше да изрече тренодията, за да прогони духа й извън досега на нейните мъчители. И в двата случая щяха да изгубят своята най-любима изпълнителка — Лис Саймор, момичето, което никога не падаше.

Когато Лордът се появи, придружен от мен и Майкъл, те отстъпиха встрани. Разнесе се уплашен шепот. Сирил се свря в един ъгъл с разширени очи. Останалите просто гледаха. Защо кръвният консорт, дясната ръка на Нашира, бе дошъл тук? Защо смущаваше сетните часове на болната?

Единствено Джулиан не помръдна.

— Пейдж?

Сложих пръст върху устните си.

Лис лежеше на пода, покрита с мръсни завивки. В косите и бяха вплетени копринени нишки, символ на надежда и късмет. Джулиан сграбчи ръката й, без да откъсва очи от натрапника.

Лордът коленичи до нея. Челюстта му бе стисната, но той не издаваше болката си.

— Пейдж, амарантът.

Аз му подадох флакончето. Последното. Неговата заветна доза.

— Картите — каза той. Подадох му и тях. — И ножа. — Майкъл измъкна изпод дрехата си ножа с черна дръжка. Извадих го от ножницата и го положих в ръката на Лорда. Още шепот. Джулиан ме гледаше напрегнато.

— Довери ми се — промълвих тихо.

Той преглътна.

Лордът отвори амаранта. Изтръска няколко капки върху облечения си в ръкавица показалец и разтри маслото по устните и под носа на Лис. Джулиан не пускаше хладните й длани, макар да не даваха никакви признаци на живот. Лордът сложи по малко амарант и върху слепоочията й, след което запуши шишенцето и ми го подаде. Хвана ножа за острието и го протегна към Джулиан.

— Уколи й пръстите.

— Какво?

— Трябва ми кръвта й.

Джулиан ме погледна. Аз кимнах и той улови здраво дръжката.

— Съжалявам, Лис — каза, след което докосна с върха на ножа всеки един от пръстите й. От тях избиха малки алени капки. Лордът кимна.

— Пейдж, Майкъл, разпръснете картите.

Двамата се подчинихме, подреждайки новото тесте в полукръг. Той хвана китката на Лис и я придвижи над тях, оставяйки кървава следа по изображенията.

После избърса ножа с парче плат. Свали лявата си ръкавица и стисна юмрук около него. Всички ахнаха. Рефаимите никога не сваляха ръкавиците си. Имаха ли изобщо ръце? Да, имаха. Неговата беше голяма, с белези по кокалчетата. Настъпи ново ахване, когато Лордът прокара острието по дланта си и разряза кожата. От раната бликна ектоплазма, замъглявайки възприятието ми. Той протегна ръка и остави няколко капки да паднат върху всяка карта. Точно както

Афродита бе напръскала с нектар кръвта на Адонис. Усетих как в стаята се събират духове — привлечени към картите, към Лис, към Лорда. Те оформиха триъгълник, пролука в етера. Той отваряше врата. Накрая сложи обратно ръкавицата си, събра тестето и го подреди. Постави го над разголеното деколте на Лис така, че да докосва кожата, и положи ръцете й върху него.

— И от кръвта на Адонис — рече — дойде живот.

Лис отвори очи.

---

[1] „It’s a Sin to Tell a Lie“ (англ.) — песен на Били Мейхю от 1936 г. — Б.р. ↑

27
ГОДИШНИНАТА

Първи септември 2059. Двеста години, откакто рой странни светлини бе прекосил небето. Двеста години, откакто лорд Палмерстън бе сключил своята сделка с Рефаимите. Двеста години, откакто инквизицията бе обърнала поглед към ясновидството. И най-важното, двеста години от основаването на Шеол I, с неговата велика традиция на Сезона на костите.

Пред мен стоеше момиче, наблюдавайки ме от позлатеното огледало. Страните му бяха хлътнали, челюстта — стисната. Все още се изненадвах, че това хладно, сурово лице е моето.

Бях облечена в бяла рокля, с ръкави до лактите и квадратно деколте. Еластичният плат прилепваше към онова, което бе останало от фигурата ми. Макар Лордът да ме хранеше според възможностите си, продуктите невинаги бяха в изобилие, а да търси още, означаваше да си навлече подозрения. През останалото време бях на чорба и сухар заедно с харлитата. Нашира не ме бе канила на повече пиршества.

Пригладих гънките на роклята. Специално за церемонията ми бе оказана милостта да сменя жълтия цвят. Знак на добра воля, според Нашира. Аз обаче знаех истинската причина. Отивах подготвена. На врата ми висеше скрит медальонът, по дарен от Лорда. Не го бях носила от седмици, но тази вечер можеше да се окаже от полза. В една от белите ми, високи до глезена боти, бе затъкнат малък нож. Едва ходех в тях, но Рефаимите държаха да изглеждаме добре — горди и силни, а не повехнали и слаби.

В тихата стая гореше свещ. Лордът се бе отправил заедно с другите Рефаими да посреща делегацията. На грамофона заварих подпряна бележка. Седнах на бюрото му и прокарах пръсти по мастилото.

Моментът настъпи. Ще ме намериш в Кметството.

Хвърлих я върху тлеещата жарава. Напипах ръчката на грамофона в тъмното и поставих иглата върху плочата. Това щеше да е последният път, когато го слушах. Независимо какво се случеше тази вечер, никога повече нямаше да се върна в Кулата на основателите.

Меки, кадифени гласове изпълниха стаята. Проверих името на песента. „Ще се прибера у дома“[1]. Да, точно така. Ако всичко вървеше по план, до сутринта щях да съм си у дома. Бях се наситила да гледам мизерия и да наричам хората „харлита“. Да виждам как Лис яде помия и мухлясал хляб, защото няма с какво друго да преживява. Бях се наситила на червеноризци и Емити, и на това да ме наричат 40. Беше ми дошло до гуша от цялото това проклето място и от всички в него. Не можех да изтърпя и една нощ повече.

Нещо прошумоля върху килима. Коленичих пред прага и взех хартийката, мушната под вратата.

Бележките на Лорда ми бяха дали идеята. Бях насърчила Джулиан да организира група от куриери, подобни на тези, които Джаксън имаше в цитаделата, за да държи хората в резиденциите в течение на събитията.

Орфей се справи. Всичко е готово.

Лъки

Позволих си лека усмивка. Съобщението идваше от Феликс. Бях му заръчала да използва псевдоним за доставките си. Орфей пък наричахме Майкъл.

Не ни костваше особени усилия да убедим Дъкет да впрегне уменията си в наша полза. Като го заплашихме, че ще издадем малкото му свърталище на Нашира („О, не, моля ви, смилете се над клетия старец!“), Джулиан и аз го накарахме да приготви изненада за червеноризците. Нещо, което да забави реакциите им, докато ние действаме срещу Рефаимите. След като помрънка малко, той се подчини („Няма да ви се размине, хубаво да знаете, ще ви накълцат на парчета като предишните!“). Прах от лилава богородичка, примесен със сънотворни хапчета. Перфектно.

Щом приключи, изтрих паметта му с малко от собствената му бяла богородичка. Нямах доверие на страхливците.

Дадохме сместа да Майкъл и той с радост се нае да подправи с нея виното на червеноризците по време на пиршеството им преди честването на Двестагодишнината. Ако всичко вървеше по план, никой от тях нямаше да е годен за съпротива.

Надзърнах през прозореца. Сционските емисари бяха пристигнали в осем, официално пременени и ескортирани от въоръжени Жандарми. Тези мъже и жени щяха да станат свидетели на подписването на новото споразумение, Великия териториален акт. Той позволяваше на Рефаимите да основат нов контролиран град в Париж, първия извън пределите на Англия. Шеол II.

Сцион вече нямаше да бъде империя в зачатък. Той щеше да се роди за живот.

И това беше само началото. Ако Рефаимите съберяха всички зрящи под ключ в наказателни колонии, останалата част от човечеството нямаше да има с какво да им се опълчи. Етерът бе единственото ни оръжие. Ако никой не умееше да си служи с него, се превръщахме в безропотно стадо. Всички до един.

Но сега не ми беше до това. Целта ми бе да се върна обратно в Севън Дайълс. В престъпния синдикат. При моята банда. При Ник. В този момент не желаех нищо друго на света.

Грамофонът продължаваше да свири. Седнах на писалището, гледайки луната през прозореца. Тя бе наполовина пълна. Звезди нямаше.

Лис, Джулиан и аз бяхме прекарали последните няколко седмици в сеене на семената на бунта из града. Използвахме тайната къща на Лорда за свое убежище. Тук Сухаил и Надзирателят нямаше как да ни открият. Лис, възстановена напълно от травмата си и изпълнена с нова решимост да оцелее, агитираше активно сред харлитата. Отначало страхът още я владееше, но една вечер най-сетне се прекърши.

— Не искам да живея повече така — каза. — А и не мога да те спра да се бунтуваш. Нека просто го направим.

И ние го направихме.

Повечето бели туники и развлекатели се съгласиха да ни помогнат. Онези, които бяха видели Лорда да изцелява Лис, действаха по-уверено, знаейки, че могат да разчитат на известна рефаимска

подкрепа. Ден след ден събирахме запаси и ги криехме на предварително уговорени места. Няколко харлита се възползваха от загубата на паметта на Дъкет и опразниха от магазина му кибрита и горивните материали. Двама смелчаци дори се опитаха да проникнат в Катедралата, но безуспешно — сигурността бе силно затегната, откак Краз бе открит мъртъв. Трябваше да разчитаме на по-оскъдни източници. Разполагахме само с няколко огнестрелни оръжия, но те не ни и трябваха, за да убиваме.

Никой, освен мен, Джулиан и Лис нямаше представа откъде тръгва влакът. Твърде рисковано бе да го споменаваме пред останалите. Те знаеха само, че ще има сборен пункт за бягство. Сигнална ракета щеше да обозначи мястото.

Станах от писалището. През отворената врата на банята мярнах отражението си в огледалото. Приличах на порцеланова кукла, но можеше да бъде и по-зле. Можеше да приличам на Айви. Последния път, когато я видях, тя крачеше подир Тубан заедно с някакво момче, толкова мръсна и изпосталяла, че едва я познах. Но не плачеше. Само вървеше мълчаливо. Учудих се, че изобщо е жива след случката в Катедралата.

Лордът не бе допуснал с мен да се случи същото. С приближаването на септември той все повече се затваряше в себе си. Предполагам, изпитваше страх. Страх, че и това въстание ще се провали като предишното. Понякога долавях и друго чувство, което тълкувах като гняв. Гняв, че ще ме загуби. Ще загуби битката срещу Нашира.

Тръснах глава, прогонвайки мислите. Лордът просто искаше да съхрани дарбата ми, както и всички останали.

Нямаше смисъл да протакам повече. Трябваше да вървя. Отидох до грамофона и го навих още веднъж. Това, че музиката продължаваше да свири, ми действаше някак успокояващо — каквото и да се случеше навън, песента щеше поне още малко да изпълва празната стая. Затворих след себе си вратата на кулата.

Нощната портиерка току-що бе застъпила на смяна. Косата й бе вдигната на пригладен кок на тила, а на устните си имаше розово червило.

— XX-40 — каза тя. — Трябва са бъдеш в Кметството след десет минути.

— Да, знам. Благодаря ти. — Сякаш Надзирателят не ми го бе повторил сто пъти.

— Заръчаха ми да ти напомня инструкциите за вечерта. Забранено ти е да говориш с посланиците и другите сционски гости, освен ако не си придружена от Рефаим. Забавата започва в единайсет. Ти ще излезеш на сцената след представлението.

— На сцената?

— О, момент… — Тя провери в книгата си. — Съжалявам, това съобщение не беше за теб.

— Наистина? — опитах се да надзърна, но тя закри страницата с лакът.

— Добър вечер.

Вдигнах очи. Беше Дейвид. Гладко избръснат и пременен в костюм и червена вратовръзка.

Стомахът ми се сви. Дейвид не изглеждаше упоен. Майкъл трябваше да се е справил, длъжен беше да се справи.

— Изпратиха ме да те съпроводя до Кметството — предложи ми ръката си той. — Кръвният суверен те очаква там.

— Нямам нужда от придружител.

— Те смятат иначе.

Даже не заваляше думите. Дори не бе докоснал бъркоча на Дъкет. Без да го улавям подръка, минах покрай него и тръгнах надолу по улицата. Това не беше добро начало.

Пътят до Кметството, което се намираше недалеч от Катедралата, бе празнично осветен с фенери. На самата церемония бяха поканени зрящите, достигнали до червена или розова туника, както и някои особено талантливи харлита. Нашира бе оповестила това като награда за доброто им поведение. Щеше да им бъде разрешено да се хранят и да танцуват заедно с гостите. В замяна трябваше ясно да подчертаят, че не само им харесва да се занимават с наставниците си, но и че са изпълнени е благодарност за своята „рехабилитация“. Че са във възторг да стоят скрити от обществото във воняща наказателна колония, а Емити да късат крайниците им.

Повечето дори нямаше нужда да се преструват. Карл бе щастлив. Всички червеноризци бяха щастливи. В този затвор бяха намерили своето място — те, но не и аз. На всяка цена щях да се махна от тук.

— Това с виното беше добър номер — подхвърли Дейвид.

Не се осмелих да го погледна.

— Твоето момче беше попрекалило. Познавам отдалеч миризмата на регал. Но не се тревожи — при повечето от останалите подейства. И през ум не ми е минавало да ти провалям изненадата.

Две харлита претичаха запъхтяно покрай нас, носейки рула от парцали. Те се шмугнаха в уличката, разделяща старата църква от Резиденцията на Сюзерена. Това бе тяхната задача. Да напоят парцалите е газ и да ги запалят. Идеята да се предизвика пожар в централните здания бе на Джулиан. Том се оказа дяволски добър тактик. Огънят щеше да отвлече вниманието, оставяйки свободни улиците на север, към ливадата. Това трябваше да се случи малко след полунощ, когато членовете на делегацията вече бяха леко поуморени.

— Не вярвам да се застоят до по-късно от два през нощта — бе казал Джулиан. — Започнем ли към дванайсет, ще имаме достатъчно време да поемем нещата в свои ръце. А и по-добре да подраним, отколкото да закъснеем. — Аз нямах никакви възражения. Това се вписваше идеално в плана. Но ето че сега имаше вероятност досетливият червеноризец до мен да провали всичко.

— Каза ли на някого? — попитах.

— Нека ти дам малко храна за размисъл — отвърна той, пренебрегвайки въпроса ми. — Мислиш ли, че на Сцион му харесва да играе по свирката на Рефаимите?

— Разбира се, че не.

— Но вярваш на Нашира, когато ти казва, че държавата е под неин контрол. Не ти ли минава през ума, че все на някого в сционската история ще му е хрумнало да им се опълчи?

— Накъде биеш?

— Просто ми отговори.

— Не биха посмели. Твърде много се боят от Емитите.

— Може би си права. А може би в главите на Архонтството все пак е останало зрънце здрав разум.

— Какво означава това? — попитах. Като не получих отговор, застанах пред него. — Какво общо има Архонтството с това, по дяволите?

— Всичко — отстрани ме от пътя си той. — Но не си тормози главицата повече, улична принцесо. Грижи се за своето бягство.

Преди да успея да кажа нещо повече, той мина през викторианското преддверие и се изгуби от погледа ми, смесвайки се с тълпата. Стиснах зъби. Последното, което ми трябваше, бе един неуправляем червеноризец наоколо, още повече толкова потаен като Дейвид. Той може да твърдеше, че мрази Рефаимите, но по нищо не личеше да харесва и мен. Само ако споменеше пред Нашира за виното, тя веднага щеше да разплете останалото.

Вътрешността на Кметството бе осветена от хиляди свещи. Щом прекрачих прага, Майкъл и още едно момче в бяла туника ме завлякоха нагоре по стълбите, оставяйки Дейвид да търси останалите събирачи на кости. Задачата на Майкъл бе да се грижи никой да не изглежда мърляв или изтормозен — прекрасен повод за последно кратко съвещание. Когато стигнахме галерията, се обърнах към тях.

— Готови ли сме?

— И още как — отвърна второто момче. Чарлз, криомант, притежаван от Теребел. Той махна с глава надолу към залата, където започваше приемът. — Събирачите на кости вече провесват носове. Рефаимите ще забележат едва когато стане твърде късно.

— Чудесно — поех си дълбоко дъх аз. — Добра работа, Майкъл. Тук ли е багажът ми?

Той се усмихна и посочи към една от пейките край стената. Раницата ми, натъпкана с лекарства, лежеше под нея. Не можех да я взема сега, но харлитата знаеха, че е тук, ако потрябва. Поредното от многото ни скривалища със запаси.

— Пейдж — обади се Чарлз. — По кое време да очакваме сигналната ракета?

— Още не знам. Веднага щом се освободи пътят за бягство.

Той кимна. Погледнах отново надолу към залата.

Толкова много хора предстоеше да рискуват животите си.

Придобилата нова смелост Лис. Джулиан, който бе сторил всичко, за да ми помогне. Харлитата. Белите туники.

И Лордът. Сега разбирах какво му е струвало да ми се довери. Ако го предадях, както бе станало предния път, вече нямаше просто да го бележат — щяха да го убият. Това бе последният му шанс.

Трябваше да действаме сега, докато имахме поне някакви подкрепа в лагера на Рефаимите. Изчезнеше ли и тя, всяка надежда щеше да угасне.

Вратата на галерията се разтвори с трясък и на прага се появи Сухаил. Той сграбчи Чарлз за яката и го блъсна надолу по стълбите, след което се обърна към мен:

— Кръвният суверен не обича да чака, никаквице. Мястото ти не е в галерията. Марш веднага долу. — И си тръгна така внезапно, както бе дошъл. Майкъл хвърли поглед след него.

— Е, време е — казах, като стиснах ръката му. — Успех и не забравяй — пази се и чакай ракетата.

— Гледай да оживееш — отвърна ми само той.

Държах главата си приведена, когато слязох на долния етаж. Никой не забеляза появата ми.

Сционската система се прилагаше в девет европейски страни, сред които и Англия. Нито една от останалите държави обаче не разполагаше с място, където да отправя своите зрящи. Въпреки това всичките девет правителства бяха изпратили свои делегати. Дори Дъблин, най-младата и противоречива цитадела, имаше свой представител: Катал Бел, стар приятел на баща ми. Той бе плах, нерешителен човек, превит под тежестта на ролята си. Отначало усетих трепване в гърдите, щом го зърнах — може би той щеше да ни помогне, — но после си спомних, че не ме е виждал от пет или шестгодишна. Нямаше да ме познае, още повече че тук бях безименна. А и на Бел не можеше да се разчита — нали именно неговата партия бе загубила Дъблин.

Залата изглеждаше великолепно. Имаше богато украсен таван, от който висяха пищни полилеи, и просторен, лъскав под. Цялото пространство искреше от свещите и музиката на Шопен. Делегатите, посрещани с безупречна любезност, можеха да се наслаждават на воля на изисканите блюда и да пийват мекс, разговаряйки помежду си. Това, че бяха незрящи, бе тяхно право, тяхна привилегия. Обслужваха ги подобни на тях роби, в това число и Майкъл, издокарани да изглеждат като доволни участници в програма за рехабилитация. Останалите незрящи бяха просто твърде недохранени, за да ги извадят на показ.

Високо над групата танцьори се носеше Лис, увиснала на копринените си ленти, подобно на въздушна балерина. Тя разчиташе единствено на собствените си умения, за да не падне и да намери смъртта си.

Огледах се наоколо, мъчейки се да открия Уийвър, но той не се виждаше никъде. Вероятно щеше да закъснее. Всяка друга страна можеше да бъде извинена, задето не е изпратила Великия си инквизитор, но не и Англия. Мярнах неколцина високопоставени сционски фигури, сред които Бърнард Хок, завеждащия Отдела за бдителност. Той бе огромен мъж, с плешива глава и дебел врат, изключително добър в откриването на зрящи. Нямаше да се учудя, ако бе надушвач на духове. Дори и сега ноздрите му бяха разширени. Отбелязах си наум да го убия, ако ми се удадеше тази възможност.

Един от сервитьорите ми предложи чаша бял мекс, но аз отказах. Току-що бях забелязала Катал Бел.

Той стоеше с чаша в ръка и непрестанно оправяше вратовръзката си, мъчейки се да води разговор с Радмило Арежина, заместник-министъра по миграцията на Сърбия. Усмихнах се вътрешно. Този човек определено бе сбъркал, позволявайки прехвърлянето на Дани в Лондон. Приближих до тях.

— Господин Бел?

Той подскочи, разливайки виното си.

— Да?

Обърнах се към Арежина.

— Извинете, господин министре, дали бих могла да поговоря за минутка с господин Бел?

Арежина ме огледа от глава до пети и презрително сви устни.

— Извинете, колега — каза, — но трябва да се връщам при групата си.

И той се оттегли на безопасно разстояние, оставяйки ме насаме с Бел, който попиваше червеното петно от сакото си.

— Какво искаш, дегенератке? — заекна той. — Провеждах много важен разговор.

— Е, сега ще имате възможност да проведете друг такъв. — Взех чашата му и отпих от нея. — Помните ли Нахлуването, господин Бел?

Ченето му увисна.

— Ако имаш предвид Нахлуването от 2046, да. Разбира се, че го помня. — Пръстите му трепереха. Кокалчетата им бяха морави, подути от артрит. — Защо питаш? Коя си ти?

— Братовчед ми беше арестуван през този ден. Искам да знам дали е още жив.

— Ирландка ли си?

— Да.

Той се взря в лицето ми.

— Как се казваш?

— Не моето име е от значение, а това на братовчед ми. Фин Маккарти. Учеше в колежа „Тринити“. Случайно да ви говори нещо?

— Да. — Отговорът дойде веднага. — Откараха го в Карикфъргъс заедно с другите студентски водачи. Беше осъден на обесване.

— И изпълниха ли присъдата?

— Аз… не съм в течение на детайлите, но…

Нещо тъмно и яростно се надигна в мен. Наведох се по-близо и прошепнах в ухото му:

— Ако моят братовчед е бил екзекутиран, господин Бел, ще ви държа лично отговорен. Вашето правителство бе това, което изгуби Ирландия. Което се предаде.

— Но защо аз — промълви Бел. Носът му започваше да кърви. — Не ме наранявай…

— Не вие, господин Бел. Просто тези като вас.

— Изрод — изджафка той. — Махни се от мен.

Смесих се с тълпата, оставяйки го да попива течащия си нос. Цялата се тресях. Грабнах втора чаша мекс и я обърнах на един дъх. Винаги бях смятала, че Фин вероятно е мъртъв, но малка част от мен продължаваше да се вкопчва в спомена за него, в мисълта, че може да е още жив. Дори и така да беше, нямаше да го узная от Катал Бел.

Съзрях Нашира, застанала край подиума. До нея бе Лордът, увлечен в разговор с гръцкия пратеник. По случай събитието бе получил първия си амарант от месеци и няколкото капки буквално от него го бяха преобразили. Носеше наметка в червено и златно, със закопчалка от хиацинт на гърлото, а очите му блестяха като прожектори. Наоколо се виждаха приближените на Нашира, нейната елитна гвардия. Една от тях — наследничката на Амелия — ме забеляза и по движението на устните й разбрах, че уведомява господарката си.

Нашира погледна над главите на червеноризците и от гърдите й се изтръгна кратък смях. Щом го чу, Лордът се обърна и взорът му сякаш отведнъж се нажежи.

Нашира ме повика с пръст. Приближих, подавайки празната си чаша на един незрящ.

— Дами и господа — обърна се тя към насъбралите се около нея, — искам да ви представя XX-59-40. Тя е една от най-талантливите ни възпитанички.

Делегатите зашепнаха помежду си — заинтригувани, отвратени.

— Това е Алоис Минат, Великият говорител на Франция. И Биргита Тядер, Началник на бдителността в сционската цитадела на Стокхолм.

Минат бе дребен мъж, сякаш глътнал бастун, без запомнящи се черти. Той ми кимна.

Тядер просто се вторачи в мен. Тя наближаваше четирийсетте, с гъста руса коса и очи с цвят на зехтин. Ник винаги я бе наричал Свраката — пъклените й методи на управление бяха всеизвестни. Личеше си, че едва понася близостта ми — бледите й устни се изопнаха върху зъбите, сякаш се канеше да ухапе. Аз също не бях във възторг от присъствието й.

— Не я искам край себе си — каза Тядер, потвърждавайки подозренията ми.

— Но не е ли по-добре да е при нас, отколкото на вашите улици? — попита Нашира. — Тук те не могат да навредят никому, Биргита. Ние няма да им позволим. А след като основем и Шеол III, никога повече няма да ви се наложи да срещнете ясновидец.

Трети контролиран град? Да не би да имаха планове и за Стокхолм? Не ми се мислеше за наказателна колония, в която Свраката отговаря за набавяне на пленниците.

Тядер не снемаше взор от мен. Нямаше аура, но можех да прочета отвращението във всеки сантиметър от лицето й.

— Нямам търпение — каза тя.

Пианистът спря да свири. Разнесоха се аплодисменти и танцуващите двойки се разделиха. Нашира погледна към големия часовник.

— Часът наближава. — Гласът й бе много мек.

— Извинете ме. — Тядер се обърна и се отправи с едри крачки към шведската група, оставяйки свободно пространството между Лорда и мен. Не се осмелявах да срещна очите му.

— Време е да изнеса обръщение към делегатите — каза Нашира. — Арктур, остани при 40. Тя скоро ще ми дотрябва.

Значи наистина планираше да ме убие публично. Лордът склони покорно глава.

— Да, господарке. — После ме хвана грубо за лакътя. — Ела, 40.

Но преди да ме отведе, Нашира рязко се извърна и ме придърпа към себе си.

— Да не си се порязала, 40?

Лепенките върху бузата ми отдавна ги нямаше, но на мястото все още личеше тънък белег от счупеното стъкло.

— Аз я ударих. — Лордът продължаваше да стиска здраво ръката ми. — Показа неподчинение и трябваше да я накажа.

Висях по средата като парцалена кукла, уловена и от двамата.

— Правилно — рече Нашира. — След толкова години най-сетне започваш да научаваш какво значи да си мой консорт.

После му обърна гръб и се упъти към сцената. Гостите отстъпваха, за да й сторят път.

Музикантът, който и да беше той, започна да свири добре подбрана мелодия, съпровождайки я е призрачен вокал. Гласът ми бе познат, но не можех да се сетя чий е. Лордът ме отведе настрана, под сянката на дългата галерия, и се приведе към мен.

— Готово ли е всичко?

Аз кимнах.

Музикантът наистина имаше прекрасен глас — висок, ангелски фалцет, който отново ми навя смътен спомен.

— Вчера с моите поддръжници организирахме сеанс — каза едва чуто Лордът. — Ще има духове на разположение. Човешки духове, жертвите на Сезон на костите XVIII. На Рефаимите ще им е по-трудно да ги призоват под командата си, отколкото на вас.

— Ами НОБ? Не са ли наоколо?

— На тях не им се разрешава да доближават Кметството, освен в случай на нужда. Разположени са край моста.

— Колко души?

— Трийсет.

Кимнах отново. Всеки от емисарите имаше поне по един бодигард, но те бяха от ДОБ. Явно не им се нравеше да ги пазят дегенерати. За наш късмет сред тези стражи липсваха зрящи.

Лордът вдигна очи към тавана, където Лис изпълняваше акробатичните си номера.

— Лис явно се е възстановила.

— Да.

— Значи сме квит.

— Да, всички дългове помежду ни са уредени. — Помислих за онова, което предстоеше. — Ами ако Нашира ме убие? Кой ще изпълни тренодията?

— Всичко ще мине по план, Пейдж. Не губи надежда. — Той погледна към сцената. — Надеждата е единственото, което може да спаси всички ни.

Последвах погледа му. Стъкленицата с безжизненото цвете стоеше там, върху малък постамент.

— Надежда за какво?

— За промяна.

Прозвучаха финалните акорди на песента. От всички страни на залата екнаха аплодисменти. Исках да надзърна, да видя кой е изпълнителят, но главите на делегатите ми пречеха.

Един червеноризец излезе на сцената. 22. Провлачената му походка показваше, че добре се е наквасил със сместа на Дъкет.

— Дами и господа — започна той. — Моля вашите аплодисменти за ве… великия сюзерен Нашира Саргас, кръвен суверен на… рефаимската раса.

И той слезе, олюлявайки се. Прикрих усмивката си. За него поне нямаше нужда да се безпокоим.

Нашира пристъпи на подиума под звуците на нестихващи ръкопляскания. Двамата с Лорда си размениха погледи.

— Уважаеми гости — започна, — добре дошли в сционската столица на Шеол I. Бих искала да изкажа нашата благодарност, задето уважихте тазвечерното ни празненство. Изминаха вече двеста години от пристигането ни в Британия. Извървяхме дълъг път от далечната 1859-а. Както сами виждате, полагаме всички усилия да превърнем този първи контролиран град в средище на красота, уважение, и най-вече на съчувствие. Рехабилитационната ни система позволява на младите зрящи, постъпващи при нас, да получат възможно най-доброто качество на живот.

Като на животни в менажерия, помислих си.

— Ясновидците, както знаем, не носят вина за своя недъг. Той е като болест, която връхлита невинните, поразява ги с неестественост. Днес Шеол I отбелязва два века на постижения. Едно безспорно успешно начинание, първото от многото семена, които възнамеряваме да засеем. В замяна на вашето разбиране и подкрепа, ние не само предоставихме хуманен начин за отделяне на зрящите от обществото, но и предотвратихме стотици емитски атаки над цитаделата. Ние сме маякът, който ги привлича, както пламъкът привлича насекомите.

Собствените й очи светеха като пламък в сумрака.

— Но броят на Емитите нараства с всеки изминал ден и скоро тази колония вече няма да е достатъчна за удържането им. Тяхното присъствие е било забелязано във Франция, Ирландия и съвсем наскоро, в Швеция.

Ирландия. Значи затова Катал Бел беше тук. И затова изглеждаше толкова притеснен и уплашен.

— От жизнено значение е да запалим своя следващ маяк, Шеол II — продължи Нашира. — Методът вече е изпитан и успешен. Така с ваша помощ цветът на нашия съюз ще разцъфти с пълна сила и в нови градове.

Още аплодисменти. Лордът бе стиснал челюст. Изражението му бе ужасяващо. Гневно. Свирепо. Убийствено.

Никога не го бях виждала да гледа така.

— След няколко минути предстои да видим спектакъла, написан от нашия човешки Надзирател. Междувременно, позволете да ви представя моя партньор, втория кръвен суверен, който иска да изнесе кратко съобщение. Дами и господа, Гомейса Саргас.

Тя протегна ръка. Преди изобщо да различа, че до нея има още някой, една по-едра ръка я пое.

Дъхът ми секна.

Той бе облечен в черно наметало, с яка, достигаща чак до ушите. Висок и слаб, златокос, с изпити черти. Крайчетата на устните му висяха надолу, сякаш под тежестта на скъпоценните камъни с големината на орех, украсяващи шията му. Изглеждаше по-стар от останалите Рефаими. Това се излъчваше както от осанката му, така и от плътната маса на неговата сънорама. Можех да я усетя като стена, притискаща черепа ми. Най-древното и ужасно нещо, което бях срещала в етера.

— Добър вечер.

Гомейса ни огледа с обичайното рефаимско изражение — това на безучастен наблюдател. Аурата му беше като длан, засенчваща слънцето. Нищо чудно, че Лис толкова се боеше от него. Тя застина, уловила своите ленти, и след малко тихо се спусна надолу към галерията.

— Дължа да се извиня на жителите на Шеол I за дългите си периоди на отсъствие. Аз съм главният рефаимски представител в Уестминстърското архонтство. Като такъв прекарвам голяма част от времето си с Великия инквизитор в обсъждане на най-добрите начини за повишаване на ефикасността на тази наказателна колония. Както спомена и Нашира, днес ние отбелязваме едно светло начало. Изгрява нова епоха — епохата на перфектно сътрудничество между хора и Рефаими, две раси, прекарали в отчуждение твърде дълго време. Отбелязваме края на старите порядки, затънали в мрак и невежество. Ние даваме обет да споделим с вас мъдростта си, както вие споделихте с нас своя свят. Да ви защитим, както вие ни приютихте. Имате моята дума, приятели: няма да допуснем споразумението ни да претърпи провал. Тук чистотата управлява с желязна ръка. И плевелът на мерзостта никога няма да разцъфти. — Той погледна повяхналото цвете в стъкленицата така, сякаш виждаше кръстава жаба. — А сега, стига формалности. Нека представлението започне.

---

[1] „I’ll Be Home“ (англ.) — песен на The Flamingos от 1955 г — Б.р. ↑

28
ЗАБРАНАТА

Надзирателят излезе наперено на сцената, издокаран в червено, дълго до петите наметало. Обърна се към публиката и се поклони.

— Дами и господа, сърдечно ви приветствам с добре дошли в Шеол I! Аз съм Белтрам, Надзирателят. Работата ми е да се грижа за човешкото население на града. С особена съпричастност се обръщам към онези от вас, идващи от части на Европа, където все още няма сциони цитадели. Не унивайте — след шоуто и вие ще имате шанса да преобразите населените си места, както вече сториха много правителства. Нашата програма позволява ранното откриване и сегрегация на зрящите, докато са още млади, премахвайки необходимостта от скъпи масови екзекуции.

Мъчех се да не слушам. Не всички държави използваха „НитроМилост“, за да се отървават от ясновидците. Някои прибягваха до смъртоносни инжекции, разстрели, че и до по-лоши неща.

— Вече са постигнати договорености за изграждане на Шеол II в сътрудничество с градовете Париж и Марсилия, които ще станат първите сателитни сциони цитадели във Франция. — Аплодисменти. Минат се усмихваше доволно. — Тази вечер се надяваме да уточним местоположението на поне още два контролни центъра на континента. Но преди това искаме да ви покажем малък спектакъл, доказващ, че мнозина от зрящите могат да използват способностите си и за добро. Пиесата ще ни припомни за мрачните дни преди пристигането на Рефаимите, когато властта е била в ръцете на Кървавия крал. Кралят, изградил дома си върху кръв.

Часовникът удари кръгъл час. Двайсетина развлекатели излязоха един подир друг на сцената. Те щяха да възпроизведат житейската история на Едуард VII, от закупуването на маса за сеанси и петте убийства с нож в покоите му, до бягството от Англия заедно със семейството му. Началото на тъй наречената епидемия и доказателство за нуждата от съществуването на Сцион. Лис също беше там,

застанала на заден план. От двете й страни бяха Нел — момичето, което я бе замествало по време на духовния й шок — и още една гадателка на име Лоте. Трите бяха облечени като част от жертвите на Кървавия крал.

В средата на сцената Надзирателят захвърли мантията си, разкривайки под нея одежди на монарх. Сред публиката се разнесоха дюдюкания. Той играеше Едуард в дните му на престолонаследник на кралица Виктория, целият в кожи и скъпоценности. Първата сцена бе в неговата спалня. Разнесе се писклива музика и актьорът, намиращ се най-близо до публиката, се представи като Фредерик Понсънби, Първи барон Сайсънби — личният секретар на Едуард. Действието щеше да бъде представено през неговия поглед.

— Ваше височество — обърна се той към Надзирателя, — не желаете ли да поизлезем навън?

— Къде ти е късото сако, Понсънби?

— Реших да облека фрак, Ваше височество.

— Мислех, че дори ти знаеш — викна Надзирателят с превзето аристократичен английски акцент, — че на лична сутрешна аудиенция винаги се носи късо сако и цилиндър. А и тези панталони са най-отвратителният чифт, който съм виждал през живота си!

Подсвиквания и подигравки сред публиката. И това безнравствено чудовище бе дръзнало да се нарича наследник на кралица Виктория! Понсънби се впусна в монолог:

— И така, след дълго отърсване от многобройните си приумици, като например тези по повод на моя фрак и панталон — смях в залата, — принцът най-сетне потърси разнообразие. Същия този следобед, той ме покани да го придружа на разходка. О, приятели мои! Нямаше мъка на света, която да може да се сравни с тази на кралицата, наблюдаваща как нейният син поема по пътя на злото.

Погледнах през рамо да видя реакцията на Лорда, но той не беше там.

Размяната на остроумия между Едуард и Понсънби продължи доста време. Всяка от сцените бе замислена да покаже Едуард като жесток, похотлив идиот и пълно разочарование за майка си. Неволно се увлякох в сюжета. Ролята му около смъртта на принц Албърт бе преувеличена до чудовищни размери, включвайки дори дуел.

Овдовялата кралица Виктория се появи, носейки воал и малка диамантена корона.

— Никога не ще мога, нито ще поискам да го погледна, без да потреперя — призна пред публиката тя. — Той ми е тъй чужд, сякаш е бил подменен в люлката. — Одобрителни възгласи. Тя бе бастион на доброто, последният неопетнен монарх преди чумата. Докато публиката се наслаждаваше на изпълнението на актрисата, аз зорко следях часовника. Бе изминал почти половин час, а аз все още не знаех кога потегля влакът.

Следваше кулминацията на пиесата. Сеансът. На сцената изнесоха червени фенери и когато видях Надзирателя, едва не прихнах. Той наистина се вживяваше в ролята си.

— Земната власт не е достатъчна — нареждаше, почти задъхвайки се от злостното естество на своя образ. Спиритическата маса бе наредена и той описваше кръгове с ръце над нея. — Викторианска епоха, казват? А каква ще бъде Едуардовата епоха? Кой крал би могъл действително да се извиси, обременен от оковите на тленността? — Той се приведе над масата, разтърсвайки я. — Да, елате. Надигнете се от сенките. Минете през портала, о, духове на мъртвите. Вселете се в мен и в моите следовници! Пропийте се в самата кръв на Англия!

Докато говореше, червените фенери слязоха от сцената, носени от облечени в черно хора. Те изобразяваха нашествието от духове. Като се пръснаха из залата, актьорите започнаха да сграбчват зрителите напосоки, карайки ги да пищят. Чумата на неестествеността.

Музиката и врявата станаха твърде силни. Надзирателят не спираше да реди своите заклинания. Главата ми взе да се мае. Насред мрака и бъркотията някой ме улови за ръката.

— Бързо — прозвуча в ухото ми гласът на Лорда. — Ела с мен.

Влязохме в помещението под сцената — тясно, тъмно и претъпкано със сандъци и реквизит. Единствената светлина се процеждаше от тавана — червена, като фенерите. По цялото протежение на едната стена бяха окачени плътни кадифени завеси, скриващи ни от погледите на публиката. Не беше лесно в подобна обстановка да се съсредоточа върху онова, което ме чакаше съвсем скоро.

Тук бе малко по-тихо. Актьорите танцуваха над главите ни, но звуците бяха приглушени от дъските. Лордът се обърна към мен.

— Ти си включена в последното действие на пиесата. В заключителната сцена. — Очите му горяха. — Чух я да говори с Гомейса.

Кожата ми настръхна.

— Бяхме наясно, че това предстои.

— Да.

Знаех за намерението на Нашира от самото начало, но сега, щом го чух изречено от него, то изведнъж доби реални очертания. Част от мен се бе надявала тя да изчака още някой и друг ден, да ми даде шанса да се измъкна с влака заедно с останалите. Но Нашира бе жестока. Разбира се, че ще иска да го стори публично, пред цял Сцион. Не би рискувала да ме остави жива.

Сиянието от очите му правеше сенките още по-дълбоки. Но сега в тях имаше нещо различно — нещо сурово, неуловимо. По краката и стомаха ми пропълзяха хладни тръпки. Отпуснах се върху един сандък.

— Няма как да я победя — казах. — Нейните ангели…

— Не, Пейдж. Помисли. Тя търпеливо чака месеци наред, докато ти успееш да се вселиш в друго тяло. Ако не бе развила това умение, тя нямаше как да го вземе от теб. Затова и те облече в жълта туника, за да е сигурна, че животът ти няма повече да бъде заплашван от Емити. Постави те под закрилата на собствения си годеник. Защо ще полага толкова грижи да те опази, ако ти не притежаваше дарба, която вдъхва у нея не само желание да я притежава, но и страх?

— Ти ме научи как да правя всичко това. Тренировките на ливадата. Пеперудата, сърната. Владеенето на духа. Водеше ме към собствената ми смърт.

— Тя ми възложи да го сторя. Затова и ми позволи да те отведа в „Магдалена“. Но аз нямам намерение да те дам на Нашира. Сторих всичко, за да развия дарбата ти — но заради теб, Пейдж. Не заради нея.

Премълчах. Нямаше нищо за казване.

Лордът хвана крайчеца на завесата и с леки докосвания започна да маха грима ми. Позволих му. Устните ми бяха сковани, кожата — ледена. След няколко минути можех да съм мъртва, носеща се в

състояние на безволева сервилност около Нашира. Щом приключи, Лордът отметна косата ми назад. Отново не възразих. Не можех да се фокусирам.

— Не смей да й позволиш да те види уплашена — каза той. — Ти заслужаваш повече. Много повече от онова, което тя смята да направи с теб.

— Не ме е страх.

Взорът му не се откъсваше от мен.

— А трябва. Но не го показвай. За нищо на света.

— Ще й показвам каквото си искам. Не си в положение да ми даваш заповеди. — Отдръпнах глава от ръцете му. — Трябваше просто да ме пуснеш. Да оставиш Ник да ме отведе в Севън Дайълс. Нищо повече. Сега щях да си бъда у дома.

Той приклекна, тъй че очите ни се озоваха на едно ниво.

— Върнах те тук — каза, — защото не можех да намеря сили да се изправя срещу нея без теб. Но по същата причина ще направя всичко възможно, за да се върнеш невредима в цитаделата.

Настъпи мълчание. Не отвръщах лице от неговото.

— Косата ти трябва да бъде прибрана. — Гласът му бе различен, кротък. Той сложи в дланта ми богато украсен гребен. Беше студен на допир. Пръстите ми отказваха да се подчинят.

— Не мисля, че ще се справя. — Поех си бавно, дълбоко дъх. — Ще ми помогнеш ли?

Той не каза нищо, но взе гребена и мина зад мен. Внимателно, сякаш докосваше крехка паяжина, събра косата ми от едната страна на врата, а после я оформи на възел. Не размъкнат и небрежен, както обикновено правех аз, а сложен, изящно сплетен кок. Мазолестите му пръсти преминаваха леко по кожата ми, подреждайки кичурите. По гръбнака ми пробягна едва доловима тръпка. После той пусна косата ми и тя остана вдигната на тила. Допирът му сякаш бе различен. По-топъл. Едва когато видях ръцете му, осъзнах причината.

Лордът не носеше ръкавици.

Пресегнах се и докоснах стегнатата прическа. Невероятно бе как огромни ръце като неговите бяха постигнали подобен резултат.

— Влакът потегля точно в един — изрече в ухото ми той. — Входът е под площадката на ливадата, точно там, където тренирахме.

Откога чаках тези думи.

— Ако тя ме убие, ще трябва да известиш останалите. — В гърлото ми се надигна буца. — Да ги поведеш.

Пръстите му докоснаха рамото ми.

— Няма да се наложи да ги водя аз.

По тялото ми преминаваха тръпки — но не такива, каквито очаквах. Обърнах се да го погледна, а той поправи една непокорна къдрица, като я прибра зад ухото ми. После положи другата си ръка върху корема ми и ме притисна до гърдите си. Топлината му бе успокояваща.

Можех да усетя глада му. Не за аурата ми, за мен. Прислони глава до моята и поглади извивката на шията ми. Сънорамата му бе близо, аурите ни се застъпваха. Шестото ми чувство се усили, поемайки го.

— Кожата ти е студена — каза гърлено. — Никога не съм… — Гласът му замлъкна. Вплетох пръсти в неговите. Държах очите си отворени.

Устните му доближиха брадичката ми. Насочих ръката му към талията си. Допирът му бе мъчително примамлив; не можех да се отдръпна. Не можех да му откажа. Исках това, преди краят да настъпи. Исках да бъда докосвана, да бъда видяна — тук, в тъмната стая, в червената тишина. Повдигнах глава и устните му се сключиха върху моите.

Винаги бях знаела, че рай не съществува. Джаксън ми го бе казвал безброй пъти. Също и Лордът. Имаше само бяла светлина, последната светлина — крайна спирка на ръба на съзнанието, мястото, където всяко нещо намираше своя завършек. А после — кой знае. Но ако имаше рай, усещането там трябваше да бъде такова. Да докосваш етера с голи ръце. Никога не бях очаквала това, не и от него. Нито от когото и да било. Сграбчих раменете му, придърпвайки го към себе си. Той сложи длан върху тила ми. Усещах всеки мазол върху нея. Дъхът му бе горещ. Целувката бе бавна. Не спирай, не спирай. Не можех да мисля за нищо друго, освен за тези думи: не спирай. Ръцете му преминаха по гърба ми, към хълбоците, и ме повдигнаха. Той ме постави върху един сандък. Обгърнах врата му с ръка. Усещах мощния му пулс. Неговият ритъм. Моят ритъм.

Кожата ми гореше. Не можех да спра. Не бях изпитвала нищо подобно в живота си — този трепет в гърдите, тази нужда да докосвам. Устните му разделиха моите. Разтворих широко очи. Спри. Спри,

Пейдж. Започнах да отдръпвам глава. Промълвих някаква дума — може би „не“, може би „да“. Може би неговото име. Той взе лицето ми в шепи, прокара палци по бузите ми. Челата ни се докоснаха. Сънорамата ми се възпламени. Маковете избухнаха в пламъци. Не спирай, не спирай.

Измина само миг. Аз погледнах него, а той мен. Един миг. Един избор. Моят избор. Неговият избор. После ме целуна отново, вече по-настойчиво. Позволих му. Ръцете му ме обхванаха, повдигнаха ме. Аз исках това. Наистина. Толкова много. Прекалено много. Пръстите ми ровеха косата му, впиваха се във врата му. Не спирай. Устните му бяха върху устата, очите, раменете ми, ямката на шията ми. Не спирай. Дланите му погладиха бедрата ми. Смели, дръзки движения, пълни с увереност. Подканящи.

Разтворих ризата му. Плъзнах ръка по гърдите му, целунах жилестия врат. Той сграбчи косата ми. Не спирай. Никога не бях докосвала кожата му. Тя бе гладка, гореща и ме караше да искам и останалото от него. Стигнах до гърба и там напипах белезите. Дълбоки, безмилостни резки. Винаги бях знаела, че са там. Белезите на предателя. Той се напрегна под допира ми.

— Пейдж — каза меко, но аз не спрях. От гърлото му се разнесе тих звук и устните му се върнаха върху моите.

Аз нямаше да го предам. Сезон на костите XVIII бе история и тя нямаше да се повтори.

Двеста години бяха повече от достатъчно.

Шестото ми чувство ме изтръгна от мъглата. Отдръпнах се от Лорда. Той задържа ръце върху талията ми, притискайки ме към себе си.

Нашира бе там, полускрита в сенките. Сърцето ми прескочи мъчително, конвулсивно.

Бягай, казваше вцепенението ми мозък, но не можех да бягам. Тя бе видяла всичко. И още го виждаше. Лъщящата ми от пот кожа, подпухналите устни, разчорлената ми коса. Неговите ръце, уловили ханша ми. Разтворената му риза. Пръстите ми, изследващи кожата му. Нямах сили да ги отдръпна, нито дори да отместя поглед.

Лордът ме прикри зад себе си.

— Аз я насилих — каза с нисък, дрезгав глас.

Нашира не отвърна нищо.

Тя пристъпи в смътната светлина, която се процеждаше през завесите. В ръцете си държеше нещо — стъкленицата с цветето. Погледнах в нея и ушите ми зазвънтяха. Сега то бе напълно разцъфнало, странно и прекрасно, с осем росни венчелистчета. Цветето, което преди беше мъртво.

— Не може да има милост — изрече. — Не и за това.

За момент Лордът съзерцаваше растението. После пламтящият му взор се отмести, срещайки нейния.

Нашира пусна стъкленицата на пода. Стъклото се разби на парчета, изкарвайки ме от вцепенението.

Току-що бях разрушила всичко.

— Арктур, ти си мой кръвен консорт. Ти си Лорд Месартим. Но това не биваше да се случва отново. — Тя направи още крачка напред. — Има само един начин да се спре предателството и той е като се даде нагледен пример какво сполетява предателите. Ще окача тялото ти на градските стени.

— По-добре там, отколкото в служба на твоите прищевки — отвърна Лордът, без да помръдне.

— Винаги толкова безстрашен. Или толкова твърдоглав. — Тя докосна с пръсти лицето му. — Ще се погрижа и всичките ти стари съратници да бъдат унищожени.

— Не — показах се иззад гърба му аз. — Не можеш да…

Не успях да довърша. Ударът, който тя ми нанесе, ме повали на земята. Падайки, мярнах ръба на един сандък, който се заби над окото ми, отваряйки рана. Ръцете ми се заровиха право в натрошеното стъкло. Чух Лордът да произнася името ми със задавен от ярост глас — но после се появиха Тубан и Ситула, нейните верни слуги, дошли да се разправят с него. Тубан извади ножа си и го удари с дръжката по главата. Но той не падна. Този път нямаше да коленичи пред фамилията Саргас.

— Ще се разправя с теб по-късно, Арктур. А сега те лишавам от титлата „кръвен консорт“. — Нашира се отдръпна от него. — Тубан, Ситула — отведете го в галерията.

— Да, господарке. — Тубан сграбчи Лорда за гърлото. — Време е да си платиш дълговете, изменнико на плътта.

Ситула също го улови за рамото. Засрамена, че братовчед й е предател. Той не обелваше и дума.

Не, не. Не можеше всичко да свърши така, не и като Сезон на костите XVIII. Той не беше вече кръвен консорт. Беше съсипан. Бях угасила и последния му лъч светлина. Потърсих очите му, мъчейки се отчаяно да видя надежда за спасение, но те бяха тъмни и застинали и единственото, което долових, бе неговото мълчание. Застанали от двете му страни, Тубан и Ситула го повлякоха навън.

Нашира нагази сред натрошените стъкла. Аз останах неподвижно на пода, където бях паднала. Горчива жлъч се надигаше в гърлото ми. Що за глупачка бях. Какво ли изобщо си мислех? Какво правех?

— Часът ти настъпи, сънеброднице.

— Най-сетне. — От раната на главата ми сълзеше кръв. — Твърде дълго чака.

— Трябва да се радваш. Доколкото разбирам, подобните на теб копнеят за етера. Тази вечер ще можеш да се слееш с него.

— Никога няма да получите този свят. — Сега цялото ми тяло се тресеше — от гняв, не от страх. — Може да ме убиете. Да пленете духа ми. Но не и да пленете всички ни. Седемте печата ви очакват. Джаксън Хол ви очаква. Целият синдикат ви очаква. — Вирнах брадичка и я изгледах дръзко в очите. — Желая ви късмет.

Нашира ме дръпна за косата и ме изправи на крака. Лицето й се доближи на сантиметри от моето.

— От теб можеше да стане повече. Много повече. А както се оказва, скоро ще бъдеш нищо. Всичко, което си била, ще стане мое. — С рязко движение на ръката, тя ме тласна в железните обятия на един Рефаим. — Алсафи, отнеси тази торба кокали на сцената. Време е вече да я отървем от духа й.

Нямаше как да разсъждавам, докато Алсафи ме мъкнеше нагоре по стълбите. Върху главата ми бе надяната торба. Устните ми бяха подути, бузите ми горяха. Едва си поемах дъх.

Лордът вече го нямаше. Бях го изгубила. Единственият ми рефаимски съюзник бе заловен заради мен. Нашира нямаше просто да го убие, не и след като бе паднал толкова ниско да докосва човешко същество с голи ръце. Това бе повече от предателство. Целувайки ме, държейки ме, кръвният консорт бе опозорил цялата си фамилия. Той вече не беше достоен кандидат. Не беше нищо.

Алсафи ме стискаше здраво над лакътя. Скоро щях да умра. След по-малко от десет минути щях да се съединя с етера, като всички останали духове. Сребърната ми нишка щеше да се прекъсне. Никога повече нямаше да се върна в своето тяло, тялото, което бях обитавала деветнайсет години. От този миг нататък щях единствено да служа на Нашира.

Смъкнаха торбата от главата ми. Намирах се отстрани на сцената, където пиесата вече приключваше. Двама Рефаими — Алсафи и Теребел — стояха от двете ми страни. Теребел се приведе към мен.

— Къде е Арктур?

— Отведоха го към галерията. Тубан и Ситула.

— Ние ще се погрижим за тях. — Алсафи пусна ръката ми. — От теб се иска само да забавиш кръвния суверен, сънеброднице.

Знаех, че Теребел е на страната на Лорда, но не подозирах за Алсафи. По нищо не личеше двамата да си симпатизират.

Надзирателят побягна в прогизнал от изкуствена кръв костюм, захвърляйки ножа след себе си. Писъците му за милост отекваха сред стените на залата. Сред окуражителните възгласи на публиката група актьори, облечени в сционски униформи, го подгониха навън към улицата. Аплодисментите бяха оглушителни. Те продължиха и когато Нашира се изкачи по стъпалата, появявайки се отново на сцената.

— Благодаря ви за топлото отношение, дами и господа. Радвам се, че пиесата ви е харесала. — Не изглеждаше никак радостна. — За мен ще е удоволствие, преди края на вечерта, да ви представя и кратка демонстрация на това как работи правосъдната система тук, на Шеол I. Една от нашите зрящи показа такова неподчинение, че не може да й се позволи да живее. Подобно на Кървавия крал, тя трябва да бъде прогонена завинаги от нашите владения, там, където вече няма да навреди на никого. Подмолната дейност на XX-59-40 има дълга история. Тя произхожда от графство Типерари, дълбоко в аграрния юг на Ирландия — район, печално известен с антидържавните си настроения. — Катал Бел пристъпи неловко от крак на крак. Сред делегатите се дочу мърморене. — След пристигането си в Англия бива незабавно въвлечена в лондонския престъпен синдикат. Вечерта на седми март убива двама други ясновидци — Жандарми, намиращи се на сционска служба. Това е хладнокръвен, жесток акт. Жертвите й умират бавно и мъчително. Още същата нощ е доведена в Шеол I.

Нашира прекоси сцената.

— Надявахме се да я превъзпитаме, да я научим да контролира своята дарба. За нас е болезнено да губим млади зрящи. Болезнено е и за мен да призная, че всичките ни усилия да я насочим в правия път се провалиха. За нашето съчувствие тя се отплати с наглост и бруталност. Това не ни остави друг избор, освен да я изправим пред възмездието на Инквизитора.

Огледах се наоколо. Не видях ешафод, нито бесилка или нещо подобно. Но видях меч.

Кръвта застина във вените ми. Това не беше обикновен меч. Златно острие, черна дръжка. Това бе Гневът на Инквизитора, оръжието, с което обезглавяваха политическите предатели. Използваше се само когато заловяха зрящи шпиони в Уестминстърското архонтство. Аз бях дъщеря на изтъкнат сционски учен. Змия в пазвата на държавата.

Алсафи и Теребел изчезнаха зад кулисите. Останах насаме с Нашира. Тя обърна глава към мен.

— Ела насам, 40.

Подчиних се без колебание.

В залата се разнесе приглушен ропот.

— Предателка! — извика Катал Бел, последван от възгласите на още неколцина. Аз не се обърнах. Доста нагло от страна на Бел да нарича мен предателка.

Вървях с високо вдигната глава, мъчейки се да се съсредоточа единствено върху Нашира. Не поглеждах към публиката, нито към галерията, където бяха отвели Лорда. Спрях на няколко крачки от нея. Тя бавно ме заобиколи. Продължих да гледам право напред, дори когато мина зад гърба ми.

— Може би се чудите как въздаваме справедливост тук. Дали с въже, или с огън, както в старите времена. Ето меча на Инквизитора, доставен специално от цитаделата. — Тя посочи оръжието. — Но преди да замахна с него, искам да ви покажа нещо друго — великия дар на Рефаимите.

Емисарите затаиха дъх.

— Едуард VII е бил любопитен човек. Печално известно е, че се е набъркал в неща, в които не е бивало да се бърка. Опитал се е да

контролира сили отвъд човешките познания. Сили, които ние, Рефаимите, познаваме много добре.

Биргита Тядер се бе вторачила в сцената със свъсено чело. Няколко от делегатите, след които и Бел, потърсиха с поглед телохранителите си.

— Представете си най-разпространения вид енергия на земята — Нашира протегна ръка към един близък фенер. — Електричеството. То движи целия ви живот. Осветява градовете и домовете ви. Позволява ви да общувате помежду си. Етерът, Източникът — жизнената сила на Рефаимите — е доста подобен на него. Той може да носи светлина в мрака, познание в невежеството. — Фенерът внезапно се разгоря ярко. — Но когато се използва неправилно, може да унищожава. Да убива. — Светлината изгасна.

— Аз притежавам дарба, която се оказа много полезна през последните две столетия. Някои зрящи показват особено безотговорни умения. Те канализират етера — обиталището на мъртвите — по начини, способни да доведат до насилие и лудост. Именно такъв е бил и Кървавият крал, което е предизвикало трагичната му серия от убийства. Аз съм способна да отстранявам тези опасни отклонения. — Тя посочи към мен. — Ясновидството, подобно на енергията, не може да бъде унищожено, а само прехвърлено. Когато 40 умре, в крайна сметка друг зрящ ще доразвие дарбата й. Но междувременно, държейки я в себе си, аз ще се погрижа тя да не носи вреда.

— Май започна да си измисляш, а Нашира?

Думите неволно се откъснаха от езика ми. Тя се обърна и ме изгледа. Очите й метнаха искри.

— Никога повече няма да проговориш.

Гласът й бе тих.

Рискувах да надзърна към галерията. Беше празна. Долу, под нас, Майкъл мушна ръка в джоба си. У него бе единият от пистолетите.

В дъното на залата се разтвори врата. Теребел, Алсафи и Лордът. Погледите ни се срещнаха над главите на множеството. Златната нишка потрепери. Видях образ на нож — този на пода, който Надзирателят беше захвърлил. Намираше се на метър-два от Нашира. Докато тя се обръщаше с гръб към публиката, духът ми се стрелна през пространството, което ни разделяше. С всеки грам сила, който намерих у себе си, се стоварих върху плутонната й област. Атаката й дойде

изневиделица. Придадох на духа си масивна, чудовищна форма, способна да пробие всяка бариера.

Етерът се разтресе. Призраци полетяха през залата на Кметството от всички посоки. Те се присъединиха към мен по краищата на сънорамата й, разкъсвайки древната броня. Петте ангела се опитваха да я защитят, но вече двайсет, петдесет, двеста духа напираха безмилостно и стените започваха да поддават. Аз не губех време. Проправих си път през сенките и се хвърлих в самото сърце на сънорамата й.

Можех да гледам през нейните очи. Помещението представляваше носещ се вихър от цветове и тъма, от огън и светлина, калейдоскоп от неща, които не бях и подозирала, че съществуват. Така ли виждаха Рефаимите? Навсякъде имаше аури. Аз бях зряща, но сега отведнъж ослепях. Очите й отказваха, не желаеха аз да гледам през тях. Те не бяха мои очи. Насилих ги да се отворят, сведох поглед към ръката си. Твърде голяма, облечена с ръкавица. Зрението ми пак се замъгли. Тя се биеше с мен. Побързай, Пейдж.

Ножът. Ножът беше тук. Побързай. Пресегнах се към него. Само помръдването на ръката ми бе като вдигане на тежка гира. Убий я. Ушите ми кънтяха от писъци и странни, нови звуци — гласове, хиляди гласове. Убий я. Новите ми пръсти се сключиха около дръжката.

Да, ножът беше у мен. Замахнах с ръка и с едно движение го забих дълбоко в гърдите си. Емисарите извикаха ужасени. Отново започнах да виждам като в тунел. Всичко примигваше. Завъртях ножа в онова, от което бе направено проклетото тяло на Нашира. Никаква болка. Тя беше безчувствена към острието на незрящите. Забих го отново, целейки се този път отляво, където се предполагаше, че трябва да е сърцето й. Пак нямаше болка. Но когато замахнах за трети път, изведнъж бях изхвърлена от нея.

Духове се пръснаха из залата, угасвайки всяка свещ. Кметството се потопи в хаос. Когато зрението ми се върна, бе тъмно като в рог. Само писъците не преставаха.

После свещите оживяха отново. Нашира лежеше възнак на сцената. Тялото й не помръдваше. Ножът стърчеше, забит до дръжката в гърдите й.

— Господарке! — извика един Рефаим.

Публиката бе притихнала. Ръцете ми се тресяха, докато се влачех по дъските към нея. Погледнах лицето й, лишените от светлина очи. Духовете от Сезон на костите XVIII все още витаеха отгоре, сякаш я чакаха да се присъедини към тях в етера.

После взорът й се изпълни с мъглява светлина. Бавно, главата й се обърна. Започнах да треперя неконтролируемо, докато я наблюдавах как се изправя в пълния си ръст.

— Много умно — каза тя. — Много, много умно.

Продължих да пълзя, пълзя, драскайки с нокти по пода. Пред смаяния ми поглед тя улови ножа и го изтръгна от гърдите си. От публиката долетяха потресени възгласи.

— Покажи ни още. — Капки светлина се отрониха като сълзи. — Нямам никакви възражения.

Тя подхвърли ножа във въздуха. Той увисна там за миг, като закачен на невидима нишка — и после се понесе към мен. Улучи ме по бузата, оставяйки повърхностна рана. Свещите потрепнаха.

Един от ангелите й бе полтъргайст. Рядко се случваше те да могат да въздействат на физическата материя, но бях виждала това и преди. Апорт, както го наричаше Джаксън. Духове, местещи предмети. Кожата ми се покри със студена пот. Не биваше да се боя. Вече веднъж се бях изправяла срещу полтъргайст. Сега духът ми бе зрял, укрепнал. Можех да се защитя.

— Щом настояваш — казах.

Този път нямаше как да я хвана неподготвена. Тя струпа върху сънорамата си всеки слой броня, с който разполагаше. Сякаш две гигантски врати се затръшнаха пред мен и ме запратиха обратно в собственото ми тяло. Сърцето ми замря. Нещо стягаше главата ми, подобно на менгеме. Дочух познат глас, но той потъна сред протяжен, тънък писък.

Трябваше да се движа. Да не спирам. Тя никога нямаше да се откаже да преследва духа ми. Опрях се на лакти, мъчейки се да открия ножа. Очертанията й се мержелееха над мен, приближаваха се.

— Изглеждаш уморена, Пейдж. Откажи се. Етерът те зове.

— Трябва да съм пропуснала обаждането — изрекох едва.

Не бях готова за онова, което последва. Всичките й пет ангела се събраха и се нахвърлиха вкупом срещу мен.

Те отнесоха защитите ми като черна вълна. Извън сънорамата ми главата ми изтрополи върху дъските. Вътре в нея духовете проправяха пътека през всичко, разхвърляйки диря от червени листенца. Пред очите ми се носеха образи. Всяка мисъл, всеки спомен биваха разбити. Кръв, огън, кръв. Загиващо поле. Сякаш гигантска ръка притискаше гръдта ми, приковавайки ме на едно място. В сандък, в ковчег. Не можех да мръдна, да дишам, да мисля. Петте духа минаваха през мен като нож, прерязвайки съзнанието ми, душата ми. Претърколих се настрана, гърчейки се като настъпено насекомо.

Всяко мускулче в мен тръпнеше в спазми. Отворих клепачи. Изгаряща светлина. Единственото, което виждах, бе Нашира, с протегната ръка, държаща проблясващото на свещите острие. После тя изчезна.

С усилие, от което в очите ми избиха сълзи, повдигнах глава от дъските. Майкъл се бе метнал върху гърба й, отдръпвайки я от мен. Държеше нож, с който замахна към шията й, но пропусна на сантиметри. Само с едно движение Нашира го захвърли от сцената. Той се приземи върху един от сервитьорите и двамата се затъркаляха по пода.

Това я забави само със секунда. Този път щеше да ме довърши. Лицето й отново се надвеси над мен и очите й почервеняха. Всичко край мен потъна в мъгла. Тя ме отслабваше, искаше да е сигурна, че няма да използвам духа си отново. Разстройваше връзката ми с етера. Бях мъртва. Тя коленичи край мен и повдигна главата ми върху лакътя си.

— Благодаря ти, Пейдж Махони. — Острието на ножа опря в гърлото ми. — Няма да пропилея този дар.

Това беше. Дори нямах предсмъртна мисъл. Успях само, с последните си останки от енергия, да се взра в очите й.

И тогава се появи Лордът. Той я отблъсна назад, използвайки огромни пълчища духове, които запращаше срещу щитовете й като жонгльор с безброй факли. Мина ми през ума, че ако бях напълно зряща, гледката сигурно щеше да е внушителна. Теребел и Алсафи също бяха с него, имаше и други — дали това беше Плейона? Силуетите им се сливаха. Сънорамата ми изпускаше странни миражи, от които погледът ми мътнееше. После някой ме грабна на ръце и ме понесе от сцената.

Светът се връщаше на проблясъци. В сънорамата ми вилнееше буря — спомени се лееха през нащърбени като мълнии пукнатини, вихрушки носеха откъснати цветя. Съзнанието ми бе ограбено.

Само част от случващото се достигаше до мен. Лордът бе наблизо. Разпознавах сънорамата му, усещах присъствието й до моята. Той ме носеше нагоре към галерията, далеч от онова, което се бе случило за няколкото минути, докато бях в безсъзнание. Щом ме остави на пода, усетих спичащата се върху лицето си кръв. Едва разбирах къде се намирам.

— Дръж се, Пейдж. Трябва да се държиш.

Ръката му приглади косата ми. Гледах лицето му, мъчейки се да накарам чертите му да спрат да се размиват.

Появи се още един чифт очи. Стори ми се, че бяха на Теребел. За кратко изпаднах отново в несвяст, само за да се пробудя с глухо бучене в ушите. Шумът притискаше слепоочията ми. Когато отворих очи, Лордът бе надвесен над мен. Намирахме се в галерията, над суматохата в залата.

— Пейдж — каза той. — Чуваш ли ме?

Звучеше като въпрос. Аз кимнах.

— Нашира — промълвих едва шепнешком.

— Тя оживя. Но също и ти.

Значи още бе жива. Нашира още бе тук. Усетих лек пристъп на паника, но бях твърде слаба, за да реагирам. Нищо не беше приключено.

Отдолу проехтя изстрел. Като изключим неговите очи, виждах единствено тъмнина.

— Там имаше… — Лордът приближи ухо до устните ми, за да ме чуе. — Там имаше полтъргайст. Тя притежава полтъргайст.

— Да. Но ти дойде подготвена. — Пръстът му докосна деколтето ми. — Нали ти казах, че това може да ти спаси живота?

Сиянието от очите му заигра върху медальона — сублимирания предмет, предназначен да отблъсква полтъргайсти. Подаръкът от него, който взех насила и почти никога не носех.

Лордът ме повдигна към гърдите си, придържайки главата ми е длан.

— Пристига помощ — каза много тихо. — Те дойдоха за теб, Пейдж. Седемте печата дойдоха.

Отново ми причерня и шумът се усили. Сънорамата ми се бореше да оцелее. Пораженията бяха жестоки. Ако изобщо започнеше да се възстановява, това щеше да стане след дни. Във всички случаи обаче аз не можех да се движа, а времето изтичаше. Трябваше да стигна до ливадата, да намеря изхода. Да си отида вкъщи. Нищо друго нямаше значение.

Щом вдигнах отново клепачи, ме заслепи ярка светлина. Не от свещи. Опитах да се предпазя от нея, дишайки на пресекулки.

— Пейдж. — Някой улови протегнатата ми ръка. Не Лордът. Някой друг. — Пейдж, миличка.

Познавах този глас. Но той не можеше да е тук. Навярно бе мираж, излязъл от повредената ми сънорама. Но щом усетих допира му, разбрах, че е истински. Главата ми още лежеше в скута на Лорда.

— Ник — промълвих с труд. Той бе облечен в черен костюм и червена вратовръзка.

— Да, sotnos, аз съм.

Погледнах пръстите си. Бяха със сивкав оттенък. Ноктите ми се открояваха върху тях като моравосини петна.

— Пейдж — прошепна припряно Ник. — Просто си дръж очите отворени. Стой с нас, скъпа. Чуваш ли?

— Ти… трябва да вървиш — изхриптях.

— Да, и ти също идваш с мен.

— Хайде, гълъбчета — каза нов глас. — Нямаме време за губене. Ще се погрижим за малката ни изгубена бродница, щом стигнем в цитаделата.

Джаксън.

Не, не. Защо бяха дошли? Нашира щеше да ги види.

— Дотогава ще е твърде късно. — Същата пронизваща светлина блесна в очите ми. — Липсва реакция на зениците. Церебрална хипоксия. — Една ръка отметна косата от лепнещото ми чело. — Къде, по дяволите, е Даница?

Не можех да разбера защо Лордът не говори. Той беше тук, усещах го.

Още едно затъмнение. Когато зрението ми се върна, нещо покриваше носа и устата ми. Разпознах мириса на пластмаса — дихателния апарат, портативната версия на животоподдържащата система на Дани. Наблизо имаше още сънорами, скупчени край мен.

Ник ме взе в прегръдките си, придържайки маската върху лицето ми. Поглъщах кислорода с натежала глава. Никога в живота си не се бях чувствала толкова разбита.

— Не се получава. Сънорамата й е увредена.

— Влакът няма да ни чака, Ник — рече натъртено Джаксън. — Ще се наложи да я носиш. Хайде, да тръгваме.

И тогава, за пръв път от няколко минути насам, Лордът проговори.

— Аз мога да й помогна.

— Не я доближавай — предупреди го Ник.

— Няма друг начин. НОБ всеки момент ще тръгнат откъм моста. Те ще забележат аурата ви незабавно, доктор Нигорд. Репутацията ви в Сцион ще бъде съсипана. — Той ги погледна. — Пейдж ще умре, ако не направите нищо. Сънорамата й може да се поправи, но трябва да се действа бързо. Не искате да изгубите сънебродницата си, нали Бели заклинателю?

— Откъде знаете името ми? — подскочи като ужилен Джаксън. Не го виждах в тъмното, но усетих внезапната промяна в сънорамата му, издигнатите защитни стени.

— Имаме си своите начини.

Думите им достигаха до мен само като последователност от звуци, неразбираема, лишена от смисъл. Ник се наведе над мен, усетих топлото ми дихание.

— Пейдж — изрече в ухото ми. — Този мъж твърди, че е способен да те излекува. Мога ли да му имам доверие?

Доверие. Разпознавах тази дума. Пропито със слънце цвете на границата на възприятието, зовящо ме от един друг свят. От един различен живот, преди полето е маковете.

— Да.

Веднага щом го казах, Лордът приближи до мен. Над рамото му виждах Плейона.

— Пейдж, искам да свалиш цялата си духовна защита. Ще го направиш ли сега?

Сякаш имах някаква останала защита. Той пое един флакон от облечената в ръкавица ръка на Плейона. На дъното му имаше малко амарант. Белязаните. Навярно се бяха запасявали е него, пестили всяка капка от скъпоценната течност. Той сложи малко под носа ми, намаза и

устните ми. Под кожата ми се просмука топлина. Самият етер сякаш ме викаше, настояваше да отворя съзнанието си. Обхвана ме гореща вълна, разкъсаните ръбове на сънорамата ми започнаха да се съединяват. Лордът прокара палец по бузата ми.

— Пейдж?

Аз примигнах.

— Добре ли си?

— Да — казах. — Така мисля.

Седнах, после се опитах да стана. Ник ми помогна да се изправя на крака. Болка нямаше. Примигнах и разтърках очи, мъчейки се да свикна с тъмнината.

— Как, за бога, се озовахте тук? — попитах, сграбчвайки го за раменете. Не можех да откъсна поглед от него. Наистина беше тук, беше истински.

— Заедно със сционската делегация. Ще ти обясня по-късно. — Той ме прегърна силно. — Хайде, да се махаме от тук.

Джаксън стоеше на няколко крачки встрани, стиснал бастуна си с ръце. От двете му страни бяха Даница и Зийк. Всички носеха дрехи със сционски цветове. От другата страна на галерията Надин стреляше безразборно по емисарите с пистолета си. Двамата Рефаими ме наблюдаваха.

— Лорде — попитах, поемайки дълбоко дъх, — колко… колко време ни остава?

— Петдесет минути. Трябва да вървите.

По-малко от час. Колкото по-бързо стигнехме влака, толкова по-скоро можех да пусна сигналната ракета за останалите зрящи.

— Надявам се все още да си наясно на чия страна играеш, Пейдж — каза Джаксън, оглеждайки ме от глава до пети. — Почти ме накара да се усъмня с онова твое малко изпълнение в Лондон.

— Виж, наоколо умират хора — сопнах му се аз. — Умират зрящи. Не може ли да забравим случката за момент и да се погрижим как час по-скоро да се измъкнем от тук?

Той така и нямаше шанс да ми отговори. Група Рефаими нахълтаха в галерията, тласкайки пред себе си маса от духове. Лордът и Плейона преградиха пътя им.

— Тръгвайте! — викна Лордът.

Бях разкъсана на две. Джаксън вече се спускаше по стълбите, следван от останалите.

— Пейдж, хайде! — подкани ме Ник.

Плейона възпря първата вълна. Лордът се обърна към мен.

— Бягай. Стигни Порт Медоу. Ще се срещнем там.

Нямах друг избор. Не можех да го принудя да тръгне с мен; оставаше ми само да го послушам и да се надявам, че постъпвам правилно. Ник ме сграбчи за ръката и двамата се устремихме към изхода на Кметството. Времето ни притискаше безмилостно.

Харлита и Рефаими се бяха устремили към улицата. Фоайето бе задръстено от паникьосани делегати и техните телохранители. Смесихме се с общия поток. В този миг етерът потрепери и аз спрях. Обърнах се обратно към залата. Нещо не беше наред. Преди да осъзная какво правя, вече тичах нагоре по широките каменни стъпала.

— Къде тръгна, по дяволите? — викна подире ми Джаксън.

— Просто отидете при влака — отвърнах, без да се обръщам. Не чух отговора му, но Ник ме настигна и ме хвана за лакътя.

— Какво правиш?

— Върви с Джаксън.

— Не можем да се бавим повече. Ако НОБ видят аурата ми…

Той млъкна, щом влязохме в опустялата зала.

Мракът изпълваше всяко кътче от нея. Повечето свещи бяха угаснали, но три от червените фенери все още светеха на местата, където бяха паднали. Драпериите от изпълнението на Лис лежаха на две безформени купчини. Обърнах се към тях, долавяйки смътното потрепване на сънорама. Претичах през мраморния под и се хвърлих на колене.

— Лис — докоснах я по лицето. — Лис, добре ли си?

Какво търсеше тук, вътре? Косата й лепнеше от кръв. Не можеше да е мъртва, не и след толкова усилия да я спасим, не и след всичко, което бяхме направили заедно. Не биваше да умира. Себ бе умрял, защо трябваше и тя да го последва?

Клепачите й съвсем леко се повдигнаха. Още бе облечена в костюма на една от жертвите на краля. Щом ме видя, устните й се извиха в мимолетна усмивка.

— Ей — изрече немощно. — Съжалявам, че… закъснях.

— Не — стиснах ръката й. — Не смей да умираш, Лис, чуваш ли? Моля те. Веднъж вече почти те изгубихме. Не ни го причинявай отново.

— Радвам се, че някой го е грижа.

Очите ми се наляха със сълзи — студени, потрепващи сълзи, които не искаха да паднат. От устата й рукна кръв. Не можех да кажа къде свършва сценичната кръв и къде започва нейната.

— В-вървете — простена тя. — Направете каквото аз н-не можах. Исках само да… да се върна у дома.

Главата й клюмна настрана. Пръстите й се отпуснаха в моите, а духът й се изплъзна към етера.

Останах така за минута, вторачена в тялото. Ник, със сведен поглед, покри лицето й с част от драперията. Лис си отиде. Нарочно си го повторих наум. Лис си отиде, също като Себ. Ти не ги спаси и сега тях вече ги няма.

— Трябва да изречеш тренодията — промълви Ник. — Аз не знам името й, sotnos.

Беше прав. Лис не би искала да остане тук, в своя затвор.

— Лис Раймор — надявах се, че това е пълното й име. — Оттегли се в етера. Всичко тук е уредено. Всички дългове са платени. Вече няма нужда да оставаш между живите.

Духът й изчезна.

Не можех да я гледам повече. Това не бе Лис, а само нейната обвивка, сянката в света, който бе оставила след себе си.

Ракетният пистолет лежеше под студената й длан. Нейна бе задачата да даде сигнала. Внимателно го измъкнах измежду пръстите й.

— Тя не би искала да се откажеш. — Ник ме наблюдаваше, докато проверявах дали е зареден. — Поне ти няма да свършиш като нея.

— О, не съм толкова сигурен.

Познавах този глас. Не виждах Гомейса Саргас, но стените отекнаха от думите му.

— Ти ли я уби, Гомейса? — изправих се на крака аз. — Доволен ли си сега, когато най-сетне е мъртва?

Тишината бе изобличаваща.

— Не ти подобава да се криеш в сенките, Гомейса — изрече някой зад мен. Озърнах се. Лордът бе влязъл в залата, а погледът му бе прикован нагоре към галерията. — Освен, разбира се, ако не се боиш от Пейдж. Отвън градът гори. Фасадата на вашата власт вече е сринатa.

Ехиден смях. Цялата се напрегнах.

— Не ме е страх от Сцион. Те ни сервираха света си върху сребърен поднос, Арктур. Сега настъпи време да вечеряме.

— Върви по дяволите — казах.

— Не ме е страх и от теб, 40. Защо бихме се плашили от смъртта, след като ние сме смъртта? Освен това, да се махна от този гниещ свят — вашия малък свят на цветя и плът, — би било почти блаженство. Само да нямахме още толкова много работа тук. — Приближаващи стъпки. — Няма как да убиеш смъртта. Нима би могла да изгориш слънцето или да удавиш океана?

— Сигурна съм, че ще се намери някакъв начин — отвърнах.

Гласът ми бе твърд, но инак цялата треперех — и аз самата не знаех дали от гняв, или от страх. Зад Лорда застана още един Рефаим. Придружаваше го и Теребел.

— Бих искал да си представите нещо — продължи Гомейса. — Особено ти, Арктур. Предвид на това колко много имаш за губене.

Лордът не каза нищо. Опитах се да определя откъде идва гласът. Някъде над мен. Галерията.

— Бих искал да си представите пеперуда. Сещате се — пъстроцветна, с преливащи крила. Тя е прекрасна. Ненагледна. А после вземете молеца. И той приема същата форма — но колко различен е само! Блед, немощен, грозен. Жалко, саморазрушително създание. Не може да управлява дори себе си. Види ли огън, устремява се към него, търсейки топлината. И щом достигне пламъка, изгаря. — Гласът му ехтеше отвсякъде. Изпълваше слуха ми, главата ми. — Така гледаме ние на вашия свят, Пейдж Махони. Като на кутия с молци, чакаща само да бъде изгорена.

Сънорамата му бе толкова близо. Подготвих духа си. Не ме беше грижа колко жестоко ще го нараня. Той бе убил Лис; сега аз щях да убия него. Лордът ме улови за китката.

— Недей. Ние ще се погрижим за него.

— Искам аз да го направя.

— Не можеш да отмъстиш за нея, сънеброднице. — Плейона гледаше по посока на врага. — Върви на ливадата. Времето изтича.

— Да, върви на ливадата, 40. Хвани нашия влак за нашата цитадела. — Гомейса се показа иззад колоните. Очите му бяха налети със свежа аура — последната, която бе взел от Лис Раймор. — Толкова ужасно ли беше тук, 40? Ние ти предложихме своето убежище, своята мъдрост, дадохме ти нов дом. Тук ти не беше неестествена — вярно, по-низшестояща, но имаща своето място. Докато за Сцион си само симптом на чумата. Обрив върху тънката им кожа. — Той протегна скритата си в ръкавица ръка. — Там нямаш дом, сънеброднице. Остани при нас. Виж какво се таи в дълбините.

Мускулите ми се напрегнаха до скъсване. Той гледаше право към мен — в очите ми, в сънорамата ми, в най-тъмните ми кътчета. Знаеше, че думите му имат смисъл. Познаваше добре извратената им логика; бе разчитал на нея в продължение на два века, използвайки я, за да изкушава слабите. Преди да успея да му отговоря, Лордът ме блъсна с ръка и ме събори на земята. Извито острие прелетя със звън край рамото му, над главата ми. Не го бях видяла в мрака. Докато падах на пода, той се втурна към Гомейса. Теребел и другият Рефаим затичаха след него, като надаваха страховити звуци, събирайки свити от духове. Ник ме сграбчи, за да ме изправи, но аз не усещах ръцете му. Усещах единствено етера, където танцуваха Рефаимите.

Въздухът около мен изтъня като сребрист воал. Не виждах четиримата биещи се, но долавях техните движения. Всяко напрягане на мускул, всяка стъпка и обръщане изпращаха вибрации през етера. Те танцуваха на ръба на живота. Танц на титани, танц на смъртта.

Загиналите от Сезон на костите XVIII все още витаеха наоколо. Теребел събра около трийсет от тях и ги запрати по посока на колоните. Сплетени един в друг, те се стовариха върху сънорамата на Гомейса. Никой зрящ не би оцелял след подобен удар.

Неговият смях се извиси до тавана. С едно махване на ръката той разпръсна множеството; духовете се разлетяха из цялата зала като късчета от раздробено огледало. Тялото на Теребел бе захвърлено срещу една колона като парцалена кукла. В омръзналия въздух се разнесе кухият трясък на кост, срещнала мрамор. Когато другият Рефаим се нахвърли срещу него, той просто вдигна рязко ръка.

Движението запрати нападателя върху сцената. Дъските се разцепиха под тежестта му и той пропадна през тях.

Отстъпих назад, подхлъзвайки се върху кървавия под. Нима Гомейса бе някакъв вид полтъргайст! Явно можеше да използва апорт — да движи неща, без да ги докосва. При тази мисъл сърцето заби лудешки под ребрата ми. Той можеше да ме размаже в стените или тавана, когато си поиска.

Остана единствено Лордът. Той се обърна с лице към противника си, страховит в сумрака.

— Е, заповядай, Арктур — рече Гомейса, разпервайки широко ръце. — Дойде време за разплата.

И тогава сцената се взриви.

29
РАЗДЯЛАТА

Експлозията бе оглушителна. Горещата вълна ме отхвърли назад. Приземих се тежко върху дясната си страна; усетих как бедрото ми изпука. Ник ме сграбчи, изправи ме на крака и ме затегли навън, към фоайето. Едва бяхме достигнали вратата, когато пламъците ни застигнаха. Хвърлих се на земята и закрих главата си с ръце. От Кметството изригнаха огнени кълба, разбивайки прозорците. Приведена ниско, запълзях колкото се може по-бързо. Ракетният пистолет все още беше в ръката ми.

Никой от харлитата не притежаваше боеприпаси, с които да предизвика такава експлозия. Джулиан навярно бе скрил нещо от мен. Кога бе успял да заложи подобна мина и откъде я бе взел? Може би от Ничията земя? И що за мина бе способна да превърне цяла една сграда в огнен ад?

Сред гъстия пушек Ник ме хвана за лакътя и ме повдигна отново. От косата ми изпопадаха натрошени стъкла. Давеше ме кашлица, очите ми смъдяха.

— Чакай — дръпнах се от него. — Лордът…

Не можеше да е мъртъв. Ник викаше нещо, но гласът му идваше сякаш от много далеч. Опитах да използвам златната нишка. Да видя, да чуя, да почувствам чрез нея. Нищо.

Отвън сирените виеха, а в съседната улица пламтеше неудържим пожар. От Стаята изригваха огнени езици и черни кълба дим. Доколкото можех да различа, две резиденции горяха. Едната беше Бейлиъл, единственото здание, разполагащо с електричество. Сега на делегатите нямаше да им е никак лесно да пратят вест до цитаделата. Благодаря ти, Джулиан, помислих си. Където и да си, благодаря ти.

Ник ме взе на ръце.

— Трябва да побързаме — изрече с дрезгав глас. С изпито от напрежение лице, той оглеждаше непознатия град. — Пейдж, не мога да се ориентирам тук. Как да стигна до влака?

— Просто върви на север. — Опитах да се измъкна от прегръдката му, но той ме стисна още по-здраво. — Мога да ходя и сама, по дяволите!

— Току-що преживя експлозия и нападение от полтъргайст! — сопна се Ник с почервеняло от гняв лице. — Не съм дошъл чак дотук, за да те оставя да загинеш ей така, Пейдж. Поне веднъж в живота си позволи на някой да се погрижи за теб.

Шеол I бе в състояние на война. Сега, след опожаряването на Кметството, бунтовниците се бяха изсипали на улиците, където се биеха срещу Рефаимите с всички налични средства. Сционските емисари бягаха напосоки, следвани от бодигардовете си, които стреляха по тълпата. Отрядът на Джулиан, отговорен за подпалването, бе прегърнал задачата си с убийствен ентусиазъм — по-голямата част от Птичарника също гореше. Исках да остана, да се бия, но трябваше да изстрелям сигналната ракета. Така щях да спася повече животи.

Ник избра най-безопасния маршрут, през една тясна уличка, по-далеч от сражението. Мярнах разпокъсани схватки — харлита, незрящи и бели туники, биещи се редом срещу отделни Рефаими. Дори Сирил се бе присъединил към борбата.

До ушите ми достигна пронизителен писък. Погледнах над рамото на Ник. Беше Нел, дърпаща се помежду двама Рефаими.

— Никъде няма да ходиш, 9 — каза единият от тях, като я улови за косата и изви главата й назад. — Трябва да се нахраним.

— Не! Пуснете ме! Никога вече няма да ядете от мен, паразити проклети!

Виковете й секнаха, когато нейният наставник запуши устата й с длан.

— Ник! — креснах аз.

Той долови неистовата нотка в гласа ми и отпусна ръце. Скочих на земята и се затичах право към Нел. Нямах никакво оръжие — но имах дарбата си. Тя вече не бе моето проклятие. Тази вечер щеше да спаси, а не да отнеме нечий живот.

Хвърлих духа си срещу по-едрия Рефаим. Пробих сънорамата му, достигнах плутонната област и се завтекох обратно към собственото си тяло. Озовах се там тъкмо навреме, за да се подпра на ръце и да не разбия брадичката си в паважа. Без да има представа какво се е случило, Нел се освободи от хватката му, извади нож и го заби дълбоко

в хълбока на втория си мъчител. Същевременно, сякаш от нищото, успя да привлече дух и го запрати в лицето му. Той нададе ужасяващ рев. Другарят му още се олюляваше от моята атака. Нел грабна падналата си торба със запаси и си плю на петите.

Макар и ранени, двамата Рефаими продължаваха да са опасни. Онзи, когото бях нападнала, ме съзря и очите му — оранжеви на цвят — се фокусираха върху мен. Той посегна към ножницата на ръкава си.

— Върви обратно в етера, сънеброднице.

Бляскавото острие се стрелна към мен. Не се отклоних достатъчно бързо и то закачи ръката ми над лакътя. Ник стреля веднъж. Куршумът улучи Рефаима в гърдите — без резултат.

Атакувах повторно сънорамата му и възползвайки се от моментната му слабост, вдигнах ножа, който бе хвърлил по мен, и го забих в гърлото му.

Грешката ми бе, че забравих за спътника му. Целият въздух излезе от дробовете ми, когато той се стовари върху мен, приковавайки ме към земята. Гигантският му юмрук профуча на сантиметър от лицето ми.

Ник захвърли пистолета. Докато Рефаимът замахваше за втори удар, той привлече три близки духа и един подир друг ги запокити насреща му. Същевременно усетих как етерът се залюля от яркия образ, който проектира в сънорамата му, за да го заслепи. В мига, в който противникът ми отслаби хватката си, борейки се с духовете и видението, аз скочих на крака и се завтекох към Ник.

Не се бяхме отдалечили много, когато шестото ми чувство потрепна. Извърнах глава срещу поредната заплаха.

— Ник!

Той разбра. С едно неуловимо движение захвърли раницата си на земята и привлече нова свита от духове. Мишената бе позната — Алудра Чертан.

— Привет, бродница — рече тя, без дори да поглежда към него. — Мисля, че още съм ти длъжница заради онзи малък номер в параклиса.

— Не се доближавай — предупреди я Ник.

— А ти изглеждаш толкова апетитен.

Ирисите й промениха цвета си.

Лицето на Ник се сгърчи. Очите му се наляха с кръв, а вените на врата му изпъкнаха. — Почти толкова апетитен, колкото нея — продължи Алудра, приближавайки към нас. — Може пък да те задържа за себе си, оракуле.

Ник опря ръце на коленете си, мъчейки се да остане прав.

— Убих кръвния ви наследник — казах аз. — Не мисли, че няма да сторя същото и с теб. Защо просто не пропълзиш обратно в пъкъла, откъдето си дошла?

— Краз беше арогантно създание. Аз не съм като него. Знам кой от враговете ми си струва скъпоценното ми време.

— И аз съм един от тях?

— О, да.

Застинах неподвижно. Зад нея имаше нещо — сянка. Гигантска, тромава сянка. Тя бе твърде заслепена от лакомията си, за да я види. Разпознах черната дупка в етера. Вонящото изчадие.

— И колко точно време струвам?

— О, само минутка. — Тя вдигна ръка. — Но и тя е предостатъчна, за да се умре.

После изражението й се смени. Изумление и потрес. Беше го усетила, но не се обърна навреме. Нещото я сграбчи още преди да е помръднала. Бели очи. Мъртви очи. Видях само откъслечни фрагменти — газените фенери угаснаха при появата му, — но и те бяха достатъчни, за да жигосат дълбоко паметта ми, да се впият в нейната тъкан, белязвайки деликатната повърхност на моята сънорама. Алудра нямаше никакъв шанс. Писъкът дори не успя да излезе от гърлото й.

— Да — казах. — Наистина е предостатъчна.

Ник стоеше като истукан, със стиснати челюсти и широко разтворени очи. Сграбчих го за ръката и побягнах.

Тичахме колкото ни държат краката. Емитите бяха в града. Точно както през Сезон на костите XVIII.

— Още колко ни остава? — викна той.

— Близо сме — отвърнах, без да пускам ръката му.

— Какво беше това? Какво е правил Сцион тук?

— Какво ли не.

Хванахме странична уличка, една от няколкото, водещи към призрачния град. Нечий силует се носеше олюлявайки се насреща ни.

Ник и аз реагирахме едновременно. Той подложи крак и момчето полетя върху паважа, а аз притиснах с лакът адамовата му ябълка.

— Бързаш ли за някъде, Карл?

— Махнете се от мен! — Дрехите му бяха прогизнали от пот. — Те идват. Пуснали са ги в града.

— Кой идва?

— Зумерите. Зумерите! — Той ме блъсна в гърдите, почти ридаейки. — Не можа ли просто да стоиш мирна? Трябваше ли непременно да разрушиш всичко? Това място е всичко, което имам — няма да ми го отнемеш…

— Имаш целия свят. Да не би да си забравил за него?

— Целият свят? Там аз съм урод! Всички сме уроди, 40! Уроди, говорещи с мъртъвци. Затова се нуждаем от тях — посочи той с пръст по посока на центъра. — Нима не разбираш? Само тук е безопасно за нас. Те скоро ще започнат да ни нападат, да ни избиват…

— Кой?

— Незрящите. Щом узнаят истината. Щом разберат какво искат Рефаимите. Никога повече няма да се върна там. Не ти искам безценния свят, можеш да си го задържиш!

Пуснах гърлото му. Той се изправи запъхтяно и хукна отново. Ник гледаше недоумяващо подир него.

— Ще има доста да ми разказваш, когато се приберем у дома.

Карл се скри зад ъгъла.

До ливадата оставаше още около километър, но не очаквах да стигнем дотам без бой. Нашира все още бе някъде навън, а и вероятно не всички събирачи на кости бяха пили от отварата на Дъкет. Като се прикривахме в сенките на сградите, продължихме нататък през призрачния град.

В далечината отекна експлозия. Ник не спря. Прозорците на сградите зазвъняха. Не разбирах какво става. Дали хората не се опитваха да прекосят минното поле? Може би се чудеха защо се бави ракетата и обзети от паника, бяха побягнали през гората. Трябваше час по-скоро да им дам сигнал. Достигнахме края на безлюдната улица и свихме по пътеката към Порт Медоу. Видях оградите и табелата. Край нея се бе скупчила малка група, вероятно търсейки изхода от града.

И Лордът. Застанал сред тях. Изпоцапан, покрит със сажди, но жив. Той ме взе в обятията си.

— Къде, по дяволите се, дяна? — изтръгна се от гърдите ми.

— Извини ме. Трябваше да се отклоня за малко. — Погледът му се отмести към града. — Вие ли заложихте запалителната бомба под сцената?

— Не. — Отвърнах задъхано аз. — Освен ако…

— Какво?

— 12. Онзи червеноризец, оракулът. Той спомена за някакъв алтернативен план.

— Хайде да караме по същество. — Ник изгледа първо Лорда, после мен. — Къде е входът за тунела? Когато пристигнахме, беше все още светло. — И действително, сега ливадата тънеше непрогледен в мрак.

— Не е далеч — каза Лордът.

— Добре. — Ник погледна фосфоресциращия циферблат на часовника си и избърса устни с трепереща ръка. — Заклинателят тук ли е?

— Можеш да използваш истинското му име, Ник. — Усетих как по шията ми се стича струйка пот. — Той знае.

— Господин Хол и трима от вашите спътници са вече на ливадата и ви очакват — отвърна Лордът. Очите му оставаха приковани към града. — Пейдж, мисля, че вече е време да изстреляш сигналната ракета.

Ник отиде до портата, където Джаксън изглеждаше зает да изучава етерната ограда. Аз останах при Лорда.

— Съжалявам за Лис — каза той.

— Аз също.

— Ще се погрижа Гомейса никога да не забрави смъртта й.

— Не го ли уби?

— Експлозията ни попречи. Той бе много по-силен от нас, току-що се беше нахранил. Все пак успяхме да го отслабим, нищо чудно пожарът в Кметството да е довършил останалото.

Дори и сега ръцете му бяха скрити в ръкавици. Нещо ме бодна отвътре, може би обида. Дали не бях прибързала, смятайки, че се е променил? Лордът ме погледна. Златната нишка завибрира, съвсем леко. Не знаех какво се опитваше да ми предаде, но изведнъж се почувствах по-концентрирана и решителна. Стиснах дръжката на

сигналния пистолет. Той отстъпи крачка назад. Прицелих се високо над ливадата, дръпнах ударника и отвърнах лице встрани.

Ракетата увисна над ливадата и засия ярко като звезда. Червената ѝ светлина заигра в нозете ни и в очите на Лорда. Наблюдавах я, докато бавно угасна.

На мястото ѝ останаха да блещукат звездите. Може би за последен път виждах такива звезди — над град без електричество, без смог. Или може би един ден целият свят щеше да изглежда така. Свят под десницата на Нашира. Един голям, тъмен затвор.

Лордът постави ръка върху рамото ми.

— Трябва да вървим.

Отправих се заедно с него към портата. Насъбралите се хора — общо осмина — преминаха заедно с нас. Щом се озовахме от другата ѝ страна, на ливадата, той я остави широко отворена и извади още един флакон. Имаше у себе си повече флакони от някой знахар.

Този съдържаше ситни бели кристали. Сол. Лордът изсипа тънка линийка от нея напряко на входа. Канех се да го питам за Емитите, когато Джаксън изведнъж ме сграбчи за яката и ме притисна с гръб към един от стълбовете на оградата. Усетих напрежението ѝ толкова близо, че косата ми взе да припуква.

— Идиотка — кресна в лицето ми той. — Току-що им показа точно къде се намираме.

— Именно това е целта — отвърнах. — Няма да оставя тези хора да умират тук, Джаксън. Те са зрящи.

Мускулите на лицето му се сгърчиха от ярост. Това бе онзи Джаксън, от когото се боях — мъжът, притежаващ живота ми.

— Съгласих се да дойда тук, за да спася своята сънебродница — процеди през зъби той. — А не някаква сбирщина от гадатели и авгури.

— Това не е мой проблем.

— Твой е, и още как. Ако направиш още нещо, с което да застрашиш начинанието — начинанието да спасим теб, неблагодарно келешче, — ще направя така, че никога повече да не видиш бял ден. Ще те пратя в копторите на „Джейкъбс Айлънд“[1], при крънкачите, гадаещи на смрадливи вътрешности, и другите несретници, захвърлени там от живота. Ще видиш как ще се отнасят там към теб. — Студените му пръсти стискаха гърлото ми. — Пет пари не давам за

онези хора. Те за заменими, ние — не. Може и да си си извоювала известна независимост, о, прекрасна моя, но ще правиш точно каквото ти се казва. И нещата ще тръгнат постарому.

Думите му сякаш смъкнаха пластове от сънорамата ми. Върнах се във времето, когато бях шестнайсетгодишна, бояща се от околния свят, бояща се от онова, което бе в мен. Много вода бе изтекла оттогава. Сега бях друга.

— Не — отвърнах. — Аз напускам.

Изражението му се промени.

— Не можеш просто да напуснеш Седемте печата — каза.

— Току-що го направих.

— Животът ти ми принадлежи. Сключихме сделка. Ти подписа договор.

— Не ме е грижа какво ще кажат другите босове. Ако съм твоя собственост, Джаксън, то тогава работата ми при теб е най-обикновено робство. — Отскубнах се насила от хватката му. — Стига ми толкова за един живот.

Думите изскочиха сами от устата ми, но мозъкът ми сякаш отказваше да ги осъзнае.

— Ако аз не мога да те имам, никой няма да те има — изрече бавно Джаксън. — Няма да отстъпя своята сънебродница.

Говореше сериозно. След случилото се на Трафалгар Скуеър бях наясно с кръвожадността му. Самата му аура я издаваше. Щеше да ме убие, ако зарежех службата при него.

— Пейдж, какво става? — попита Ник, забелязал случващото се.

— Напускам — казах аз. И още веднъж: — Напускам. — Трябваше сама да си го втълпя в главата. — Когато се върнем в Лондон, няма да дойда в I-4.

Ник изгледа Джаксън.

— Нека поговорим за това по-късно. Сега нямаме време. Остава ни четвърт час.

Напомнянето ме сепна.

— Бързо — казах. — Трябва да качим всички на влака.

Надин се появи, плувнала в пот.

— Къде беше входът? — попита тя. — Някъде тук слязохме.

— Ще го намерим. — Погледнах зад гърба й, но видях само Зийк. — Дани не е ли с вас?

— Не отговаря на радиостанцията. Не знам къде се изгуби.

— Тя работи за Сцион — обади се Ник. — Може да се промъкне заедно с делегацията, макар да не е идеалният вариант.

— А Елайза?

— Остана в Севън Дайълс. Трябваше поне един да пази квартирата.

— Добре, нека засега всички останем приятели — доближи ни Джаксън, оправяйки дрехите си. — По-късно ще обсъдим различията си, на спокойствие. Хайде, да хващаме влака.

— Няма ли да изчакаме Дани? — попита неспокойно Зийк.

— Мило момче, това момиче е способно да мине през огън и вода. Ще се оправи и сама.

И Джаксън мина небрежно покрай мен, палейки пура. Как можеше да пуши в подобен момент? Сигурна бях, че просто си придава вид. Положително не искаше да ме губи. Не бях сигурна, че и аз искам да го губя. Защо му бях наговорила всички тези неща? Той не беше оракул, нито гадател, но думите му прозвучаха пророчески. Ами ако наистина изпаднех дотам, че да се наложи да крънкам в някой вертеп на зрящи като „Джейкъбс Айлънд“? Имаше и много по-лоши места, където да свърши човек, от службата при Джаксън в безопасния район 1–4.

Прииска ми се да се извиня. Длъжна бях да се извиня. Джаксън бе моят бос, а аз — негово протеже. Но гордостта ме възпря.

Изстрелях още една ракета. Последната. Последен шанс за последните оцелели. После се затичах, настигайки групата. Лордът идваше подир мен.

Ракетата освети пътя ни. Още неколцина души, добрали се до портата, навлязоха на ливадата. Някои сами, други по двойки, повечето зрящи. Майкъл също се появи и ме улови за ръката. Имаше дълбока рана на лицето, стигаща от веждата чак до челюстта, но поне можеше да ходи. Носеше със себе си раницата ми.

— Благодаря ти, Майкъл, но наистина нямаше нужда… — Той поклати глава. Гърдите му се повдигаха тежко. Метнах раницата на гърба си. — Идва ли още някой?

Той направи три бързи знака.

— Емисарите — преведе Лордът. — Идват заедно с охраната си.

— Колко време ни остава?

Майкъл вдигна два пръста.

— Две минути. Трябва да си спечелим достатъчно преднина.

Това беше истински кошмар. Хвърлих поглед зад себе си.

— Не могат ли просто да ни оставят да си вървим?

— Заповедите са никой свидетел на събитието да не се измъква оттук. Вероятно ще се стигне до битка.

— Щом я искат, ще я имат — смръщих вежди аз.

В този момент забелязах мъж, проснат върху тревата край пътеката. Гърдите му едвам се повдигаха. Имах половин минута да го изправя на крака, инак щеше да се наложи да го оставим тук.

— Ти върви — казах на Лорда. — Аз ще дойда след малко. Нали можеш да отвориш тунела?

— Не и без теб. — Той погледна надолу към мъжа. Не знаех какви мисли минават през главата му. — Побързай, Пейдж.

И той продължи заедно с Майкъл. Коленичих до падналия. Той лежеше по гръб, със затворени очи и скръстени върху гърдите ръце. Щеше да прилича на надгробна скулптура, ако не беше сционската му униформа — черен костюм и червена вратовръзка, целите пропити с кръв. Когато проверих пулса му, едното му око се отвори. С неочаквана енергичност отрупаната му с пръстени ръка сграбчи моята.

— Ти си момичето.

Останах неподвижно.

— Кой сте вие?

— Виж… портфейла.

Бръкнах в джоба на сакото му и извадих оттам кожения портфейл. Вътре имаше документи. Той беше от Архонтството.

— Работите за Уийвър — казах тихо. — Гадни копелета такива. Всичко това е ваше дело. Той ли ви изпрати? Да ме гледате как умирам? Да се порадвате на пъкъла, в който ни е захвърлил?

Този явно беше дребна риба, никога не бях чувала името му.

— Т-те ще унищожат… всичко. — Върху устните му заблестя кръв.

— Кой?

— С-създанията. — Той си пое с мъка дъх, от гърлото му се разнесе хъхрене. — Намери… намери Ракъм. Намери го.

И с тези думи издъхна. Държах портфейла му в ръце, потръпвайки от внезапен студ.

— Пейдж? — Ник се бе върнал за мен.

— Вече нищо не разбирам — поклатих изтощено глава.

— Нито пък аз. Някой явно си играе с нас, sotnos, просто още не знаем каква е играта. Хайде, да вървим.

С негова помощ се изправих на крака. В същия момент чух далечен изстрел. Косата ми се изправи. Емисарите. Трябва да бяха стигнали до портата в оградата. Едновременно с това етерът излъчи странен сигнал. Четири жълтооки фигури приближаваха към нас.

— Рефаими — казах трескаво. — Бягай, Ник, бягай!

Нямаше нужда да го убеждавам. Понесохме се бързо по скованата от студ земя, но Рефаимите бяха по петите ни, вече ни настигаха. Извадих ножа от раницата и се обърнах, възнамерявайки да продам скъпо кожата си, но ръката ми бе спряна от Теребел Шератан.

— Теребел — възкликнах запъхтяно. — Какво искаш?

Тя се наведе над мен. С нея бяха Плейона, Алсафи и една по-млада Рефаимка, която не познавах. Отзад, с разкъсани и окървавени дрехи, се поклащаше Дани. Камък падна от сърцето ми, щом я видях.

— Доведохме приятелката ти — рече Теребел. В очите й почти нямаше светлина. — Нямаше да изкара дълго тук.

Без да ни обръща внимание, Дани мина покрай нас и се насочи към разпокъсаната групичка бегълци. Изглеждаше като самата смърт.

— Какво ви трябва в замяна? — попитах предпазливо. — Не вярвам да сте дошли заради влака.

— Ако искахме да се качим на влака, ти не би ни попречила. Всички ние сме спасявали човешки животи. Сега доведохме твоята приятелка и забавихме Жандармите от НОБ. Задължена си ни.

Алсафи също се бе вторачил в мен.

— За твой късмет, броднице, не сме тръгнали за цитаделата. Дошли сме за Арктур.

— Той ще дойде, когато е готов. — Лордът все още ми бе нужен.

— Тогава му предай съобщение. Нека дойде на сечището, щом вие отпътувате. Ще го очакваме там.

И също така бързо, както бяха дошли, те се отдалечиха по посока на оградата. Стопиха се в тъмнината като прах в сенките, бягайки от неизбежното възмездие на Саргас. Аз се обърнах и поех към площадката за тренировки, където горяха два газови фенера.

Идването дотук беше лесната част. Сега трябваше да вкарам тези хора в тунела и да ги кача на влака.

Бегълците стояха скупчени край бетонната настилка. Но това не беше правилната площадка — имаше правоъгълна форма. Ник преглеждаше лицето на Дани. Над окото й зееше дълбока резка, но тя се държеше мъжки. Малко по-встрани, Джаксън обгръщаше града с хладен поглед. От Джулиан нямаше и следа. Погълнат от огъня, също като Фин. Надявах се поне да е станало бързо.

— Трябва да вървим — казах. — Чакахме достатъчно.

— Няма смисъл. — Едно незрящо момче заскуба отчаяно косата си. — НОБ идват.

— Ние ще ги изпреварим.

Няколко чифта очи се стрелнаха към мен. Извадих фенерче от раницата си и го включих.

— Следвайте ме — казах. — Движете се възможно най-бързо. Опитайте да носите ранените. Трябва да стигнем до друга овална площадка. Не ни остава много време.

— Ти си съюзник с Рефаимите — обади се нечий злостен глас. — Не тръгвам никъде с теб.

Обърнах се към говорещия и му посочих града.

— Там ли предпочиташ да се върнеш?

Той премълча. Подминах го, игнорирайки пробождането в хълбока си, и се впуснах в болезнен бяг.

След като подминахме езерцето, вече се ориентирах по-лесно. Лордът стоеше на същото място, където се бяхме упражнявали месеци по-рано.

— Входът е тук — посочи той сивкавия бетон. — На Нашира й допадна идеята влакът де е под мястото за тренировки.

— Мислиш ли, че е мъртва?

— Би било твърде хубаво, за да е истина.

Помъчих се да не мисля за нея тъкмо в този момент.

— Те те очакват — казах. — На сечището са.

— Нямам намерение да ходя при тях засега.

Поне една добра новина. Озърнах се наоколо.

— Не виждам никаква охрана. Не вярвам вътре да се влиза току-така.

— Да, не са чак толкова глупави. — Той разчисти слоя от мъх и под него се показа сребърен катинар. По средата му се забелязваше тънка ивица от бяла светлина, сякаш отвътре гореше крушка.

— Този катинар съдържа етерна батерия. В нея е затворен полтъргайст. Заедно с емисарите идва рефаимски страж, който ще го отключи преди активирането на влака. Но ако ти успееш да го убедиш да излезе от там, ключалката ще остане без енергия и ще се отвори сама.

Усетих жегване в белезите на ръката си.

— Той не може да те нарани в духовната ти форма, Пейдж. Ти си най-способна от всички ни да се справиш с него.

— Джаксън е заклинател.

— В случая заклинанията не помагат. Полтъргайстът трябва да бъде убеден или заставен да напусне физическия предмет, в който се намира, иначе твоят приятел не може да направи нищо с него.

— Какво точно очакваш от мен?

— Ти можеш да пътуваш в етера. Да говориш с полтъргайста, без да докосваш катинара, за разлика от нас.

— Няма такова нещо като „нас“, Рефаиме — обади се един авгур, малко по-възрастен от мен. — Отдръпни се настрани.

Лордът се подчини, без да спори, но не снемаше очи от младежа. Той държеше в ръце тежко парче тръба — импровизирано оръжие, взето от града.

— Какво си намислил? — попитах.

— Етерни батерии, дрън-дрън — скръцна със зъби той. — Сам ще се справя. Искам да се махна от тук.

И като замахна с тръбата, я стовари върху катинара.

Сякаш ударна вълна разтърси етера. Авгурът отскочи пет или шест метра назад, пищейки:

— Не, недей, моля те. Не искам да умирам. Моля те! Аз… не искам да бъда роб! Не! — После изви гръб, потрепери и застина.

Не за първи път чувах подобни думи.

— Промених си решението — казах. Лордът извърна глава към мен. — Мога да се справя с полтъргайста.

Той кимна. Вероятно също бе разбрал.

— Ето ги, идват! — викна някой.

По обляната в лунна светлина ливада се задаваше въоръженият с щитове и палки отряд на НОБ, обградил групата емисари. Сред тях беше Биргита Тядер, както и Катал Бел. Тя ни забеляза първа и нададе яростен вик. Ник вдигна пистолета и се прицели в главата й. Нямаше смисъл да се ползват духове срещу незрящи. Аз огледах спътниците си. За пръв път откак бяхме дошли тук, те изглеждаха, сякаш имат нужда от окуражаване. От глас, който да им каже, че имат сили да се справят. Че струват нещо.

Този глас щеше да е моят.

— Виждате ли онези Жандарми там? — посочих с ръка. — Те ще дойдат и ще се опитат да ни спрат. Ще ни убият, защото дори и сега не ни искат в своята столица. Не искат да споделим онова, което сме видели. Искат ни мъртви — тук и сега. — Гърлото ми прегракна, но аз продължих. Трябваше да продължа. — Аз ще отворя този люк и всички ние ще напуснем града навреме. Обещавам ви, че до изгрев-слънце ще бъдем в Лондон. И няма да има сутрешна камбана, която да ни призовава по килиите! — Разнесоха се мърморения на одобрение, на гняв. Майкъл изръкопляска. — Но искам от вас да браните ливадата. Да направите последно усилие, преди да се махнем от това място завинаги. Дайте ми две минути и аз ще ви дам свободата.

Те не отвърнаха нищо. Нямаше бойни викове или овации. Но всички в унисон стиснаха самоделните си оръжия, призоваха всеки дух, който витаеше наблизо, и се надигнаха срещу НОБ. Надин и Зийк също ги последваха, право в лицето на врага. Духовете на ливадата се стекоха към каузата им, полетяха в битката по-бързо и от куршуми. Само Джаксън остана неподвижен, гледайки ме преценяващо.

— Отлична реч — отбеляза. — Като за аматьор.

Това бе комплимент. Не искрена възхита, а просто похвала от боса на бандата към неговото протеже.

Имах две минути. Бях дала обещание.

— Дани — казах, — ще ми трябва маската.

Тя бръкна в джоба на палтото си. Челото й лъщеше от пот.

— Ето — подхвърли я към мен. — Гледай да се справиш, кислородът почти свършва.

Легнах на тревата, така че да се намирам максимално близо до катинара. Ник изгледа Лорда.

— Не знам кой си, но се надявам, че знаеш какво правиш. Тя не е играчка.

— Не мога да допусна всички тези хора да се упътят през Ничията земя — посочи Лордът към дърветата. — Освен ако не се сещате за друга алтернатива, доктор Нигорд, това е единственият начин.

Прикрепих портативния дихател към лицето си. Той прилепна и индикаторът светна, показвайки притока на кислород.

— Няма да стигне за дълго — отбеляза Дани. — Ще те разтърся за рамото, щом дойде време да се връщаш.

Аз кимнах.

— Лорде — попитах, — какво беше средното име на Себ?

— Албърт.

Затворих очи.

— Засичам две минути — каза Ник и това бе последното, което чух, поне от света на живите.

Намерих тясната, затворена клетка в етера. Тя ме погълна подобно на всяка друга сънорама, така както една капка вода поглъща друга. И щом се огледах, съзрях изгубеното момче.

Не приближих към него, просто останах на мястото си. Но той беше там: Себастиан Албърт Пиърс, момчето, което не бях успяла да спася. Блъскаше се в стените, тресеше железните пръти на килията си. Отвъд тях се простираше безкрайната чернота на етера. Лицето му бе кърваво, разкривено от ярост, а косата изпоцапана със сажди.

При последния си сблъсък с полтъргайст се намирах в телесна форма, но дори и сега Себ можеше да нарани духа ми. Трябваше да го обуздая.

— Себ — казах колкото се може по-тихо.

Той се обърна да види натрапника. И тозчас се нахвърли върху мен. Аз го улових за китките.

— Себ, аз съм!

— Ти не ми помогна. — Гласът му излизаше с бясно ръмжене. — Не ме спаси и сега съм мъртъв. Мъртъв съм, Пейдж! И не мога — той нанесе ритник по стената — да изляза — още един ритник — от тази стая!

Слабото му тяло се тресеше в обятията ми. Костите и ребрата изпъкваха под кожата му, както и приживе. Потиснах страха си и

улових мръсното му лице в дланите си. Гледката на строшения му врат ме накара да потръпна.

Трябваше да направя това. Трябваше да потуша гнева на духа, в който се бе превърнал, инак той щеше да пребивава в това състояние завинаги. Това не беше истинският Себ. Това бяха неговото огорчение, болка и омраза.

— Себ, чуй ме. Страшно много съжалявам. Ти не заслужаваше това. — Очите му бяха черни. — Но аз мога да ти помогна. Искаш ли да видиш майка си отново?

— Майка ми ме мрази.

— Не, Себ, почакай. Аз не те освободих и… те моля да ми простиш. — Гласът ми бе на път да ми изневери. — Но сега имаме шанса да се освободим един друг. Ако ти напуснеш тази стая, аз ще мога да напусна града.

— Никой няма да си тръгва. Така нареди тя. — Той ме сграбчи за ръката и заклати глава толкова бързо, че образът му се размъти. — Нито дори ти. Нито дори аз.

— Мога да те накарам да си тръгнеш.

— Не искам да си тръгвам. Защо да го правя? Тя ме уби. Полагаше ми се повече живот!

— Така е. Полагаше ти се. Но наистина ли искаш да останеш в тази клетка завинаги?

Себ започна да трепери отново.

— Завинаги?

— Да, завинаги. Не вярвам да го желаеш.

Вратът му се изправи.

— Пейдж — прошепна той. — Ако си тръгна, ще мога ли да се върна пак? Има ли път назад?

Сега аз самата потръпнах. Защо тогава нямаше някакъв начин да я спра, да го спася? Бавно, внимателно, положих ръце върху раменете му.

— Засега не мога да те изпратя чак до последната светлина. Знаеш, онази бялата, която казват, че хората виждат накрая. Не съм способна на това. Но мога да те изпратя достатъчно надалеч, към външните предели на мрака, където никой няма отново да те плени. И тогава, ако наистина искаш, можеш да се върнеш.

— Ако искам.

— Да.

Себ остана за кратко в обятията ми. Нямаше пулс, но знаех, че трябва да се бори. Сребърната ми нишка завибрира.

— Пази се от нея — промълви той в ухото ми. — От Нашира. Те искат единствено да ни изцедят докрай. А освен това има тайна.

— Каква тайна?

— Не бива да ти казвам. Съжалявам. — Той ме погледна. — За мен вече е късно, но не и за теб. Все можеш да спреш това. Аз ще ти помогна. Всички ще ти помогнем.

Той обви ръце около врата ми. Допирът ми се стори така реален, сякаш беше още жив. По този начин го запомних. Зашепнах тренодията:

— Себастиан Албърт Пиърс, оттегли се в етера. Всичко тук е уредено. Всички дългове са платени. Вече няма нужда да оставаш между живите. — Затворих очи. — Сбогом.

Той се усмихна.

И после изчезна.

Етерът, затворен в тясното пространство, започна да се срива. Сребърната нишка завибрира отново, този път по-настоятелно. Засилих се, направих скок и сънорамата ми ме притегли обратно в себе си.

— Пейдж. Пейдж.

Очите ме заболяха от ярката светлина.

— Тя е добре — каза Ник. — Викай хората, Надин, да се омитаме от тук.

— Лорде — промълвих.

Една облечена в ръкавица ръка стисна моята и аз разбрах, че той е до мен. Чувах звуци от изстрели. И туптенето на неговото сърце.

Той повдигна тежкия капак на люка, под който се разкри тясно стълбище. Празният катинар издрънча встрани. После ме метна на рамо и ме понесе. Останалите заслизаха подир нас, все още стреляйки по НОБ. Тядер се наведе и вдигна пистолета на един мъртъв Жандарм. Куршумът й улучи Сирил във врата и го повали на място. За последен път мярнах града — светлината в небето, маяка в тъмнината. Съзнанието ми се връщаше на болезнени тласъци. Единственото, върху което можех да се съсредоточа, бе топлата, силна опора под мен.

В тунела цареше студ. Усетих застоялия, мухлясал въздух на рядко използвано помещение. Виковете отгоре се сливаха в безсмислена какофония, като далечен лай на кучета. Впих здраво пръсти в рамото на Лорда. Трябваше да взема нещо — адреналин, амарант, каквото и да е.

Проходът бе сравнително тесен, колкото тунел на метрото, но на перона имаше достатъчно място, за да се съберат стотина души. В далечния му край, една върху друга, бяха струпани носилки. От тях се носеше мирис на дезинфектант. Вероятно ги ползваха да пренасят упоените с флукс зрящи от тук до Центъра за задържане, или поне до първите улици. Но бях сигурна, че долавям и някакъв звук в тъмнината — жужене на електричество.

Лордът насочи фенера си към влака. Миг по-късно всичко се обля в светлина. Присвих очи.

Токът бе дошъл.

Мотрисата беше от градски тип, предназначена за малък брой пътници. С бели вагони, обозначени с правителствени символи и надпис, гласящ: СЦИОНСКА АВТОМАТИЗИРАНА ТРАНСПОРТНА СИСТЕМА. Докато ги гледах, вратите им се разтвориха и лампите отвътре светнаха.

— Добре дошли, уважаеми пътници — произнесе гласът на Скарлет Бърниш. — Влакът потегля след три минути. Крайна спирка — Сционска цитадела Лондон.

С възгласи на облекчение оцелелите започнаха да се качват, зарязвайки импровизираните си оръжия на перона. Лордът стоеше неподвижно.

— Те ще ни разкрият — рекох отпаднало. — Ще ни чакат на гарата и ще видят, че влакът вози не когото трябва.

— И ти ще се изправиш срещу тях. Както се изправяш срещу всичко останало.

Той ме постави на земята, но не ме пусна, а обхвана с ръце талията ми.

— Благодаря за всичко — казах, поглеждайки нагоре към него.

— Не е нужно да ми благодариш за свободата си. Тя е твое право.

— Както и твое.

— Ти ми даде моята свобода, Пейдж. Бяха ми нужни двайсет години, за да събера куража да си я върна. Дължа това само и единствено на теб.

Отговорът заседна в гърлото ми. Още няколко души се качиха във влака, сред които Нел и Чарлз.

— Трябва да тръгваме — казах.

Лордът не отвърна нищо. Не бях сигурна какво се е случило през последните шест месеца, дали е реално, или не, но сърцето ми бе пълно, изпитвах топлина и не се боях. Не и сега. Не и от него.

Дочу се далечен грохот. Още една мина. Още една безсмислена смърт. Зийк, Надин и Джаксън се появиха в тунела, подкрепяйки олюляващата се Дани.

— Пейдж, идваш ли? — викна Зийк.

— Ей сега. Вие се качвайте.

Джаксън се обърна към мен от стъпалата на вагона.

— Ще си поговорим с теб, моя сънеброднице. Само да се приберем.

Той натисна бутона от вътрешната страна и вратата с плъзгане се затвори.

В следващия вагон се качваха незрящ и гадател. Единият беше с окървавена риза.

— Една минута до потеглянето. Моля, заемете местата си.

Лордът ме притисна към себе си.

— Странно — каза. — Не очаквах да бъде толкова трудно.

Погледнах очите му. Бяха замъглени.

— Значи няма да дойдеш с нас?

— Не.

Осъзнаването дойде бавно, като облак, закриващ луната. Дадох си сметка, че всъщност никога не бях разчитала да дойде — само през последните няколко часа се бях надявала на това. Когато вече бе твърде късно. И ето че сега той си тръгваше. Или по-скоро оставаше. От този момент нататък бях сама. И в тази самота бях свободна.

Той доближи лице до моето. В гърдите ми се надигна сладка болка и не знаех какво да правя. Отвърнах погледа си и го сведох надолу, към сплетените ни ръце — неговите големи, защитени от ръкавиците, скриващи изранената кожа отдолу, а моите бледи, с жилки от синкави вени по тях. Ноктите ми още имаха люляков оттенък.

— Ела с нас — казах. Гърлото ми дращеше, устните ми пареха. — Ела… с мен. В Лондон.

Той ме бе целунал. Беше ме пожелал. Може би още ме желаеше.

Но случилото се помежду ни беше невъзможно. И по изражението му разбрах, че само желанието не е достатъчно.

— Не мога да отида в цитаделата. — Той прокара палец по устните ми. — Но ти можеш. Можеш да се върнеш към своя живот, Пейдж. Исках само да ти дам този шанс.

— Но аз искам и още нещо.

— Какво?

— Не знам. Просто да бъдеш с мен.

Никога не бях изричала тези думи на глас. Сега, когато вече вкусвах свободата, исках да я споделя с него.

Но той не можеше да промени живота си заради мен. Нито аз да жертвам своя, за да бъда с него.

— Сега трябва да издиря Нашира в сенките — каза той, притискайки чело към моето. — Успея ли да я прокудя оттук, останалите вероятно също ще си тръгнат. Ще се откажат. — Очите му се взираха в мен, отпечатвайки всяка дума в съзнанието ми. — Ако не се върна повече, ако никога не ме видиш отново — това ще означава, че всичко е наред. Че съм я довършил. Но появя ли се пак, значи съм се провалил. И все още има опасност. Тогава сам ще те намеря.

Щях да запомня това обещание.

— Сега вярваш ли ми? — попита той.

— А трябва ли?

— Не бих могъл да ти кажа. Това е доверието, Пейдж. Сам решаваш дали да го дадеш.

— Тогава ти вярвам.

Сякаш от километри разстояние се чу думкане. Юмруци по метал, приглушени викове. Ник се зададе тичешком откъм входа, придружен от още неколцина оцелели, които се натовариха на влака миг преди вратите да се затворят.

— Качвай се, Пейдж! — викна той.

Край. Обратното броене бе приключило. Лордът се отдръпна от мен, с горящи от съжаление очи.

— Бягай — каза. — Бягай, малка броднице.

Влакът вече се движеше. Ник се подаде от задната врата на последния вагон, протягайки ръка.

— ПЕЙДЖ!

Излязох от вцепенението си. Сърцето ми подскочи и реалността ме удари като стоманена стена. Обърнах се и хукнах по перона. Влакът бързо набираше скорост. Сграбчих ръката на Ник, преметнах се през перилата и се озовах до него. Бях успяла. Бях спасена. От релсите прехвръкнаха искри и металната платформа се разклати под краката ми.

Не затворих очи. Лордът бе изчезнал в мрака, като угасена от вятъра свещ.

Никога повече нямаше да го видя.

Но докато гледах как стените на тунела се носят пред очите ми, бях сигурна в едно — че съм му вярвала.

Сега можех да вярвам единствено на себе си.

---

[1] Район на Лондон на южния бряг на Темза, в миналото населен с бордеи. От 80-те години на XX в. е обект на облагородяване и луксозно ново строителство. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК

Езикът, използван от зрящите в „Сезонът на костите“, съдържа думи и изрази с някои характерни особености в значението или употребата. Онези от тях, присъщи на Семейството — тоест на хората, обитаващи Шеол I, — са обозначени с точка •.

Аромакис: [съществително] Ароматизиран кислород, вдишван през тръбичка. Сционска алтернатива на алкохола. Сервира се на повечето места за развлечения, включително в кислородните барове.

Бели петна: [съществително] Трайна амнезия, предизвиквана от бялата богородичка.

Бос: [съществително] Водач на банда в синдиката на зрящите, специалист по престъпен спиритизъм. Обикновено има приближена група от пет до десет последователи, но поддържа цялостен контрол над зрящите от една Секция в рамките на дадена Кохорта. Член на Неестественото събрание.

Бродница: [съществително] Съкратено от сънебродница, използвано също и от Рефаимите.

Бъбривец: [съществително] Пренебрежителен термин за контактьор или полиглот.

Бърлога: [съществително] Място за живеене.

•Бяла туника: [съществително] Първоначален ранг, даван на хората, пристигащи в Шеол I. От белите туники се очаква да покажат определено ниво на владеене на своя вид ясновидство. Преминаването на теста им позволява да станат розови туники, докато провалът означава прогонване в Птичарника.

Витаене: [съществително] Състояние на духовете в етера, които не са преминали към външния мрак, или последната светлина. Те все още могат да бъдат контролирани от зрящите.

Външен мрак: [съществително] Отдалечена част на етера, намираща се извън досега на зрящите.

Екто: [съществително] Ектоплазма, или рефаимска кръв. Зеленикавожълта на цвят, фосфоресцираща и леко желеобразна. Може

да се използва за отваряне на студени петна.

Емити: [съществително] Буквално: „страховитите“; предполагаемите врагове на Рефаимите. Описвани от Нашира Саргас като брутални чудовища с апетит за човешка плът. Съществуването им е обвито в мистерия.

Етер: [съществително] Обиталището на духовете, достъпно за зрящите. Наричан още Източникът.

Жребий: [съществително] Вид нума, използван за хвърляне от клеромантите. Може да включва игли, зарове, ключове, кости и пръчки.

•**Жълта туника**: [съществително] Най-ниският ранг на Шеол I. Присъжда се на хора, проявили малодушие по време на тест. Може да се използва като синоним на страхливец.

Златна нишка: [съществително] Връзка между два духа. Много слабо изучена.

Знахар: [съществително] Специалист по етерни лекарства и техния ефект върху сънорамата.

•**Зумери**: [съществително] Емити.

Кверент: [съществително] Човек, който търси някакво познание от етера. Той може да задава въпроси или да предложи за гадаене част от себе си (кръв, длан и т.н.). Гадателите и авгурите ползват кверента, за да се фокусират върху определени области от етера, което прави предсказанията по-лесни.

Кинти: [съществително] Сленгов термин за пари.

•**Кости**: [съществително] Мъртъвци.

Крънкам: [глагол] Предоставям ясновидски услуги срещу пари на ръка. Повечето крънкачи предлагат предсказване на бъдещето по улиците и не са допуснати в престъпния синдикат на зрящите.

Мекс: [съществително] Безалкохолен заместител на виното. По консистенция наподобява сладникав сироп. Разновидностите са: бял, розов и „кървав“, или червен.

Мозъчна чума: [съществително] Сленгово наименование за фантасмагорията, болезнено немощно състояние, предизвиквано от Флуксион 14.

Незрящ: [съществително или прилагателно] Непритежаващ ясновидски способности.

Нелегално такси: [съществително] Таксита без официален лиценз, каквито обикновено се ползват от зрящите.

Нума: [съществително] Предмети, използвани от гадателите и авгурите за свързване с етера, напр. огледала, карти, кости.

Окошарвам: [глагол] Арестувам.

Плъх: [съществително] Шпионин или доносник, предаващ информация за дадено лице или организация.

Повелител: [съществително] Началник на Неестественото събрание и главен бос на зрящия синдикат. Традиционно обитава Дяволското каре в I Кохорта, Секция 1.

Последна светлина: [съществително] Центърът на етера, мястото, от което духовете никога не се завръщат. Някои вярват, че след нея те срещат живот в отвъдното.

Престъпен спиритизъм: [съществително] Всяко действие, включващо използването на духовния свят или комуникацията с него, особено с цел финансова изгода. Смята се за държавна измяна по сционското законодателство.

Призрак: [съществително] Дух, избрал конкретно място, където да обитава, най-често мястото на своята смърт. Преместването на призрак от „обиталището“ му силно го раздразва.

Протеже: [съществително] Млад зрящ, приближен на боса, бил той мъж или жена. Приема се, че обикновено е [а] негов любовник или любовница и [б] ще унаследи Секцията му.

Птичарник: [съществително] Бордей. Бедняшкият квартал на Шеол I, където са принудени да живеят развлекателите.

•Развлекател: [съществително] Човешки обитател на Шеол I, който се е провалил на тестовете си и се намира под опеката на Надзирателя.

Регал: [съществително] Лилава богородичка.

Рефаим: [съществително] Биологично безсмъртни, хуманоидни обитатели на Отвъдното. Могат да се хранят от зрящи хора. Историята и произходът им са неясни.

•Розова туника: [съществително] Втора степен на посвещаване в Шеол I. Розовите туники трябва да се докажат в бой срещу Емитите, за да придобият червена туника. Ако се провалят на този тест, стават отново бели туники.

Свита: [съществително] Група духове, събрани чрез призоваване.

•**Семейството**: [съществително] Всички хора, обитаващи Шеол I, с изключение на събирачите на кости и другите предатели.

Синдикат: [съществително] Престъпна организация на зрящите, базирана в сционската цитадела Лондон. Активна от началото на 60-те години на XX век. Управлява се от Повелителя и от Неестественото събрание. Членовете й специализират в престъпен спиритизъм с цел финансова облага.

Сияние: [съществително] Аура.

Сребърна нишка: [съществително] Постоянна връзка между тялото и духа. Позволява на човека да обитава дълги години в една физическа обвивка. Уникална е за всеки индивид. Особено важна за сънебродниците, които я използват за временно напускане на тялото си. Сребърната нишка се износва с времето и веднъж прекъсната, не може да се възстанови.

Студено петно: [съществително] Малко място на пробив между етера и материалния свят. Проявява се като постоянно заледен участък. С помощта на ектоплазма, може да се използва като проводник към Отвъдното. Телесна материя (напр. плът и кръв) не може да преминава през него.

Сублимация: [съществително] Процес, чрез който обикновени предмети се превръщат в нума.

•**Сухар**: [съществително] Стар хляб, използван за храна от развлекателите.

•**Събирач на кости**: [съществително] Презрително название за червеноризец.

Сънорама: [съществително] Вътрешността на съзнанието, където се съхраняват спомените. Дели се на пет зони или „пръстени“: слънчева, здрачна, полунощна, долна полунощна и плутонна. Зрящите притежават съзнателен достъп до своите сънорами, докато незрящите могат да долавят бегли откъслеци от тях по време на сън.

Тинкто: [съществително] Лауданум. Нелегален наркотик. Наименованието идва от търговското наименование, „Тинктура от опиум“.

Тренодия: [съществително] Серия от думи, използвана, за да се отпращат духовете към външния мрак.

Фалшификатор: [съществително] Човек, често наеман от босовете, за да подправя документи за пътуванията на техните служители.

Флукс: [съществително] Флуксион 14, психотичен наркотик, причиняващ болка и дезориентация у зрящите.

•**Харли**: [съществително] Развлекател.

Цайтгайст: [съществително] Немска дума, означаваща „дух на времето“. Повечето зрящи я използват метафорично, но някои почитат цайтгайста като божество.

•**Червена туника**: [съществително] Най-високият ранг за хората в Шеол I. Червените туники отговарят за защитата на града от Емитите. В отплата за службата си получават определени привилегии. Наричат се още червеноризци, или събирачи на кости.

•**Чорба**: [съществително] Рядък бульон, използван за храна от развлекателите.

Ясновидски романи: [съществително] Евтини апокрифни издания, разпространявани основно на Гръб Стрийт, литературното средище на зрящите. Запълват липсата на легална фантастика в Сцион и покриват широк спектър от свръхестествена тематика. Заглавията включват „Вампирите от Воксхол“, „Фиаското на феята“ и „Чай с тасеограф“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Безкрайно съм задължена на семейство Годуин, и най-вече на Дейвид, за това, че ми оказаха такъв топъл прием в света на книгоиздаването. Голямо „благодаря“ на Кърсти Маклаклан, Кейтлин Ингам и Ана Уоткинс за усилената им работа по филма и чуждестранните права. Не бих могла да си пожелая по-добра агенция от тази, която намерих в лицето на DGA.

Към екипа на „Блумсбъри“ — преди да се запозная с вас, нямах и представа колко много страст и съвместна работа отива за направата на една книга. Искам да изразя своята признателност към неподражаемата Александра Прингъл, чиято вяра в този роман бе източник на неизчерпаемо вдъхновение; на Алекса фон Хиршберг, моята чудесна редакторка, която далеч надхвърли служебните си задължения и винаги бе на мое разположение; а също на Рейчъл Манхаймър, Джъстийн Тейлър и Сара Барлоу, всяка от които спомогна да направим абсолютно най-доброто възможно от „Сезонът на костите“. Сърдечни благодарности на Кейти Бонд, Джуд Дрейк, Аманда Шип, Айанти Кокс-Уилмот, Елинор Уейл и Оливър Хордън-Рий от Великобритания, както и на Джордж Гибсън, Кристина Гилбърт, Нанси Милър, Мари Кулман и Сара Меркурио от Щатите. Всички вие бяхте фантастични.

Анди Саркис, Джонатан Кавендиш, Клои Сайзър, Уил Тенант и останалите от екипа на „The Imaginarium“: за мен е истинска привилегия да работя с вас. Благодаря за вашата всеотдайност към всеки аспект от тази книга, излизаща далеч извън пределите на визуалното представяне. Откъм артистичната страна, задължена съм на Андрас Березнай за оформлението на картата, на Дейвид Ман за прекрасната корица и на Лейана Леатутуфу за това, че бе моя персонална медиумка.

През последните две години тази книга бе, меко казано, целият ми живот. Вие сте твърде много, за да спомена всеки един от вас в това малко пространство, но благодаря на всички приятели, които стояха до

мен през тези години — и преди тях. Особена признателност на Нийл Даймънд и Фран Трейси, на Ема Форуърд, моята вдъхновяваща учителка по английска литература, а също на Райън, Джесика и Ричард за това, че ме поканиха в Ирландия. Ако не бяхте вие, никога нямаше да срещна на живо Моли Малоун.

На моите преводачи по света благодаря, задето правите тази книга достъпна на повече езици, отколкото някога бих могла да овладея. Благодарности на Фло и Али за помощта с френските и сръбски имена, както и на Девора от „Агам Букс“, която сподели с мен познанията си по иврит.

Благодаря на всички хора, които следяха в моя блог и в Туитър пътя към публикацията, и особено на Сюзън Хил. Твоята подкрепа ми вдъхваше безкрайна увереност. Извънредна признателност на персонала и студентите от колежа „Сейнт Ан“, за тяхната доброта и разбиране през последната хаотична година. Обичам ви!

И разбира се, благодаря на своето семейство — преди всичко на мама, за неизменната й сила и подкрепа, и на Майк, моя супер втори баща и безспорен цар на тасеографията. Вие двамата ме издържахте в най-лошите моменти, тъй че, в духа на цитата на Мерилин Монро, безспорно ме заслужавате и в най-добрите.

Дж. Д., благодаря, задето беше моя муза. Ти си моят номер едно сред мъртвите поети. И накрая, но не на последно място, благодаря на Али Смит, която ми даде куража да извадя „Сезонът на костите“ пред света.

Благодаря на всички ви, че рискувахте с една бродница.

БЕЛЕЖКА ЗА АВТОРА

Саманта Шанън е родена през 1991 г. и отрасла в Западен Лондон, където започва да пише романи на петнайсетгодишна възраст. Завършва английски език и литература в колежа „Сейнт Ан“ В Оксфорд. „Сезонът на костите“ е първата от запланuваната серия от общо седем книги.

Може да следите Саманта в Туитър, на @say_shannon, както и в нейния блог www.samanthashannon.co.uk.

Издание:
Автор: Саманта Шанън
Заглавие: Сезонът на костите
Преводач: Деян Кючуков
Издател: Сиела
Година на издаване: 2014
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/2146

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.